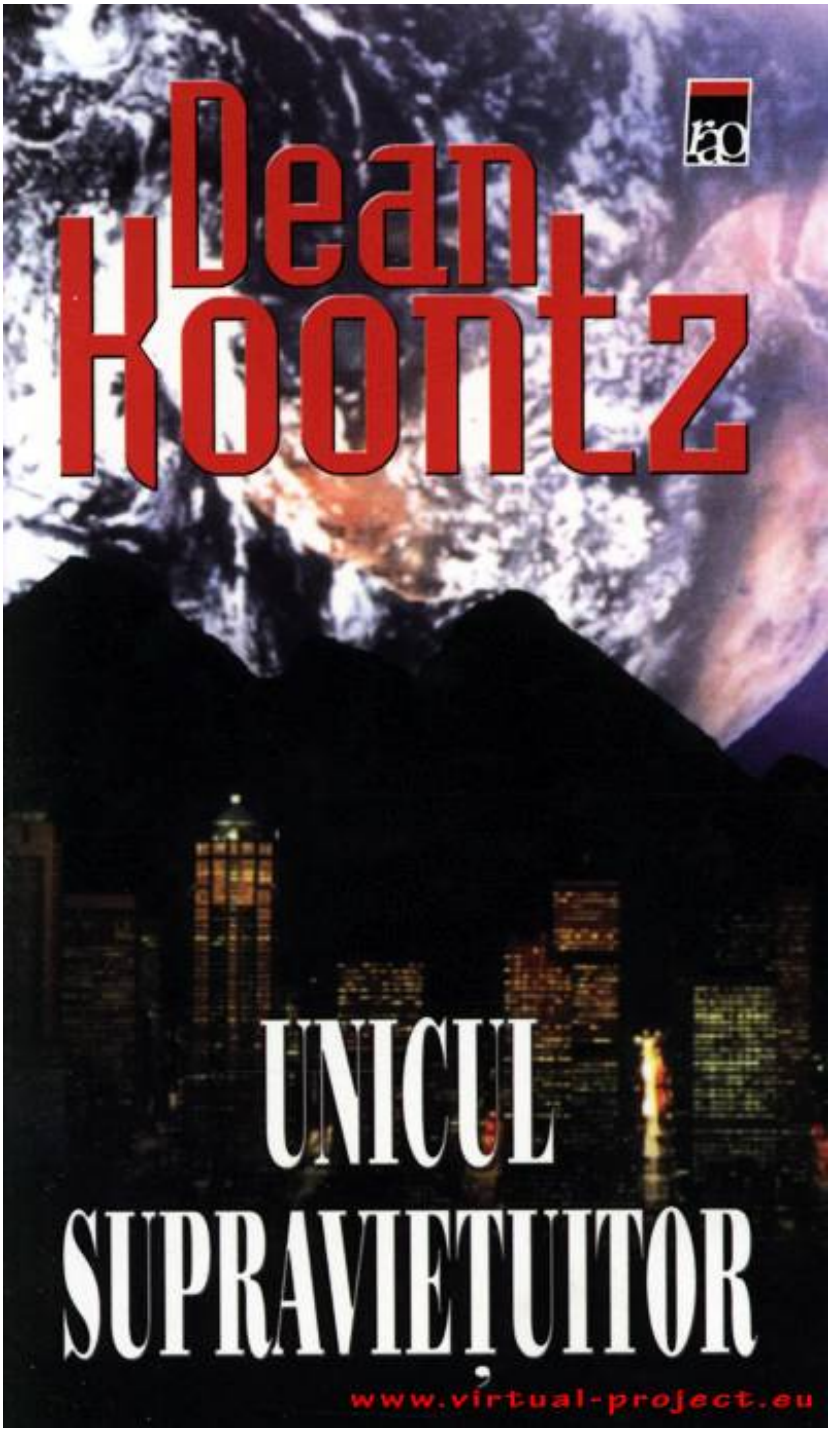
Dean
Koontz
UNICUL
SUPRAVIEȚUITOR
www.virtual-project.eu

DEAN R. KOONTZ

UNICUL SUPRAVIEȚUITOR

Original: *Sole Survivor* (1997)

Traducere din limba engleză:
SANDA ARONESCU

virtual-project.eu

RAO International Publishing Company
2006

• PARTEA ÎNTÂI • Pierdute pentru totdeauna

• Capitolul 1

Duminică noaptea, la ora două și jumătate, în Los Angeles, Joe Carpenter se trezi ținând strâns o pernă la piept și strigând în întuneric numele soției lui dispărute. Durerea și disperarea din propriul glas îi alungaseră somnul. Visele se desprinseră de el nu toate deodată, ci în valuri tremurătoare, așa cum se desprinde praful de pe grinzile din pod când o casă se clatină în timpul unui cutremur.

Când își dădu seama că Michelle nu era în brațele lui, se lipi și mai tare de pernă. Se trezise din vis cu parfumul părului ei. Acum se temea că la cea mai mică mișcare amintirea va dispărea, lăsându-l doar cu mirosul acru al transpirației lui nocturne.

În mod inevitabil, oricât de apăsătoare era liniștea, ea nu putea păstra vie amintirea. Parfumul părului ei se retrăgea ca un balon care se înalță în văzduh și în curând se pierdu.

Se ridică trist și se duse la cea mai apropiată dintre cele două ferestre. Patul, care consta doar dintr-o saltea așezată pe pardoseală, era singura mobilă, așa că nu era nevoie să aibă grijă să nu se împiedice de vreun obstacol în întuneric.

Apartamentul-atelier era alcătuit dintr-o cameră mare cu o chicinetă, o debara și o baie înghesuită, toate aflându-se deasupra unui garaj pentru două mașini, din zona superioară a Canionului Laurel. După ce își vânduse casa din Studio City, nu-și luase cu el nicio mobilă, pentru că morții n-au nevoie de asemenea răsfățuri. El venise acolo ca să moară.

Timp de zece luni, plătise chiria, în așteptarea dimineții în care nu se va mai trezi.

Fereastra dădea spre zidul alcătuit de canion, cu contururi negre crestate de conifere și eucalipți. Spre vest, o lună grasă se ițea printre copaci, o licărire argintie dincolo de sumbrele păduri urbane.

Îl uimea că încă nu era mort după atâta timp. Dar nu era nici viu. Era pe undeva, pe la mijloc. La jumătatea drumului. Trebuia să

găsească un capăt, fiindcă pentru el nu mai putea exista drum de întoarcere.

După ce își aduse o sticlă de bere rece din frigiderul din chicinetă, Joe se întoarse pe saltea. Se așeză cu spatele sprijinit de perete.

Bere la ora două și jumătate noaptea. O viață care se prăbușește.

Își dorea să poată să bea până crapă. Dacă ar putea să dispară din această lume într-o pâclă alcoolică paralizantă, poate că nu i-ar mai păsa cât va dura despărțirea. Dar excesul de pileală i-ar întuneca în mod irevocabil amintirile și amintirile erau sacre pentru el. Nu-și îngăduia decât câteva beri sau pahare cu vin deodată.

În afară de licărirea firavă a lunii filtrată de copacii de lângă geam, singura lumină din cameră venea dinspre butoanele luminate din spate ale telefonului de lângă saltea.

Nu cunoștea decât o singură persoană căreia îi putea vorbi deschis despre disperarea lui în toiul nopții – sau ziua, în amiaza mare. Deși avea doar treizeci și șapte de ani, mama și tatăl lui muriseră de mult. Nu avea frați sau surori. Prietenii încercaseră să-l încurajeze după catastrofă, dar el era prea îndurerat ca să poată vorbi despre cele întâmplate și îi ținuse la distanță cu atâta agresivitate, încât aproape că-i jignise pe cei mai mulți.

Acum luă telefonul, îl puse pe genunchi și o sună pe mama lui Michelle, Beth McKay.

În Virginia, la aproape patru mii cinci sute de kilometri distanță, ea ridică receptorul la primul zbârnâit.

— Joe?

— Te-am trezit?

— Doar mă cunoști, scumpule – mă culc devreme și mă scol înainte de ivirea zorilor.

— Henry ce face? întrebă el, referindu-se la tatăl lui Michelle.

— A, bătrâna fiară ar fi în stare să doarmă și la apocalipsă, spuse ea cu tandrețe.

Era o femeie bună și blândă, plină de compasiune față de Joe, chiar dacă abia putea ține piept propriei suferințe. Avea o forță ieșită din comun.

La înmormântare, atât Joe cât și Henry simțiseră nevoia să se sprijine pe Beth, reazămul lor. Dar câteva ore mai târziu, mult după miezul nopții, Joe o găsise pe veranda din spatele casei din Studio City, așezată într-un balansoar, în pijama, încovoiată ca o bătută uitată de Dumnezeu, înăbușindu-și hohotele de plâns într-o pernă pe

care și-o luase din camera de oaspeți, ca să nu-i împovăreze pe soțul și pe ginerele ei cu propria-i suferință. Joe se așeză lângă ea, dar Beth nu dorea să fie ținută de mână sau să fie luată de după umeri. Îl respinse când el o atinse. Durerea ei profundă îi scormonise nervii atât de mult, încât o mângâiere rostită în șoaptă devenise pentru ea un strigat, iar o mână drăgăstoasă o ardea ca un fier înroșit. Fiindcă nu se îndura s-o lase singură, Joe luase plasa cu mâner lung și mătura cu ea suprafața apei din piscină: făcea cercuri în apă, adunând mormoloci și frunze de pe suprafața neagră, la ora două noaptea, fără măcar să vadă ce face, continuând, sumbru, să facă cercuri-cercuri, să măture și iar să măture suprafața apei, până ce nu mai rămaseră de scos din apa curată decât reflexele stelelor reci, nepăsătoare. În cele din urmă, după ce îi secă izvorul lacrimilor, Beth se ridică din balansoar, veni spre el și îi luă plasa din mâini. Îl duse sus și îl băgă în pat ca pe un copil și atunci el dormi adânc pentru prima dată după multe zile.

Acum, vorbind cu ea la telefon la o distanță considerabilă, Joe își puse deoparte berea terminată pe jumătate.

— Acolo s-au ivit deja zorile, Beth?

— Acum câteva clipe.

— Stai la masa din bucătărie, privind zorile prin fereastra cea mare? E frumos cerul?

— E încă întunecat spre apus, mov deasupra, iar spre răsărit este un evantai de roz, corai și safir, ca mătasea japoneză.

Beth era foarte puternică și Joe o suna în mod regulat nu doar pentru forța pe care i-o putea oferi ea, dar și pentru că-i plăcea s-o asculte vorbind. Timbrul special al glasului și accentul ei moale de Virginia erau identice cu ale lui Michelle.

— Ai răspuns la telefon cu numele meu, spuse Joe.

— Nu putea să fie altcineva, scumpule.

— Sunt singurul care sună atât de devreme?

— Rareori mai sună și alții. Dar în dimineața asta… nu puteai fi decât tu.

Dezastrul se petrecuse exact în urmă cu un an, schimbându-le viețile pentru totdeauna. Era prima comemorare a durerii lor.

— Sper că te hrănești mai bine, Joe. Continui să slăbești? întrebă Beth.

— Nu, minți el.

În anul care se scursese, devenise treptat atât de nepăsător față de

mâncare, încât în urmă cu trei luni, începuse să slăbească. Până în ziua aceea slăbise zece kilograme.

— Va fi o zi fierbinte acolo?

— Canicula înăbușitoare și umedă. Sunt ceva nori, dar nu cred că o să plouă, ca să ne mai răcorim. Norii dinspre răsărit sunt trandafirii, tiviți cu auriu. Soarele s-a trezit de mult.

— Parcă nici n-ar fi trecut un an, Beth, nu?

— Parcă nu, deși uneori mi se pare că a trecut un secol.

— Mi-e atât de dor de ele, spuse el. Mă simt pierdut fără ele.

— Ah, Joe! Scumpule, Henry și cu mine te iubim. Ești ca un fiu pentru noi. Ești cu adevărat fiul nostru.

— Știu. Și eu va iubesc foarte mult. Dar nu este de-ajuns, Beth, nu este de-ajuns. Trase aer adânc în piept. Anul care a trecut a fost un iad. Nu mai suport încă un an ca ăsta.

— O sa fie mai bine cu timpul.

— Mă tem că nu. Mi-e frică. Singur nu-s bun de nimic, Beth.

— Te-ai mai gândit să te întorci la muncă, Joe? Înaintea accidentului, Joe fusese reporter de criminalistică la *Los Angeles Post.* Cariera lui de ziarist luase sfârșit.

— Nu suport să văd cadavre, Beth.

Nu putea să privească victima împușcată dintr-o mașină în mers sau ridicată cu o mașină, indiferent de vârstă sau sex, fără să le vadă pe Michelle, pe Chrissie sau pe Nina zăcând pline de sânge și sfârtecate, în fața lui.

— Poți face alt fel de reportaje. Scrii bine, Joe. Scrie niște povestiri interesante despre oameni. Trebuie să lucrezi, să faci ceva ca să te simți din nou folositor.

În loc să-i răspundă, el spuse:

— Nu pot *funcționa* singur. Nu vreau decât să fiu cu Michelle. Vreau să fiu cu Chrissie și cu Nina.

— Vei fi, într-o bună zi, spuse ea, căci mai presus de orice, rămânea o femeie credincioasă.

— Vreau să fiu cu ele acum. Glasul i se frânse și tăcu câteva clipe ca să și-l dreagă. Sunt terminat aici și nu am curajul să plec dincolo.

— Nu mai vorbi așa, Joe.

Nu avea curajul să-și pună capăt zilelor, pentru că nu știa cu siguranță ce urma după această lume. Nu credea cu adevărat că își va găsi soția și fiicele într-o împărăție a luminii și a unor spirite iubitoare. Mai târziu, când privi cerul nopții, văzu doar sori

îndepărtați într-un hău fără sens, dar nu putea suporta să dea glas îndoielii sale, pentru că, dacă ar fi făcut-o, ar fi însemnat să afirme că viețile lui Michelle și ale fetelor fuseseră la fel de lipsite de sens.

Beth spuse:

— Toți avem o menire aici, pe pământ.

— Ele erau menirea mea și nu mai sunt.

— Atunci înseamnă că ai o altă menire. Acum e treaba ta s-o descoperi. Există un motiv pentru care mai ești încă aici.

— Nu există niciun motiv, o contrazise el. Povestește-mi cum este cerul, Beth.

După o clipă de ezitare, ea spuse:

— Norii dinspre răsărit nu mai sunt poleiți pe margini. A dispărut și trandafiriul. Sunt nori albi, nu sunt încărcați cu ploaie și nu sunt denși, ci un fel de filigran pe fondul albastru al cerului.

O ascultă zugrăvind dimineața din celălalt capăt al continentului. Vorbiră apoi despre licuricii pe care ea și Henry îi admiraseră în noaptea precedentă de pe veranda din spatele casei. În sudul Californiei nu existau licurici, dar Joe și-i amintea din copilăria lui petrecută în Pennsylvania. Vorbiră și despre grădina lui Henry, în care se coceau căpșunele și treptat, treptat pe Joe îl cuprinse somnul.

— Acum e zi plină aici. Dimineața a trecut de noi și vine spre tine, Joe. Dă-i o șansă, dimineața îți va aduce motivația de care ai nevoie, un țel în viață, pentru că asta este menirea dimineții, fură ultimele cuvinte rostite de Beth.

După ce închise telefonul, Joe se întinse pe o parte, privind fereastra de pe care dispăruse lumina argintie a lunii. Astrul apusese. Joe se cufundă în bezna cea mai adâncă a nopții.

Când adormi din nou, nu visă niciun țel strălucitor care se apropia de el, ci o amenințare nevăzută, nedefinită, sumbră. Ca o greutate mare care se prăvălea pe cerul de deasupra lui.

• Capitolul 2

Mai târziu, în acea dimineață de sâmbătă, în timp ce se îndrepta cu mașina spre Santa Monica, Joe Carpenter suferi o criză de anxietate. Simți o apăsare pe piept și respira cu mare dificultate. Când își luă o mână de pe volan, degetele îi tremurau ca ale unui bătrân paralitic.

Era covârșit de senzația de prăbușire de la o mare înălțime, ca și

cum Honda lui s-ar fi desprins de autostradă prăvălindu-se într-o prăpastie fără fund, inexplicabilă. Șoseaua se întindea uniformă în fața lui și cauciucurile fâșâiau pe asfalt, dar el nu-și putea recăpăta, cu ajutorul rațiunii, sentimentul de stabilitate.

Ba chiar senzația de apăsare deveni atât de puternică și de înfricoșătoare, încât îl făcu să-și ia piciorul de pe accelerație și să apese pedala de frână.

Se auziră claxoane și cauciucuri scrâșnind, când circulația de pe șosea se adaptă acelei încetiniri bruște. În timp ce mașinile și camioanele țâșneau pe lângă Honda lui, șoferii îi aruncau lui Joe priviri ucigașe, strigau cuvinte jignitoare sau făceau gesturi obscene. Era Los Angeles-ul Mai Mare, într-o epocă a schimbărilor, clocotind de energia damnării, tânjind după apocalipsă, unde cea mai mică abatere neintenționată sau nepotrivită pe spațiul altcuiva ar fi putut avea ca rezultat o reacție termonucleară.

Senzația de prăbușire nu-l slăbea. Stomacul i se întorcea pe dos, de parcă ar fi fost într-un *montagne russe*, avântându-se pe o porțiune de șine de pe o pantă abruptă. Deși era singur în mașină, auzi strigătele pasagerilor, la început vag, apoi tot mai tare, dar nu erau țipetele vesele ale amatorilor de senzații tari dintr-un parc de distracții, ci urlete de durere autentică.

Se auzi șoptindu-și sieși de departe, „Nu, nu, nu, nu."

O pauză scurtă în trafic îi permise să scoată Honda de pe șosea. Marginea autostrăzii era îngustă. Se opri cât mai aproape de balustrada de protecție peste care se profilau leandri bogați, ca un mare val verde înspumat.

Își băgă mașina în parcare, dar nu opri motorul. Deși era scăldat într-o sudoare rece, avea nevoie de curentul înghețat al aerului condiționat ca să poată respira. Presiunea asupra pieptului său creștea. Fiecare inspirație care-l zguduia era o luptă și fiecare expirație fierbinte țâșnea din el cu un șuierat exploziv.

Deși aerul din Honda era curat, Joe simțea miros de fum. Îl simțea și în gură: avea un gust acru de ulei ars, plastic topit, vinilin fumegând și metal ars.

Când aruncă o privire spre ciorchinele dense de frunze și spre florile roșu-aprins ale leandrului lipite de geamurile de lângă scaunul din dreapta, imaginația lui le metamorfoză în nori groși de fum unsuros. Geamul deveni un hublou dreptunghiular cu colțuri rotunjite și geamuri duble de sticlă groasă.

Joe ar fi putut să creadă că era pe cale să-și piardă mințile – dacă n-ar mai fi avut asemenea crize de anxietate și în anul care trecuse. Deși uneori ele se produceau la un interval de două săptămâni, i se întâmplase să suporte și trei într-o singură zi, fiecare cu o durată de zece până la treizeci de minute.

Îl consultase un terapeut, dar nu-l ajutaseră sfaturile lui.

Medicul îi recomandase medicamente împotriva anxietății. Dar el refuzase rețeta. Voia să simtă durerea. Era tot ce-i mai rămăsese.

Închise ochii, își acoperi fața cu mâinile ca de gheață, luptându-se să-și vină în fire, dar catastrofa continuă să se desfășoare în jurul lui. Senzația de cădere se intensifică. Mirosul de fum se înteți. Urletele pasagerilor-fantomă deveniră mai puternice.

Totul se zgâlțâia. Podeaua de sub tălpi. Pereții mașinii. Tavanul. Huruieli, zornăieli, bubuituri și un fel de bătăi de gong înspăimântătoare acompaniau zgâlțâiala, zgâlțâiala aceea fără de sfârșit.

— Vă rog, imploră el.

Fără să deschidă ochii, își coborî mâinile de pe față. Le făcu pumn lăsându-le să cadă pe lângă corp.

După o clipă, mânuțele unor copii speriați îi apucară brațele și el le strânse.

Copiii nu erau desigur în mașină, ci pe locurile lor din avionul condamnat. Joe trăia reconstituirea prăbușirii zborului 353. În răstimpul crizei, el se afla în două locuri simultan: în lumea reală din Honda și în avionul companiei Nationwide Air 747, în momentul când se prăbușise din seninul stratosferei, de pe cerul înnorat al nopții, pe o poiană la fel de necruțătoare ca fierul.

Michelle ședea între fetițe. Mâinile ei și nu pe ale lui le strânseseră Chrissie și Nina în acele ultime lungi minute de groază inimaginabilă.

Pe măsură ce zgâlțâiala se întețea, începea să plouă cu proiectile. Cărți cu coperte necartonate, calculatoare portabile, calculatoare de buzunar, tacâmuri și farfurii – deoarece câțiva pasageri erau încă la masă când s-a declanșat dezastrul – pahare de plastic, sticle de băutură de o singură doză, creioane și pixuri zburau prin interiorul cabinei.

Tușind din cauza fumului, Michelle probabil că îndemnase fetițele să plece capetele. „Capul jos! Feriți-vă fața!”

Ce fețe! Fețe dragi. Chrissie, de șapte ani, avea pomeții înalți și ochii verzi, limpezi ca ai mamei ei. Joe nu va putea uita niciodată

cum lui Chrissie îi roșea fața de bucurie când era la lecția de balet sau cum se concentra privind cruciș când se apropia de locul unde-i venea rândul să tragă cu crosa la partidele de baseball din Little League. Nina, de numai patru ani, ghemotocul cu nas cârn și ochi albaștri ca safirul, avea un fel al ei de a-și încreți mutrița de fericire când vedea un câine sau o pisică. Animalele se simțeau atrase de ea – și ea de ele – de parcă ea ar fi fost reîncarnarea Sfântului Francisc de Assisi, ceea ce nu era o comparație prea exagerată, dacă o vedeai privind vrăjită, cu dragoste, chiar și o șopârlă urâtă de gradină cuibărită în mânuțele ei grijulii.

„Capul jos! Feriți-vă fața!”

În îndemnul acela era speranță, era presupunerea că vor supraviețui toate și că lucrul cel mai rău care li se putea întâmpla ar fi fost să le fie mutilate fețele de contactul violent cu un calculator portabil sau cu cioburile care zburau pe lângă ele.

Turbulența aceea cumplită spori. Unghiul de coborâre deveni mai sever, țintuindu-l pe Joe de scaun, astfel încât nu se putea apleca în față cu ușurință, ca să-și ferească fața.

Poate că măștile de oxigen au căzut de deasupra sau poate că din cauza stricăciunilor produse avionului sistemele căzuseră, având drept consecință faptul că măștile nu fuseseră accesibile la fiecare scaun. El nu știa dacă Michelle, Chrissie și Nina fuseseră în stare să respire sau dacă, sufocându-se din cauza fumului care le învăluia, nu se zbătuseră în van să caute o gură de aer curat.

Fumul se ridica tot mai dens în compartimentul pasagerilor. Cabina deveni claustrofobică precum o mină de cărbune din străfundurile pământului.

În bezna aceea umedă, orbitoare, limbi ascunse de flăcări se încolăceau ca niște șerpi. La groaza cutremurătoare provocată de coborârea necontrolată a avionului se adăuga groaza de a nu ști unde erau acele flăcări sau când se vor năpusti cu și mai multă forță prin avion.

În timp ce presiunea asupra aeronavei creștea până la un nivel aproape insuportabil, niște vibrații bubuitoare zgâlțâiră fuzelajul. Aripile uriașe trosniră de parcă stăteau să se frângă. Cadrul de oțel gemu ca un animal sălbatic viu în agonie și suduri probabil minore scoaseră niște sunete la fel de puternice și de tăioase ca împușcăturile unei arme de foc. Câteva nituri se desprinseră, fiecare cu un scrâșnet pătrunzător.

Probabil că Michelle, Chrissie și micuța Nina aveau senzația că avionul se va dezintegra în zbor și că ele vor fi azvârlite pe cerul negru, împrăștiate departe una de alta, prăbușindu-se în scaunele lor separate spre trei morți separate, fiecare singură în nenorocirea ei în momentul impactului.

Cu toate acestea, imensul 747-400 era o minunăție a proiectării și un triumf al ingineriei, fiind conceput strălucit și construit solid. În ciuda misterioasei defecțiuni hidraulice, care făcuse ca aeronava să nu mai poată fi controlată, aripile nu se desprinseră și fuzelajul nu se dezintegră. Cu puternicele sale motoare Pratt and Whitney uruind pentru a sfida parcă legea gravitației, avionul companiei Nationwide Flight 353 a rămas întreg pe tot parcursul ultimei faze a prăbușirii sale.

Într-un anumit moment, probabil că Michelle și-a dat seama că era pierdută orice speranță, că prăbușirea va fi mortală. Cu curajul și generozitatea care o caracterizau, s-a gândit probabil atunci numai la copii, s-a concentrat să-i liniștească, alungându-le pe cât posibil gândul morții. Fără îndoială că se aplecase spre Nina, o lipise de ea și, în ciuda fumului care o înăbușea, îi șoptise fetiței în ureche, ca să fie auzită în vacarmul acela: „Nu te teme, iubito, suntem împreună, te iubesc, ține-te de mama, te iubesc, ești cea mai cuminte fetiță”. În timp ce avionul se zgâlțâia prăvălindu-se tot mai jos prin noapte, în Colorado, cu glasul ei din care răzbătea emoția, dar nu panica, o încurajase probabil și pe Chrissie: „Nu te teme, sunt cu tine, scumpo, ține-mă de mână, te iubesc mult, sunt foarte mândră de tine, suntem împreună, nu se întâmplă nimic, vom fi mereu împreună”.

În Honda de la marginea autostrăzii, Joe auzea glasul lui Michelle ca dintr-o amintire, de parcă ar fi fost cu ea când le liniștea pe fetițe. Dorea cu disperare să creadă că fiicele lui reușiseră să capete ceva din forța femeii excepționale care fusese mama lor. Joe avea nevoie să știe că ultimele cuvinte pe care fetițele le auziseră în această viață fuseseră cele prin care Michelle le spunea cât de minunate și de iubite erau ele.

Impactul produs de căderea avionului în poiană a fost atât de devastator, încât zgomotul s-a auzit la peste treizeci de kilometri depărtare, în imensitatea rurală din Colorado, alungând din copaci șoimii, bufnițele și vulturii, care-și luară zborul și trezind fermierii obosiți care moțăiau în fotolii sau deja se băgaseră în pat.

Joe Carpenter scoase un geamăt înăbușit în Honda lui. Se

încovoie, de parcă ar fi fost lovit în piept.

Prăbușirea a fost catastrofală. Avionul 353 explodă în momentul impactului și se rostogoli de-a curmezișul poienii, dezintegrându-se în mii de bucăți arse și frânte, împroșcând limbi portocalii de combustibil în flăcări care aprinseră iarba de la marginea câmpului. Trei sute treizeci de oameni, incluzând pasagerii și echipajul, au pierit pe loc.

Michelle, care îl învățase pe Joe Carpenter aproape tot ce știa despre dragoste și compasiune, a fost spulberată în acea clipă nemiloasă. Chrissie, balerina și jucătoarea de baseball de șapte ani, nu va mai face niciodată piruete pe poante și nu va mai lovi niciodată cu crosa. Și dacă animalele se simțeau legate sufletește de Nina cum se simțea ea legată de ele, în noaptea aceea rece din Colorado, poienile și dealurile împădurite se umpluseră probabil de mici vietăți care se tupilaseră nefericite în vizuinile lor.

Din toată familia, Joe Carpenter era unicul supraviețuitor.

Nu fusese cu ele în avionul 353. Fiecare ființă de la bordul avionului fusese strivită pe nicovala pământului. Dacă ar fi fost cu ele, ar fi putut fi identificat doar după cercetarea danturii sau a amprentei vreunui deget.

Reconstituirea accidentului nu era pentru el rezultatul unor amintiri, ci al unor epuizante eforturi de imaginație, exprimate în mod frecvent în vise și uneori în crize de anxietate ca aceasta. Sfâșiat de sentimentul vinovăției, pentru că nu pierise o dată cu soția și fiicele lui, Joe se autoflagela cu aceste încercări de a împărtăși groaza pe care probabil că o trăiseră ele.

În mod inevitabil, călătoriile lui imaginare în avionul care se prăbușea, nu reușeau să-i aducă acea consolare tămăduitoare după care tânjea. Dimpotrivă, fiecare coșmar și fiecare atac în stare de trezie îi puneau sare pe răni.

Deschise ochii și privi mașinile care treceau în goană pe lângă el. Dacă ar alege momentul potrivit, ar deschide portiera, ar ieși din mașina, ar păși pe autostradă și ar fi călcat de un camion.

Rămase în siguranță în Honda lui, nu pentru că se temea de moarte, ci din motive neclare și pentru el. Poate că, deocamdată cel puțin, simțea nevoia să se pedepsească, trăind în continuare.

Pâlcurile de leandri luxurianți care atingeau geamurile din partea dreaptă a mașinii se unduiau neîncetat în adierea stârnită de trecerea mașinilor. Frecarea frunzelor de geam producea o șușoteală stranie,

de glasuri pierdute, de demult.

Nu mai tremura.

Transpirația de pe față începu să i se usuce în aerul rece, care ieșea prin orificiile de la bordul mașinii.

Nu mai era torturat de senzația de cădere. Ajunsese jos.

Prin arșița de august și o pâclă subțire de fum, mașinile și camioanele care treceau licăreau ca niște miraje, îndreptându-se tremurând spre vest, spre un aer mai curat și spre marea răcoritoare. Joe așteptă o pauză în trafic și apoi porni din nou spre marginea continentului.

• Capitolul 3

Nisipul era alb ca varul în lumina strălucitoare a soarelui de august. Rece, verde și unduitoare venea marea, risipind minusculele carapace ale vietăților vii și moarte de pe țărm.

Plaja din Santa Monica era ticsită de oameni care se bronzau, jucau diverse jocuri și mâncau hrană rece pe pături și pe prosoape mari. Deși mai departe, pe uscat, era o zi caniculară, aici era doar plăcut de caldă, cu o briză ce adia dinspre Pacific.

Câțiva oameni în costume de baie îl priviră intrigați pe Joe când acesta se îndrepta spre nord prin mulțimea unsă cu ulei de cocos, pentru că nu era îmbrăcat de plajă. Avea pe el un tricou, pantaloni de doc kaki și tenișI fără ciorapi. Nu venise să înoate sau să facă plajă.

Băieții de la Salvamar priveau înotătorii, iar tinerele care se plimbau în bikini îi priveau pe băieții de la Salvamar. Ritualurile lor ritmice îi distrăgea cu totul de arhitecții scoicilor aruncate pe țărmul înspumat lângă tălpile lor.

Copiii se jucau printre valuri, dar Joe nu suporta să-i privească. Râsetele, strigătele și țipetele lor de bucurie îi zgândăreau nervii, provocându-i o furie irațională.

Ținând în mâini un răcitor Styrofoam și un prosop, el își continuă drumul spre nord, cu privirea ațintită spre colinele ofilite din Malibu, dincolo de cotul alcătuit de golful Santa Monica. În cele din urmă, găsi o porțiune de plajă mai puțin populată. Își întinse prosopul, se așeză cu fața spre mare și extrase o sticla de bere dintre bucățile de gheață din răcitor.

Dacă ar fi avut posibilitatea să-și cumpere o casă cu vedere la ocean, și-ar fi pus capăt vieții la marginea apei. Șopotul continuu al

valurilor, agitația crestelor lor aurite de soare și argintate de lună, spărgându-se neîncetat de țărm și linia curbă lichidă din zarea îndepărtată nu-i aduceau nicidecum un sentiment de pace sau de seninătate, ci o bine venită toropeală.

Ritmurile mării erau tot ce-și dorise vreodată să știe despre eternitate și despre Dumnezeu.

Dacă bea câteva beri și se lăsa pătruns de priveliștile terapeutice ale Pacificului, putea deveni suficient de calm pentru a se duce la cimitir. Pentru a păși pe pământul care le acoperea pe soția și pe fiicele lui. Pentru a atinge piatra în care erau săpate numele lor.

În ziua aceea, în mod special, avea o obligație față de moarte.

Doi adolescenți, neverosimil de slabi, în slipuri lălâi care le alunecau pe șoldurile înguste, veneau pe plajă dinspre nord și se opriră lângă prosopul lui Joe. Unul avea păr lung, prins într-o coadă de cal, celălalt era tuns foarte scurt. Amândoi erau foarte bronzați. Se întoarseră să privească oceanul, cu spatele spre el, astupându-i vederea.

Tocmai în clipa când Joe era pe punctul de a-i ruga să se dea la o parte, puștiul cu coadă de cal spuse:

— Ascunzi ceva, șefule?

Joe nu răspunse, crezând la început că băiatul se adresa prietenului său tuns scurt.

— Ascunzi ceva? întrebă din nou puștiul, continuând să privească oceanul. Ai de gând să strecori droguri sau să plasezi ceva marfă?

— N-am cu mine decât bere, spuse Joe nervos, ridicându-și puțin ochelarii de soare ca să-i vadă mai bine. Și nu e de vânzare.

— Păi, spuse puștiul tuns scurt, dacă nu ești bomboneriе, cei doi tipi care te urmăresc cred cu siguranță că ești.

— Unde sunt?

— Nu te uita acum, spuse băiatul cu coadă de cal. Așteaptă până ne îndepărtăm. I-am văzut cum te urmăresc. Duhnesc atât de tare a copoi, că mă miră că nu i-ai adulmecat deja.

Celălalt spuse:

— La vreo douăzeci de metri spre sud, lângă turnul Salvamarului. Doi gălbejiți cu cămăși hawaiene înflorate, care arată ca niște predicatori în vacanță.

— Unul are binoclu. Celălalt are un aparat de emisie-recepție. Uimit, Joe își lăsă jos ochelarii de soare și spuse:

— Mulțumesc.

— Ei, spuse băiatul cu coadă de cal, am făcut-o din prietenie, șefule. Îi urâm pe cretinii ăștia care vor să facă dreptate.

Cu o amărăciune nihilistă care suna absurd din partea unui tânăr, băiatul tuns scurt spuse:

— Societatea asta de căcat!

Semeți ca niște tigri tineri, băieții își reluară drumul spre sud pe plajă, în căutare de fete. Joe nu se uitase prea bine la fețele lor.

Câteva minute mai târziu, își termină prima bere, se întoarse, ridică apoi capacul răcitorului, băgă la loc cutia goala și aruncă nonșalant o privire înapoi, de-a lungul plajei. Doi bărbați cu cămăși hawaiene stăteau la umbra turnului Salvamarului.

Cel mai înalt dintre cei doi, îmbrăcat cu o cămașă în care predomina verdele și pantaloni de pânză albă, îl studia pe Joe printr-un binoclu. Sensibil la probabilitatea ca ar fi fost detectat, se întoarse calm cu binoclul spre sud, ca și cum nu Joe l-ar fi interesat, ci un grup de adolescente în bikini.

Bărbatul mai scund era îmbrăcat cu o cămașă cu mult roșu și portocaliu. Pantalonii lui de pânză maro aveau manșetele suflecate. Stătea în picioarele goale pe nisip, cu pantofii și ciorapii în mâna stângă.

În mâna dreaptă, lăsată în jos pe lângă coapsă, avea un alt obiect, posibil un mic aparat de radio sau un CD-Player. Putea fi și un aparat de emisie-recepție.

Tipul mai înalt era ucigător de bronzat, cu părul blond înălbit de soare, iar cel scund avea fața palidă, de om străin de plajă.

Desfăcând încă o bere și sugând spuma proaspătă care țâșni ca un abur din cutie, Joe se întoarse din nou spre mare.

Deși niciunul dintre cei doi nu arătau de parcă ar fi plecat de acasă în dimineața aceea cu intenția de a se duce la plajă, nu păreau mai nepotriviți în acel loc decât Joe. Puștii spuseseră că urmăritorii duhneau a copoi, dar deși fusese reporter criminalist timp de paisprezece ani, Joe nu le adulmeca mirosul.

Oricum, nu exista niciun motiv ca poliția să fie interesată de el. În condițiile în care rata crimelor era în creștere, violul era aproape la fel de banal ca iubirea platonică și jafurile atât de răspândite, încât jumătate din populație părea că fură de la cealaltă jumătate, copoii nu și-ar fi pierdut vremea ca să-l hărțuiască pentru consumarea de băuturi alcoolice pe o plajă publică.

Trei pescărușI își luară zborul în tăcere spre nord, de pe cheiul

îndepărtat, la început paralel cu linia țărmului. Apoi se înălțară deasupra golfului sclipitor și se rostogoliră pe cer.

În cele din urmă, Joe privi înapoi, spre turnul Salvamarului. Cei doi bărbați nu mai erau acolo.

Se întoarse din nou cu fața spre mare.

Tot mai multe valuri se spărgeau de țărm, răspândind perdele de spumă pe nisip. Urmărea valurile ca un subiect dispus să urmărească pandantivul unui hipnotizator legănându-se pe un lanț de argint.

Totuși de data aceasta, valurile nu-l hipnotizau și el nu reușea să-și conducă mintea frământată spre curenți mai liniștiți. Aidoma efectului unei planete asupra satelitului său, calendarul îl trăgea pe Joe pe orbita sa și nu-și putea împiedica gândurile să nu se mai rotească în jurul acelei date: 15 august, 15 august, 15 august. Acea primă comemorare a accidentului avea o forță de gravitație copleșitoare care-l strivea, afundându-l în amintirile pierderii suferite.

Când i se expediaseră rămășițele soției și ale copiilor, după investigarea accidentului și clasificarea resturilor organice și anorganice, lui Joe i se dăduseră doar câteva bucăți din trupurile lor. Sicriele sigilate erau de mărimea celor destinate de obicei sugarilor. El le primise de parcă ar fi intrat în posesia osemintelor sfinte ale unor sfinți cuibăriți în racle.

Deși înțelegea efectele catastrofale ale impactului avionului cu solul și deși știa că un foc necruțător cuprinsese tot ce mai rămăsese din el, lui Joe i se părea teribil de ciudat că rămășițele fizice ale lui Michelle și ale fetelor erau atât de mici. Doar fuseseră niște prezențe uriașe în viața lui!

Fără ele, lumea i se părea un loc străin. Nu simțea că făcea parte din ea decât la cel puțin două ore după ce se scula din pat. În unele zile, planeta se rotea douăzeci și patru de ore fără să-l propulseze pe Joe spre adaptarea la viață. Era limpede că acea zi era una dintre ele.

După ce termină și cea de a doua bere Coors, băgă cutia goală în răcitor. Încă nu era pregătit să se ducă la cimitir, dar avea nevoie să viziteze cel mai apropiat closet public.

Joe se ridică, se întoarse și aruncă o privire spre tipul înalt și blond, cu cămașa hawaiană verde. Acesta, deocamdată fără binoclu, nu se afla la sud, lângă turnul Salvamarului, ci la nord, la o distanță de vreo douăzeci de metri, șezând singur pe nisip. Ca să nu fie văzut de Joe, se instalase dincolo de două perechi de tineri întinși pe pături

și o familie de mexicani care își marcaseră teritoriul cu scaune pliante și două umbrele de plajă cu dungi.

Joe cercetă degajat plaja din jur. Cel mai scund dintre cei doi posibili copoi, cel cu cămașa predominant roșie, nu se zărea.

Tipul cu cămașa verde evita cu grijă să privească în direcția lui Joe. Își făcu o mână pâlnie la urechea dreaptă, de parcă ar fi avut o proteză auditivă defectă și avea nevoie să blocheze muzica de la radiourile celor care făceau plajă, pentru a se concentra asupra altor sunete pe care voia să le audă.

La distanța aceea, Joe nu putea fi sigur, dar i se părea că buzele omului se mișcau. Părea angrenat într-o conversație cu colegul care nu era acolo.

Joe își lăsă pe plaja prosopul și răcitorul și o luă spre sud, spre toaletele publice. Nu era nevoie să privească înapoi ca să se asigure că tipul cu cămașa hawaiană verde îl urmărea cu privirea.

Gândindu-se mai bine, trase concluzia că probabil a te îmbăta pe plajă era totuși contrar legii. La urma urmelor, o societate atât de luminată, încât tolera corupția și barbaria avea nevoie să pedepsească sever delicte minore ca să se auto-convingă că încă mai are repere.

•

Mai aproape de chei, mulțimea sporise după sosirea lui Joe. În centrul de distracții zăngănea un *montagne russe*. Pasagerii lui chiuiau.

Își scoase ochelarii de soare când intră în toaleta publică aglomerată.

La bărbați duhnea a urină și a dezinfectant. În mijlocul pardoselii, între cabinele de toaletă și chiuvete, un gândac mare, pe jumătate strivit, dar încă viu, se târa de colo-colo în cerc, întrucât își pierduse total simțul orientării și direcția. Toți îl ocoleau – unii, amuzați, alții scârbiți sau indiferenți.

După ce folosi pisoarul, în timp ce se spăla pe mâini, Joe îi studie pe ceilalți bărbați în oglindă, căutând un conspirator. Se fixă asupra unui blond de paisprezece ani, în slip și sandale.

Când băiatul se duse spre dispozitivul cu prosoape de hârtie, Joe îl urmă, luă câteva prosoape imediat după el și spuse:

— Afară s-ar putea să dea târcoale doi tipi cu mutre de copoi care mă așteaptă.

Băiatul îi întâlni privirea, dar nu spuse nimic, continuând să-și

șteargă mâinile cu prosoapele de hârtie.

— Îți dau douăzeci de dolari ca să ieși în recunoaștere pentru mine și apoi să te întorci și să-mi spui unde sunt, continuă Joe.

Ochii puștiului aveau nuanța roșu-albăstruie a unei vânătăi proaspete și privirea lui era directă ca un pumn bine țintit.

— Treizeci de dolari.

Joe nu-și amintea să fi fost în stare de atâta îndrăzneală și aroganță în fața unui adult când el însuși avea paisprezece ani. Dacă ar fi fost abordat de un necunoscut cu o asemenea ofertă, ar fi scuturat din cap și ar fi șters-o rapid.

— Cincisprezece acum și cincisprezece când mă-ntorc, spuse puștiul.

Împăturind prosoapele și aruncându-le în coșul de gunoi, Joe spuse:

— Zece acum, douăzeci când te întorci.

— S-a făcut.

În timp ce își scotea portofelul din buzunar, Joe spuse:

— Unul are vreun metru optzeci și cinci înălțime, e bronzat, blond și poartă o cămașă hawaiană verde. Celălalt are vreun metru șaizeci și șapte, e șaten, puțin chel, palid la față și e îmbrăcat cu o cămașă hawaiană portocalie.

Puștiul luă bancnota de zece dolari fără să-i evite privirea.

— Poate că e o țeapă și nu-i nimeni afară și când mă-ntorc o să vrei să merg cu tine într-un closet ca să capăt ceilalți douăzeci de bișțari.

Joe se simți jenat, nu pentru că era bănuit de pedofilie, ci pentru puștiul acela, care crescuse într-o perioadă și într-un loc care îl obligau să știe atât de multe și să se descurce atât de bine pe stradă la o vârstă atât de fragedă.

— Nu e o țeapă.

— Fin'că la mine nu ține cu chestii de-astea.

— Am înțeles.

Cel puțin câțiva dintre bărbații prezenți auziseră probabil schimbul de replici, dar niciunul nu părea interesat. Era epoca devizei trăiește-și-lasă-i-și-pe-alții-să-trăiască.

Când puștiul dădu să plece, Joe spuse:

— Nu cred că așteaptă chiar în față, în văzul lumii. Sunt probabil mai departe, de unde văd acest loc, dar ei sunt greu de văzut.

Fără să răspundă, băiatul porni spre ușă și sandalele lui lipăiră pe

pardoseala de gresie.

— Dacă îmi umfli cei zece dolari și nu te mai întorci, spuse Joe, o să te găsesc și o să-ți dau un șut în cur.

— Bine, rosti disprețuitor puștiul, apoi dispăru.

Joe se întoarse la una dintre chiuvetele cu pete de rugină și se spălă din nou pe mâini, ca să nu dea impresia că stă degeaba acolo.

Trei bărbați de vreo douăzeci și ceva de ani se adunaseră să observe gândacul infirm, care încă se învârtea în jurul lui pe o mică porțiune din pardoseala toaletei. Traiectoria gânganiei era un cerc cu un diametru de vreo treizeci de centimetri. Se răsucea sacadat de-a lungul acelei circumferințe cu o asemenea perseverență de insectă, încât bărbații, cu mâinile pline de bancnote, făceau rămășag pe cât de repede va face fiecare tur.

Joe se aplecă peste chiuvetă și își împroșcă pe față câteva mâini de apă rece. Apa mirosea și avea gust de clor, dar senzația de curățenie pe care o crea era anihilată de duhoarea de apă sărată și stătută care venea dinspre canalul de scurgere deschis.

Clădirea nu era bine ventilată. Aerul nemișcat era mai fierbinte decât afară, emanând un miros de urină, sudoare și dezinfectant atât de dens, încât inspirarea lui începea să-i producă greață.

Puștiul întârzia.

Joe se mai stropi cu apă pe față și apoi își studie în oglinda striată imaginea feței acoperită cu broboane, din care picura apă. Deși se bronzase puțin și i se mai înroșiseră obrajii de la soarele pe care-l absorbise în ultima oră, nu avea o mină sănătoasă. Avea ochii cenușii, așa cum îi avusese toată viața. Cu toate acestea, odinioară, avuseseră nuanța de gri-strălucitor a fierului polizat sau a vopselei mov umede; acum aveau nuanța aceea de gri-moale și șters a cenușei, iar albul ochilor era injectat.

Un al patrulea bărbat se alăturase hărțuitorilor gândacului. Avea vreo cincizeci și ceva de ani, cu treizeci de ani mai bătrân decât ceilalți trei, dar încerca să se pună la mintea lor, împărtășindu-le entuziasmul pentru cruzimea aceea lipsită de sens. Participanții la pariu deveniseră un obstacol pentru circulația din restul încăperii. Deveniseră gălăgioși, râzând de înaintarea spasmodică a insectei, îmboldind-o să-și continue drumul, de parcă ar fi fost un pur sânge care gonea pe pista spre linia de sosire. „Hai, hai, hai, hai!” Discutau aprig dacă perechea lui de antene tremurătoare făcea parte dintr-un sistem de ghidare sau erau instrumentele cu care adulmeca hrana și

femelele dornice să se reproducă.

Încercând să izoleze vocile grupului gălăgios, Joe își cercetă ochii în oglindă, întrebându-se ce îl determinase să-l trimită pe băiat pe urmele bărbaților cu cămăși hawaiene. Dacă ei erau într-o misiune de supraveghere, îl confundaseră probabil cu altcineva. Își vor da seama în curând de greșeală și nu-i va mai vedea niciodată. Nu avea niciun motiv întemeiat să se confrunte cu ei sau să adune informații despre ei.

Venise pe plajă ca să se pregătească pentru vizita la cimitir. Simțea nevoia să se supună ritmurilor străvechi ale eternei mări, care mușca din el la fel cum valurile mușcau din stâncă, netezindu-i tăișurile angoasei din suflet, înlăturându-i schijele din inimă. Marea transmitea un mesaj: viața nu este altceva decât niște mecanisme lipsite de sens și forțe reci de maree, un mesaj sumbru al deznădejdii, care îl liniștea tocmai pentru că era brutal de umilitor. Mai simțea nevoia de o bere sau chiar două ca să-i amorțească și mai mult simțurile, pentru ca lecția mării să-i rămână întipărită în minte când va traversa orașul îndreptându-se spre cimitir.

Nu avea nevoie să fie distras. Nu avea nevoie de acțiune. Nu avea nevoie de mister. Pentru el, viața își pierduse tot misterul în aceeași noapte în care își pierduse orice sens, într-o poiană liniștită din Colorado, invadată pe neașteptate de bubuituri și de foc.

Plescăind cu sandalele pardoseala de gresie, băiatul se întoarse să-și ia cei douăzeci de dolari rămași din cei treizeci.

— N-am văzut niciun tip barosan cu o cămașă verde, dar celălalt era acolo, sunt sigur, își bronza chelia.

În spatele lui Joe, câțiva jucători răcniră victorioși. Ceilalți gemură în timp ce gândacul muribund mai încheia un circuit fie cu câteva secunde mai repede, fie mai încet decât fusese durata turei precedente.

Curios, băiatul își întinse gâtul ca să vadă ce se întâmplă.

— Unde? întrebă Joe, extrăgând o bancnota de douăzeci de dolari din portofel.

Căznindu-se încă să vadă ceva printre trupurile jucătorilor adunați în cerc, băiatul spuse:

— Acolo, lângă un palmier și două mese pliante așezate pe nisip, unde joacă șah gașca aia cretină de coreeni, la vreo douăzeci, treizeci de metri de-aici.

Deși ferestrele jivrate înalte lăsau să intre lumina albă a soarelui și

tuburile fluorescente jegoase împrăștiau de deasupra o lumină albăstrie, aerul părea galben, ca o ceață acidă.

— Uită-te la mine, spuse Joe.

Absorbit de cursa gândacului, băiatul spuse:

— Ce?

— Uită-te la mine.

Surprins de mânia calmă din glasul lui Joe, puștiul îi înfruntă o clipă privirea. Apoi ochii aceia neliniștitori, de culoarea vânătăilor, focalizară din nou pe bancnota de douăzeci de dolari.

— Tipul pe care l-ai văzut avea o cămașă hawaiană roșie? întrebă Joe.

— Avea și alte culori, dar mai mult roșu și portocaliu, da.

— Ce fel de pantaloni avea?

— Pantaloni?

— Ca să fiu sincer, nu ți-am spus cu ce mai este îmbrăcat. Așa că dacă l-ai văzut, spune-mi tu.

— Habar n-am, șefule. De unde să știu dacă purta șort, slip sau pantaloni?

— Spune-mi.

— Albi? Maro? Nu sunt sigur. N-am știut că trebuie să fac un raport de modă. Stătea acolo, cam aiurea, zic eu, cu pantofii într-o mână și cu ciorapii vârâți în ei.

Era bărbatul pe care Joe îl văzuse cu aparatul de emisie-recepție lângă stația Salvamarului.

Dinspre pariori se auzeau încurajări zgomotoase adresate gândacului, râsete, înjurături, oferte de trageri la sorți, pariuri. Răcneau atât de tare acum, încât ecoul glasurilor lor se lovea strident de zidurile de beton, reverberând apoi în oglinzi cu o forță care-l făcea pe Joe să se teamă că acele suprafețe argintii se vor dezintegra.

— Chiar îi observa pe coreeni cum joacă șah sau se prefăcea? întrebă Joe.

— Observa locul ăsta și discuta cu plăcintele cu cremă.

— Ce plăcinte cu cremă?

— Două cățele ca focul în bikini cu curea. Șefule, ar trebui s-o vezi pe roșcata cu curea verde. Dacă o pui pe o scară de la unu la zece, ea este pe la doișpe. Te pune imediat în poziție de drepți, șefule.

— Le făcea ocheade?

— Habar n-am ce-i în capul lui, spuse puștiul. Ăsta e un păgubos, niciuna din cățele nu s-ar uita la el.

— De ce le faci cățele? spuse Joe.

— Ce?

— Sunt femei.

În privirea furioasă a puștiului se strecură o licărire tăioasă.

— Hei, cine naiba te crezi? Papa de la Roma?

Aerul galben, acid păru că se îngroașă și Joe simți că îl mănâncă pielea din cauza lui.

Zgomotul apei trase în closete îi producea o senzație de vârtej în stomac. Se luptă să-și stăpânească greața care-l cuprinse brusc.

Îi spuse băiatului:

— Descrie femeile.

Cu o privire și mai provocatoare, puștiul spuse:

— Nemaipomenite. Mai ales roșcata. Dar și bruneta e mișto. M-aș târî pe cioburi de sticlă ca să-mi încerc norocul cu ea, chiar dacă e surdă.

— De ce surdă?

— Cred că e surdă sau are ceva, spuse băiatul. Își băga în ureche un fel de aparat de auzit, și-l scotea și îl băga la loc, de parcă nu reușea să-l potrivească. Arată bine putoarea.

Deși era cu cincisprezece centimetri mai înalt și cu douăzeci de kilograme mai solid decât puștiul, lui Joe îi venea să-l înșface de beregată și să-l strângă bine. Să-l strângă până ce va promite că nu va mai folosi cuvântul acela fără să se gândească. Până ce va înțelege cât de urât era și cum îl murdărea când îl folosea cu ușurința cu care folosea o conjuncție. Joe se sperie de violența prost mascată a reacției lui: dinții i se încleștară, arterele îi pulsau pe gât și pe tâmple, câmpul vizual i se contractă brusc prin creșterea tensiunii sângelui la periferie, întunecându-i vederea. Greața se înteți și inspiră adânc o dată, apoi încă o dată, ca să se calmeze.

Era clar că băiatul văzu în ochii lui Joe ceva care-l puse pe gânduri. Deveni mai puțin provocator, întorcându-și din nou privirea spre pariorii care răcneau.

— Dă-mi cei douăzeci de biștari. I-am câștigat.

Joe nu cedă bancnota.

— Unde-i tatăl tău?

— Ce-ai zis?

— Unde-i mama ta?

— Ce te privește?

— Unde sunt?

— Își văd de treburile lor.

Furia lui Joe se transformă în exasperare.

— Cum te cheamă, puștiule?

— Ce-ai nevoie să știi? Crezi că sunt copil mic și nu pot să vin singur la plajă? Du-te dracului, mă duc unde am chef.

— Te duci unde ai chef, dar nu ai acces oriunde.

Puștiul restabili contactul vizual. În privirea lui era o licărire de suferință și însingurare atât de profundă, încât pe Joe îl ului că la frageda vârstă de paisprezece ani, cineva se putuse prăbuși într-atât.

— N-am acces oriunde? Ce vrea să-nsemne asta?

Joe simți că realizaseră o legătură la un nivel profund, că o ușă se deschisese pe neașteptate pentru el și pentru acel băiat frământat și că viitorul amândurora putea fi schimbat în bine, dacă ar putea să înțeleagă măcar unde ar reuși să ajungă după ce vor trece pragul. Dar propria lui viață era pustie – rezerva lui de filosofie era goală – ca una dintre scoicile abandonate, aduse de valuri pe țărmul din apropiere. Nu avea nicio credință de împărtășit, nici înțelepciune de împărțit, nici speranță de oferit, nu avea suficientă substanță pentru a se susține pe el însuși, cu atât mai puțin pe altcineva.

Era unul dintre învinși și învinșii nu pot conduce.

Momentul trecu și puștiul smulse bancnota de douăzeci de dolari din mâna lui Joe. Pe față i se așternu mai degrabă un rânjet disprețuitor decât un zâmbet, când repetă în batjocură vorbele lui Joe:

— Sunt femei. Apoi, retrăgându-se, spuse: Intră în călduri, deci toate sunt cățele.

— Și noi suntem doar câini'? întrebă Joe, dar puștiul se strecurase afară din toaletă și nu mai apucase să audă întrebarea.

Deși se spălase de două ori pe mâini, Joe se simțea murdar.

Se îndreptă din nou spre chiuvete, dar nu era ușor să ajungă la ele. Șase bărbați erau acum adunați imediat în jurul gândacului și alți câțiva priveau mai din spate.

Toaleta aglomerată era înăbușitoare, pe Joe șiroia sudoarea, iar aburul galben îi ardea nările, îi mânca plămânii la fiecare inspirație, îi înțepa ochii. Aburul acela se condensa pe oglinzi, începțoșând imaginile bărbaților agitați, până ce păreau a nu mai fi ființe din carne și oase, ci duhuri chinuite, zărite prin geamul unui abator, umede în aburul sulfuros, în străfundurile tărâmului damnaților. Pariorii înfierbântați urlau la gândac, fluturând spre el pumnii plini

cu dolari. Glasurile lor se contopeau într-un singur țipăt animalic strident, aparent fără sens, o bolboroseală demență, care creștea în intensitate și se ascuțea, până ce răsună în urechile lui Joe ca un schelălăit ce ar fi putut zdrobi cristalul, străpungându-i centrul creierului și răspândind vibrații periculoase până în miezul ființei lui.

Împinse în lături doi bărbați și strivi gândacul infirm sub talpă.

În clipa de tăcere paralizantă care urmă intervenției lui, Joe se îndepărtă de oameni, tremurând, tremurând tare, în timp ce zgomotul acela cutremurător încă îi mai răsuna în minte, încă îi mai vibra în oase. Se îndreptă spre ușă, grăbindu-se să iasă de acolo înainte de a exploda.

Pariorii se treziră toți ca unul din șocul care-i paralizase, începură să zbiere furioși, cu indignarea îndreptățită a unor enoriași confruntați cu un individ murdar și beat de pe stradă, care pătrunde clătinându-se în biserică în timpul slujbei, se rezemă de grilajul din fața altarului și vomită pe pardoseala lui.

Unul dintre bărbați, cu fața roșie de la soare ca o halcă de șuncă grasă, cu buzele crăpate de arșiță desfăcute, scoțând la iveală dinții pătați de nicotină, îl înșfăcă pe Joe de braț și îl răsuci.

— Ce mama dracului e-n capul tău, amice?

— Dă-mi drumul.

— Eu câștigam bani aici, amice.

Joe simțea mâna necunoscutului umedă pe braț, cu unghiile murdare, boante, dar înfigându-se vârtos, ca să nu-i alunece din strânsoare.

— Dă-mi drumul.

— Câștigam bani aici, repetă tipul.

Gura i se schimonosi într-o grimasă atât de cruntă, încât buzele crăpate i se spintecară și din crăpături se prelinseră dâre de sânge.

Joe îl apucă pe jucătorul furios de încheietura mâinii și îi îndoi unul dintre degetele murdare înspre spate, ca să scape din strânsoare. Chiar în clipa în care tipul căscă ochii mari, surprins și speriat, începând să urle de durere, Joe îi răsuci brațul în sus, pe spinare, îl întoarse și-l împinse în față, dându-i un șut în fund, care-l lipi cu fața de ușa închisă a unei cabine de toaletă.

Joe crezuse că furia lui ciudată se domolise mai devreme, când vorbise cu băiatul, lăsând în urma ei doar disperare, dar iată că ea reapăruse, disproporționată față de jignirea care aparent o declanșase, la fel de puternică și de explozivă. Nu-și dădea seama de

ce făcea asta, de ce îl afectase cruzimea acelor oameni, dar înainte de a înțelege absurditatea reacției lui exagerate, lovi fața individului de ușă o dată, încă o dată și încă o dată.

Furia nu se risipi, dar deși tensiunea îi întuneca vederea, îngustându-i câmpul vizual, și o frenezie primitivă sălta în el ca o mie de maimuțe țipând printr-o junglă de copaci și liane, Joe era totuși în stare să-și dea seama că își pierduse controlul. Îi dădu drumul pariorului și omul căzu pe pardoseală în fața cabinei de toaletă.

Tremurând de furie și de teama pe care acesta i-o provoca, Joe păși înapoi până ce chiuvetele îl împiedicară să mai avanseze.

Ceilalți bărbați din toaletă se îndepărtaseră de el. Toți tăceau.

Pe pardoseală, pariorul zăcea pe spate, printre bancnotele de unu și cinci dolari, câștigul lui. Bărbia îi era năclăită de sângele scurs din buzele crăpate. Își duse mâna la partea stângă a feței care suferise impactul cu ușa.

— Nu era decât un gândac, pentru numele lui Dumnezeu, un gândac nenorocit.

Joe încercă să-și ceară scuze, dar îi pierise glasul.

— Era să-mi spargi nasul. Puteai să-mi spargi nasul. Pentru un gândac? Să-mi spargi nasul pentru un gândac?

Deși lui Joe îi părea rău nu pentru ceea ce îi făcuse omului, care fără îndoială făcuse mai mult rău altora, ci pentru el însuși, pentru epava umblătoare care devenise el și pentru pata cu care comportarea lui nejustificabilă întina memoria soției și fiicelor lui, nu era în stare să-și exprime regretul. Sufocându-se de scârbă față de el însuși, ca și de aerul acela fetid, ieși din clădirea care duhnea și pătrunse în briza oceanului care nu-l răcorea, într-o lume la fel de murdară ca toaleta lăsată în urmă.

Deși era soare, el tremura, pentru că șarpele rece al remușcării i se încolăcea în piept.

La jumătatea drumului de întoarcere spre prosopul și răcitorul lui cu bere de pe plajă, aproape uitând de mulțimea întinsă la soare prin care trecea, Joe își aminti de bărbatul cu față palidă, în cămașă hawaiană roșu cu portocaliu. Nu se opri, nici măcar nu se uită în spate, continuând să se târască prin nisip.

Nu-l mai interesa să afle cine-l supraveghea – dacă asta făceau. Nu pricepea de ce îi treziseră interesul. Dacă erau polițiști, erau niște ageamii care-l confundaseră cu altcineva. Nu aveau ce căuta, de fapt, în viața lui. Nici nu i-ar fi băgat în seamă, dacă puștiul cu coadă de

cal nu i-ar fi atras atenția asupra lor. În curând își vor da seama de greșeală și o vor descoperi pe adevărata lor victimă. Până atunci, să-i ia naiba!

•

Tot mai mulți oameni erau atrași de porțiunea de plajă unde se instalase Joe. Se gândi să-și facă bagajele și să plece, dar încă nu era pregătit să se duca la cimitir. Incidentul de la toaletă îi destupase rezervorul de adrenalină, anulând efectele mareei adormitoare și ale celor două beri pe care le băuse.

De aceea, așezat din nou pe prosopul de pe plajă, vârî mâna în răcitor și extrase nu o bere, ci o semilună de gheață, pe care și-o apăsă pe frunte, privind marea. Intrarea în marea verde-cenușie părea o rețea infinită de piese rotitoare într-un vast mecanism și, de-a curmezișul ei, scânteieri argintii de soare pulsau precum curentul electric printr-un releu de înaltă tensiune. Valurile se apropiau și se retrăgeau cu monotonia cu care tijele de legătură se mișcă înainte și înapoi într-un motor. Marea era o mașină care lucra permanent, fără alt scop decât continuarea propriei sale existențe, romanțată și iubită de nenumărați poeți, dar incapabilă să cunoască pasiunea, suferința și perspectivele umane.

Joe credea că trebuie să învețe să accepte mecanismul rece al Creației, pentru că nu avea niciun rost să te oțărăști la o mașinărie fără minte. La urma urmelor, ceasul nu poate fi învinovățit pentru scurgerea prea rapidă a timpului. Un război nu poate fi condamnat pentru că a țesut pânza din care ulterior a fost croită cagula călăului. Spera că dacă se va împăca până la urmă cu indiferența mecanicistă a universului, cu lipsa de sens a vieții și a morții, își va găsi liniștea.

O asemenea acceptare ar fi o mângâiere rece, într-adevăr, și i-ar mortifica inima. Dar tot ce dorea în clipa aceea era sfârșitul suferinței, nopți fără coșmaruri și eliberarea de nevoia de a-i păsa.

Cele două nou-venite apărură și își întinseră un prosop alb de plajă pe nisip, la o distanță de vreo șapte metri la nord de el. Una era o roșcată frapantă, cu un bikini verde cu curea atât de sumar, încât ar fi făcut o stripteuză să roșească. Cealaltă era o brunetă aproape la fel de atrăgătoare ca prietena ei.

Roșcata avea părul tuns ca un paj. Bruneta avea părul lung, pentru a ascunde mai bine mecanismul de comunicare, pe care, fără îndoială, îl purta într-o ureche.

Pentru niște femei de douăzeci și ceva de ani, chicoteau prea mult

și erau prea copilăroase, suficient de vesele ca să atragă atenția, chiar dacă n-ar fi arătat nemaipomenit. Se unseră alene cu loțiune de plajă, frecându-și reciproc, pe rând, spinările, atingând pielea cu o plăcere languroasă, ca și cum ar fi jucat în scena de deschidere a unei casete video pentru adulți, stârnind interesul tuturor bărbaților heterosexuali de pe plajă.

Strategia era clară. Nimeni n-ar bănui că el era urmărit de niște operatoare care ascundeau atât de puțin din ele însele și se ascundeau atât de vag. Trebuiau să fie la fel de improbabile, pe cât fuseseră de ostentativi bărbații cu cămăși hawaiene. Dacă n-ar fi existat patrularea plătită cu treizeci de dolari și observațiile libidinoase ale unui obsedat sexual de paisprezece ani, strategia lor ar fi fost eficientă.

Cu picioarele lungi și bronzate și cu fesele rotunde și tari, poate că ele erau, de asemenea, destinate să atragă interesul lui Joe și să-l ademenească într-o conversație. Dacă asta făcea parte din misiunea lor, dăduseră greș. Farmecele lor nu-l cuceriseră.

În anul care trecuse, orice imagine sau gând erotic avuseseră puterea de a-l stârni doar pentru o clipă, după care era copleșit de amintirile pregnante despre Michelle, despre trupul ei prețios și despre entuziasmul ei total pentru plăcere. În mod inevitabil, se mai gândea de asemenea la cumplita și lunga cădere din stele în Colorado, la fum, foc și apoi moarte. Dorința se dizolva rapid în solventul suferinței.

Acele două femei îi atrăgeau lui Joe atenția numai pentru că era enervat de incompetența cu care îl identificaseră greșit. Se gândea să le abordeze, ca să le informeze despre greșeala lor, numai ca să scape de ele. Dar după violența din toaletă, perspectiva confruntării îl neliniștea. Acum i se risipise furia, dar nu mai avea încredere în puterea lui de stăpânire.

Exact un an.

Amintiri și pietre de mormânt. Va învinge suferința.

Un val se sparse, își adună propriile sale rămășițe înspumate, se îndepărtă și se sparse din nou. Studiind cu răbdare spargerea nesfârșită a valurilor, Joe Carpenter se liniști treptat.

O jumătate de oră mai târziu, fără să mai fie nevoie să mai bea o bere, era pregătit de vizita la cimitir.

Scutură prosopul de nisip. Îl împături la jumătate, pe lung, îl rulă strâns, apoi luă de jos răcitorul.

Mătăsoase ca briza marii, untoase ca razele soarelui, tinerele mlădioase în bikini cu curelușă se prefăceau absorbite de vorbele de duh monosilabice a doi curtezani îndopați cu steroizi, cei mai recenți dintr-un șir de donjuanim, băieți de plajă, care-și încercaseră norocul cu ele.

Întrucât direcția privirii lui era mascată de ochelarii de soare, Joe putea să vadă că interesul manifestat de păpușele față de durii cu mușchi era jucat. Ele nu purtau ochelari de soare și în timp ce sporovăiau și râdeau, încurajându-și admiratorii, aruncau priviri furișe către Joe.

Joe se îndepărtă fără să privească înapoi.

La fel cum luă cu el o parte din plajă în pantofi, se strădui să ia și nepăsarea oceanului în suflet.

Cu toate acestea, nu putea să nu se întrebe ce agenție de poliție se putea lăuda cu femei atât de uluitor de frumoase în rândurile sale. Cunoscuse câteva femei-polițist la fel de atrăgătoare și de apetisante ca orice vedetă de cinema, dar roșcata și prietena ei depășeau chiar și standardele de pe peliculă.

Ajuns în parcare, se aștepta ca bărbații cu cămăși hawaiene să-i supravegheze Honda. Dacă era așa, postul lor de observație era bine ascuns.

Joe ieși din parcare și viră la dreapta pe șoseaua de pe coasta Pacificului, privind în oglinda retrovizoare. Nu era urmărit.

Poate își dăduseră seama de greșeala lor și îl căutau acum febril pe cel vizat cu adevărat.

•

Din bulevardul Wilshire până la șoseaua San Diego, spre nord, spre șoseaua Ventura și apoi spre est, Joe ieși de sub influența răcoritoare a brizei mării, pătrunzând în canicula de furnal din valea San Fernando. Sub soarele arzător de august, aceste suburbii păreau la fel de fierbinți și bine arse ca oalele de lut scoase din cuptor.

Trei sute de pogoane de dealuri joase în terase și de văi line și peluze late de iarbă înconjurau parcul memorial, un oraș al răposaților, Los Angeles-ul morților, împărțit în sectoare de drumuri de serviciu ce șerpuiau grațios. Actori celebri și vânzători de rând erau îngropați aici, vedete ale rock-’n-’roll-ului și familii de reporteri, unul lângă altul în democrația intimă a morții.

Joe trecu cu mașina pe lângă două slujbe de înmormântare care se oficiau chiar atunci: mașini parcate lângă bordură, șiruri de scaune

pliante așezate pe iarbă, movile de pământ acoperite cu smocuri de iarba verde, moale. La fiecare din aceste locuri, cei îndoliați ședeau încovoiați, sufocați de rochiile și costumele negre, chinuiți în aceeași măsură de canicula, de durere și de sentimentul propriului lor destin de muritori.

Cimitirul avea și câteva cavouri sofisticate și loturi de grădină familiale cu ziduri joase, dar nu existau păduri din monumente de granit și de pietre de mormânt verticale. Unii aleseseră să îngroape rămășițele celor dragi în nișele din zidurile mausoleurilor comune. Alții preferaseră adâncul pământului, mormintele fiind marcate doar cu tăblițe de bronz, încastrate în lespezi de piatra plată la nivelul pământului, pentru a nu strica decorul de parc al cimitirului.

Joe le găsise lui Michelle și fetelor un loc de odihnă pe o colină cu pantă lină, umbrită de pini-de-piatră și de leandri indieni. Veverițele se furișau pe iarbă în zilele mai blânde și iepurii ieșeau la iveală în amurg. Joe considerase că fetele lui dragi ar fi preferat acest peisaj unui mausoleu rece, unde nu se aude foșnetul copacilor în adierea brizei de seară.

Parcă mașina lângă trotuar, departe de cea de-a doua slujbă de înmormântare, opri motorul și coborî din Honda. Rămase câteva clipe lângă mașină, în arșița de patruzeci de grade, ca să-și adune curajul.

Când porni pe panta aceea ușoară, nu se uită spre mormintele lor. Dacă ar fi văzut locul din depărtare, apropierea de el l-ar fi speriat și s-ar fi întors înapoi. Chiar și după un an întreg, fiecare vizită era pentru el la fel de tulburătoare, ca și cum ar fi venit acolo să vadă nu locul unde erau îngropate, ci cadavrele lor mutilate într-o morgă. Întrebându-se câți ani vor trece până ce durerea lui se va mai domoli, urcă panta cu capul plecat, cu privirea în pământ, cu umerii încovoiați de căldură, ca un bătrân cal de povară, care se târăște spre casă pe un drum de mult cunoscut.

De aceea, n-o văzu pe femeia de la mormânt decât când ajunse la numai vreo trei, patru metri de ea. Se opri, surprins.

Femeia se adăpostea de soare, la umbra pinilor. Era pe jumătate întoarsă cu spatele. Făcea fotografii ale plăcilor înfipte în pământ, cu un Polaroid.

— Cine sunteți? întrebă el.

Ea nu-l auzi, poate pentru că vorbise prea încet, poate pentru că era prea absorbită de ceea ce făcea. El se apropie și spuse:

— Ce faceți?

Ea se sperie și se întoarse spre el.

Micuță, dar cu o constituție atletică, cu o înălțime de circa un metru șaizeci, producea o impresie mult mai puternică decât ar fi justificat-o dimensiunile sau înfățișarea ei, de parcă n-ar fi fost îmbrăcată în niște simpli blugi și o simplă bluză galbenă de bumbac, ci într-un puternic câmp magnetic care atrăgea lumea spre ea. Pielea era de culoarea ciocolatei cu lapte. Ochii imenși erau negri ca șanțul de pe fundul unei cești de espresso armean, mai greu de citit în ei decât în zațul unei cafele turcești, cu o formă migdalată clară, sugerând ceva sânge asiatic în familie. Părul nu era creț gen afro și nici în șuvițe buclate, ci tuns pană, des și drept de la natură și de un negru atât de lucitor, încât părea aproape albastru, trăsătură de asemenea asiatică. Structura ei osoasă era tipic africană: frunte lată și netedă, pomeți înalți, fin dăltuiți, dar puternici, trufași, dar frumoși. Era poate cu cinci ani mai mare decât Joe, la vreo patruzeci și ceva de ani, dar inocența din ochii ei înțelepți și o vagă vulnerabilitate de copil care se citeau pe fața ei altminteri puternică, o făceau să pară mai tânără decât el.

— Cine sunteți, ce faceți? repetă el.

Buzele i se desfăcură, dând să vorbească, dar rămasă fără grai de uimire, îl privi speriată, de parcă ar fi fost o fantomă. Ridică mâna spre fața lui și îi atinse obrazul; Joe nu se feri.

Inițial, i se păruse că citește uimire în ochii ei. Dar extraordinara tandrețe a atingerii, îl făcu să se uite din nou și își dădu seama că nu vedea în ei mirare, ci tristețe și milă.

— Încă nu sunt pregătită să vorbesc cu tine. Avea un glas blând, melodios.

— De ce faceți fotografii… de ce fotografiați mormintele lor?

Strângând aparatul cu ambele mâini, ea spuse:

— În curând. Mă voi întoarce când va sosi momentul. Nu dispera. Vei vedea, ca și ceilalți.

Clipa aceea aproape supranaturală îl convinse pe jumătate că ea era o fantomă, că atingerea ei fusese dureros de blândă, tocmai pentru că nu era prea reală, pentru că era o mângâiere ectoplasmatică.

Și totuși, femeia în sine era o prezență prea pregnantă pentru a fi o fantomă sau o himeră provocată de arșiță. Miniaturală, dar dinamică. Mai reală decât orice din ziua aceea. Mai reală decât cerul, copacii și

soarele de august, decât granitul și bronzul. Prezența ei era atât de impunătoare, încât parcă venea spre el, deși stătea pe loc, parcă îl domina, chiar dacă era cu vreo douăzeci și cinci de centimetri mai scundă decât el. Era mai luminoasă la umbra pinilor decât el, care stătea în bătaia puternică a soarelui.

— Cum faci față? întrebă ea.

Dezorientat, el răspunse dând din cap.

— Nu prea bine, șopti ea.

Joe privi dincolo de ea, în jos, spre plăcile de granit și bronz. Se auzi rostind ca din depărtare, „O pierdere ireparabilă”, referindu-se atât la el, cât și la soția și fiicele lui.

Când își îndreptă din nou atenția spre ea, femeia privea dincolo de el, în depărtare. Auzind motorul unei mașini, îngrijorarea îi încreți coada ochilor și fruntea.

Joe se întoarse să vadă ce o tulbura. Pe drumul pe care venise, o camionetă Ford, albă, se apropia cu o viteză mult mai mare decât limita anunțată pe indicator.

— Ticăloșii! spuse ea.

Când Joe se întoarse din nou spre ea, femeia se îndepărta deja, coborând în fugă panta colinei joase.

— Stai! strigă el.

Ea nu se opri și nici nu privi în urmă.

El porni după ea, dar condiția lui fizica nu era la fel de bună ca a ei. Părea o alergătoare experimentată. După câțiva pași, Joe se opri. Învins de arșița înăbușitoare, nu era în stare s-o prindă din urmă.

Cu soarele oglindindu-se în parbriz și aprinzându-i farurile, camioneta albă trecu pe lângă Joe ca o săgeată, înaintând paralel cu femeia care alerga printre șirurile de morminte.

Joe începu să coboare panta și să se îndrepte spre mașină, întrebându-se ce să facă. Poate că ar trebui s-o urmărească. Ce naiba se petrecea aici?

La vreo cincizeci, șaizeci de metri de locul unde era parcată Honda, cu frânele scrâșnind și lăsând în urmă, pe pavajul din spatele său, două urme de cauciuc, camioneta se opri lângă trotuar. Ambele portiere se deschiseră brusc și bărbații în cămăși hawaiene săriră jos. Țâșniră după femeie.

Uimirea îl țintui în loc pe Joe. Nu fusese urmărit de la Santa Monica de camioneta albă sau de vreun alt vehicul. Era sigur de asta.

Știuseră cumva că va veni la cimitir.

Și de vreme ce niciunul din cei doi bărbați nu arătaseră vreun interes față de Joe, dar porniseră după femeia aceea ca niște câini de atac, probabil că îl urmăriseră la plajă nu pentru că îi interesa persoana lui în sine, ci pentru că speraseră că ea va lua legătura cu el într-un anumit moment al zilei.

Femeia era singura lor pradă.

La naiba, probabil că îi supravegheaseră și apartamentul, probabil că îl urmăriseră de acolo până la plajă.

Poate că, fără ca el să fi știut, îl țineau sub observație de mai multe zile. Poate chiar săptămâni. Fusese atâta timp învăluit în ceața deznădejdii, umblând prin viață ca un om adormit, plutind printr-un vis, încât nu i-a observat pe acești oameni furișându-se pe la marginea câmpului său vizual.

Cine e ea, cine sunt ei, de ce fotografia ea mormintele?

La cel puțin o sută de metri spre est, intră în fugă, pe sub crengile generos răsfirate ale pâlcurilor de pini-de-piatră adunați în jurul perimetrului locurilor de veci, peste iarba umbrită, împestrițată doar cu câțiva stropi de soare. Pielea ei întunecată se contopea cu umbrele, dar bluza galbenă o trăda.

Se îndrepta spre un punct anume de pe coamă, de parcă terenul i-ar fi fost familiar. Ținând seama că nicio mașină nu era parcată de-a lungul acestei porțiuni a drumului cimitirului, în afară de Honda lui Joe și de camioneta albă, ea ar fi putut intra în parcul memorial pe acea rută, pe jos.

Bărbații din camionetă aveau de recuperat mult teren ca s-o poată prinde. Cel înalt în cămașă verde părea în formă mai bună decât partenerul său și avea picioare considerabil mai lungi decât ale femeii, deci se apropia de ea. Cu toate acestea, tipul mai mărunt nu se lăsă chiar dacă rămăsese mult în urmă. Alergând frenetic în susul lungii pante arse de soare, împiedicându-se de o placă de mormânt, apoi de alta, recăpătându-și echilibrul, își continuă cavalcada, într-o frenezie animalică, cu sângele înfierbântat, mânat de dorința de a fi acolo, când femeia va fi doborâtă.

Dincolo de colinele dichisite ale cimitirului erau alte coline în stare naturală: sol nisipos gălbui, straturi de șisturi argiloase, iarbă maronie, casie-americană, știr, strugurii-ursului, stejari pitici, noduroși, cu ramuri răsfirate. Râpe aride coborau în terenul neîngrijit de deasupra Observatorului Griffith și la est de Grădina Zoologică din Los Angeles, o zonă cu lăstăriș de deșert, infestată de șerpi cu

clopoței, în inima întinderii urbane.

Dacă femeia intra în lăstăriș înainte de a fi prinsă și dacă ea cunoștea drumul, îi va pierde pe urmăritori alergând în zigzag, de la o râpă la alta.

Joe se duse spre camioneta albă abandonată. Poate va găsi vreun indiciu.

Voia ca femeia să scape, deși nu știa prea bine de ce ținea cu ea.

Neștiind nimic despre ea, femeia putea fi o delincventă cu o listă întreagă de crime atroce la activ. Nu arăta a infractoare și nici nu vorbea ca o infractoare. Dar se aflau totuși în Los Angeles, unde tineri curățței își împușcau cu brutalitate părinții, după care, ramași orfani, implorau jurații cu lacrimi în ochi să aibă milă și să se arate îngăduitori. Nimeni nu era ceea ce părea.

Și totuși… blândețea degetelor cu care-i atinsese obrazul, tristețea din ochii ei, tandrețea glasului, toate o defineau ca pe o femeie plină de înțelegere, indiferent dacă fugea sau nu de rigorile legii. Nu putea să-i dorească răul.

Un zgomot urât, dur și sec, păcăni prin cimitir, lăsând o rană ce palpită scurt în liniștea fierbinte. Urmă încă un păcănit.

Femeia ajunsese aproape de poalele colinei. Se zărea între ultimii pini țepoși. Blue jeans. Bluză galbenă. Picioare întinse la fiecare pas. Brațe măslinii, balansându-se aproape de corp.

Bărbatul mai scund, cel în cămașă hawaiană roșu cu portocaliu, se îndepărtase lateral de tovarășul lui, pe care încă îl urmarea, ca să aibă un unghi de vedere bun asupra femeii. Se oprise și își ridicase brațele, ținând ceva în ambele mâini. Un pistol. Ticălosul trăgea în ea.

Copoii nu încearcă să tragă pe la spate în fugari neînarmați. Copoii corecți nu fac asta.

Joe voia s-o ajute. Nu știa ce să facă. Dacă erau copoi, nu avea niciun drept să le anticipeze gesturile. Dacă nu erau copoi și chiar dacă i-ar putea ajunge din urmă, probabil că vor prefera să-l împuște decât să-l lase să se amestece în treburile lor.

Pac!

Femeia ajunse pe coamă.

— Fugi, o îndemna Joe în șoaptă. Fugi!

Nu avea telefon celular în mașină, așa că nu putea suna la 911. Când era reporter avea un mobil, dar în ultimul timp nu mai suna aproape pe nimeni, nici măcar de la telefonul de acasă.

Păcănitul tot mai puternic al unei alte împușcături străpunse arșița plumburie.

Dacă oamenii aceștia nu erau ofițeri de poliție, erau ori niște disperați, ori niște demenți sau și una, și alta, dacă recurgeau la jocul cu pistolul într-un loc public, chiar dacă acea parte a cimitirului era de obicei pustie. Zgomotul împușcăturilor s-a răspândit probabil, atrăgând atenția personalului administrativ, care, închizând pur și simplu uriașa poartă de fier de la intrarea în parc, îi putea împiedica pe trăgători să iasă cu mașina.

Femeia nu fusese atinsă și dispăru peste coama dealului, în lăstărișul de dincolo de el.

Ambii bărbați în cămăși hawaiene o urmară.

• Capitolul 4

Cu inima bătând atât de sălbatic, încât i se împăienjeneau ochii la fiecare val de sânge pompat, Joe Carpenter alergă spre camioneta albă.

Fordul nu era un vehicul de plăcere, ci o camionetă închisă, de tipul celor folosite de firme pentru a distribui mărfuri mărunte, dar nici în spate nici pe părțile laterale ale vehiculului nu figura vreun nume sau siglă.

Motorul mergea. Ambele portiere din față erau deschise.

Alergă spre scaunul din dreapta șoferului, alunecă pe un petec de iarbă mocirloasă din jurul unui pulverizator de apă care curgea și se aplecă spre interiorul mașinii, în speranța că va găsi un telefon celular. Dacă exista unul, nu era la vedere.

Poate era în compartimentul pentru mănuși. Trase de el și-l deschise.

Cineva care se afla în cabina pentru mărfuri din spatele scaunelor din față, confundându-l pe Joe cu unul dintre bărbații în cămăși hawaiene, întrebă:

— Ai prins-o pe Rose?

Fir-ar să fie!

În compartimentul pentru mănuși erau câteva suluri de Life Savers care se împrăștiară pe jos și un plic cu fereastră de la Departamentul Vehiculelor cu Motor.

Conform legii, toate vehiculele din California trebuiau să aibă un certificat de înmatriculare valid și dovada de asigurare.

— Hei, cine naiba ești? întrebă tipul din cabina de mărfuri.

Joe se îndepărtă de camionetă cu plicul în mână.

Nu avea niciun rost să încerce să fugă. Individul putea fi la fel de grăbit să împuște oameni pe la spate ca și ceilalți doi.

Se auzi o uruială și un scrâșnet de balamale și unica portieră din spate a vehiculului se deschise brusc.

Joe se duse drept în direcția zgomotului. Un specimen cu o față de baros, cu antebrațe de Popeye și cu o ceafă suficient de groasă pentru a susține o mașină mică, apăru dintr-o parte a camionetei și Joe se hotărî să-l surprindă cu un atac prompt și irațional, lovindu-l cu genunchiul în testicule.

Icnind și horcăind în lipsă de aer, tipul dădu să se aplece în față, când Joe îi dădu un cap în față. Acesta se buși de pământ, pierzându-și cunoștința. Răsufla zgomotos prin gura căscată, pentru că din nasul spart îi șiroia sângele.

Deși în copilărie Joe fusese bătăuș și căuta mereu sămânță de scandal, nu mai ridicase mâna asupra nimănui după ce o cunoscuse pe Michelle și se căsătorise cu ea. Până în ziua aceea. Acum, de două ori în ultimele două ore, recursese la violență, spre mirarea lui.

Nu era doar uluit, era scârbit de furia lui primitivă. Nu se mai înfuriase niciodată atât de tare, nici măcar în frământata lui tinerețe și totuși se lupta s-o țină din nou sub control, așa cum se luptase și în toaleta publică din Santa Monica. În anul care trecuse, prăbușirea zborului 353 îl umpluse de o cumplită deznădejde și tristețe, dar începea să-și dea seama că sentimentele acelea erau ca niște straturi de ulei, unul peste celălalt – tot mai întunecate – o emoție pe care o negase; camerele inimii lui erau pline ochi cu mânie.

Dacă universul era un mecanism rece, și dacă viața era o călătorie de la o întunecime pustie la alta, nu se putea dezlănțui împotriva lui Dumnezeu, pentru că ar fi fost la fel de eficient ca un strigăt de ajutor lansat în vidul spațial unde sunetul nu se propagă, sau ca încercarea de a inspira aer sub apă. Dar acum, având un pretext de a-și vărsa furia pe oameni, profitase de acel prilej cu un entuziasm tulburător.

În timp ce se freca pe creștetul capului, care-l durea după lovitura pe care i-o dăduse tipului în față și privea în jos spre trupul inconștient cu nasul sângerând, Joe simțea o satisfacție pe care nu voia s-o simtă. O bucurie sălbatică îl încânta și îi repugna în același timp.

Îmbrăcat cu un tricou care făcea reclamă la jocul video Quake,

pantaloni negri largi și tenișii roșii, bărbatul căzut acolo părea să aibă aproape treizeci de ani, cu cel puțin un deceniu mai tânăr decât cei doi asociați ai săi. Mâinile lui erau suficient de masive pentru a face jonglerii cu niște pepeni și pe baza falangei fiecărui deget, cu excepția degetelor mari, era tatuată o singură, literă, pentru a alcătui cuvântul ANABOLIC – ca în steroidul anabolic.

Nu era un om străin de violență.

Dar deși autoapărarea justifica o lovitură promptă, Joe era tulburat de plăcerea primitivă pe care i-o produsese o asemenea brutalitate rapidă.

Tipul nu arăta în mod sigur ca un reprezentant al legii. Dar în ciuda înfățișării lui, putea fi polițist și în acest caz atacarea lui ar avea consecințe grave.

Spre surprinderea lui Joe, nici măcar perspectiva pușcăriei nu-i diminua satisfacția față de ferocitatea cu care acționase. Se simțea pe jumătate scârbit, pe jumătate scos din minți – dar mai viu decât fusese într-un an întreg.

Înviorat, dar temându-se de străfundurile morale în care acea nouă furie dătătoare de putere l-ar putea atrage, se uită în ambele direcții de-a lungul drumului cimitirului. Nu se zărea nicio mașină. Îngenunche lângă victima lui.

Respirația șuiera umedă în pieptul bărbatului și acesta scoase un geamăt slab, de copil. Pleoapele îi fluturară, dar nu-și recapătă cunoștința în timp ce Joe îi scotocea buzunarele.

Joe nu găsi decât câteva monede, o unghieră, un set de chei de casă și un portofel ce conținea cartea de identitate standard și cărți de credit. Numele tipului era Wallace Morton Blick. Nu avea la el nicio insignă sau o legitimație a vreunei agenții de poliție. Joe păstră doar permisul de șofer și băgă portofelul înapoi în buzunarul din care-l extrăsese.

Cei doi trăgători nu reapăruseră din zona accidentată de lăstăriș de dincolo de colina cimitirului. Fugiseră peste coamă, pe urmele femeii, cu ceva mai mult de un minut mai devreme; chiar dacă ea scăpase repede de ei, probabil că nu se vor da bătuți și nu se vor întoarce după o cercetare sumară.

Mirându-se de îndrăzneala lui, Joe se grăbi să-l scoată târâș pe Wallace Blick din colțul din spate al camionetei albe. Îl împinse aproape de o latură a vehiculului, de unde era mai puțin probabil să fie văzut de cineva care ar fi venit pe drum. Îl întoarse pe o parte, ca

să nu se sufoce din cauza sângelui ce i s-ar fi putut scurge în gât din cavitățile nazale.

Se duse apoi spre portiera deschisă din spate. Urcă în partea din spate a camionetei. Uruitul slab al motorului la ralanti vibra prin pardoseală.

Cabina de mărfuri era aglomerată și era mărginită pe ambele părți de aparatură de comunicare electronică, de ascultare și de urmărire. O pereche de scaune de comandă compacte, fixate în podea, puteau fi rotite pentru a ajunge cu fața spre mecanismele înșirate pe ambele părți.

Făcându-și loc pe lângă primul scaun, Joe se așeză pe al doilea, în fața unui calculator aflat în funcțiune. Interiorul camionetei era prevăzut cu aer condiționat, dar scaunul era cald încă, deoarece Blick îl eliberase cu mai puțin de un minut în urmă.

Pe monitorul calculatorului era o hartă. Străzile purtau nume destinate să trezească sentimente de liniște și pace și Joe le recunoscu: erau drumurile de serviciu din cimitir.

O luminiță care clipea pe hartă îi atrase atenția. Era verde, staționară și plasată aproximativ în locul unde era parcată camioneta însăși.

O a doua luminiță clipitoare, roșie, dar tot staționară, era pe același drum, dar la o oarecare distanță în spatele camionetei. Era sigur că reprezenta Honda lui.

Sistemul de urmărire folosea fără îndoială un CD-ROM cu hărți exhaustive ale districtului Los Angeles și ale împrejurimilor, poate chiar ale întregului stat California sau ale ținutului cuprins între cele două coaste. Un singur compact-disc avea suficientă capacitate pentru a conține hărți secrete detaliate ale tuturor statelor învecinate și ale Canadei.

Cineva fixase de mașina lui un emițător de microunde care putea fi urmărit de la o distanță apreciabilă. Calculatorul folosea legături de supraveghere prin satelit pentru a triunghiuliza semnalul și plasase Honda pe hartă în funcție de poziția camionetei, pentru a-l putea urmări fără a menține contactul vizual.

Când plecase din Santa Monica, pe tot drumul până la San Fernando Valley, Joe nu zărise niciun vehicul suspect în oglinda retrovizoare. Camioneta reușise să se țină după el, aflându-se cu câteva străzi sau kilometri în urma lui, fără a fi văzută.

Când lucra ca reporter, participase o dată la o misiune de

supraveghere mobilă cu niște agenți federali, un grup de cowboys veseli de la Biroul de Alcool, Tutun și Arme de foc, care foloseau un sistem similar acestuia, dar mai puțin sofisticat.

Conștient că Blick, cel bătut măr sau unul dintre ceilalți doi bărbați l-ar putea surprinde acolo dacă zăbovea prea mult, Joe se roti în scaun, cercetând spatele camionetei în căutarea vreunui indiciu asupra agenției implicate în acea operațiune. Lucrau îngrijit. Nu detectă nici măcar un singur reper.

Două publicații se aflau lângă linia de calculatoare la care lucrase Blick; un număr din revista *Wired*, conținând încă un articol important despre măreția vizionară a lui Bill Gates și o revistă destinată foștilor ofițeri din Forțele Speciale care doresc să-și perfecționeze cariera ieșind din armată pentru a se angaja ca mercenari. Cea de a doua revistă era împăturită și deschisă la un articol despre cuțite de centură suficient de tăioase pentru a eviscera un adversar sau a-l spinteca până la os. Era limpede că Blick îl citea în clipele de răgaz ale operațiunii de supraveghere, ca acelea în care așteptase ca Joe să se plictisească să contemple marea pe plaja din Santa Monica.

Domnul Wallace Blick, cu tatuajul ANABOLIC, era un dobitoc tehnic, dotat cu oarecare istețime.

Când Joe coborî din camionetă, Blick gemea, dar încă nu era conștient. Picioarele îi zvâcneau, dădea din ele în rafale, de parcă ar fi fost un câine care visează că urmărește iepuri și superbii lui tenișii roșii dislocau brazde de iarbă.

Niciunul dintre bărbații cu cămăși hawaiene nu se întorsese din lăstărișul de deșert de dincolo de deal.

Joe nu mai auzise împușcături, dar s-ar fi putut ca terenul să le fi înăbușit.

Se grăbi spre mașină. Mânerul portierei se încinsese la sărutarea soarelui și Joe șuieră de durere când îl atinse.

În mașină era o căldură de te-ai fi așteptat să se producă, o combustie spontană. Joe coborî geamul.

•

Când porni Honda, se uită în oglinda retrovizoare și văzu un camion cu panouri laterale apropiindu-se din partea cea mai de est a cimitirului. Era probabil un vehicul al administrației, care venise fie pentru a cerceta ce era cu împușcăturile, fie cu treburi obișnuite de întreținere.

Joe ar fi putut urma drumul spre capătul dinspre vest al parcului memorial și apoi să-l înconjoare ca să ajungă la intrarea din perimetrul estic, dar se grăbea și voia să se întoarcă direct pe drumul pe care venise. Copleșit de sentimentul că își ispitise prea mult norocul, i se păru că aude ticăitul unei bombe cu ceas. Se îndepărtă de trotuar, încercă o întoarcere completă, dar nu reuși dintr-o răsucire de volan.

Dădu înapoi și apăsă pe accelerator suficient de tare, ca să facă pneurile să scrâșnească pe asfaltul fierbinte. Honda țâșni înapoi. Joe frână și intră din nou pe șosea.

Tic, tac, tic, tac.

Instinctul lui se dovedi corect. În clipa când acceleră spre camionul administrației care se apropia de el, geamul din spate de pe partea șoferului, chiar în dosul capului lui, explodă, împrăștiind cioburi pe bancheta din spate.

Nu a fost nevoie să audă împușcătura ca să-și dea seama ce se întâmplase.

Aruncând o privire în stânga, îl zări pe bărbatul în cămașă hawaiană roșie oprindu-se la jumătatea coborâșului de pe deal. Tipul era livid ca un cadavru viu, îmbrăcat ca pentru un bal mascat și luase poziție de tragere.

Se auzi o bălmăjeală de înjurături rostite cu glas răgușit. Blick. Târându-se dinspre camionetă în patru labe, clătinând amețit din capul buimac, ca un *pitbull* rănit într-o luptă de câini, împroșcând o spumă sângerie din gură, se ivi Blick.

O altă rafală lovi carcasa mașinii producând un bubuit puternic, urmat de un zăngănit scurt, vibrant.

Cu o rafală de vânt fierbinte, bolborositor în câmp deschis și cu geamurile sparte, Honda îl scoase repede pe Joe din unghiul de tragere. Țâșni pe lângă camionul administrației cu o viteză atât de mare, încât acesta se dădu în lături ca să-l evite, deși nu era nici cel mai mic pericol să se ciocnească de el.

Lăsă în urmă una dintre slujbele de înmormântare, unde cei îndoliați se îndepărtau de groapa deschisă, împrăștiindu-se ca niște duhuri deznădăjduite, o alta unde cei îndurerați se ghemuiau pe scaune, de parcă erau pregătiți să rămână veșnic cu ființa pe care o pierduseră și o familie de asiatici care punea o farfurie cu fructe și prăjituri pe un mormânt proaspăt. Trecu apoi prin fața unei biserici albe ciudate – cu clopotnița pe o cupolă în arc paladian, înălțată

peste coloanele de deasupra unui turn cu ceas – care arunca o umbra firavă în soarele după-amiezei. Trecu și prin fața unei clădiri albe de morgă în stil sudic colonial, care strălucea ca alabastrul în ariditatea californiană, dar tânjea după bălțile sudului. Conducea periculos, așteptându-se la o urmărire încrâncenată, care nu avu loc. Era de asemenea convins că înaintarea îi va fi blocată de sosirea bruscă a unor cârduri de mașini de poliție, dar ele încă nu se zăreau când pătrunse în viteză prin porțile deschise și ieși apoi din parcul memorial.

•

Trecu cu mașina pe sub Autostrada Ventura, refugiindu-se în roiul suburban al văii San Fernando.

Oprit la un semafor, tremurând de încordare, privi o procesiune de douăsprezece hârburi scurgându-se prin intersecție, conduse de membrii unui club automobilistic ieșiți la o plimbare de sâmbătă: un Buick Roadmaster din ’41, reprezentând perfect epoca respectivă, un Ford Sportsman Woodie ’47, lambrisat cu lemn de arțar și vopsit în maroniul cireșelor amare, un Ford Roadster ’32 în stil Art Deco, cu cauciucuri pline, cu spițe de crom. Fiecare dintre cele douăsprezece era un testament al mașinii ca obiect de artă: ciobite, crestate, secționate, cârpite, unele cu axul căzut, cu zăbrele de comandă, capote remodelate, cu faruri mascate, cu roți de rezervă montate sus, cu grătare de siguranță artizanale. O pasiune vopsită, dungată, lustruită, rulând pe cauciucuri.

Privind vechiturile acelea, Joe avu o senzație ciudată în piept, o destindere și o încordare, dureroase și înveselitoare în același timp.

La următoarea intersecție trecu prin fața unui parc, unde, în ciuda canicule, o familie tânără – cu trei copilași care râdeau – jucau Frisbee, cu un *retriever* auriu, foarte exuberant.

Cu inima bătându-i tare, Joe încetini Honda și o trase aproape de trotuar ca să privească.

La un colț, două frumoase studente blonde, în mod evident gemene, îmbrăcate cu șorturi albe și bluze albe imaculate, așteptau să traverseze strada, ținându-se de mână, proaspete ca apa de izvor în arșița de cuptor. Fete-miraj. Eterice în peisajul de beton mânjit cu smog. Curate, diafane și luminoase ca îngerii.

În spatele fetelor era o desfășurare masivă de zauschneria de-a lungul unui bloc de apartamente în stil spaniol, încărcate cu superbi ciorchini de flori purpurii tubulare. Michelle adora zauschneria.

Sădise zauschneria în curtea din spate a casei lor din Studio City.

Ziua se schimbase. În mod nedefinit, dar neîndoielnic, se schimbase.

Nu, nu se schimbase ziua, nu se schimbase orașul. Joe însuși se schimbase, se schimba, simțea schimbarea rostogolindu-se prin el, irezistibilă ca fluxul oceanului.

Durerea lui era la fel de mare ca în cumplita singurătate a nopții, disperarea lui la fel de profundă ca întotdeauna, dar deși își începuse ziua cufundat în tristețe, tânjind după moarte, acum dorea cu disperare să trăiască. Simțea nevoia să trăiască.

Motorul care declanșase această schimbare nu fusese apropierea lui de moarte. Faptul că se trăsese în el și era cât pe-aci să fie lovit nu-i deschisese ochii la minunăția și frumusețea vieții. Nu era chiar atât de simplu.

Motorul schimbării din el era furia. Era amarnic de furios nu atât pentru ceea ce pierduse, ci de dragul lui Michelle, era furios că Michelle nu putea să vadă cu el parada hârburilor sau ciorchinii de flori roșii de pe zauschneria sau acum, aici, revolta colorată de bougainvillea purpurii și roșii revărsându-se în cascadă peste acoperișul unui bungalow în stil artizanal. Era sfâșiat de o furie cumplită pentru că Nina și Chrissie nu vor juca niciodată Frisbee cu un câine al lor, nu vor crește mari niciodată ca să înnobileze lumea cu frumusețea lor, nu vor simți niciodată fiorul împlinirii în carierele pe care și le-ar fi ales sau bucuria unei căsnicii fericite – sau dragostea propriilor lor copii. Mânia îl schimba pe Joe, îi arăta colții, mușca suficient de adânc, pentru a-l trezi din îndelungata transă în care-l cufundaseră autocompasiunea și deznădejdea.

„Cum faci față?” întrebase femeia care fotografia mormintele.

„Încă nu sunt pregătită să-ți vorbesc”, spusese ea.

„În curând. Mă voi întoarce când va veni vremea”, promisese ea, de parcă avea de făcut revelații, de dezvăluit adevăruri.

Bărbații în cămăși hawaiene. Gangsterul pasionat de calculatoare, cu tricoul Quake. Roșcata și bruneta în bikini cu cureluțe. Echipe de agenți ținându-l pe Joe sub observație, așteptând în mod evident femeia care urma să ia legătura cu el. O camionetă ticsită cu aparatură de urmărire comandată prin satelit, microfoane direcționale, calculatoare, camere cu rezoluție fină. Trăgători dornici să-l împuște cu sânge rece, pentru că…

De ce?

Fiindcă ei credeau că negresa de la morminte îi spusese ceva ce el nu trebuia să știe? Fiindcă până și faptul că aflase de existența ei făcea din el un om periculos pentru ei? Fiindcă ei credeau că el ar fi putut ieși din camioneta lor cu suficiente informații pentru a le afla identitățile și intențiile?

Bineînțeles că el nu știa aproape nimic despre ei, nu știa în niciun caz cine erau și ce voiau de la femeia aceea. Totuși, putea ajunge la o concluzie inevitabilă: Ceea ce credea că știe despre moartea soției și a fiicelor lui era fie eronat, fie incomplet. Ceva nu era în regulă în povestea zborului 353.

Nu avea nevoie nici măcar de instinct jurnalistic ca să sesizeze acest cutremurător adevăr. La un anumit nivel, știuse asta din momentul în care o văzuse pe femeia aceea la mormânt. Urmărind-o cum fotografia plăcile de pe morminte, întâlnindu-i privirea irezistibilă, auzind compasiunea din glasul ei blând, răscolit de misterul cuvintelor ei – „Încă nu sunt pregătită să-ți vorbesc” – își dăduse seama, pur și simplu din bun-simț, că era ceva putred.

Acum, trecând cu mașina prin pașnicul Burbank, clocotea în el sentimentul de nedreptate, de trădare. Lumea nu era doar crudă prin esența ei, ci și oribil de nedreaptă. Viclenie. Înșelăciune. Minciuni. Intrigi.

Se străduise să se convingă pe el însuși că era inutil să se supere pe lume, că numai resemnarea și indiferența îi puteau alina durerea. Și avusese dreptate. Furia față de ocupantul imaginar al unui tron ceresc era o risipă de energie, la fel de ineficientă ca gestul de a arunca pietre pentru a stinge lumina unei stele.

Totuși, oamenii meritau să fie ținta furiei lui. Oamenii care ascunseseră sau deformaseră natura exactă a împrejurărilor în care se produsese prăbușirea zborului 353.

Michelle, Chrissie și Nina nu mai puteau fi aduse înapoi niciodată. Viața lui Joe nu va mai putea fi niciodată deplină. Rănile din inima lui nu se vor putea vindeca. Oricare ar fi fost adevărul care aștepta să fie dezvăluit, aflarea lui nu-i va dărui un viitor. Viața lui era terminată și nimic, absolut nimic nu va putea schimba asta, dar avea dreptul să afle cu precizie cum și de ce muriseră Michelle, Chrissie și Nina. Avea față de ele obligația sfântă de a afla ce se petrecuse cu adevărat cu acel blestemat avion 747.

Durerea lui era un punct de sprijin și furia era o pârghie lungă fixată în el, cu care va urni lumea, întreaga lume afurisită, ca să afle

adevărul, indiferent câte pagube va produce sau pe cine va distruge în această încercare.

Trase lângă trotuar, pe o stradă mărginită de tei. Opri motorul și coborî din mașină. Era posibil să nu aibă la dispoziție prea mult timp până îl vor prinde Blick și ceilalți din urmă.

Palmierii regali se topeau molatici și neclintiți de niciun foșnet în arșița care părea în general un mediu de îmbălsămare la fel de eficient ca un bloc de chihlimbar în care rămân captive muștele.

Joe se uită mai întâi sub capotă, dar transmițătorul de semnale nu era acolo. Se așeză pe vine în fața mașinii și pipăi pe sub capotă. Nimic.

Uruitul unui elicopter se apropia din depărtare, sporind rapid în intensitate.

Bâjbâind orbește în interiorul roții din dreapta-față și apoi de-a lungul amortizorului, Joe nu găsi decât praf de pe drum și unsoare. Nu era nimic ascuns nici în interiorul roții din spate.

Elicopterul zbură spre nord, trecând chiar pe deasupra capului lui, la o înălțime extrem de mică, nu mai mult de douăzeci de metri deasupra caselor. Frunzele lungi și grațioase ale palmierilor regali se clătinară și șfichiuiră aerul în curentul produs de elicopter.

Joe își ridică privirea, alarmat, întrebându-se dacă echipajul elicopterului nu-l căuta pe el, dar frica lui era pură paranoia nejustificată. Aparatul de zbor se îndrepta uruind spre sud, survolând zona fără să se oprească.

Nu zărise pe el nicio siglă a poliției, nicio inscripție sau alte însemne.

Palmierii se zgâlțâiră, se unduiră și tremurară din nou în liniștea care se lăsă.

Continuând să scotocească, Joe descoperi transmițătorul fixat de amortizorul din dosul barei de protecție din spate. Dotat cu baterii, mecanismul nu depășea mărimea unui pachet de țigări. Semnalul pe care-l emitea nu se auzea.

Părea inofensiv.

Joe puse mecanismul pe pavaj, intenționând să-l sfărâme cu levierul. Dar văzând că se apropie un camion de grădinar, transportând grămezi proaspete de lăstari curățați și de baloturi de iarbă, se hotărî să arunce transmițătorul în stare de funcționare peste gunoaie.

Poate că ticăloșii ăia vor pierde ceva timp și forță de muncă pentru

a urmări camionul până la groapa de gunoaie.

Se urcă din nou în mașină și deplasându-se zări elicopterul la câțiva kilometri depărtare spre sud. Zbura în cercuri strânse. Apoi se înălță în văzduh și se învârti iarăși în cerc.

Teama lui nu fusese deci neîntemeiată. Aparatul se afla fie deasupra cimitirului, sau, și mai probabil, deasupra lăstărișului de deșert de la nord de Observatorul Griffith, în căutarea femeii care fugise.

Dețineau resurse impresionabile.

• PARTEA A DOUA • Comportament de căutare

• Capitolul 5

Ziarul *Los Angeles Times* avea mai multe reclame decât oricare alt ziar din Statele Unite, acumulând averi pentru proprietarii săi chiar într-o epocă în care majoritatea presei scrise era în declin. Avea sediul în centru, într-un întreg bloc cu multe etaje, pe care-l deținea și care se întindea între două intersecții.

Strict vorbind, *Los Angeles Post* nici nu era în Los Angeles, ci ocupa o clădire îmbătrânită, de patru etaje, în Sun Valley, lângă aeroportul Burbank, în cadrul metroplexului, dar nu în limitele orașului L.A.

În locul unui garaj subteran cu mai multe niveluri, *Post* punea la dispoziție o parcare deschisă, înconjurată cu un gard de lanțuri în vârful căruia erau spirale de sârmă. În locul unui paznic în uniformă, cu numele scris pe o plăcuță și cu un zâmbet ospitalier, un tânăr posac de vreo nouăsprezece ani supraveghea intrarea fără poartă, dintr-un scaun pliant, așezat sub o umbrelă murdară de local, însemnată cu sigla Cinzano. Asculta muzică rap la un aparat de radio. Ras în cap, cu nara stângă străpunsă de un inel de aur, cu unghiile vopsite în negru, îmbrăcat în blugi negri largi, cu un genunchi sfâșiat cu grijă, și un tricou negru lăbărțat având pe el vopsite în roșu cuvintele FEAR NADA – „nu mi-e frică de nimic”, în americano-spaniolă – arăta, de parcă ar fi evaluat valoarea pieselor fiecărei mașini sosite acolo pentru a stabili care ar aduce mai mulți bani dacă ar fi furate și predate la un atelier de dezasamblare. De fapt, el căuta cu privirea eticheta de angajat al firmei de pe parbriz, gata să îndrume vizitatorii să parcheze pe stradă.

Etichetele erau înlocuite o dată la doi ani și eticheta lui Joe era încă valabilă. La două luni după prăbușirea zborului 353, își înaintase demisia, dar redactorul lui șef, Caesar Santos, refuzase s-o primească și îi dăduse concediu fără plată, garantându-i un post când va fi pregătit să se întoarcă.

Joe nu era pregătit. Nu va fi niciodată pregătit. Dar deocamdată

avea nevoie de calculatoarele și de legăturile ziarului.

Nu se cheltuise niciun ban pentru holul de primire: pereții zugrăviți în bejul instituțional, scaune de oțel capitonate cu vinilin albastru, o măsuță cu picioare de oțel pentru cafea și acoperită cu un material plastic care imita granitul și două exemplare din ediția din acea zi a ziarului *Post*.

Pe pereți erau atârnate fotografii alb-negru înrămate, semnate de Bill Hannett, legendarul fotograf de presă al ziarului, răsplătit cu numeroase premii. Erau instantanee cu greve, un oraș în flăcări, tâlhari care fugeau rânjind pe străzi. Bulevarde crăpate de cutremure, clădiri transformate în moloz. O tânără de origine hispanică sărind în neant de la etajul al șaselea al unei clădiri în flăcări. Un cer mohorât și o vilă somptuoasă cu vedere spre Pacific clătinându-se, gata să cadă, pe marginea unei coaste de deal, care aluneca, îmbibată de apă. În general, o instituție de presă, fie ea electronică sau scrisă, nu-și clădește reputația sau veniturile pe vești bune.

În spatele biroului de recepție se afla Dewey Beemis, recepționer și paznic în același timp, care lucra la *Post* de peste douăzeci de ani, de când un miliardar nebun și plin de el îl fondase în intenția naivă și lipsită de perspective de a doborî *Times*, cu toate legăturile sale politice, din turnul său de putere și prestigiu. Inițial, ziarul fusese instalat într-o clădire nouă din Century City, spațiile sale publice fiind concepute și mobilate de ultra-designerul Steven Chase, perioadă în care Dewey era doar unul dintre numeroșii paznici și nu și recepționer. Chiar și un miliardar megaloman, decis să împiedice deshidratarea mândriei lui, se plictisește să lase deschis robinetul prin care se scurg banii. Și astfel, mărețele birouri au fost înlocuite cu spații mai modeste din vale. Personalul fusese redus și Dewey rămăsese în virtutea faptului că era singurul paznic de un metru nouăzeci înălțime, cu ceafă de taur și umeri cât două grinzi, care putea să dactilografieze optzeci de cuvinte pe minut și să pretindă că era mare maestru în materie de calculatoare.

O dată cu trecerea timpului, *Post* ajunsese să nu aibă nici pierderi, nici profit. Sclipitorul și vizionarul domn Chase proiectă ulterior numeroase interioare șocante, elogiate în *Architectural Digest* și în alte publicații, după care a murit, în ciuda genialității și talentului său, așa cum și miliardarul va muri într-o bună zi, în ciuda imensei sale averi, așa cum și Dewey Beemis va muri, în ciuda varietății talentelor sale și a zâmbetului său molipsitor, demne de toată lauda.

— Joe! exclamă Dewey rânjind și ridicându-se de pe scaun, cu prestanța unui urs și întinzând mâna lui mare peste birou.

Joe îi strânse mâna.

— Ce mai faci, Dewey?

— Carver și Martin și-au luat diploma de la UCLA, *summa cum laude*, în iunie și acum unul va urma Dreptul, iar celălalt Medicina, se repezi Dewey să răspundă, de parcă era o știre proaspătă, de o oră, gata să apară pe prima pagină din *Post* în ziua următoare. Spre deosebire de miliardarul al cărui angajat era, Dewey nu se mândrea cu propriile lui realizări, ci cu cele ale copiilor săi. Și Julie terminase anul doi, cu bursă, la Yale, cu o medie de 3,8 și la toamnă va fi redactor-șef al revistei literare studențești; vrea să ajungă romancieră ca Annie Proulx, pe care o tot citește…

Dar deodată îi trecu prin fața ochilor imaginea zborului 353 la fel de limpede ca un nor care trece prin fața strălucitoarei luni, întunecând-o și Dewey tăcu, jenat că se lăudase cu fiii și fiica lui, în fața unui om care-și pierduse pentru totdeauna copiii.

— Ce face Lena? întrebă Joe, interesându-se de soția lui Dewey.

— Bine… e bine, da, e bine.

Dewey zâmbi și dădu din cap, ca să-și ascundă stingherea la, cenzurându-și entuziasmul firesc față de familia lui.

Joe detesta această stângăcie a prietenilor lui, mila lor. Și iată că după un an întreg, reveneau. Era unul dintre motivele pentru care evita cunoștințele din vechea lui viață. Compasiunea din ochii lor era sinceră, dar, deși știa că era nedrept, lui Joe i se părea că în același timp îl judecau, cu tristețe, fiindcă nu era în stare să-și refacă viața.

— Am nevoie să urc până sus, Dewey, să stau un pic, să cercetez ceva, dacă se poate.

Dewey se lumină la față.

— Te întorci, Joe?

— Poate, minți el.

— Te reangajezi?

— Încep să mă gândesc.

— Domnul Santos s-ar bucura să audă asta.

— E aici?

— Nu. E în vacanță. S-a dus la pescuit, în Vancouver.

Ușurat că nu va trebui să-i ascundă lui Caesar adevăratele motive, Joe spuse:

— M-a atras ceva de curând, o poveste omenească mai ciudată, nu

ceea ce acopeream eu de obicei. M-am gândit să vin să caut niște date.

— Domnul Santos ar dori să vă simțiți ca acasă. Urcați.

— Mulțumesc, Dewey.

Joe trecu prin ușa batantă într-un hol lung, cu un covor verde, uzat și pătat, cu zugrăveala degradată de trecerea timpului și un tavan cu plăci acustice, decolorate. În urma abandonării podoabelor ostentative care caracterizaseră anii petrecuți de *Post* în Century City, imaginea preferată era gazetăria de gherilă, mai dificilă, dar corectă.

În stânga, era o nișă pentru lifturi. Ușile ambelor lifturi erau scrijelite și crestate.

Parterul – destinat în cea mai mare parte arhivei de dosare, birourilor funcționarilor, vânzărilor secrete de reclame și departamentului de distribuție – era cufundat în tăcerea de sâmbătă. În liniștea aceea, Joe se simțea un intrus. Își imagina că dacă s-ar întâlni cu cineva, persoana respectivă și-ar da seama imediat că se întorsese sub un fals pretext.

În timp ce aștepta să se deschidă un lift, îl surprinse apariția lui Dewey, care venise în fugă din holul de recepție ca să-i dea un plic alb, sigilat.

— Era să uit. Mi l-a dat o doamnă acum câteva zile. Zicea că are niște informații despre un reportaj tocmai bun pentru tine.

— Ce reportaj?

— N-a spus. A zis doar c-o să te intereseze.

Joe luă plicul, tocmai când ușile liftului se deschiseră.

— I-am zis că nu mai lucrezi aici de zece luni și a vrut să-i dau numărul tău de telefon. I-am spus, bineînțeles, că nu pot să i-l dau. Nici adresa, spuse Dewey.

— Mulțumesc, Dewey, răspunse Joe, pășind în lift.

— I-am zis că o să-ți trimit plicul sau o să te anunț la telefon. Pe urmă, am descoperit că te mutaseși și aveai alt număr de telefon pe care noi nu-l aveam.

— Nu cred că e important, îl asigură Joe, arătând spre plic. În fond, nu se întorcea la gazetărie.

În clipa când ușile liftului începură să se închidă, Dewey le blocă și spuse încruntat:

— Joe, n-au putut să-ți dea de urmă nu numai cei de la personal, nimeni de aici, niciunul din prietenii tăi nu știau cum să ajungă la tine.

— Știu.

Dewey șovăi o clipă înainte de a spune:

— Ai ajuns la fundul prăpastiei, nu-i așa?

— Cam așa, recunoscu Joe. Dar încep să ies din ea.

— Prietenii îți pot ține scara, ca să-ți fie mai ușor.

Înduioșat, Joe dădu din cap.

— Nu uita asta, spuse Dewey.

— Îți mulțumesc.

Dewey se retrase și ușile se închiseră. Liftul se ridică ducându-l pe Joe cu el.

•

Etajul al treilea era în mare parte destinat redacției, o hală care fusese subîmpărțită într-un labirint de celule de lucru modulare și cam claustrofobice, astfel încât întregul spațiu să nu poată fi văzut dintr-o dată. Fiecare celulă de lucru avea un calculator, un telefon, un scaun ergonomie și alte elemente esențiale meseriei.

Era foarte asemănătoare cu redacția mult mai mare a ziarului *Times*. Singura deosebire era faptul că mobila și pereții remodelabili de la *Times* erau mai noi și mai eleganți decât cei de la *Post*, mediul de acolo fusese, fără îndoială, purificat de aldehida formică și de azbestul care făceau ca aerul de la *Post* să fie astringent și chiar și sâmbătă după-amiaza la *Times* era mai mare aglomerație pe metrul pătrat decât era acum la *Post*.

De două ori de-a lungul anilor, lui Joe i se oferise un post la *Times*, dar refuzase. Deși Doamna Cenușie, numele sub care era cunoscută concurența în anumite cercuri, era un ziar mai important, era și vocea îngroșată de reclame a statu-quo-ului. Joe credea că i se va permite și va fi încurajat să facă reportaje mai bune și mai agresive la *Post*, care era uneori un ospiciu, dar era totodată marcat de o atitudine mai îndrăzneață și mai dură, având reputația că nu considera niciodată un comunicat de presă al unui politician drept o știre veritabilă și că presupunea că toți funcționarii publici erau fie corupți, fie incompetenți, obsedați sexual sau însetați de putere.

Cu câțiva ani în urmă, după cutremurul de la Northridge, seismologii descoperiseră niște legături nebănuite între o falie de sub centrul Los Angeles-ului și cea care se afla sub o serie de cartiere din San Fernando Valley. Prin redacție circula un banc despre pierderile pe care le-ar suferi orașul, dacă o singură zgâlțâială ar distruge clădirea *Times* din centru și clădirea *Post* din Sun Valley. Dacă nu va

mai exista *Post*, locuitorii Los Angeles-ului nu vor mai ști care politicieni și funcționari publici îi fură pe rupte, primind mită de la traficanți de droguri cunoscuți și practicând relații sexuale cu animale. Dar tragedia mai mare ar fi pierderea ediției de duminică, în greutate de trei kilograme a ziarului *Times*, fără de care nimeni n-ar mai ști care magazine se află în fruntea vânzărilor.

Dacă *Post* era la fel de încăpățânat și de perseverent ca un *terrier* vânător de șobolani înnebunit de mirosul rozătoarelor – ceea ce era o realitate – aceste trăsături erau compensate, în opinia lui Joe, de accesele sale de furie nonpartizană. Ba mai mult, un mare procentaj din țintele sale erau cel puțin la fel de corupte cum dorea să creadă că sunt.

Și în plus, Michelle avea o rubrică a ei și scria editoriale la *Post*. Acolo o cunoscuse, îi făcuse curte și împărtășiseră sentimentul de a face parte dintr-o instituție învinsă. Michelle purtase în pântece copiii în timpul atâtor zile de muncă în acel loc.

Acum descoperea că această clădire era bântuită de amintirea ei. În eventualitatea improbabilă că și-ar recăpăta în cele din urmă stabilitatea emoțională și se va autoconvinge că viața are un țel pentru care merită să te lupți, chipul acelei fantome dragi îl va zdruncina de fiecare dată când o va vedea. Nu va mai putea lucra niciodată la *Post*.

Se duse direct la celula lui de lucru din secția Metro, recunoscător că nu-l vedea niciunul dintre vechii prieteni. Biroul lui îi fusese repartizat lui Randy Colway, un om cumsecade, care nu s-ar fi simțit dat la o parte, dacă l-ar fi găsit pe Joe pe scaunul lui.

Pe cartonul pentru însemnări erau prinse fotografii cu soția lui Randy, fiul lor de nouă ani, Ben și fetița de șase ani, Lisbeth. Joe se uită îndelung la ele – apoi nu mai reveni asupra lor.

După ce deschise calculatorul, bagă mâna în buzunar și scoase plicul cu sigla departamentului Vehicule cu Motor pe care-l subtilizase din compartimentul pentru mănuși al camionetei albe de la cimitir. În el se afla un certificat de înmatriculare autentic. Spre surprinderea lui, proprietarul consemnat în certificat nu era un organism guvernamental sau o instituție de aplicare a legii, ci o firmă denumită Medsped, Inc.

Nu se așteptase pentru nimic în lume să fie o operațiune a unei corporații. Wallace Blick și asociații lui în cămăși hawaiene, care se jucau cu pistoalele, nu prea păreau polițiști sau agenți federali, dar

aveau totuși, mai degrabă, aerul unor oameni ai legii decât al angajaților vreunei corporații.

Intră apoi în vastul document cu toate edițiile ziarului *Post*. El includea fiecare cuvânt din fiecare număr al ziarului de la înființarea sa – minus caricaturile, horoscoapele, cuvintele încrucișate și altele de felul acesta. Erau incluse și fotografiile.

Comandă căutarea cuvântului Medsped și-l găsi menționat de șase ori. Erau articole mici din pagina de afaceri. Le citi pe toate.

Medsped era o corporație din New Jersey, care începuse ca serviciu de ambulanță aeriană în mai multe orașe mari. Ulterior, se extinsese, specializându-se în livrarea expres, la scară națională, de produse medicale de urgență, sânge și mostre de țesut congelate sau conservate prin alte metode complicate, precum și instrumente științifice costisitoare și fragile. Compania se încumetase să transporte mostre de bacterii și viruși contagioși între laboratoare de cercetare care colaborau, atât în sectorul public, cât și în cel militar. Pentru aceste sarcini, întreținea o flotă modesta de avioane și elicoptere.

Elicoptere.

Și camioanele albe nemarcate.

Cu opt ani în urmă, Medsped fusese cumpărată de Teknologik Inc., o corporație din Delaware, care deținea în totalitate douăzeci de filiale în industria medicală și de calculatoare. Companiile sale legate de calculatoare produceau îndeosebi aparatură soft pentru instituții medicale și de cercetare medicală.

Când Joe caută pe calculator Teknologik, avu bucuria să descopere patruzeci și unu de articole, în general din paginile de afaceri. Primele două erau totuși atât de seci, abundând atât de mult în jargonul propriu investițiilor și contabilității, încât bucuria începu să se transforme într-o pedeapsă.

Comandă cópii a patru articole lungi, ca să le studieze mai târziu.

În timp ce acestea alunecau în tavă, ceru o listă a articolelor din *Post* despre prăbușirea zborului 353. Pe monitor apăru o serie de titluri de articole cu datele respective.

Joe își făcu curaj ca să treacă în revistă acel document. Stătu un minut sau două cu ochii închiși, respirând adânc, încercând să evoce cu ochii minții imaginea valurilor spărgându-se pe plaja din Santa Monica.

În cele din urmă, cu dinții atât de tare încleștați, încât mușchii

faciali îi zvâcneau încontinuu, comandă articol după articol, trecând în revistă conținutul lor. Voia articolul, care, în subsidiar, îi va furniza lista completă a pasagerilor.

Trecu repede de fotografiile scenei dezastrului, care înfățișau rămășițele avionului ciopârțite în bucăți atât de mici și încâlcite în forme atât de suprarealiste, încât ochiul total nedumerit nu putea să reconstituie avionul. În zorile mohorâte prinse de acele imagini, prin burnița cenușie care începuse să cadă la vreo două ore după catastrofă, cercetătorii de la Consiliul Național de Securitate a Transporturilor, îmbrăcați în combinezoane de protecție biologică, prevăzute cu glugi cu vizoare, patrulau prin poiana aceea blestemată. În fundal se înălțau copaci arși, cu crengile negre, noduroase, apucând ca niște gheare cerul întunecat.

Continuă să caute și găsi numele șefului echipei operative a CNST care se ocupa de acel caz – Barbara Christman – și paisprezece specialiști care lucrau sub comanda ei.

Două articole includeau fotografii ale câtorva membri ai echipajului și pasageri. Nu toate cele trei sute douăzeci de suflete de la bord erau în imagini. Tendința fusese de a se concentra, dintre victime, mai mult asupra locuitorilor din sudul Californiei care se întorceau acasă decât asupra celor din est care veniseră să viziteze regiunea. Întrucât făceau parte din familia publicației *Post*, Michelle și fetele fuseseră în mod predominant înfățișate în imagini.

Cu opt luni în urmă, când se mutase în apartamentul cu chirie, ca reacție la o preocupare obsesivă, morbidă față de albumele de familie și de instantanee disparate, Joe împachetase toate fotografiile într-o cutie mare de carton, considerând că răscolirea unei răni întârzie vindecarea. Închisese cutia cu bandă adezivă își o pusese în fundul singurei lui boxe.

Acum, în timp ce scana imaginile, în momentul când chipurile lor apărură pe monitor, i se opri respirația, deși crezuse că era pregătit. Fotografia de publicitate a lui Michelle, făcută de unul dintre fotografii angajați de *Post*, îi reda frumusețea, dar nu și tandrețea, inteligența, farmecul sau râsul ei. O simplă fotografie era neconvingătoare și totuși era Michelle. Totuși. Chrissie fusese surprinsă în imagine la o petrecere de Crăciun, organizată de *Post* pentru copiii angajaților. Râdea și ochii îi sclipeau. Ce frumos străluceau! Iar micuța Nina, care dorea uneori să i se pronunțe numele Niina, iar alteori Naina, avea acel surâs ușor pieziș, care

părea să spună că ea știa niște taine magice.

Surâsul ei îi amintea lui Joe de un cântecel pe care i-l cânta uneori înainte de culcare. Înainte de a-și da seama ce face, Joe își recăpătă răsuflarea și se auzi șoptind cuvintele: „Naina, naina, cine a văzut-o? Niina, niina, cea mai frumoasa fată."

Simți în suflet o sfâșiere care-i amenința stăpânirea de sine.

Apăsă pe *mouse* ca să alunge imaginile de pe monitor. Dar cu această manevră nu putea alunga chipurile lor din mintea lui, văzându-le mai clar decât le văzuse de când împachetase fotografiile lor.

Joe se aplecă în față pe scaun și, acoperindu-și fața, tremurând, își înăbuși glasul în mâinile reci.

„Ah, fir-ar să fie!"

Valurile se sparg pe o plajă, acum ca și înainte, mâine este astăzi. Ceasuri și războaie de țesut. Răsărituri și apusuri de soare, pătrarele lunii. Mașinării care țăcăne, care ticăie. Ritmuri eterne, mișcări fără sens.

Singura reacție normală este nepăsarea.

Își luă mâinile de pe față. Își îndreptă spatele. Încercă să se concentreze asupra monitorului calculatorului.

Se temea să nu atragă atenția asupra lui. Dacă o veche cunoștință ar arunca o privire în spațiul acela cu trei pereți, ca să vadă ce se întâmpla acolo, Joe va trebui probabil să explice ce căuta acolo, s-ar putea chiar să-și adune puterile ca să fie sociabil.

Găsi lista pasagerilor pe care o căutase. Ziarul *Post* îi economisise timpul și eforturile, alcătuind o listă separată cu morții care locuiseră în sudul Californiei. Scoase un print cu toate numele lor, fiecare fiind urmat de numele orașului în care domiciliase decedatul.

„Încă nu sunt pregătită să-ți vorbesc", îi spusese femeia care fotografiase mormintele, sugerându-i că va avea ce să-i spună mai târziu.

„Nu dispera. O să vezi, ca și ceilalți."

Ce să vadă? Nu avea nicio idee.

Ce oare i-ar putea spune ea, ca să-i aline deznădejdea? Nimic. Nimic.

„… ca și ceilalți. O să vezi, ca și ceilalți."

Care ceilalți?

Un singur răspuns îl mulțumea: alți oameni care-i pierduseră pe cei dragi în zborul 353, care erau la fel de îndurerați ca el, oameni cu

care ea vorbise deja.

Nu avea de gând s-o aștepte să se întoarcă la el. Ținând seama că Wallace Blick și asociații lui erau pe urmele ei, s-ar putea ca femeia să nu apuce să-i facă o vizită pentru a-i satisface curiozitatea.

•

După ce termină de sortat și de capsat printurile, Joe observă plicul alb pe care i-l înmânase Dewey Beemis, jos, la lift. Joe îl proptise de o cutie de Kleenex, în dreapta calculatorului și uitase imediat de el.

Ca reporter de criminalistică a cărui semnătură era frecvent văzută în ziar, primise din când în când ponturi de reportaje de la cititorii ziarului, care, ca să ne exprimăm cu blândețe, erau cam săriți de pe fix. Ei pretindeau cu convingere că ar fi victimele terorizate ale unei oribile hărțuiri din partea unui cult secret de sataniști, care operau în zona parcurilor orașului sau că ar cunoaște directori siniștri din industria tutunului, care introduceau nicotină în produsele pentru sugari sau că vizavi de casa lor se află un cuib de extratereștri asemănători cu niște păianjeni, care se dădeau drept o familie cumsecade de imigranți coreeni.

Odată, fiind încolțit de un bărbat cu ochii ca o roată cu știfturi, care insistase că primarul Los Angeles-ului nu era om, ci un robot comandat de departamentul de audioanimatronică din Disneyland, Joe coborâse glasul și îi spusese cu o sinceritate crispată. „Da, știm asta de ani de zile. Dar dacă tipărim vreun cuvânt din povestea asta, cei de la Disney ne vor omorî pe toți”. Vorbise cu o asemenea convingere, încât nebunul fugise de acolo ca din pușcă.

De aceea se aștepta la un mesaj mâzgălit cu un creion colorat despre niște marțieni răi și demenți, care trăiau printre noi ca mormoni – sau ceva în genul ăsta. Desfăcu plicul. Conținea o singură coală de hârtie albă, împăturită în trei.

Cele trei propoziții îngrijit dactilografiate îi creară impresia unei variațiuni deosebit de crude pe tema disperării paranoide obișnuite:

„Tot încerc să iau legătura cu line, Joe. Viața mea depinde de discreția ta. Am fost la bordul avionului 353.”

Toți cei aflați la bordul avionului pieriseră. Joe nu credea într-o poștă a fantomelor din lumea cealaltă, ceea ce probabil că îl făcea să fie un original printre contemporanii lui din acea Cetate a îngerilor din Noua Eră.

În josul paginii era un nume: Rose Tucker. Sub nume, era un

număr de telefon cu prefixul zonei Los Angeles. Nu era notată nicio adresă.

Ușor înfierbântat de furia care clocotise în el mai devreme și care se putea aprinde din nou cu ușurință, Joe era cât pe-aci să înșface receptorul ca s-o sune pe doamna sau domnișoara Tucker. Voia să-i spună că era un gunoi, o dementă ticăloasă care se bălăcește în fanteziile ei schizofrenice, o vampiră nebună care se hrănește cu nenorocirile altora pentru a-și satisface o necesitate bolnăvicioasă…

Și atunci auzi în memorie cuvintele pe care i le spusese la început Wallace Blick în cimitir. Neștiind că se afla cineva în camioneta albă, Joe se aplecase prin portiera deschisă din dreapta și deschisese compartimentul pentru mănuși în căutarea unui celular. Confundându-l cu unul din bărbații în cămăși hawaiene, Blick întrebase: „Ați prins-o pe Rose?”

Rose.

Fiindcă se speriase de cei care trăgeau, îi era frică pentru femeia pe care o urmăreau și era surprins să găsească pe cineva în camionetă, Joe nu receptase importanța pe care o aveau cuvintele lui Blick. După aceea lucrurile se precipitaseră. Uitase de cuvintele lui Blick până în clipa aceea.

Rose Tucker era probabil femeia cu aparatul Polaroid, care fotografia mormintele.

Dacă nu era decât o prăpădită plecată cu sorcova, care trăia într-o fantezie schizofrenică, Medsped sau Teknologik – sau cine naiba or fi fost ăia – n-ar fi lansat atâtea forțe umane și bani în căutarea ei.

Își aminti impresionanta prezență a femeii în cimitir. Francheța ei. Stăpânirea ei de sine și calmul ei supranatural. Forța privirii ei neșovăitoare.

Nu părea o făcătură. Dimpotrivă.

„Tot încerc să iau legătura cu tine, Joe. Viața mea depinde de discreția ta. Am fost la bordul avionului 353.”

Fără să-și dea seama că se ridicase de pe scaun, Joe stătea în picioare, siderat, cu inima bătându-i tare. Coala de hârtie îi tremura în mâini.

Pași pe intervalul din spatele celulei de lucru modulare și cercetă cu privirea ceea ce putea zări din redacție, căutând pe cineva căruia să-i poată împărtăși acea nouă întorsătură a evenimentelor.

„Uită-te aici. Citește asta, citește-o. Ceva nu e în regulă. Doamne, totul e altfel, nu e cum ni s-a spus. Cineva a scăpat cu viață din

accident, a supraviețuit. Trebuie să facem ceva, trebuie să aflăm adevărul. Au spus că nu au fost supraviețuitori, niciun supraviețuitor, accident catastrofal, distrugere totală, accident catastrofal. Ce alte neadevăruri ne-au mai spus? Cum au murit, de fapt, oamenii din avionul acela? De ce au murit? De ce au murit?”

Înainte de a-l vedea cineva acolo, furios și disperat, înainte de a pleca în căutarea unei fețe cunoscute, Joe chibzui dacă era bine să spună altcuiva ceea ce aflase. Rose Tucker scrisese în bilet că viața ei depindea de discreția lui.

În plus, îi veni ideea nebună, cu atât mai convingătoare, tocmai pentru că era absurdă, că dacă ar spune altora de bilet, acesta nu va avea nimic scris pe el, că dacă le va arăta permisul de șofer al lui Blick, acesta se va dovedi că este propriul lui permis, că dacă ar duce cu el o altă persoană la cimitir, nu ar găsi cartușe oarbe în iarbă, nici urme de frâne de la cauciucurile camionetei albe și nici pe cineva care văzuse vehiculul sau care auzise împușcăturile.

Era un mister care i se oferise lui, numai lui și își dădu brusc seama că urmărirea răspunsurilor nu era doar datoria lui, era mai mult, datoria lui sfântă. Dezlegarea acestui mister era misiunea lui, țelul și poate chiar mântuirea lui.

Nici măcar nu înțelegea exact ce voia să spună cu toate astea. Simțea doar cu toată ființa adevărul acestor supoziții.

Se întoarse, tremurând, la scaunul lui.

Se întrebă dacă era în toate mințile.

• Capitolul 6

Joe sună jos la pupitrul recepției și îl întrebă pe Dewey Beemis de femeia care lăsase plicul.

— Era o doamnă mărunțică, spuse Dewey.

Dar el era un uriaș și chiar și o amazoană de un metru nouăzeci i s-ar fi părut mignonă.

— La vreo un metru șaizeci sau și mai scundă? întrebă Joe.

— Cam un metru cincizeci și opt, cincizeci și nouă. Dar puternică. O doamnă din acelea care arată ca o fetiță toată viața, dar mută munții din loc, după ce termină școala primară.

— Negresă? întrebă Joe.

— Da, soră de-a noastră.

— Ce vârstă?

— Patruzeci și ceva. Frumușică. Părul ca pana corbului. Te frământă ceva, Joe?

— Nu, nimic.

— Pari frământat. Doamna aceea a pățit ceva'?

— Nu, nimic, e în regulă. Mulțumesc, Dewey.

Joe puse jos receptorul.

Avea palmele lipicioase. Și le șterse pe blugi.

Luă nervos printul cu lista pasagerilor zborului 353. Urmări cu o riglă lista decedaților, rând cu rând, coborând până la numele Doctor Rose Marie Tucker.

Doctor.

Putea fi doctor în medicină sau în literatură, biolog sau sociolog, muzicolog sau dentist, dar în ochii lui Joe, credibilitatea ei era întărită de simplul fapt că obținuse acest titlu. Oamenii zdruncinați la creier care cred că primarul e un robot sunt mai degrabă pacienți decât doctori de orice fel.

Conform listei, Rose Tucker avea patruzeci și trei de ani și locuia în Manassas, Virginia. Joe nu fusese niciodată în Manassas, dar trecuse pe acolo de câteva ori, pentru că era o suburbie a Washington-ului, aproape de orașul în care trăiau părinții lui Michelle.

Răsucind din nou scaunul spre calculator, căută printre reportajele despre accident cele treizeci și ceva de fotografii ale pasagerilor, în speranța că era inclusă și a ei.

Judecând după descrierea făcută de Dewey, femeia care scrisese biletul și femeia de la cimitir – căreia Blick îi spusese Rose – erau una și aceeași persoană. Dacă această Rose era cu adevărat doctor Rose Marie Tucker din Manassas, Virginia – ceea ce nu putea fi confirmat fără o fotografie – atunci ea se aflase într-adevăr la bordul avionului 353.

Și supraviețuise.

Fără niciun chef, Joe reveni la două dintre cele mai mari fotografii cu scena accidentului. Prima era o imagine sinistră cu cer de furtună, copaci negri arși, cu rămășițele avionului pulverizate și contorsionate ca o sculptură suprarealistă, în care cercetătorii de la CNST, fără fețe, în costume de protecție biologică cu glugă, păreau să plutească precum niște călugări care se roagă sau ca niște duhuri rău prevestitoare dintr-o nișă rece, fără flăcări, a unui cerc uitat al iadului. A doua, era o vedere aeriană care dezvăluia epava atât de

fărâmițată și de departe împrăștiată, încât termenul „accident catastrofal” părea o descriere, din păcate, palidă.

Nimeni n-ar fi putut supraviețui unui asemenea dezastru.

Și totuși era evident că Rose Tucker, dacă era aceeași Rose Tucker care se aflase în avion în noaptea aceea, nu numai că supraviețuise, dar și plecase de la locul sinistrului cu propriile ei forțe. Fără vătămări grave. Nu fusese rănită sau mutilată.

Cu neputință. Plonjând șase kilometri sub impactul gravitației planetare, peste șase kilometri, accelerând necontrolat spre pământ și rocă dură, avionul 747 nu numai că se sfărâmase, dar împroșcase totul în jur ca un ou azvârlit într-un zid de cărămidă, după care explodase și apoi se rostogolise în limbi de foc turbate. Să scapi neatins din ruinele Gomorei, scuturate de Dumnezeu, să ieși nears ca Șadrac din cuptorul de foc al lui Nabucodonosor, să te ridici ca Lazăr din mormânt după patru zile, ar fi fost mai puțin miraculos decât modul în care părăsise ea, nevătămată, locul unde se prăbușise avionul 353.

Dacă Joe ar fi crezut cu adevărat că este imposibil, sufletul lui n-ar fi fost sfâșiat de furie și neliniște, de o ciudată teamă amestecată cu admirație, de curiozitate imperioasă. În el mijea năzuința nebunească de a accepta ceea ce părea de necrezut, de a ieși în întâmpinarea unei minuni.

•

Sună la serviciul de informații din Manassas, ca să ceară numărul de telefon al doctorului Rose Marie Tucker. Se aștepta să i se spună că nu există un asemenea abonat sau că i se anulase linia telefonică. La urma urmelor, oficial, ea era moartă.

Și totuși i se dădu un număr de telefon.

Nu se putea să fi plecat de la locul accidentului, să se duca acasă și să-și reia viața, fără a stârni vâlvă. Pe lângă asta, oameni periculoși erau pe urmele ei. Ar fi găsit-o, dacă ea s-ar fi întors în Manassas.

Poate că familia ei mai locuia în casă. Din cine știe ce motive, poate că au păstrat telefonul pe numele ei.

Joe formă numărul.

Cineva răspunse la al doilea zbârnâit.

— Da…

— Casa familiei Tucker? întrebă Joe.

Era un glas de bărbat, proaspăt și fără accent regional.

— Da.

— Aș putea vorbi cu doamna doctor Tucker, vă rog?

— Cine întreabă?

Intuiția îl făcu pe Joe să-și ocrotească propriul nume.

— Wally Blick.

— Scuzați-mă. Cine ați spus?

— Wallace Blick.

Bărbatul de la celălalt capăt al firului tăcu câteva clipe, apoi spuse:

— În ce problemă?

Glasul aproape că nu i se schimbase, dar era colorat de o notă de vigilență, de o umbră de precauție.

Simțind că era riscant să mai insiste, Joe închise telefonul, își șterse din nou palmele de blugi. Un reporter trecu prin spatele lui Joe, aruncând din mers o privire pe niște însemnări. Joe îl salută fără să-și ridice privirea:

— Salut, Randy.

Consultând mesajul dactilografiat primit de la Rose, Joe sună la numărul din Los Angeles pe care i-l dăduse ea. La al cincilea zbârnâit răspunse o femeie.

— Alo…

— Aș putea vorbi, vă rog, cu Rose Tucker?

— Nu e nimeni aici cu numele acesta, spuse ea cu un accent din inima sudului. Ați greșit numărul.

În ciuda celor spuse, femeia nu închise telefonul.

— Ea însăși mi-a dat acest număr, insistă Joe.

— Drăguțule, am o bănuială. Ai cunoscut-o pe doamna la o petrecere unde te-a suportat ca să scape de tine.

— Nu cred că ar face așa ceva.

— O, nu vreau să spun că ești nasol, scumpule, spuse ea cu o voce care evoca flori de magnolia, sirop de mentă și nopți umede încărcate cu mireasma iasomiei. Dar probabil că nu ești genul ei. Se întâmplă și în case mai nobile.

— Numele meu este Joe Carpenter.

— Frumos nume. Un nume plăcut, solid.

— Dar pe tine cum te cheamă?

Ea îi răspunse glumeață:

— După voce, cum crezi că mă cheamă?

— După voce?

— Octavia…? Juliette…?

— Mai degrabă Demi.

— Ca Demi Moore, vedeta de cinema? întrebă ea, neîncrezătoare.

— Ai o voce sexy, voalată.

— Scumpule, vocea mea sună a prundiș și varză.

— Sub pietriș și varză e un voal.

Femeia izbucni într-un râs plin, minunat.

— Domnule Joe Carpenter, zis și lingușitorul, îmi place numele Demi.

— Ascultă, Demi, aș vrea neapărat să vorbesc cu Rose.

— Nu te mai gândi la Rose asta. Nu mai tânji după ea, Joe. Nu merită, dacă ți-a dat un număr fals. Are balta pește destul.

Joe era convins că femeia aceea o cunoaște pe Rose și că se așteptase ca el s-o sune. Ținând seama de cruzimea dușmanilor care o urmăreau pe enigmatica doamnă Tucker, prudența lui Demi era totuși de înțeles.

Femeia continua:

— Cum arăți, iubitule, când ești sincer cu tine însuți?

— Un metru optzeci și cinci înălțime, păr șaten, ochi verzi.

— Chipeș?

— Doar prezentabil.

— Câți ani ai, prezentabilule?

— Sunt mai bătrân decât tine. Am treizeci și șapte de ani.

— Ai o voce plăcută. Te-ai întâlnit vreodată cu o necunoscută?

Deci Demi avea de gând să-i fixeze o întâlnire, până la urmă.

Joe spuse:

— N-am nimic împotrivă să mă întâlnesc cu o necunoscută.

— Ce-ai zice să te întâlnești cu draga de mine, o ființă sexy și voalată? propuse ea râzând.

— Desigur. Când?

— Ești liber mâine seară?

— Mai curând nu se poate?

— Nu fi atât de nerăbdător, prezentabilule. Mai am câteva lucruri de pus la punct, deci există șanse să meargă treaba, ca să nu sufere nimeni, să nu existe inimi zdrobite.

În interpretarea lui Joe, Demi îi spunea că voia să fie absolut sigură că întâlnirea era bine pregătită, că terenul trebuia cercetat și asigurat, pentru garantarea securității lui Rose. Și poate că nu putea intra în legătură cu Rose, fără s-o prevină cu douăzeci și patru de ore înainte.

— Și pe lângă asta, iubitule, o fată se cam întreabă de ce ești atât

de disperat, de ți se face milă, dacă ești cu adevărat prezentabil.

— Bine. Deci mâine seară. Unde?

— O să-ți dau adresa unui local cu delicatesuri din Westwood. Ne întâlnim în față la șase, intrăm, bem o cafea, vedem dacă ne plăcem. Dacă te consider cu adevărat prezentabil și tu mă consideri la fel de sexy și de voalată ca vocea mea… ei, atunci s-ar putea să urmeze o noapte superbă pentru amintiri de aur. Ai la îndemână hârtie și un pix?

— Da, spuse el și notă denumirea și adresa cafenelei.

— Acum fă-mi un hatâr, iubitule. Ai în față hârtia cu acest număr de telefon. Rupe-o în bucățele și aruncă-le în closet. Sesizând că Joe ezită, Demi continuă: Oricum nu-ți va mai folosi la nimic, după care închise telefonul.

Cele trei propoziții dactilografiate nu puteau dovedi că doctor Tucker supraviețuise accidentului zborului 353, sau că era ceva în neregulă cu acel accident. Ar fi putut să le alcătuiască el însuși. Numele „Doctor Tucker” era și el dactilografiat, deci nu exista o semnătură doveditoare.

Cu toate acestea, nu-i venea să arunce mesajul. Deși nu va dovedi niciodată nimic nimănui, mesajul făcea ca acele evenimente fantastice să i se pară mai reale.

O sună din nou pe Demi, ca să vadă dacă mai răspunde, în ciuda celor spuse de ea.

Spre surprinderea lui, ascultă un mesaj înregistrat de societatea de telefoane, prin care era informat că numărul pe care-l apelase nu mai era conectat la rețea. I se spuse să se asigure că formase corect numărul și apoi să sune la 411 pentru a afla numărul dorit. Încercă din nou, cu același rezultat.

Frumos lucrat. Se întrebă cum fusese posibil. Era clar că Demi era mai sofisticată decât o arata vocea ei de prundiș și varză.

În clipa când Joe puse receptorul la loc, telefonul sună, speriindu-l atât de tare, încât îi dădu drumul din mână, de parcă i-ar fi ars degetele. Stingherit de nervozitatea lui, îl ridică la al treilea zbârnâit.

— Alo…

— *Los Angeles Post*? întrebă un bărbat.

— Da.

— E telefonul direct al lui Randy Colway?

— Exact.

— Sunteți domnul Colway?

Sperietura și recentul interludiu cu Demi îi încetiniseră lui Joe reacțiile. Acum recunoscu vocea fără inflexiuni ca aparținând bărbatului care răspunsese la telefon în casa lui Rose Marie Tucker din Manassas, Virginia.

— Sunteți domnul Colway? întrebă din nou cel care sunase.

— Sunt Wallace Blick, spuse Joe.

— Domnul Carpenter?

Joe simți fiori reci urcându-i-se pe șira spinării, vertebră cu vertebră, și trânti receptorul. Știau unde era.

Cele douăsprezece celule de lucru modulare nu i se mai păreau o serie de nișe confortabile, fiindcă erau anonime. Era un labirint cu prea multe fundături.

Adună repede printurile și mesajul pe care i-l lăsase Rose Tucker.

În momentul când se ridică de pe scaun, telefonul sună din nou. Nu răspunse.

•

În timp ce ieșea din redacție, se întâlni cu Dan Shavers, care se întorcea de la centrul de fotocopii cu un teanc de hârtii în mâna stângă și cu pipa neaprinsă în dreapta. Shavers era complet chel, avea o barbă neagră bogată, purta pantaloni negri, bretele cu pătrate roșii și negre peste o cămașă în dungi subțiri gri și negre și un papion galben. Ochelarii de citit cu jumătăți de lentilă îi atârnau de gât, pe un șnur negru.

Reporter și editorialist la departamentul de afaceri, Shavers era pe atât de înțepat și de stângaci la șuete pe cât se credea el de fermecător: dar autoamăgirea lui era inofensivă și falsa lui convingere că este un povestitor fascinant era înduioșătoare. Spuse fără niciun preambul:

— Joseph dragă, am deschis o cutie de Mondavi Cabernet ’74 săptămâna trecută, una dintre cele douăzeci, pe care le-am cumpărat ca să fac o investiție când a fost lansat vinul, deși pe atunci eram în Napa, nu ca să umblu după vinuri de colecție, ci după un ceas vechi și te asigur că acest vin era atât de bine maturizat, încât… Se opri, dându-și seama că Joe nu mai lucrase la ziar cea mai mare parte a anului. Încercă, stângaci, să-și exprime condoleanțele pentru „grozăvia aceea, a fost cumplit, sărmanii oameni, soția și copiii tăi.”

Conștient că telefonul lui Randy Colway continua să sune în redacție, Joe îl întrerupse pe Shavers, ca să scape de el, dar apoi spuse:

— Ascultă, Dan, cunoști o companie pe nume Teknologik?

— Dacă o cunosc? Shavers își încreți sprâncenele. Mă faci să râd, Joseph.

— O știi? Ce-i cu ea, Dan? Face parte dintr-un mare concern? Adică e o companie puternică?

— O, e foarte rentabilă, Joseph, are o capacitate extraordinară de a descoperi tehnologie a-ntâia la firme începătoare și apoi de a le cumpăra – sau de a finanța întreprinzători care au nevoie de bani pentru a-și pune în practică ideile. În general, tehnologie legată de medicină, dar nu întotdeauna. Directorii lor sunt niște grandomani dezgustători, care se cred un fel de regi ai afacerilor, dar nu-s mai breji decât noi. Și ei trebuie să se supună Celui Ce Trebuie Ascultat.

Joe întrebă nedumerit:

— Cine e Cel Ce Trebuie Ascultat?

— Ca noi toți, ca noi toți, spuse Shavers, zâmbind și dând din cap, ridicându-și pipa ca să muște din coada ei.

Telefonul lui Colway se opri din zbârnâit. Tăcerea care se lăsă îl irita pe Joe mai rău decât zbârnâitul lui insistent. Știau unde era el.

— Trebuie să plec, spuse el îndepărtându-se, în timp ce Shavers începu să-i povestească despre avantajele deținerii de acțiuni la Teknologik.

Se duse drept spre cea mai apropiată toaletă pentru bărbați. Din fericire, nu era nimeni acolo, nicio veche cunoștință, care să-l facă să zăbovească.

Într-una din cabine, Joe rupse mesajul lui Rose în bucățele. Le aruncă apoi în closet, trase apa, după cum ceruse Demi, așteptând să i se confirme că fiecare bucățică dispăruse, mai trase o dată apa, ca să fie sigur că nu rămăsese nimic în vas.

Medsped. Teknologik. Corporații care efectuau ceea ce părea a fi o operațiune a poliției. Marea lor arie de acoperire, de la Los Angeles la Manassas și enervanta lor atotștiință dovedeau că erau corporații cu legături puternice în afara lumii afacerilor, poate până în domeniul militar.

Și totuși, indiferent de miză, era lipsit de sens ca o corporație să-și protejeze interesele cu agresori plătiți, care aveau îndrăzneala să tragă în oameni în locuri publice – sau de fapt, oriunde. Oricât de rentabilă ar fi fost compania Teknologik, cifrele negre, mari din josul paginii cu bilanțul contabil nu-i scoteau pe funcționarii și directorii corporației de sub incidența legilor, nici măcar acolo, în Los Angeles,

unde se știe că lipsa banilor este sursa relelor de tot felul.

Ținând seama că păreau a crede că pot face uz de arme, fără a fi pedepsiți, bărbații pe care-i întâlnise erau, în mod sigur, militari sau agenți federali. Joe deținea prea puține informații, ca să poată măcar presupune ce rol jucau Medsped și Teknologik în acea operațiune.

Străbătând holul de la etajul al treilea, în drum spre lifturi, Joe se aștepta să fie strigat sau să i se ordone să se oprească. Poate de către unul dintre bărbații cu cămăși hawaiene. Sau de Wallace Blick. Sau de un ofițer de poliție.

Dacă oamenii care o căutau pe Rose erau agenți federali, vor reuși să obțină ajutorul poliției locale. Deocamdată, Joe trebuia să considere orice bărbat în uniformă drept un potențial dușman.

Când ușile liftului se deschiseră, se crispă, așteptându-se să fie prins în cușca liftului. Dar cușca era goală.

În timp ce liftul cobora la primul etaj, aștepta să se taie curentul. Când ușile se deschiseră din nou, se miră că nu era nimeni prin preajmă.

În viața lui nu mai fusese atât de paranoic. Reacționa în mod exagerat față de incidentele de la începutul după-amiezei și față de cele aflate de când ajunsese în sediul redacției.

Se întrebă dacă reacțiile lui exagerate – crize de furie extremă, spaimă tot mai mare – nu se datorau cumva reprimării emoțiilor din anul care trecuse. Nu-și îngăduise alte sentimente decât suferință, autocompătimire și cumplitul gol al unei pierderi de neînțeles. De fapt, se luptase din greu să nu simtă nici măcar atât. Încercase să se lepede de suferință, să se ridice din cenușă ca o jalnică pasăre Phoenix, fără altă speranță decât pacea rece a nepăsării. Acum, când evenimentele îl sileau să se deschidă din nou spre lume, era copleșit de emoție, ca un amator de surf începător, scufundat de fiecare creastă de val.

Când Joe intră în holul de primire, Dewey Beemis vorbea la telefon. Asculta atât de atent, încât fața lui neagră, de obicei netedă, era acum încrețită. Îl auzi murmurând:

— Da… mmmda, mmmda, da.

Joe se îndreptă spre ușă, fluturând mâna spre el în semn de rămas-bun.

Dewey strigă după el:

— Stai puțin, Joe.

Joe se opri și se întoarse.

Deși Dewey continua să asculte la telefon, privirea lui era ațintită asupra lui Joe.

Joe bătu ușor cu degetul în ceasul de la mână, ca să-i arate că se grăbește.

— Așteptați o secundă, rosti Dewey în receptor și apoi i se adresă lui Joe: E un tip care se interesează de tine.

Joe dădu categoric din cap.

— Vrea să-ți vorbească, spuse Dewey.

Joe porni din nou spre ușă.

— Stai, Joe, tipul zice că e de la FBI.

Ajuns la ușă, Joe ezită și își întoarse privirea spre Dewey. FBI-ul nu putea fi asociat cu bărbații în cămăși hawaiene, cu niște indivizi care trăgeau în oameni nevinovați, fără să catadicsească măcar să pună vreo întrebare, cu indivizi ca Wallace Blick. Sau era posibil? Nu cumva se lăsa din nou tracasat de spaimă, căzând în paranoia? Ar putea obține răspunsuri și ocrotire de la FBI.

Desigur, bărbatul de la telefon putea să mintă. S-ar putea să nu lucreze la FBI. Poate spera să-l întârzie pe Joe, până ce Blick și amicii lui – sau alți complici de-ai lor – să aibă timp să ajungă acolo.

Joe clătină din cap și se îndepărtă de Dewey. Trecu prin ușa batantă și pătrunse în canicula de august.

În urma lui, Dewey strigă:

— Joe!

Joe se duse spre mașină. Rezistă impulsului de a o lua la fugă.

În capătul celălalt al parcării, lângă poarta deschisă, tânărul paznic ras în cap, cu inel de aur în nas, privea în jur. În orașul acela, în care uneori banii contau mai mult decât fidelitatea, onoarea sau meritul, eleganța conta mai mult decât banii; moda apărea și dispărea chiar mai frecvent decât principiile și convingerile, lăsând în urmă doar semnalul neschimbător al culorilor bandelor de tineri ca o tradiție vestimentară. Înfățișarea puștiului, *punk-grunge-neopunk* – sau cum s-o fi numind, era deja la fel de demodată ca jambierele, făcându-l să pară mai puțin amenințător decât se credea și mai patetic decât va fi vreodată în stare să înțeleagă că este. Dar în împrejurările acelea, interesul lui față de Joe părea de rău augur.

Chiar și la intensitate scăzută, ritmul dur al muzicii rap bubuia prin aerul arzător.

Interiorul Hondei era fierbinte, dar nu insuportabil. Prin geamul lateral, spart de un glonte la cimitir, se făcea suficientă ventilație

pentru a împiedica sufocarea.

Paznicul observase probabil geamul spart, când Joe intrase în parcare. Poate că se gândise la el.

„Și ce dacă se gândise? Ce e mare lucru, un geam spart?”

Joe era convins că nu-i va porni motorul, dar motorul porni.

În clipa când Joe ieșea cu spatele din locul de parcare, Dewey Beemis deschise ușa holului de primire și păși afară, pe mica platformă de beton acoperită de tenda cu sigla ziarului *Post.* Uriașul nu părea alarmat, ci nedumerit.

Dewey nu încercă să-l oprească. La urma urmelor, erau prieteni sau fuseseră prieteni odinioară, iar bărbatul de la telefon nu era decât o voce.

Joe intră cu Honda pe intervalul dintre locurile de parcare.

Dewey strigă ceva, coborând treptele. Nu părea alarmat. Părea mirat, îngrijorat.

Joe continuă să-l ignore și se îndreptă spre ieșirea din parcare.

Sub umbrela murdară cu reclamă la Cinzano, paznicul se ridică de pe scaunul pliant. Era la numai doi pași de poarta rulantă, cu care se putea închide parcarea.

Deasupra gardului cu lanțuri, colacii de sârmă ghimpată reflectau, argintii, razele soarelui de după-amiază.

Joe se uită în oglinda retrovizoare. Îl văzu pe Dewey stând în picioare, cu inimile pe șolduri.

Când Joe trecu prin fața umbrelei Cinzano, paznicul nici măcar nu ieși de sub umbra ei. Privind cu ochii cu pleoape grele, lipsiți de expresie ca ochii unei iguane, își șterse transpirația de pe frunte cu o mână și unghiile negre îi licăriră scurt.

Joe trecu prin poartă și viră la dreapta cu viteză excesivă. Cauciucurile scrâșniră și asfaltul topit de soare le supse, dar el nu încetini.

O luă spre vest, pe strada Strathern și auzi sirene când coti spre sud, pe bulevardul Lankershim. Sirenele făceau parte din muzica orașului, zi și noapte; nu însemna că aveau neapărat vreo legătură cu el.

Totuși, pe tot drumul spre autostrada Ventura, pe sub ea și apoi spre vest, pe Moonpark, verifică mereu în oglinda retrovizoare dacă nu-l urmărea vreun vehicul, marcat sau nu.

Nu era un infractor. Ar fi trebuit să se simtă în siguranță, fiindcă se ducea să anunțe autoritățile despre bărbații din cimitir, să le spună

de mesajul primit de la Rose Marie Tucker și să le împărtășească bănuielile lui despre zborul 353.

Pe de altă parte, deși viața îi era în pericol, era clar că Rose nu ceruse protecția poliției, poate pentru că nu putea fi ocrotită. „Viața mea depinde de discreția ta.”

Joe fusese reporter de criminalistică suficient de mult timp, ca să fi văzut numeroase cazuri în care victima constituise o țintă, nu pentru săvârșirea unei fapte, nu pentru bani sau alte bunuri râvnite de agresor, ci numai pentru ceea ce știa ea. O persoană care știe prea multe poate fi mai periculoasă decât o persoană înarmată.

Dar ceea ce știa Joe despre zborul 353 părea jalnic de puțin. Dacă el era o țintă pentru că știa de existența lui Rose Tucker și de afirmația ei conform căreia ar fi supraviețuit accidentului, atunci secretele pe care le deținea ea erau atât de fulminante, încât forța lor era de mare tonaj.

În timp ce se îndrepta spre Studio City, Joe se gândea la literele roșii vopsite pe tricoul negru al paznicului din parcarea redacției ziarului *Post*: FEAR NADA. „Să nu te temi de nimic”, era o filosofie pe care Joe n-ar putea s-o adopte niciodată. El se temea de multe lucruri.

Mai mult decât orice era frământat de probabilitatea ca accidentul să nu fi fost un accident, ca Michelle, Chrissie și Nina să nu fi murit dintr-un capriciu al soartei, ci de mâna unui om. Deși Consiliul Național de Securitate a Transporturilor nu reușise să descopere o cauză posibilă, defectarea sistemelor de control hidraulic la care se putea adăuga eroarea umană era un scenariu posibil – și unul cu care se putuse împăca, pentru că era la fel de impersonal, de mecanic și de rece ca universul însuși. I s-ar părea însă insuportabil ca ele să fi pierit în urma unui act laș de terorism sau a unei crime mai personale, dacă viețile lor fuseseră jertfite lăcomiei, invidiei sau urii omenești.

Joe se temea de efectele pe care le-ar putea avea asupra lui o asemenea descoperire. Se temea că s-ar putea transforma, se temea de potențialul lui de sălbăticie, de odioasa ușurință cu care ar putea îmbrățișa răzbunarea, numind-o dreptate.

• Capitolul 7

În atmosfera actuală de concurență atroce care le marca profesia,

bancherii californieni își țineau birourile deschise sâmbăta, uneori până la ora cinci. Joe ajunse la filiala băncii lui din Studio City cu douăzeci de minute înainte de închiderea ușilor.

Când își vânduse casa de acolo, nu se obosise să-și transfere contul la o filială mai apropiată de garsoniera din Laurel Canyon. Comoditatea nu mai era de luat în seamă, dacă timpul nu mai conta.

Se duse la un ghișeu, unde o femeie pe nume Heather făcea ordine printre hârtii în așteptarea unei solicitări de ultimă clipă. Lucra la banca aceea de când își deschisese Joe un credit, în urmă cu un deceniu.

— Vreau să retrag niște bani, spuse el, după conversația de convenienţă, dar nu am la mine carnetul de cecuri.

— Nicio problemă, îl asigură ea.

Se ivi totuși o mică problemă când Joe ceru douăzeci de mii de dolari în bancnote de o sută. Heather se duse în celălalt capăt al băncii și se aplecă să discute cu casierul-șef, care se consultă apoi cu directorul adjunct. Acesta era un tânăr la fel de chipeș ca cea mai recentă vedetă de cinema; poate că făcea parte din cohorta de viitoare vedete care trudeau în lumea reală pentru a supraviețui în așteptarea himerei celebrității. Se uitară la Joe, de parcă începuseră să se îndoiască de identitatea lui.

Când iau bani, băncile sunt ca niște aspiratoare industriale. Când îi dau, sunt ca niște robinete înțepenite.

Heather se întoarse cu o figură crispată și cu vestea că erau încântați să-i satisfacă dorința, dar trebuiau, desigur, respectate anumite proceduri.

În celălalt capăt al băncii, directorul adjunct vorbea la telefon și Joe bănuia că subiectul convorbirii era chiar el. Știa că se lăsa din nou pradă paranoiei, dar i se uscă gura și bătăile inimii se intensificară.

Erau banii lui. Avea nevoie de ei.

Deși Heather îl cunoștea pe Joe de ani de zile – de fapt, frecventa aceeași biserică luterană unde Michelle le ducea pe Chrissie și pe Nina la școala duminicală și la slujbă – nu se putuse abține să nu-i ceară permisul de conducere. Vremea încrederii reciproce și a bunului-simț erau atât de îndepărtate în trecutul Americii, încât nu mai părea să aparțină istoriei sale, ci chiar istoriei altei țări.

Nu-și pierdu răbdarea. Toată averea lui era depusă acolo, aproape șaizeci de mii de dolari, rămași după plata datoriilor, de pe urma

vânzării casei, deci nu i se puteau refuza banii de care avea nevoie ca să trăiască. Dacă pe urmele lui erau aceiași oameni care o urmăreau pe Rose Tucker, nu se putea întoarce la apartamentul închiriat și va trebui să locuiască în moteluri.

Directorul adjunct terminase de vorbit. Acum studia o însemnare de pe un carnet aflat pe birou, bătând în el ușor, cu un creion.

Joe se gândise să-și folosească cele câteva cărți de credit pentru diverse plăți, suplimentate cu mici sume scoase la nevoie din automatele de bani. Dar autoritățile puteau urmări un suspect prin cărțile de credit folosite și prin activitatea ATM – și ar fi mereu pe urmele lui. Puteau chiar să ceară vânzătorilor să-i confiște cartea de credit, în momentul cumpărării.

Un telefon sună pe biroul directorului adjunct. Acesta se repezi să ridice receptorul, se uită spre Joe, apoi se întoarse pe scaunul rotitor, ca și cum s-ar fi temut să nu i se citească pe buze ce spune.

După ce au fost efectuate toate operațiunile și toți s-au lămurit că Joe nu era nici fratele său geamăn cel rău, niciun impostor îndrăzneț, cu o mască de cauciuc inteligentă, directorul adjunct, încheindu-și convorbirea telefonică, adună încet bancnotele de o sută de dolari din sertarele casierilor și din seif. Îi aduse lui Heather suma solicitată și, cu un zâmbet crispat, o urmări în timp ce număra banii în fața lui Joe.

Poate că era doar o închipuire, dar Joe simți că dezaprobau faptul că el va avea asupra lui atâția bani, nu pentru că îl expunea pericolului, ci pentru că în zilele acelea, cei care operau cu bani lichizi erau stigmatizați. Guvernul cerea băncilor să raporteze tranzacțiile de peste cinci mii de dolari, cu intenția clară de a-i împiedica pe marii traficanți de droguri să-și spele banii prin instituții financiare legale. În realitate, niciun traficant de droguri nu fusese vreodată stânjenit de aceasta lege, în schimb activitatea financiară a cetățenilor de rând putea fi astfel mai ușor supravegheată.

Pe parcursul istoriei, banii lichizi sau echivalentul lor – diamante, monede de aur – constituiseră cea mai bună garanție pentru libertate și mobilitate. Banii lichizi însemnau același lucru pentru Joe și nimic mai mult. Și totuși, Heather și șefii ei continuau pe furiș să-l supună unei cercetări care părea bazată pe presupunerea că era angrenat într-o acțiune infracțională sau, în cel mai bun caz, că avea de gând să petreacă măcar câteva zile de teribil desfrâu în Las Vegas.

În timp ce Heather introducea cele douăzeci de mii de dolari într-un plic elegant, telefonul sună pe biroul directorului adjunct. Acesta murmură ceva în microfonul aparatului, continuând să-și manifeste interesul față de Joe.

Când Joe părăsi banca, la cinci minute după ora de închidere a băncii, fiind ultimul client care pleca, simțea că i se înmoaie genunchii de groază.

•

Canicula era la fel de înăbușitoare și cerul de ora cinci era încă senin, fără nori, deși nu mai avea nuanța de albastru-profund de mai devreme. Acum, în mod ciudat, nu mai avea profunzime, era un albastru-plat, care-i amintea ceva ce mai văzuse. Termenul de comparație îi scăpa, dar în momentul când se urcă în mașină și porni motorul își aminti de ochii albaștri de mort ai ultimului cadavru pe care-l văzuse la o morgă în noaptea în care renunțase definitiv la cariera de reporter de criminalistică.

Când ieși din parcarea băncii, îl văzu pe directorul adjunct stând în picioare în spatele ușii de sticlă, aproape ascuns de reflexele arămii ale soarelui care apunea. Poate că voia să rețină cum arăta Honda sau memoriza numărul de pe plăcuța de înmatriculare. Sau poate că doar încuia ușile.

Metropola licărea sub privirea albastră-oarbă a cerului mort.

•

Trecând printr-un mic centru comercial din cartier, peste trei benzi de circulație, Joe văzu o femeie cu păr roșcat, lung coborând dintr-un Ford Explorer. Mașina era parcată în fața unui magazin de articole de uz casnic. De pe scaunul din stânga coborî o fetița cu o claie de păr blond, ciufulit. Joe nu le vedea fețele.

Se strecură imprudent prin trafic, cât pe-aci să se ciocnească de un Mercedes gri, condus de un bărbat vârstnic. În intersecție, în clipa când lumina galbenă a semaforului se transformă în roșu, făcu o întoarcere de o sută optzeci de grade, nepermisă.

Deja regreta ce avea de gând să facă. Dar nu se mai putea opri, așa cum n-ar fi putut grăbi sfârșitul zilei comandând soarelui să apună. Era mânat de un ciudat impuls.

Cutremurat de lipsa lui de autocontrol, parcă lângă Fordul Explorer al femeii. Coborî din Honda. Abia-l țineau picioarele.

Fixă cu privirea magazinul de articole de uz casnic. Femeia și copilul erau înăuntru, dar el nu le vedea din cauza afișelor și a

mărfurilor expuse în vitrine.

Se îndepărtă de magazin și se rezemă de Honda, încercând să-și vină în fire.

După accidentul din Colorado, Beth McKay îl recomandase unui grup numit Prietenii Înțelegători, o organizație la scară națională, destinată oamenilor care și-au pierdut copiii, întrucât Beth se consola treptat cu ajutorul Prietenilor Înțelegători din Virginia, Joe s-a dus la câteva întruniri ale unei filiale locale, dar în curând a încetat să le mai frecventeze. În această privință, era la fel ca majoritatea altor bărbați în aceeași situație; mamele îndoliate se duceau conștiincioase la întruniri și își găseau alinare în conversațiile cu altele cărora le pieriseră copiii, dar aproape toți tații se retrăgeau în ei înșiși și nu-și exteriorizau durerea. Joe ar fi vrut să fie unul dintre cei puțini care își găseau mântuirea deschizându-se spre oameni, dar biologia sau psihologia masculină – sau pur și simplu încăpățânarea sau autocompătimirea – îl făceau să se țină deoparte, singur.

Descoperise însă la Prietenii Înțelegători că acel impuls bizar, care-l cuprinsese acum, nu-l frământa numai pe el. Era atât de comun, încât avea și o denumire: „comportamentul de căutare”.

Toți cei care pierduseră o ființă dragă căpătau într-o oarecare măsură acest comportament de căutare, deși era mai intens la cei care își pierduseră copiii. Unii îl resimțeau mai puternic decât alții. Cu Joe situația era gravă.

Din punct de vedere intelectual, putea accepta ideea că răposatele pieriseră pentru totdeauna. Din punct de vedere emoțional, la un nivel primar, rămânea cu convingerea că le va revedea. Uneori se aștepta ca soția și fiicele lui să intre pe ușă sau să le audă la aparat, când suna telefonul. Când conducea mașina, avea din când în când siguranța că Nina și Chrissie erau în spatele lui în mașină și se întorcea, cu respirația întretăiată de emoție, mai șocat de golul de pe bancheta din spate decât ar fi fost dacă ar fi descoperit că fetele reveniseră într-adevăr la viață și erau cu el.

Uneori le zărea pe câte o stradă. Pe un teren de joacă. Într-un parc. Pe o plajă. Erau întotdeauna la o oarecare distanță și se îndepărtau de el. Uneori le lăsa să plece, dar alteori simțea nevoia să le urmeze, să le vadă chipurile, să spună: „Stați, stați, vin cu voi.”

Acum se îndepărtă de Honda și se duse spre intrarea în magazinul de obiecte casnice.

Când deschise ușa, ezită o clipă. Se autoflagela. Inevitabila

implozie emoțională care se va produce când femeia și copilul se vor dovedi a nu fi Michelle și Nina va fi ca un ciocan lovindu-i inima.

Evenimentele acelei zile – întâlnirea cu Rose Tucker la cimitir, cuvintele pe care i le adresase ea, șocantul mesaj care-l așteptase la redacție – fuseseră atât de neobișnuite, încât își descoperi o credință adâncă în niște probabilități stranii, care-l uimi. Dacă Rose a căzut pe o distanță de peste șase kilometri, s-a lovit de o stâncă din Colorado și apoi a plecat pe picioarele ei… Iraționalitatea era mai presus de realitate și de logică. Un val scurt de dulce nebunie străpunse armura indiferenței în care se învești cu multă luptă și hotărâre și în inimă i se strecură un fir de speranță. Intră în magazin.

Casiera era în stânga lui. O coreeancă frumușică, de vreo treizeci și ceva de ani aranja pachete cu salam Slim Jim pe un stativ metalic. Îi zâmbi și dădu din cap.

Un coreean, probabil soțul ei, era la casă. Îl întâmpină pe Joe cu un comentariu despre arșița de afară.

Joe îi ignoră, trecu de primul din cele patru intervale pentru circulație, apoi de al doilea. Le zări pe femeia cu păr roșcat și pe fetiță la capătul celui de al treilea interval.

Stăteau cu spatele la un frigider cu băuturi nealcoolice. Joe rămase o clipă la capătul intervalului, așteptându-le să se întoarcă spre el.

Femeia avea în picioare sandale albe legate la gleznă și era îmbrăcată cu pantaloni albi de bumbac și o bluză galben-verzuie. Michelle avea niște sandale și niște pantaloni asemănători. Nu și o bluză la fel. Nu avea o asemenea bluză, din câte își amintea el.

Fetița era de vârsta Ninei, de aceeași statură cu ea, avea sandale albe ca ale mamei ei, un șort roz și un tricou alb. Stătea cu capul plecat pe o parte, legănându-și brațele subțirele, așa cum făcea deseori și Nina.

„Nina, Niina, ați văzut-o?”

Joe înaintase deja până la jumătatea intervalului, când își dădu seama că se deplasase. O auzi pe fetiță spunând:

— Te rog, ia-mi o bere pentru copii, te rog!

Apoi se auzi pe el însuși rostind „Nina”, pentru că berea pentru copii era băutura preferată a Ninei.

— Nina! Michelle!

Femeia și fetița se întoarseră spre el. Nu erau Nina și Michelle.

Joe știuse de la început cu nu erau femeia și fetița pe care le iubise, dar el nu acționa conform rațiunii, ci dintr-un impuls dement

al inimii. Știuse, știuse. Și totuși când văzu că erau niște necunoscute, parcă simți un pumn în piept.

Spuse prostește:

— Voi… am crezut… stăteați acolo…

— Da, rosti femeia nedumerită și prudentă.

— N-o… n-o lăsa să plece, îi spuse el mamei, surprins de vocea lui răgușită. N-o lăsa să plece, n-o scăpa din vedere, n-o lăsa singură, ele dispar, se duc, dacă nu le ții aproape de tine.

Pe fața femeii se strecură panica.

Cu sinceritatea inocentă a unui copil de patru ani, fetița spuse cu un glăscior pițigăiat, în care se simțea o notă de îngrijorare și de amabilitate:

— Trebuie să vă cumpărați un săpun. Mirosiți urât. Săpunurile sunt acolo, vă arăt eu.

Mama o apucă repede de mână și o trase lângă ea.

Joe își dădu seama că mirosea, într-adevăr. Stătuse pe plajă, la soare, două ore, și pe urmă în cimitir și asudase de mai multe ori de frică. Nu pusese nimic în gură toată ziua și probabil că răsuflarea lui avea un miros acru, după berea pe care o băuse pe plajă.

— Îți mulțumesc, păpușo, spuse el. Ai dreptate. Miros urât. Mă duc să-mi iau un săpun.

În spatele lui, cineva spuse:

— S-a întâmplat ceva?

Joe se întoarse și-l văzu pe patronul coreean. Fața placidă a bărbatului era acum brăzdată de îngrijorare.

— Am crezut că erau niște cunoștințe, explică Joe. Niște oameni pe care i-am cunoscut odată…

Își dădu seama că plecase de dimineața de acasă, fără să se bărbierească. Cu fața acoperită de țepi, unsuros din cauza transpirației stătute, ciufulit, cu răsuflarea acră de la bere, cu privirea sălbatică a speranțelor spulberate, era probabil o priveliște înfricoșătoare. Acum înțelegea mai bine atitudinea oamenilor de la bancă.

— S-a întâmplat ceva? o întrebă patronul pe femeie.

Ea ezita.

— Nu cred.

— Plec, spuse Joe. Avea senzația că organele lui interne alunecau în alte poziții, că i se ridică stomacul și inima i se prăbușește în străfundurile ființei lui.

— Nu s-a întâmplat nimic, a fost o greșeală, plec.

Trecu prin fața patronului și porni repede spre ieșire. Când trecu prin fața casei, mergând spre ușă, coreeanca întrebă îngrijorată:

— Ați pățit ceva?

— Nimic, nimic, spuse Joe grăbindu-se să iasă în căldura care se acumulase pe parcursul zilei.

Când se urcă în Honda, zări plicul de pe scaunul din dreapta. Lăsase douăzeci de mii de dolari la vedere într-o mașină neîncuiată. Deși în magazin nu se produsese niciun miracol, era un miracol că banii mai erau încă acolo.

Chinuit de crampe severe la stomac și de o apăsare pe piept care îi împiedica respirația, Joe nu se credea în stare să conducă suficient de atent. Dar nu voia ca femeia să creadă că o aștepta, că o pândea. Porni motorul și părăsi centrul comercial.

Dădu drumul la aerul condiționat, orientându-l spre fața lui și se zbuciumă să respire, de parcă plămânii i se goliseră și el se lupta să-i umple din nou printr-un simplu act de voință. Puținul aer pe care reușea să-l inspire îl simțea greu, ca pe un lichid clocotit.

Acesta era un alt lucru pe care-l învățase la întrunirile Prietenilor Înțelegători: Pentru majoritatea celor care-și pierduseră copiii, nu doar pentru el, durerea era uneori fizică, îngrozitoare.

Conduse ca un rănit, pe jumătate încovoiat deasupra volanului, șuierând ca un astmatic.

Se gândi la jurământul făcut la furie, de a-i ucide pe cei ce ar putea fi vinovați de soarta zborului 353 și râse scurt, acru de prostia lui, de neverosimila lui imagine de mașinărie de răzbunare imposibil de oprit. Era o ruină umblătoare. Nu era un pericol pentru nimeni.

Dacă va afla ce se întâmplase cu adevărat cu acel 747, dacă fusese într-adevăr vorba de trădare și dacă va descoperi cine erau vinovații, aceștia îl vor omorî înainte de a apuca el să ridice mâna asupra lor. Erau puternici, deținând în mod evident resurse uriașe. Nu avea nicio șansă să-i aducă în fața justiției.

Dar el va continua să încerce. Nu putea renunța la urmărirea țelului său. Era mânat de un impuls irezistibil. Comportamentul de căutare.

•

Joe se opri la un magazin Kmart ca să-și cumpere un aparat de ras electric și un *aftershave*, o periuță, pastă de dinți și alte produse cosmetice.

Strălucirea luminilor fluorescente îi obosea ochii. O roată a căruciorului de cumpărături se clătina zgomotos, mai tare în imaginația lui decât în realitate, intensificându-i durerea de cap.

Hotărându-se rapid, cumpără un geamantan, doua perechi de *blue jeans*, o haină sport gri – din catifea reiată, pentru că îmbrăcămintea de toamnă apăruse deja în august – chiloți, tricouri, șosete sport și o pereche de adidași. Alese numai după măsurile afișate, fără a proba nimic.

După ce ieși din magazin, găsi un motel modest și curat în Malibu, lângă ocean, unde să poată adormi mai târziu în murmurul valurilor. Se bărbieri, făcu un duș și se schimbă în haine curate.

La șapte și jumătate, la o oră după apusul soarelui, porni cu mașina spre est, spre Culver City, unde locuia văduva lui Thomas Lee Vadance. Thomas era pe lista pasagerilor pentru zborul 353 și soția lui, Nora, fusese citată în *Post*.

Își cumpără de la un McDonald doi *cheeseburgeri* și o cola. În cartea de telefon legată cu lanț din cabina telefonică a localului găsi numărul de telefon și adresa Norei Vadance.

Avea, de pe vremea când era reporter, un ghid *Thomas Brothers*, broșura indispensabila cu hărțile străzilor din zona Los Angeles-ului, dar se gândi că știa bine cartierul în care locuia doamna Vadance.

În timp ce conducea, mâncă *cheeseburgeri* și bău cola. Era surprins că îl apucase brusc foamea.

Casa cu un singur etaj avea un acoperiș de șindrilă din lemn de cedru, pereți de șindrilă, căptușiți cu scânduri albe și obloane albe. Era o ciudată combinație între o casă de fermă californiană și o vilă de coastă din New England, dar farmecul ei era sporit de aleea cu dale și de straturile îngrijite cu agapanthus.

Canicula încă nu se înmuiase. Din dalele de piatră ieșeau aburi de căldură.

În timp ce, spre apus, începea să licărească o lumină portocaliu-trandafirie, iar spre răsărit abia se strecura amurgul purpuriu, Joe urcă două trepte pe verandă și sună.

Femeia care deschise ușa avea vreo treizeci de ani și o față proaspătă, care o făcea să fie frumoasă. Deși era brunetă, avea tenul deschis al unei roșcate, cu pistrui și ochi verzi. Era îmbrăcată cu un șort kaki și o cămașă bărbătească transparentă, cu mânecile suflecate. Părul era ciufulit și umed de transpirație, iar pe obraz avea o pată de murdărie.

Arăta ca o femeie care făcea curat în casă. Și care plânsese.

— Doamna Vadance? întrebă Joe.

— Da.

Deși pe când era reporter știa întotdeauna cum să ia oamenii, acum era stânjenit. Se simțea îmbrăcat prea sportiv pentru întrebările pe care venise să le pună. Blugii îi erau largi, banda din talie era încrețită de curea și, pentru că era foarte cald, își lăsase sacoul sport în mașina. Îi părea rău că nu-și cumpărase o cămașă, nu doar tricouri.

— Doamna Vadance, aș putea discuta cu dumneavoastră?

— Pe moment am multă treabă…

— Mă numesc Joe Carpenter. Soția mea a murit în accidentul de avion. Și cele două fetițe ale mele.

Femeii i se opri respirația. Apoi spuse:

— Acum un an.

— Da. În seara asta s-a făcut un an.

Femeia se trase din ușă.

— Poftiți.

O urmă într-un *living* vesel, în care predominau albul și galbenul, cu perdele și perne de creton. O duzină de obiecte din porțelan Lladró erau expuse într-o vitrină de colț luminată.

Îl invită pe Joe să ia loc. În timp ce el se instala într-un fotoliu, ea se duse la ușă și strigă:

— Bob! Bob, avem un musafir.

— Iertați-mă că vă deranjez într-o seară de sâmbătă, spuse Joe.

Femeia se întoarse de la ușă și se cocoță pe canapea, spunând:

— Nu face nimic. Dar mă tem că eu nu sunt doamna Vadance pe care ați venit s-o vedeți. Eu nu sunt Nora. Numele meu este Clarise. Soacra mea este cea care și-a pierdut soțul în… accident.

Un bărbat intră în *living* dinspre partea din spate a casei și Clarise îl prezentă drept soțul ei. Avea poate cu vreo doi ani mai mult decât soția lui, era înalt, slab, cu o constituție sportivă și cu o atitudine plăcută, încrezător în sine. Îi strânse mâna ferm, cu un zâmbet sincer, dar pe sub tenul bronzat se întrezărea paloarea și în ochii albaștri se citea suferința.

În timp ce Bob Vadance se așeză pe canapea, lângă soția lui, Clarise îi spuse că familia lui Joe pierise în accident. I se adresă apoi lui Joe:

— Noi l-am pierdut pe tatăl lui Bob, care se întorcea dintr-o

călătorie de afaceri.

Dintre toate lucrurile pe care și le-ar fi putut spune, ei stabiliră legătura între ei vorbind despre modul în care auziseră pentru prima oară cumplita știre din Colorado.

Clarise și Bob, pilot militar repartizat la Miramar Naval Air Station de la nord de San Diego, ieșiseră să ia masa în oraș împreună cu alți doi piloți și soțiile lor. Se aflau într-un restaurant intim și, după masă, s-au mutat la bar, unde era un televizor. Meciul de baseball a fost întrerupt pentru a se da o știre despre zborul National 353. Bob știa că tatăl lui zbura în noaptea aceea de la New York la L.A. și că el călătorea deseori cu National-ul, dar nu știa numărul zborului. Folosind telefonul barului sună la National-ul de la LAX și i se făcu imediat legătura cu un agent de relații publice, care confirmă că Thomas Lee Vadance era pe lista pasagerilor. Bob și Clarise goniseră cu mașina de la Miramar la Culver City într-un timp record, ajungând curând după ora unsprezece. N-au sunat-o pe Nora, mama lui Bob, pentru că nu știau dacă ea aflase. Dacă încă nu știa de accident, preferau să-i spună personal și nu la telefon. Când au ajuns imediat după miezul nopții, casa era luminată *a giorno* și ușa din față era descuiată. Nora era în bucătărie, unde gătea budincă de pește cu porumb, o oală mare cu budincă, pentru că lui Tom îi plăcea budinca ei și mai pregătea și fursecuri cu ciocolată, pentru că îi plăceau lui Bob. Știa de accident, știa că murise acolo, la est de Munții Stâncoși, dar simțea nevoia să facă ceva pentru el. Se căsătoriseră când Nora avea optsprezece ani și Tom douăzeci, împliniseră treizeci și cinci de ani de căsnicie și ea simțea nevoia să facă ceva pentru el.

— Eu n-am aflat decât când am ajuns la aeroport să le iau, spuse Joe. Fuseseră în Virginia în vizită la rudele lui Michelle și apoi la New York, pentru ca fetele s-o cunoască pe mătușa lor, Delia. Am ajuns devreme desigur, și primul lucru pe care l-am făcut când am intrat în sala de așteptare a fost să controlez pe monitoare dacă avionul avea întârziere. Era încă trecut fără întârziere, dar când am ajuns la poarta unde trebuiau să apară, personalul companiei îi întâmpinau pe oameni, când se apropiau de zona aceea, vorbindu-le în șoaptă și conducându-i pe câțiva într-un salon separat. Un tânăr a venit spre mine și înainte de a deschide gura, am știut ce va spune. Nu l-am lăsat să vorbească și am spus: „Nu, să nu spui, să nu îndrăznești să spui”. Când a încercat totuși să vorbească, m-am îndepărtat de el și când a pus mâna pe brațul meu i-am dat-o brutal

la o parte. Aș fi fost în stare să-l iau la pumni, ca să-l împiedic să vorbească, dar erau deja trei, el și două femei, în jurul meu, foarte aproape de mine. Parcă n-aș fi vrut să mi se spună, pentru că astfel totul ar fi devenit real și că, dacă ei nu mi-ar fi spus, n-ar mai fi fost real, nu s-ar mai fi întâmplat.

Toți tăcură, ascultând glasurile pe care și le aminteau din anul precedent, glasurile necunoscuților, anunțând acele vești cumplite.

— Mama a suportat greu pierderea, mult timp, spuse în cele din urmă Clarise, vorbind despre soacra ei cu atâta dragoste, de parcă Nora ar fi fost propria ei mamă. Avea numai cincizeci și trei de ani, dar nu voia să mai trăiască fără Tom. Erau…

— … foarte apropiați, o completă Bob. Dar săptămâna trecută, când am venit aici s-o vedem, își revenise, era mult mai bine. Fusese atât de îndurerată, atât de deprimată, dar acum era din nou plină de viață. Înainte de accident fusese întotdeauna o femeie veselă, era cu adevărat…

— … o persoană sociabilă, deschisă, continuă Clarise în locul lui, de parcă gândurile lor parcurgeau întotdeauna același traseu precis. Și dintr-o dată, din nou, aici, săptămâna trecută redevenise femeia pe care o știam dintotdeauna… și care ne lipsise anul trecut.

Pe Joe îl cuprinse spaima când își dădu seama că vorbeau despre Nora Vadance ca despre un mort.

— Ce s-a întâmplat?

Clarise își scoase un șervețel dintr-un buzunar al șortului kaki și își șterse ochii.

— Săptămâna trecută a spus că știa că Tom nu dispăruse pentru totdeauna, că nimeni nu dispare pentru totdeauna. Părea atât de fericită… Pur și simplu…

— Radia de fericire, spuse Bob luând mâna soției sale într-a lui. Joe, efectiv nu știm de ce, după ce îi trecuse depresia și avea atâtea planuri pentru prima dată după un an… acum patru zile, mama… s-a sinucis.

•

Înmormântarea avusese loc în ziua precedentă. Bob și Clarise nu locuiau acolo. Urmau să stea doar până marți, ca să împacheteze hainele și obiectele personale ale Norei pentru a le împărți rudelor și Magazinului de Economii al Armatei Salvării.

— Ne e tare greu, spuse Clarise, tot întinzând și suflecând mâneca dreaptă a cămășii ei albe, în timp ce vorbea. Era o femeie adorabilă.

— Nu trebuia să vin tocmai acum, spuse Joe ridicându-se din fotoliu. Nu e un moment potrivit.

Bob Vadance se ridică repede întinzând o mână, aproape implorându-l, spunând:

— Nu, te rog, ia loc. Te rog. Avem nevoie de o pauză după ce am sortat și am împachetat atâtea lucruri… Vorbind cu tine… parcă… Ridică din umeri. Avea brațe și picioare lungi, grațioase chiar, dar în clipa aceea părea destul de stângaci. Știm toți cum este. Este mai ușor pentru că…

— … pentru că știm toți cum este, încheie Clarise.

După o clipă de ezitare, Joe se așeză din nou în fotoliu.

— Am doar câteva întrebări… și probabil că numai mama voastră ar fi putut să-mi dea răspunsurile.

După ce își aranjase mâneca dreaptă, Clarise o întindea și o sufleca din nou pe cea stânga. Simțea nevoia să facă ceva în timp ce vorbea. Poate că se temea că fiind neocupate, mâinile ei ar încuraja-o să exprime suferința pe care încerca să și-o țină în frâu – poate acoperindu-și fața, răsucindu-și șuvițele de păr și trăgând de ele sau lovind cu pumnii în ceva.

— Joe… e îngrozitor de cald… vrei să bei ceva rece?

— Nu, mulțumesc. Mai bine termin repede și plec. Voiam s-o întreb pe mama voastră dacă a vizitat-o recent cineva. O femeie care-și spune Rose.

Bob și Clarise schimbară o privire, apoi Bob spuse:

— Este cumva negresa?

Pe Joe îl trecu un fior.

— Da. Micuță, are cam un metru cincizeci și opt înălțime, dar este… o prezență.

— Mama nu ne-a spus mare lucru despre ea, spuse Clarise, dar această Rose a venit o dată și au stat de vorbă și părea că i-a spus mamei ceva crucial. Ne-am gândit că este un fel de…

— … consultant de spiritism sau așa ceva, încheie Bob. Inițial nu prea ne-a plăcut, ne-am gândit că poate fi cineva care vrea să profite de mama, fiindcă era atât de deprimată și vulnerabilă. Ne-am gândit că poate era vreo nebună cu Noua Eră sau…

— … o escroacă, continuă Clarise, aplecându-se în față pe canapea, ca să îndrepte florile de mătase din aranjamentul de pe măsuța pentru cafea. Cineva care încerca s-o jefuiască sau doar s-o zăpăcească de cap.

— Dar când vorbea despre Rose, era atât de…

— … împăcată. Nu părea să fie ceva rău, dacă a făcut-o pe mama să se simtă mult mai bine. Oricum…

— … a spus că femeia aceea nu se va mai întoarce, încheie Bob. Mama a spus că datorită lui Rose știa că tata era undeva, în siguranță. Nu murise pur și simplu și acesta nu era sfârșitul. Este undeva în siguranță, unde îi este bine.

— N-a vrut să ne spună cum ajunsese la această credință, ea, care nu se dusese niciodată la biserică, adăugă Clarise. N-a spus nici cine era Rose, nici ce-i spusese ea.

— N-a vrut să ne spună mai nimic despre femeia aceea, confirmă Bob. Spunea că trebuia să păstreze secretul deocamdată, dar că în cele din urmă…

— … toată lumea va ști.

— Ce va ști toată lumea în cele din urmă? întrebă Joe.

— Probabil că tata este undeva în siguranță, undeva în siguranță, unde îi este bine.

— Nu, spuse Clarise, terminând cu florile de mătase și lăsându-se din nou pe spateaza canapelei, împreunându-și mâinile în poală. Cred că a vrut să spună mai mult de atât. Cred că a vrut să spună că, în cele din urmă, toți vor ști că niciunul din noi nu moare pur și simplu, că noi… continuăm să trăim undeva, în siguranță.

Bob oftă.

— O să fiu sincer cu tine, Joe. Noi ne-am cam speriat când am auzit-o pe mama cu superstițiile astea, ea, care era o femeie cu picioarele pe pământ. Dar a făcut-o fericită și, după grozăviile de anul trecut…

— … nu vedeam ce rău putea să-i facă.

Joe nu se așteptase la spiritism. Era neliniștit, dacă nu cumva chiar de-a dreptul dezamăgit. Se gândise că doctor Rose Tucker știa ce se întâmplase de fapt cu zborul 353 și era pregătită să-i dea în vileag pe vinovați. Nu-și imaginase niciodată că ea nu avea de oferit decât misticism și consultanță de spiritism.

— Crezi că avea adresa acestei Rose sau un număr de telefon?

Clarise spuse:

— Nu, nu cred. Mama era… misterioasă în privința asta. Apoi i se adresă soțului ei: Arată-i fotografia.

— A rămas în dormitorul ei, spuse Bob ridicându-se de pe canapea. O aduc imediat.

— Ce fotografie? o întrebă Joe pe Clarise când Bob ieși din living.

— Ciudat! E o fotografie pe care această Rose i-a adus-o Norei. E cam sinistră, dar mamei i-a adus alinare. Este o fotografie cu mormântul lui Tom.

•

Era o fotografie color obișnuită, făcută cu un Polaroid și înfățișa piatra de pe mormântul lui Thomas Lee Vadance: numele lui, data nașterii și a morții, cuvintele „soț drag și tată iubit”.

Joe o vedea în minte pe Rose Marie Tucker în cimitir: „Încă nu sunt pregătită să-ți vorbesc.” Clarise spuse:

— Mama s-a dus să cumpere o ramă. Voia să păstreze fotografia sub sticlă. Era important pentru ea să nu se deterioreze.

— Când am stat aici săptămâna trecută, trei zile întregi, ea o lua peste tot cu ea, spuse Bob. Când gătea în bucătărie, când stătea în *living* uitându-se la televizor, afară pe verandă când făceam grătar, întotdeauna o avea la ea.

— Chiar și când am ieșit să luăm masa în oraș, completă Clarise. Și-a pus-o în poșetă.

— E o simplă fotografie, spuse Joe, nedumerit.

— O simplă fotografie, confirmă Bob Vadance. Putea s-o facă ea însăși… dar nu știu de ce era mai importantă pentru ea fiindcă o făcuse această Rose.

Joe își strecură un deget peste rama îmbrăcată în argint și peste sticlă, de parcă ar fi fost o ghicitoare capabilă să perceapă semnificația fotografiei, absorbind energia psihică pe care încă o emana.

— Când ne-a arătat-o prima oara, spuse Clarise, ne urmarea cu… speranțe imense. Ca și cum ar fi crezut…

— … că vom avea o reacție mai puternică, încheie Bob.

Joe puse fotografia pe măsuță, încruntat.

— O reacție mai puternică? Cum adică?

— N-am înțeles, spuse Clarise. Luă fotografia de pe măsuță și începu să lustruiască rama și sticla pe poalele cămășii. Când a văzut că nu reacționăm cum sperase ea, ne-a întrebat ce vedem când ne uităm la ea.

— O piatră de mormânt, spuse Joe.

— Mormântul tatei, confirmă Bob.

Clarise scutură din cap.

— Mama părea să vadă mai mult de-atât.

— Mai mult? Ce anume?

— Nu ne-a spus, dar…

— … ne-a spus că va veni ziua când o vom vedea altfel, încheie Bob.

Joe o văzu în minte pe Rose în cimitir, strângând aparatul de fotografiat cu ambele mâini și ridicându-și privirea spre Joe: „Vei vedea, ca și ceilalți.”

•

— Știi cine este această Rose? De ce ne-ai întrebat de ea? se interesă Clarise.

Joe le spuse despre întâlnirea cu femeia la cimitir, dar nu spuse nimic despre bărbații din camioneta albă. În versiunea lui cenzurată, Rose plecase cu o mașină și el nu reușise s-o rețină.

— Dar din ceea ce mi-a spus… M-am gândit că s-ar putea să fi vizitat și alte familii cu victime ale accidentului. Ea mi-a spus să nu disper, mi-a spus că o să văd, cum văzuseră și alții, dar că nu este încă pregătită să vorbească. Problema este că nu pot aștepta până va fi ea pregătită. Dacă a vorbit cu alții, vreau să știu ce le-a spus, ce i-a ajutat să vadă.

— Orice ar fi fost, spuse Clarise, a făcut-o pe mama să se simtă mai bine.

— Sau poate că nu? își exprimă Bob îndoiala.

— Timp de o săptămână a avut efect asupra ei, spuse Clarise. Timp de o săptămână a fost fericită.

— Dar a avut acest rezultat, spuse Bob.

Dacă Joe n-ar fi fost un reporter cu o experiență de atâția ani, care pusese întrebări dure despre victime și familiile lor, i-ar fi fost foarte greu să-i împingă pe Bob și Clarise să ia în seamă o altă probabilitate sumbră, care i-ar expune unor noi suferințe. Dar luând în considerare evenimentele acelei zile neobișnuite, trebuia să pună întrebarea:

— Sunteți absolut siguri că a fost sinucidere?

Bob dădu să răspundă, ezită, apoi întoarse capul ca să-și alunge lacrimile, clipind.

Clarise luă mâna soțului ei și îi spuse lui Joe:

— Nu există nicio îndoială. Nora s-a omorât.

— A lăsat vreun bilet?

— Nu, spuse Clarise. Nimic care să ne ajute să înțelegem.

— Ați spus că era fericită. Că radia de fericire. Dacă…

— A lăsat o casetă video, spuse Clarise.

— Ca să-și ia rămas-bun?

— Nu. Este ceva ciudat… Îngrozitor… Clarise scutură din cap și pe fața ei se ivi o grimasă de jenă, fiindcă nu-și găsea cuvintele pentru a descrie caseta video. Apoi spuse: Este exact ce s-a întâmplat.

Bob dădu drumul mâinii soției sale și se ridică.

— Nu prea obișnuiesc să beau, Joe, dar acum am mare nevoie.

Joe spuse, disperat:

— Nu vreau să vă sporesc suferința…

— Nu, nu-i nimic, îl asigură Bob. Toți am scăpat împreună de accident, am supraviețuit împreună, suntem ca o familie și cu familia nu trebuie să existe subiecte interzise. Bei ceva?

— Desigur.

— Clarise, nu-i spune nimic despre casetă până nu mă întorc. Știu că tu crezi că e mai bine pentru mine să vorbești despre ea când eu nu mă aflu în cameră, dar nu-i așa.

Bob Vadance o privi pe soția sa cu multă tandrețe și când ea îi răspunse „Te aștept”, dragostea ei pentru el deveni atât de evidentă, încât Joe întoarse capul. Era o imagine prea vie care-i amintea ce pierduse.

După ce Bob ieși din cameră, Clarise începu să aranjeze din nou florile de mătase. Apoi se așeză cu coatele rezemate pe genunchii goi și cu fața îngropată în mâini.

Când își ridică în cele din urmă privirea spre Joe, spuse:

— E un om bun.

— Îmi place.

— Un soț bun, un fiu bun. Oamenii nu-l cunosc – văd în el pilotul militar care a luptat în războiul din Golf, un tip dur. Dar e blând. E teribil de sentimental, ca tatăl lui.

Joe aștepta ceea ce voia cu adevărat să-i spună.

După câteva clipe, ea spuse:

— Am avut copii târziu. Eu am treizeci de ani, Bob are treizeci și doi. Părea că avem atâta timp și atâtea lucruri de făcut mai înainte… Dar acum copiii noștri vor crește, fără să-i fi cunoscut măcar pe tata sau pe mama lui Bob și erau niște oameni tare buni.

— Nu e vina voastră, spuse Joe. Totul ne scapă din mâini. Suntem doar călători în acest tren, nu-l conducem noi, chiar dacă ne place să credem asta.

— Ai ajuns cu adevărat la acest nivel de acceptare?

— Încerc.

— Te apropii măcar?

— Nu, fir-ar să fie!

Clarise râse ușor.

Joe nu mai făcuse pe nimeni să râdă de un an – cu excepția prietenei lui Rose, cu care vorbise mai devreme la telefon. Deși suferința și ironia colorau râsul scurt al Clarisei, se simțea în el și ușurarea. După ce reușise s-o afecteze astfel, Joe simți o legătură cu viața care îl ocolise atâta timp.

După o clipă de tăcere, Clarise spuse:

— Joe, s-ar putea ca aceasta Rose să fie un om rău?

— Nu. Dimpotrivă.

Fața ei pistruiată, atât de deschisă și încrezătoare, se înnoură acum din cauza îndoielilor.

— Pari foarte sigur.

— Ai fi fost și tu dacă ai fi întâlnit-o.

Bob Vadance se întoarse cu trei pahare, un castron cu bucăți de gheață, un litru de 7UP, o sticlă de Seagram's 7 Crown.

— Îmi pare rău, dar n-avem o ofertă prea variată, se scuză el. Nu prea avem băutori în familie, dar când luăm totuși câte o gură, preferăm să bem sec.

— E în regulă, spuse Joe și acceptă un 7-and-7, după ce i-l preparară.

Sorbiră din băuturi – Bob le făcuse tari – și preț de o clipă nu se auzi decât clinchetul gheții.

— Știm că a fost sinucidere, pentru că a înregistrat-o.

— Cine a înregistrat-o? întrebă Joe, convins că înțelesese greșit.

— Nora, mama lui Bob, spuse Clarise. Și-a înregistrat pe casetă propria sinucidere.

•

Amurgul se evapora într-un abur de lumină stacojie și purpurie și din vaporii de neon, noaptea se lipea de ferestrele livingului dominat de galben și alb.

Rapid și succint, cu o stăpânire de sine lăudabilă, Clarise îi dezvălui ce știa despre groaznica moarte a soacrei ei. Vorbi cu glas scăzut și totuși fiecare cuvânt rostit avea o limpezime de clopot și părea să reverbereze prin trupul lui Joe până ce acesta începu treptat să tremure din cauza vibrațiilor acumulate.

Bob Vadance nu completă niciuna din propozițiile soției lui. Păstră tăcerea tot timpul, fără a se uita nici la Clarise, nici la Joe. Fixa cu

privirea paharul cu băutură, la care recurgea în mod frecvent.

Camera video compact Sanyo 8mm care înregistrase moartea fusese jucăria lui Tom Vadance. Fusese păstrată în debaraua din biroul lui înainte de moartea sa, la bordul avionului 353.

Era o cameră ușor de folosit. Deși Nora nu prea o folosise, ar fi putut învăța manevrele esențiale în câteva minute.

Bateria nu mai avea mult acid în ea, după un an de stat în debara. De aceea, Nora Vadance avusese grijă s-o reîncarce din timp, dovedind astfel un grad de premeditare cutremurător. Poliția găsise adaptorul și redresorul într-o priză din bucătărie.

În dimineața de marți a acelei săptămâni, Nora ieșise afară în partea din spate a casei și pusese camera video pe o masă de pe verandă. Folosise două cărți necartonate ca să ridice camera la unghiul dorit și apoi îi dăduse drumul.

În timp ce banda rula, plasase un scaun de verandă la trei metri de obiectiv. Se dusese apoi să se uite prin vizorul camerei ca să se asigure că scaunul era în mijlocul cadrului.

După ce se întorsese la scaun și-i schimbase ușor poziția, se dezbrăcase complet în unghiul de vedere al camerei, nu ca o actriță și nici șovăielnic, ci în modul cel mai simplu, ca și cum s-ar fi pregătit să facă o baie. Își împăturise frumos bluza, pantalonii și lenjeria de corp și le pusese deoparte pe pardoseala de gresie a verandei.

Ieșise apoi goală din câmpul vizual al camerei, fiind evident că intrase în casă, în bucătărie. Când se întorsese, peste patruzeci de secunde, avea în mână un cuțit de tranșat carne. Se așezase pe scaun, cu fața spre camera.

Conform raportului preliminar al medicului care o examinase, la aproximativ opt și zece minute, în dimineața de marți, Nora Vadance, o femeie sănătoasă și considerată până atunci întreagă la minte, care își revenise recent din depresia cauzată de moartea soțului ei, își luase viața. Apucând cuțitul de tranșat carne cu ambele mâini, își înfipsese lama adânc în abdomen. O extrăsese apoi și se înjunghie din nou. A treia oară, împinsese lama din stânga spre dreapta, eviscerându-se. Cuțitul căzuse și ea se prăbușise pe scaun, unde murise scăldată în sânge în mai puțin de un minut.

Camera continuase să filmeze cadavrul până ce se scurseseră cele douăzeci de minute ale casetei de 8 mm.

Două ore mai târziu, la zece și jumătate, Takashi Mishima, un grădinar în vârstă de șaizeci și șase de ani, care-și făcea rondul

obișnuit, descoperise cadavrul și sunase imediat la poliție.

•

Când Clarise termină, Joe nu reuși să spună decât: „Iisuse!”

Bob mai turnă whisky în pahare. Îi tremurau mâinile și sticla zăngăni în contact cu fiecare pahar, în cele din urma, Joe spuse:

— Înțeleg că poliția deține caseta.

— Da, spuse Bob. O reține până ce are loc ancheta sau cercetarea, sau cum s-o fi chemând.

— Deci sper că nu cunoașteți această casetă video la prima mână. Sper că niciunul din voi n-a trebuit s-o vadă.

— Eu nu, spuse Bob. Dar Clarise a văzut-o.

Clarise privea fix în paharul cu băutură.

— Ne-au spus ce înfățișa, dar nici eu nici Bob n-am crezut, deși erau polițiști și nu aveau niciun motiv să ne mintă. De aceea am intrat în postul de poliție într-o dimineață de vineri, înainte de înmormântare și am urmărit-o. Trebuia să știm. Când ne vor înapoia caseta o voi distruge. Bob nu trebuie s-o vadă. Niciodată.

Deși Joe o respecta deja foarte mult, Clarise se înălță și mai mult în ochii lui.

— Îmi sunt neclare câteva lucruri, spuse el. Dacă nu vă deranjează câteva întrebări.

— Dă-i drumul, spuse Bob. Și noi ne-am pus o mulțime de întrebări, o mie de întrebări blestemate.

— În primul rând… nu pare a exista probabilitatea unor presiuni.

Clarise scutură din cap.

— Nu poți forța pe cineva să-și facă singur așa ceva, nu? Nu prin presiuni psihologice sau amenințări. Pe lângă asta, nu mai era nimeni în câmpul vizual al camerei – și nici umbra cuiva. Privirea ei nu se concentra asupra vreunei persoane din afara unghiului camerei. Era singură.

— Când ai descris ce înfățișa camera, Clarise, părea că Nora executa toate mișcările ca un robot.

— Așa mi s-a părut aproape pe toată durata casetei. Fața ei nu avea nicio expresie… era destinsă.

— Aproape pe toată durata? Deci a existat un moment când a arătat emoție?

— De două ori. După ce aproape terminase să se dezbrace, a ezitat o clipă înainte de a-și scoate… chiloții. Era o femeie decentă, Joe. Aceasta este încă o ciudățenie în toată povestea asta.

Cu ochii închiși, ținându-și paharul de 7-and-7 lipit de frunte, Bob spuse:

— Chiar dacă… chiar dacă acceptăm că avea mintea tulburată rău, ca să-și poată face ei înșăși așa ceva, ne e greu să ne-o imaginăm filmându-se goală… sau dorind să fie găsită în această postură.

Clarise spuse:

— În jurul curții este un gard înalt acoperit cu bougainvillea. Vecinii nu aveau cum s-o vadă. Dar Bob are dreptate… n-ar fi vrut să fie găsită în postura aceea. Oricum, în clipa când a dat să-și scoată chiloții a ezitat. În cele din urmă, privirea aceea moartă, rătăcită, a dispărut. Preț de o clipă, i s-a așternut pe față o expresie cumplită.

— Cumplită în ce sens? întrebă Joe.

Strâmbându-se în timp ce își recompunea sumbrele imagini de pe casetă în minte, Clarise descrise acel moment de parcă îl revedea în clipa aceea:

— Privirea ei este plată, goală, pleoapele cam grele… și deodată ochii se fac mari și capătă profunzime, ca niște ochi normali. Fața i se încrețește. Mai întâi, lipsită de expresie, dar acum este sfâșiată de emoție. Șoc. Pare șocată, îngrozită. O expresie pierdută care-ți frânge inima. Dar nu durează decât o secundă, două, poate trei, iar acum tremură, privirea aceea a dispărut, s-a dus și ea e din nou calmă ca un robot. Își scoate chiloții, îi împăturește și-i pune deoparte.

— Lua medicamente? întrebă Joe. Am avea motive să credem că ar fi putut lua o doză prea mare din ceva care i-a indus o stare de absență sau o modificare severă de personalitate?

— Medicul ei ne-a spus că nu-i recomandase niciun medicament. Dar din cauza comportamentului ei pe caseta video, poliția bănuiește droguri. Cel care a examinat-o medical face teste toxicologice, răspunse Clarise.

— Ceea ce e ridicol, spuse ferm Bob. Mama n-ar fi luat niciodată droguri ilegale. Nu-i plăcea să ia nici măcar aspirină. Era o persoană atât de inocentă, Joe, de parcă nici n-ar fi fost conștientă de schimbările în rău care s-au petrecut în lume în ultimii treizeci de ani, de parcă trăia cu câteva decenii în urma noastră și era fericită pentru asta.

— I-au făcut autopsie, spuse Clarise. N-au găsit tumori la creier, leziuni ale creierului, nicio afecțiune care ar fi putut să explice ceea ce a făcut.

— Ai spus că a mai manifestat emoție o a doua oară.

— Chiar înainte… Înainte de a se înjunghia. Doar o fracțiune de secundă, chiar mai scurtă decât prima. Ca un spasm. Toată fața ei s-a crispat, de parcă ar fi avut de gând să urle. Apoi a dispărut și a rămas lipsită de orice expresie până la sfârșit.

Zguduit de un adevăr de care nu-și dăduse seama când Clarise descrisese prima dată caseta video, Joe întrebă:

— Vrei să spui că n-a urlat deloc, n-a țipat?

— Nu. Deloc.

— Dar e imposibil!

— La sfârșit de tot, când i-a căzut cuțitul… se aude un sunet slab care ar fi putut fi emis de ea, ceva mai mult decât un oftat.

— Dar durerea… Joe nu-și putea face curajul să spună că durerea pe care o simțise Nora Vadance trebuie să fi fost insuportabilă.

— Dar n-a țipat deloc, insistă Clarise.

— Chiar și o reacție involuntară ar fi fost…

— N-a scos un sunet.

— Microfonul a funcționat?

— Era încastrat în cameră, un microfon omnidirecțional, spuse Bob.

— Pe caseta video, spuse Clarise, se aud alte sunete. Scârțâitul scaunului de verandă pe ciment când ea îi schimbă poziția. Ciripit de păsări. Lătratul trist al unui câine din depărtare. Dar niciun sunet scos de ea.

Joe ieși pe ușa din față și cercetă noaptea, așteptându-se cumva să vadă o camionetă albă sau un alt vehicul cu o înfățișare suspectă parcat pe stradă, în fața casei Vadance. Dinspre casa de alături veneau acorduri slabe dintr-o lucrare de Beethoven. Era cald, dar o adiere firavă se simțea dinspre apus, aducând cu ea parfumul vag al iasomiei înflorite noaptea. Din câte își putea da seama Joe, nu era nimic amenințător în noaptea aceea domoală.

Când Clarise și Bob veniră după el pe verandă, Joe întrebă:

— Când au găsit-o pe Nora, avea la ea fotografia cu mormântul lui Tom?

Bob spuse:

— Nu. Era pe masa din bucătărie. În clipa morții nu a avut-o asupra ei.

— Am găsit-o pe masă când am sosit de la San Diego, își aminti Clarise. Lângă farfuria ei pentru micul dejun.

Joe era uimit.

— Mâncase de dimineață?

— Știu la ce te gândești, spuse Clarise. Dacă avea de gând să se omoare, ce rost avea să mănânce înainte? Ceva și mai straniu, Joe. Își făcuse o omletă cu brânză Cedar, hasme tăiate și costiță. Și alături, pâine prăjită. Plus un pahar cu suc de portocale stoarse chiar atunci. Mâncase porția pe jumătate, când s-a ridicat și a ieșit cu camera de filmat.

— Femeia pe care ai descris-o pe caseta video era profund deprimată sau în orice caz într-o stare neobișnuită. Cum ar fi putut să aibă mintea limpede sau răbdarea de a-și prepara un mic dejun atât de complicat?

— Și încă ceva, spuse Clarise. *Los Angeles Times* era deschis lângă farfuria ei…

— … și citea benzile desenate, încheie Bob.

O clipă tăcură toți, cugetând la ceea ce era de neconceput. Apoi Bob spuse:

— Înțelegi acum ce am vrut să spun mai devreme când ți-am răspuns că și noi ne punem o mie de întrebări.

Clarise îl cuprinse pe Joe după umeri, de parcă erau prieteni de multă vreme.

— Sper că această Rose este o femeie bună, cum crezi tu. Sper s-o găsești. Și orice îți va spune ea, sper să-ți aducă puțină liniște, Joe.

Înduioșat, Joe îi întoarse îmbrățișarea.

— Îți mulțumesc, Clarise.

Bob își notase adresa și numărul de telefon pe o pagină dintr-un carnet. Îi întinse bucata de hârtie împăturită lui Joe.

— În caz că mai ai și alte întrebări… sau dacă afli ceva ce ne-ar putea ajuta să înțelegem.

Își strânseră mâinile. Strângerea mâinilor deveni o îmbrățișare frățească.

— Acum ce vei face, Joe? întrebă Clarise.

Joe se uită la cadranul luminat al ceasului.

— E doar nouă și câteva minute. Mă duc să mai vizitez o familie în seara asta.

— Ai grijă, spuse Clarise.

— Voi avea.

— Ceva nu e-n regulă, Joe. Ceva nu e deloc în regulă.

— Știu.

Bob și Clarise rămaseră pe verandă, unul lângă celălalt,

urmărindu-l pe Joe îndepărtându-se cu mașina.

Deși terminase mai mult de jumătate din al doilea pahar cu băutură, Joe nu simțea deloc efectul combinației de 7-and-7. Nu văzuse o fotografie a Norei Vadance, dar imaginea unei femei fără chip pe un scaun de verandă, cu un cuțit de tranșat carne înfipt în ea era suficientă pentru a-l trezi și după o cantitate dublă de whisky.

Metropola licărea ca o ciupercă fosforescentă de-a lungul coastei. Ca niște nori de spori, lumina gălbuie se înălța mânjind cerul. Nu se zăreau decât câteva stele: licărirea lor era glacială, îndepărtată.

Cu un minut în urmă, noaptea părea plăcută și Joe nu găsea nimic înspăimântător în ea. Acum îl apăsa și se uită de mai multe ori în oglinda retrovizoare.

• Capitolul 8

Charles și Georgine Delmann locuiau într-o casă georgiană enormă pe o jumătate de pogon în Hancock Park. O pereche de magnolii încadrau intrarea spre aleea principală, care era flancată de un gard viu înalt până la genunchi, atât de frumos îngrijit încât părea a fi fost tuns de cohorte întregi de grădinari înarmați cu foarfece ascuțite. Geometria extrem de severă a casei și a terenului dezvăluia o nevoie de ordine, o credință în superioritatea aranjamentelor făcute de om față de dezordinea naturii.

Soții Delmann erau medici. El era internist specializat în cardiologie, iar ea era internist și oftalmolog. Erau figuri proeminente ale comunității în care trăiau, pentru că pe lângă practica medicală curentă, înființaseră și continuau să supravegheze o clinică gratuită pentru copiii din East Los Angeles și încă una în South Central.

Când se prăbușise avionul 747-400, soții Delmann o pierduseră pe fiica lor în vârstă de optsprezece ani, Angela, care se întorcea de la un atelier de acuarelă de șase săptămâni, exclusiv pentru invitați, al unei universități din New York, ca să se pregătească pentru primul ei an la școala de artă din San Francisco. Era în mod sigur o pictoriță talentată, care promitea mult.

Georgine Delmann însăși deschise ușa. Joe o recunoscu după fotografia publicată într-unul din articolele din *Post* despre accident. Avea aproape cincizeci de ani, era înaltă și subțire, cu pielea închisă foarte lucioasă, cu o masă de păr negru creț și ochi vioi, vinețiii ca prunele. Era o frumusețe sălbatică și încerca să și-o îndulcească prin

ochelari cu rame metalice în locul unor lentile de contact, prin lipsa machiajului și prin îmbrăcămintea bărbătească, alcătuită din pantaloni gri de pânză și o bluză albă.

Când Joe îi spuse numele, înainte de a apuca să spună că familia lui fusese în avion, ea exclamă, spre surprinderea lui:

— Doamne, tocmai vorbeam despre tine!

— Despre mine?

Îl apucă de mână, îl trase peste prag pe pardoseala de marmură din hol și închise ușa împingând-o cu șoldul, fără a-și desprinde de la el privirea uimită.

— Lisa ne povestea despre soția și fiicele tale, cum ai trecut pe acolo și pe urmă ai dispărut. Dar acum iată-te aici, ai sosit.

— Lisa? se miră el, nedumerit.

În seara aceea cel puțin, travestiul de medic sobru realizat prin îmbrăcămintea rigidă și ochelarii cu rame de metal nu puteau ascunde profunzimile scânteietoare ale efervescenței naturale a Georginei Delmann. Îi cuprinse umerii cu brațele și-l sărută pe obraji atât de apăsat, încât Joe se clătină spre spate pe călcâie. Apoi, față-n față cu el, cercetându-i ochii, spuse emoționată:

— A fost la tine, nu-i așa?

— Lisa?

— Nu, nu Lisa. *Rose.*

O speranță inexplicabilă ricoșă ca o piatră aruncată pe suprafața întunecată a inimii lui.

— Da, dar…

— Hai, vino cu mine. Îl luă din nou de mână, îl scoase din hol și-l trase de-a lungul unui coridor spre partea din spate a casei, spunând: Suntem aici, la masa din bucătărie – eu, Charlie și Lisa.

La întrunirile Prietenilor Înțelegători, Joe nu văzuse niciodată părinți îndoliați capabili de o asemenea efervescență. Nici nu auzise până atunci de asemenea ființe. Părinții care-și pierduseră copii mici își petreceau cinci, șase ani uneori un deceniu sau chiar mai mult – luptându-se, deseori zadarnic, numai pentru a se lepăda de convingerea că ei înșiși ar fi trebuit să moară în locul progeniturilor lor, că supraviețuind copiilor lor era un păcat sau o dovadă de egoism – sau chiar o faptă monstruoasă. Nu era mare deosebire nici în cazul celor care, ca și soții Delmann, pierduseră un tânăr sau o tânără de optsprezece ani. De fapt, situația nu era deosebită nici pentru un părinte de șaizeci de ani, care pierduse un fiu sau o fiică de

treizeci de ani. Vârsta nu avea nicio importanță. Pierderea unui fiu sau a unei fiice în orice etapă a vieții este nefirească, este atât de nedreaptă, încât părinților le este greu să-și mai găsească un rost. Chiar și atunci când își acceptă soarta și ajung la un oarecare grad de consolare, deseori bucuria îi ocolește pentru totdeauna, ca promisiunea apei într-o fântână secată care înainte era plină, dar din care rămăsese doar mirosul umed din adâncuri, amintind ce fusese odinioară.

Și totuși, în fața lui se afla Georgine Delmann, îmbujorată și entuziastă, agitată ca o adolescentă, în timp ce-l trăgea pe Joe spre capătul coridorului și apoi printr-o ușă batantă. Părea nu numai că se restabilise după pierderea fiicei ei, într-un singur an, dar că și depășise această suferință.

Licărirea de speranță se nărui pentru Joe, căci i se păru că Georgine Delmann era fie țicnită, fie inexplicabil de superficială. Bucuria ei evidentă îl șocă.

În bucătărie lumina era slabă, dar putea să vadă că era un spațiu intim, deși mare, cu pardoseală și dulapuri din lemn de arțar și cu tăblii din imitație de granit maroniu ca zahărul brut. De pe etajerele de deasupra capului, oale, tigăi și ustensile de bucătărie din alamă licăreau în lumina chihlimbarie ca niște ghirlande de clopoței de templu în așteptarea slujbei de seară.

În timp ce-l conducea pe Joe spre masa pentru micul dejun din nișa unui bovindou, Georgine Delmann spuse:

— Charlie, Lisa, uite cine a venit! Aproape că e o minune!

Dincolo de ferestrele oblice se afla curtea din spate și piscina, pe care luminile instalate afara o transformaseră într-o scena de basm, plină de scânteieri și licăriri. Pe masa ovală din fața ferestrei se aflau trei lămpi cu gaz decorative și flăcările lor dansau pe fitile.

Lângă masă stătea în picioare un bărbat înalt, chipeș, cu păr argintiu, des: doctorul Charles Delmann.

Georgine se apropie trăgându-l pe Joe după ea și spuse:

— Charlie, a venit Joe Carpenter. Joe Carpenter, știi tu. Privindu-l pe Joe cu oarecare uimire, Charlie Delmann păși înainte și îi scutură viguros mâna.

— Ce se petrece aici, fiule?

— Aș vrea să știu și eu, spuse Joe.

— Se petrece ceva ciudat și minunat, spuse Delmann, la fel de transpus de emoție ca și soția lui.

Cu un păr blond și mai auriu în lumina pâlpâitoare a lămpilor cu gaz, se ridică de pe un scaun din fața mesei Lisa, de care pomenise Georgine. Avea vreo patruzeci și ceva de ani, fața netedă a unei liceene și niște ochi albaștri-șterși care văzuseră mai multe cercuri ale iadului.

Joe o cunoștea bine. Lisa Peccatone. Lucra la *Post.* O fostă colegă. Era reporter de criminalistică specializată în reportaje despre cei mai odioși criminali – ucigași în serie, seducători de minore, violatori care-și mutilau victimele – și avea o obsesie pe care Joe n-o înțelesese niciodată pe deplin, cotrobăind prin cele mai sumbre cotloane ale inimii omenești, mânată de dorința de a se afunda în povești cu sânge și demență, căutând sensuri în cele mai lipsite de sens sălbăticii umane. Joe intuia că de mult de tot ea îndurase suferințe de nerostit, ieșise din copilărie cu o fiară în spinare și nu se putea lepăda de amintirea demonului decât căznindu-se să înțeleagă ceea ce nu putea fi înțeles niciodată. Era unul dintre cei mai buni oameni pe care-i cunoscuse și unul dintre cei mai furioși, mai strălucitori și mai profund frământați, neînfricată dar obsedată, capabilă să scrie o proză atât de frumoasă, încât putea să înalțe sufletele îngerilor sau să bage spaima în piepturile goale ale diavolilor. Joe admira acest iad care era în ea. Era una dintre cele mai bune prietene ale lui și totuși o părăsise laolaltă cu ceilalți prieteni, atunci când își urmase familia pierdută într-un cimitir al inimii.

— Joey, spuse ea, ticălos nevrednic, te-ai întors la muncă sau ai venit aici numai pentru că faci parte din poveste?

— Sunt la muncă pentru că fac parte din poveste. Dar nu mai scriu. Nu mai cred în puterea cuvintelor.

— Eu nu prea mai cred în nimic.

— Ce cauți aici? întrebă el.

— Am sunat-o acum câteva ore, spuse Georgine. Am rugat-o să vină.

— Fără supărare, spuse Charlie bătându-l pe umăr pe Joe, dar Lisa este singurul reporter pe care-l respectăm.

— De aproape un deceniu, spuse Georgine, lucrează fără plată opt ore pe săptămână la una din clinicile noastre gratuite pentru copiii defavorizați de soartă.

Joe nu știuse acest lucru despre Lisa și nici n-ar fi bănuit așa ceva.

Ea nu reuși să-și înăbușe un zâmbet pieziș, jenat.

— Da, Joey, sunt o adevărată Maica Tereza. Dar ascultă,

nenorocitule, să nu cumva să-mi strici reputația spunându-le celor de la *Post*.

— Aș bea niște vin. Cine vrea vin? Un Chardonnay bun sau poate un Cakebread sau un Grgich Hills, sugeră Charlie. Se molipsise de nepotrivita veselie a soției lui, de parcă s-ar fi adunat special în acea seară solemnă pentru a sărbători prăbușirea zborului 353.

— Eu nu vreau, articulă Joe tot mai dezorientat.

— Eu beau puțin, spuse Lisa.

— Și eu, spuse Georgine. Mă duc după pahare.

— Nu, iubito, tu stai aici cu Joe și Lisa, o liniști Charlie. Mă ocup eu de toate.

În timp ce Joe și femeile se instalară pe scaunele din jurul mesei, Charlie se duse în celălalt capăt al bucătăriei. Fața Georginei era luminată de lămpile cu gaz.

— Este incredibil, absolut incredibil! Rose a fost și la el, Lisa.

Fața Lisei Peccatone era pe jumătate luminată de lampa cu gaz, dar pe jumătate era umbrită.

— Când, Joe?

— Astăzi, la cimitir. A fotografiat mormintele lui Michelle și ale fetelor. A spus că încă nu e pregătită să-mi vorbească… și a plecat.

Joe se hotărî să nu le spună restul povestirii decât după ce o va auzi pe a lor, pentru a grăbi dezvăluirile lor și în același timp, pentru a se asigura că relatările lor nu vor fi prea mult înflorite cu ceea ce ar fi dezvăluit el.

— Nu se poate să fi fost ea, spuse Lisa. Ea a murit în accident.

— Asta-i versiunea oficială.

— Descrie-o, îi ceru Lisa.

Joe făcu portretul standard al detaliilor fizice, dar se căzni mult să-i facă să înțeleagă prezența stranie a negresei, magnetismul care părea să modeleze mediul înconjurător după liniile ei personale de forță.

Ochiul din partea umbrită a feței netede a Lisei era întunecat și enigmatic, dar ochiul din jumătatea luminată de lampa cu gaz părea să dezvăluie zbuciumul ei sufletesc în timp ce reacționa la descrierea făcută de Joe.

— Rosie a avut întotdeauna charismă, chiar și la colegiu.

Joe spuse uimit:

— O cunoști?

— Am fost împreună la UCLA demult de tot. Am fost colege de

cameră. Am rămas destul de apropiate de-a lungul anilor.

— De aceea Charlie și cu mine ne-am hotărât s-o chemăm pe Lisa abia cu puțin timp în urmă, spuse Georgine. Știam că a avut o prietenă în zborul 353. Dar abia în toiul nopții, la câteva ore după ce Rose plecase de aici, Charlie și-a amintit că pe prietena Lisei o chema tot Rose. Ne-am dat seama că este aceeași persoană și am încercat toată ziua să ne hotărâm dacă să-i spunem sau nu Lisei.

— Când a fost Rose aici? întrebă Joe.

— Ieri seară, spuse Georgine. A apărut tocmai când voiam să ieșim să luăm masa. M-a făcut să promit că n-o să spun nimănui ce ne-a spus ea… decât după ce ea va avea ocazia să mai viziteze câteva familii ale victimelor de aici, din L.A. Dar Lisa a fost îngrozitor de deprimată anul trecut după ce a aflat de accident și, ținând seama că ea și Rose erau bune prietene, ne-am gândit că n-am face niciun rău.

— N-am venit aici ca reporter, îi spuse Lisa lui Joe.

— Reporter ești întotdeauna.

Georgine spuse:

— Uite ce ne-a dat Rose.

Extrase din buzunarul cămășii o fotografie și o puse pe masă. Era o fotografie care înfățișa piatra de mormânt a Angelei Delmann.

Cu ochii licărind de speranțe, Georgine spuse:

— Ce vezi acolo, Joe?

— Cred că problema este ce vedeți voi.

În altă parte a bucătăriei, Charlie Delmann deschidea sertare și scotocea prin conținutul lor zornăitor, evident în căutarea unui tirbușon.

— I-am spus deja Lisei. Georgine se uită de-a curmezișul încăperii. Aștept până vine Charlie să-ți spună, Joe.

Lisa spuse:

— E foarte straniu, Joey și nu prea știu ce să înțeleg din ce mi-au spus. Nu știu decât că a băgat spaima în mine.

— Te-a speriat? Georgine era uimită. Lisa dragă, cum naiba a putut să te sperie?

— O să vezi, îi spuse Lisa lui Joe. Femeia aceasta, înzestrată de obicei cu forța pietrelor, tremura acum ca o trestie. Dar îți garantez că Charlie și Georgine sunt doi dintre cei mai echilibrați oameni pe care-i cunosc. Și o să ai mare nevoie să-ți amintești asta când vor începe.

Georgine luă instantaneul făcut cu Polaroidul și-l privi cu

nostalgie, de parcă ar fi dorit nu numai să și-l fixeze în memorie, dar și să absoarbă imaginea și s-o integreze fizic în ființa ei, lăsând clișeul gol.

Lisa oftă și se lansă într-o dezvăluire:

— Am și eu o piesă stranie de adăugat la acest puzzle, Joey. În seara asta se împlinește un an de când am fost la LAX, ca să aștept să aterizeze avionul în care era Rose.

Georgine își ridică privirea din fotografie.

— Nu ne-ai spus asta.

— Tocmai aveam de gând, spuse Lisa, când a sunat Joey la ușă.

În celălalt capăt al bucătăriei, un dop încăpățânat ieși cu o ușoară pocnitură dintr-o sticlă de vin și Charlie Delmann mormăi satisfăcut.

— Nu te-am văzut la aeroport în seara aceea, Lisa, spuse Joe.

— Mă țineam deoparte. Eram cutremurată din cauza lui Rosie, dar și… îngrozitor de speriată.

— Te-ai dus s-o iei de la aeroport?

— Rosie m-a sunat de la New York și m-a rugat să vin la LAX cu Bill Hannett.

Hannett era fotograful ale cărui imagini cu catastrofe naturale sau provocate de om erau expuse pe pereții holului de primire de la *Post.*

Albastrul-pal al ochilor Lisei era acum întunecat de îngrijorare.

— Rosie simțea cu disperare nevoia de a vorbi cu un reporter și eu eram singurul cunoscut de ea în care avea încredere.

— Charlie, spuse Georgine, vino să auzi ce spune.

— Aud, aud, o asigură Charlie. Să torn în pahare și vin. O clipă.

— Roșie mi-a dat și o listă – alți șase oameni pe care voia să-i aduc acolo, spuse Lisa. Prieteni de ani de zile. Am reușit sa reperez cinci din ei într-un răstimp atât de scurt și să-i aduc cu mine în seara aceea. Urmau să fie martori.

Joe spuse fascinat:

— Martori la ce?

— Nu știu. Era foarte rezervată. Agitată, foarte agitată, în legătură cu ceva, dar și speriată. A spus că va coborî din avion cu o știre care ne va schimba pentru totdeauna, care va schimba lumea.

— Va schimba lumea? întrebă Joe. Orice politician care are un proiect și orice actor cu o gândire deosebită crede că poate schimba lumea în zilele noastre.

— O, dar în cazul ăsta, Rose avea dreptate, spuse Georgine. Lacrimi de emoție sau bucurie abia reținute licăriră în ochii ei când îi

arătă încă o dată fotografia cu piatra de mormânt. E minunat!

Dacă ar fi căzut în vizuina Iepurelui Alb, Joe n-ar fi observat că se prăbușește, dar teritoriul pe care se pomeni acum era incredibil de suprarealist.

Flăcările lămpilor cu gaz care fuseseră drepte până atunci, se unduiră și se răsuciră în coșurile înalte de sticlă, trase în sus de un curent pe care Joe nu-l simțea.

Salamandre de lumină galbenă se încolăciră peste partea întunecată a feței Lisei. Când privi spre lămpi, ochii ei erau galbeni ca luna la răsărit sau la apus, în partea de jos a orizontului.

Flăcările se micșorară repede și Lisa spuse:

— Da, desigur pare melodramatic. Dar Rosie nu e o artistă sclifosită. Și lucrează cu adevărat de șase, șapte ani la ceva de uriașă importanță. Eu am crezut-o.

Ușa batantă dintre bucătărie și holul de jos făcu un zgomot distinct. Charlie Delmann părăsise încăperea fără nicio explicație.

— Charlie! Georgine se ridică de pe scaun. Unde a dispărut? Nu pot să cred că o să piardă ce va spune Lisa.

Lisa i se adresă lui Joe:

— Când am vorbit cu ea la telefon cu câteva ore înainte de a se urca în avion, Rosie mi-a spus că ei o căutau. Nu credea că se vor aștepta să-și facă apariția în L.A. Dar în eventualitatea că vor afla ce avion va lua, în eventualitatea că o vor aștepta, Rosie voia să fim și noi de față, ca să fim în preajma ei în clipa când va coborî din avion, pentru a-i împiedica s-o reducă la tăcere. Urma să-mi spună toată povestea chiar acolo, la poarta de primire.

— Cine sunt ei? întrebă Joe.

Georgine plecase după Charlie ca să vadă unde se dusese, dar atâtată de povestea Lisei, se întoarse la scaunul ei.

Lisa spuse:

— Rosie se referea la cei pentru care lucrează.

— Compania Teknologik.

— Ai făcut ceva cercetări astăzi, Joey.

— Încerc să înțeleg câte ceva, spuse el, în timp ce gândurile îi înotau într-o mlaștină de oribile probabilități.

— Tu, eu și Rosie suntem toți legați. E mică lumea, nu-i așa?

Cutremurat de gândul că pot exista oameni atât de criminali, încât să omoare trei sute douăzeci și nouă de oameni nevinovați numai pentru a-și atinge adevărata țintă, Joe spuse:

— Lisa, pentru Dumnezeu, spune-mi că nu crezi că avionul a fost doborât numai pentru că se afla în el Rose Tucker.

Fixând cu privirea licărirea albăstruie a piscinei, Lisa cugetă asupra răspunsului înainte de a-l rosti.

— În seara aceea eram sigură de asta. Dar apoi… investigația a arătat că nu era nici urmă de vreo bombă. Nu a fost stabilită nicio cauză probabilă. Părea doar o combinație între o eroare tehnică și o eroare umană din partea piloților.

— Cel puțin asta ni s-a spus nouă.

— Am cercetat un timp în liniște documentele Consiliului Național pentru Securitatea Transportului, nu despre acest accident, ci în general. Să știi, Joey, că au un dosar impecabil. Sunt buni. Nu există cazuri de corupție. Sunt chiar în mare măsură deasupra politicii.

Georgine spuse:

— Dar eu cred că Rose se consideră vinovată de ceea ce s-a întâmplat. E convinsă că prezența ei acolo a fost cauza accidentului.

— Dar dacă este chiar și indirect vinovată de moartea fiicei voastre, întrebă Joe, cum de vi se pare atât de minunată?

Zâmbetul Georginei nu se deosebi cu siguranță de cel cu care îl întâmpinase – și îl fermecase – pe Joe, când îi deschisese ușa. Dar fiind tot mai dezorientat, Joe avea impresia că expresia feței ei era la fel de ciudată și de neliniștitoare ca zâmbetul unui clovn întâlnit pe o alee cu fuioare de ceață după miezul nopții, alarmant pentru că este profund nelalocul lui. Cu acel zâmbet tulburător, Lisa spuse:

— Vrei să știi de ce, Joe? Pentru că acesta este sfârșitul lumii, așa cum îl știm noi.

Joe o întrebă exasperat:

— Cine este Rose Tucker, ce face ea la Teknologik?

— Este genetician, un genetician strălucit.

— S-a specializat în cercetări asupra combinării moleculelor ADN din diverse organisme. Georgine ridică din nou instantaneul Polaroid, de parcă Joe ar fi putut înțelege imediat legătura dintre fotografia unui mormânt și ingineria genetică.

— N-am știut niciodată ce face ea în mod precis la Teknologik, spuse Lisa. Asta urma să-mi spună când a aterizat la LAX, cu exact un an în urmă. Acum, după cele ce le-a spus ea Georginei și lui Charlie ieri… pot să-mi închipui. Dar nu știu cum să cred așa ceva.

Pe Joe îl miră ciudata îmbinare de cuvinte: ea nu spusese că nu știe dacă să creadă, ci cum să creadă.

— Ce este Teknologik în afară de ceea ce pare a fi? întrebă el.

Lisa zâmbi vag.

— Ai nas bun, Joe. Mirosul nu ți s-a alterat după un an de pauză. Din cele spuse de Rose de-a lungul anilor, din aluziile ei vagi, cred că avem de-a face cu o ciudățenie într-o societate capitalistă – o companie care nu poate eșua.

— Nu poate eșua? întrebă Georgine.

— Pentru că în spatele ei se află un asociat generos care acoperă toate pierderile.

— Armata? încercă Joe.

— Sau un departament al guvernului. O organizație cu buzunare mai adânci decât orice individ din lume. Am înțeles de la Rosie că acest proiect nu a fost finanțat doar cu o sută de milioane din fondurile de dezvoltare și cercetare. Este vorba de un capital uriaș, de miliarde.

De sus se auzi bubuitura unei împușcături. Chiar și înăbușit de încăperile de pe parcurs, natura zgomotului era de neconfundat.

Toți trei săriră ca unul în picioare și Georgine spuse:

— Charlie!

Poate din cauză că stătuse atât de recent împreună cu Bob și Clarise în livingul lor galben-vesel din Culver City, Joe văzu imediat în minte imaginea Norei Vadance șezând goală pe scaunul de verandă, îndreptând vârful cuțitului de tranșat carne, înșfăcat cu ambele mâini, spre abdomen.

Liniștea care se lăsă în toată casa, după ce se stinse ecoul împușcăturii părea la fel de sinistră ca ploaia invizibilă și imponderală de radiații atomice, răspândindu-se în tăcerea mormântală ce urmează unei explozii nucleare.

Din ce în ce mai alarmată, Georgine strigă:

— Charlie!

În clipa când dădu să se îndepărteze de masă, Joe o reținu.

— Nu, stai, stai! Mă duc eu. Sună la 911 și mă duc eu.

Lisa spuse:

— Joey…

— Știu ce-i asta, rosti el suficient de tăios ca să excludă orice împotrivire.

Spera că se înșelase, că nu știa ce se întâmpla acolo, că nu avea nicio legătură cu ceea ce își făcuse Nora Vadance. Dar dacă avea dreptate, nu putea s-o lase pe Georgine să ajungă prima la scena

tragediei. De fapt, nu trebuia să vadă deloc consecințele, nici în clipa aceea, nici mai târziu.

— Știu ce-i asta. Sună la 911, repetă Joe în timp ce traversă bucătăria și, împingând ușile batante, coborî în hol.

În hol, candelabrul se stingea și se reaprindea, se stingea și se reaprindea, ca luminile pâlpâitoare într-o închisoare dintr-un film vechi, când apelul guvernatorului vine prea târziu și condamnatul moare pe scaunul electric.

Joe alergă spre scară, dar apoi încetini pasul de spaimă când urcă la etajul al doilea, îngrozit că va găsi ceea ce se aștepta să vadă.

O epidemie de sinucideri era o idee la fel de absurdă ca toate ideile clocite în mințile înfierbântate ale celor care credeau că primarul e un robot și că extratereștrii îi urmăresc clipă de clipă. Joe nu reușea să înțeleagă cum de putuse Charlie Delmann să ajungă de la o stare aproape euforică la o stare de disperare într-un interval de numai două minute – la fel cum Nora Vadance ajunsese de la un mic dejun plăcut, cu paginile de benzi desenate ale ziarului deschise în fața ei, la auto-eviscerare, fără măcar să se oprească o clipă pentru a lăsa un bilet cu explicații.

Dacă Joe ghicise semnificația împușcăturii, exista totuși o mică șansă ca doctorul să fie încă în viață. Poate că nu reușise să se omoare din prima rafală. Poate că mai putea fi salvat.

Perspectiva de a salva o viață, după ce atâtea vieți i se scurseseră ca apa printre degete, îl împingea pe Joe înainte în ciuda spaimei. Urcă restul scării câte două trepte o dată.

La etajul al doilea, aproape fără a privi în jur, trecu pe lângă încăperi neluminate și uși închise. La capătul coridorului, din spatele unei uși pe jumătate deschise venea o lumină roșiatică.

În apartamentul principal se intra printr-un mic hol propriu. Dincolo de el era dormitorul, cu mobile cu tapițerie contemporană de culoarea osului. Grațioasele linii verde-pal ale ceramicii din dinastia Sung expusă pe etajere de sticlă confereau încăperii o notă de seninătate.

Doctorul Charles Delmann zăcea pe un pat chinezesc. Peste el se afla un pistol Mossberg cu țeavă de 12. Țeava fiind scurtă, reușise să și-o vâre între dinți și să ajungă ușor la trăgaci. Chiar și în lumina aceea slabă, Joe își dădu seama că nu era nevoie să-i verifice pulsul.

Veioza de porțelan chinezesc verzui de pe cea mai îndepărtată din cele două noptiere era singura sursă de lumină. Lumina era roșiatică,

pentru că abajurul era împroșcat cu sânge.

Într-o noapte de sâmbătă, cu zece luni în urmă, în timpul realizării unui reportaj, Joe vizitase morga orașului, unde cadavrele băgate în saci de pe tărgile cu rotițe și cadavrele despuiate de pe mesele de autopsie așteptau să fie băgate în seamă de patologii surmenați. Îl pălise atunci, brusc, convingerea că în jurul lui erau cadavrele soției și ale copiilor săi; toate erau Michelle și fetele, de parcă Joe ar fi pătruns într-o scenă dintr-un film SF despre clonări. Din sertarele de dimensiunile unui cadavru ale congelatoarelor de oțel inoxidabil, unde alți morți se odihneau între două destinații, se înălțau vocile înăbușite ale lui Michelle, Chrissie și a micuței Nina, implorându-l să le elibereze de acolo pentru a se întoarce în lumea celor vii. Lângă el, asistentul medicului legist trase fermoarul unui sac cu cadavru și Joe privi fața alba ca neaua a unei femei moarte, a cărei gură rujată semăna cu o frunză de poinsettia încrețită pe zăpadă și el le văzu pe Michelle, Chrissie și Nina. Ochii albaștri orbi ai moartei oglindeau propria lui nebunie crescândă. După ce ieșise din morgă, se dusese să-și prezinte demisia redactorului său șef, Caesar Santos.

Acum se îndepărtă repede de pat, până să nu se materializeze niciun chip drag peste chipul medicului mort.

Îi atrase atenția un șuierat straniu și o clipă crezu că Delmann se lupta să respire prin fața zdrobită. Apoi își dădu seama că auzea propria sa respirație întretăiată.

Pe noptiera cea mai apropiată scânteiau cifrele cu lumini verzi ale unui ceas digital. Timpul alerga într-un ritm frenetic: zece minute la fiecare licărire și orele se întorceau la începutul serii și apoi, mai departe, după-amiaza.

Lui Joe îi trecu prin cap ideea smintită că defecțiunea ceasului – care fusese poate lovit de un glonte rătăcit – ar putea spulbera vraja celor întâmplate, că Delmann ar putea învia în timp ce gloanțele ar reveni în țeava pistolului, carnea sfârtecată s-ar suda și că într-o clipă el însuși s-ar putea afla din nou pe plaja din Santa Monica, la soare, apoi mai departe în timp, în garsoniera lui, în noaptea luminată de lună, vorbind la telefon cu Beth, din Virginia și mai înapoi, mult mai departe în timp, până ce zborul 353 nu se prăbușise încă în Colorado.

De jos se auzi un țipăt care anihilă disperata lui imaginație. Apoi, încă un țipăt.

Se gândi că Lisa țipase. Deși era o femeie puternică și probabil că nu mai țipase niciodată până atunci, era țipătul unui copil cuprins de

groază.

Ieșise din bucătărie în urmă cu cel mult un minut. Ce se putuse întâmpla într-un minut, atât de repede?

Întinse mâna spre pistol, cu intenția de a-l lua de pe cadavru. Putea să mai conțină gloanțe.

„Nu. Asta este scena unei sinucideri. Dacă deplasezi arma, o să arate ca scena unei crime. Eu pot deveni suspect.”

Lăsă arma neatinsă.

Ieși alergând din lumina filtrată de sânge, porni prin coridorul unde străjuia tăcerea funebră a umbrelor, spre imensul candelabru care stătea agățat, ca o ploaie perpetuă de cristale, deasupra casei scării din holul mare.

Pistolul era inutil. Nu era în stare să tragă în nimeni. Și în plus, cine mai era în casă în afară de Georgine și Lisa? Nimeni. Nimeni.

Coborând câte două trepte o dată, câte trei o dată, sub cascada lacrimilor de cristal, apucă balustrada scării ca să-și țină echilibrul. Palma lui, umezită de transpirația rece, alunecă pe lemnul de mahon.

În holul de jos, în bubuituri de pași, auzi clinchete melodioase și când intră valvârtej prin ușile batante, văzu oalele și tigăile de alamă balansându-se pe cârligele de deasupra, zornăind ușor când se atingeau.

Bucătăria era la fel de puțin luminată ca atunci când o părăsise. Becurile cu halogen de deasupra erau slabe de tot, aproape stinse.

În celălalt capăt al încăperii, luminată din spate de pâlpâirea celor trei lămpi cu gaz decorative de pe masă, Lisa stătea cu pumnii apăsați pe tâmple, de parcă se lupta să domolească o tensiune care-i apăsa craniul. Nu mai țipa, dar suspina, gemea, șoptea tremurat cuvinte care ar putut fi „Dumnezeule, Dumnezeule”.

Georgine nu se vedea.

În timp ce dangătul oalelor de alamă se stingea ca o muzică disonantă într-un vis cu spiriduși, Joe se îndreptă repede spre Lisa și zări cu coada ochiului sticla de vin deschisă pe care Charlie o lăsase pe tăblia barului. Lângă sticlă erau trei pahare cu Chardonnay. Suprafața tremurătoare a fiecărei porții licărea ca un giuvaer și Joe se întrebă în treacăt dacă nu cumva vinul conținuse otravă, o substanță chimică, un drog.

Când Lisa îl văzu pe Joe apropiindu-se, își coborî mâinile de la tâmple și își deschise pumnii, umezi și roșii și din degetele ei ca niște petale de trandafiri picurau stropi. O scutura o emoție animală pură,

mai crudă din cauza suferinței și mai înfierbântată de groază decât orice cuvinte.

Aproape în centrul bucătăriei, pe pardoseală, în fața Lisei, Georgine Delmann zăcea pe o parte în poziție fetală, ghemuită nu ca nenăscutul anticipând viața, ci într-o îmbrățișare a morții, cu ambele mâini încă imposibil încleștate pe mânerul cuțitului. Gura îi era contorsionată într-un țipăt care n-a mai fost rostit. Ochii erau mari, din ei se scurgeau ultimele lacrimi, dar nu aveau adâncime.

Duhoarea eviscerării îl izbi pe Joe suficient de tare pentru a-l împinge în pragul unei crize de anxietate: acea senzație familiară de cădere, de cădere de la o mare înălțime. Dacă se lăsa pradă ei, nu va mai fi de ajutor nimănui, nu va fi de niciun ajutor Lisei și nici lui însuși.

Făcând un mic efort, își desprinse privirea de oroarea de pe pardoseală. Cu un efort mult mai mare, își impuse să se smulgă de pe marginea prăpastiei disoluției emoționale.

Se întoarse spre Lisa, ca s-o ia în brațe, s-o liniștească, s-o îndepărteze de locul unde zăcea prietena ei moartă, dar ea era acum cu spatele la el.

Se auzi zgomot de sticlă spartă și Joe ezită. Îi veni gândul nebunesc că un dușman ucigaș pătrunsese în bucătărie pe fereastră.

Nu se spărsese niciun geam, ci lămpile cu gaz, pe care Lisa le apucase ca pe niște sticle, de coșurile lor înalte. Le sfărâmase soclurile bulboase și din ele țâșnise gazul vâscos.

Limbi de foc strălucitoare se întinseră pe tăblia mesei, devenind pete lucitoare de foc.

Joe o înșfăcă și încercă s-o desprindă din vâlvătaia care se răspândea, dar ea se smulse fără un cuvânt și înhăță cea de a treia lampa.

— Lisa!

Granitul și bronzul se aprinseră în instantaneul Polaroid cu mormântul Angelei Delmann și atât imaginea, cât și mijlocul de transmitere a ei se încrețiră ca o frunză arsă.

Lisa răsturnă cea de a treia lampă, turnând gazul și fitilul care pluteau peste rochia ei.

Preț de o clipă, șocul îl paraliză pe Joe.

Gazul se revărsă asupra Lisei, dar în mod ciudat, fasciculul de flăcări alunecă peste corsajul și talia rochiei, stingându-se în fustă.

Petele arzătoare se revărsară peste masă; șuvoaie topite curgeau

peste tot. O burniță incandescentă cădea sfârâind pe pardoseală.

Joe întinse din nou mâna spre ea, dar ca și cum și-ar fi băgat mâinile într-un lighean cu apă, Lisa luă în palme flăcări de pe masă, aruncându-și-le pe piept. În clipa când focul izbucni din hainele îmbibate cu gaz ale Lisei, Joe își luă brusc mâna de pe ea strigând: „Nu!”

Fără un țipăt, pe care reușise cel puțin să-l emită ca reacție la sinuciderea Georginei, fără un geamăt sau măcar un scâncet, Lisa ridică mâinile în care se învolburau mingi de foc. Stătu câteva clipe așa, ca antica zeiță Diana cu lunile de foc în echilibru pe palme, apoi își duse mâinile la față și la păr.

Joe se dădu înapoi în fața femeii care ardea, ca să scape de priveliștea care-i pârjolea inima, de duhoarea oribilă care-l vestejea, de misterul total care-i spulbera speranțele. Se ciocni de dulapuri.

Rămasă în mod miraculos în picioare, calmă de parcă peste ea cădea o ploaie rece, oglindită în toate unghiurile ferestrei mari de bovindou, Lisa se întoarse, ca și cum ar fi vrut să-l privească pe Joe prin vălul ei fumegând. Din fericire, el nu-i văzu deloc fața.

Paralizat de frică, Joe își dădu seama că era rândul lui să moară, nu din cauza flăcărilor care se prelingeau pe pardoseala din lemn de arțar în jurul pantofilor săi, ci de mâna lui, într-un mod la fel de monstruos ca o rană autoprovocată prin împușcare, ca auto-eviscerarea, ca auto-jertfirea prin ardere. Epidemia sinuciderilor nu-l atinsese încă, dar îl va reclama în clipa în care Lisa, definitiv moartă, se va prăbuși grămadă pe pardoseală – și totuși nu se putea urni.

Înfășurată într-un vârtej de flăcări furtunoase, Lisa azvârlea spectre de lumină și fantome de umbre care se târau în sus pe pereți și roiau de-a curmezișul pardoselii, iar unele umbre erau umbre, dar altele erau panglici fâlfâitoare de funingine.

Urletul alarmei contra fumului din bucătărie, care pătrundea până-n oase îl aduse pe Joe la realitate. Se trezi brusc din transă.

Alergă împreună cu spectrele și cu fantomele ca să iasă din iadul acela, prin fața oalelor de alamă atârnând ca niște fețe strălucitoare, goale de expresie, în lumina unei forje, prin fața celor trei pahare cu Chardonnay, în care licăreau imaginile flăcărilor, și acum și culoarea sângelui.

Alergând prin ușile batante, de-a lungul coridorului, prin hol, Joe se simțea urmărit îndeaproape de ceva ce nu era behăitul alarmei de fum, de parcă în bucătărie fusese până la urmă un ucigaș, care

stătuse nemișcat într-un colț întunecat și de aceea trecuse neobservat. Ajungând la ușa din față, în clipa când apăsă pe clanță, se așteptă ca o mână să se abată pe umărul lui, se așteptă să fie răsucit și să se confrunte cu un asasin surâzător.

Din spatele lui nu apăru o mână și nici, după cum s-ar fi putut aștepta, o rafală fierbinte, ci un frig șuierător care mai întâi îl ciupi de ceafă și apoi păru să-i sfredelească șira spinării până sus, trecând prin baza craniului. Intrase într-o panică atât de mare, încât nu-și aminti că deschisese ușa sau că părăsise casa, ci se trezi traversând veranda și scuturându-se de frigul care-l cuprinsese.

Trecu repede pe lângă zidul de cărămidă dintre șirurile perfecte de gard viu. Când ajunse la perechea de magnolii, unde flori mari ca fețele albe ale unor maimuțe se ițeau printre frunzele lucioase, se uită în urmă. De fapt, nu-l urmărea nimeni.

Pe strada rezidențială era liniște; nu se auzea decât sunetul înăbușit al alarmelor de fum din casa Delmann: pe moment nu treceau mașini, nu se plimba nimeni în seara caldă de august. Pe verandele și peluzele din apropiere, nimeni nu fusese încă scos din casă de dezastru. Aici proprietățile erau atât de mari și casele impunătoare atât de solid construite, cu ziduri groase, încât țipetele n-ar fi putut atrage atenția vecinilor și chiar și unica împușcătură ar fi putut să fie percepută ca trântirea unei portiere de mașină sau ca rateul unui camion.

Joe se gândi să aștepte pompierii și poliția, dar nu-și putea imagina cum ar putea descrie în mod convingător ce se petrecuse în casa aceea în doar trei sau patru minute de coșmar. În timp ce le trăise, acele evenimente febrile i se păruseră halucinante, începând cu zgomotul împușcăturii și terminând cu momentul în care Lisa se scăldase în flăcări; iar acum erau ca niște frânturi ale unui vis mai profund din coșmarul permanent al vieții lui.

Focul va distruge o mare parte a dovezilor sinuciderii și poliția îl va reține pentru investigații – și apoi, foarte probabil, va fi bănuit de crimă. Vor vedea un om adânc tulburat care își pierduse firea după pierderea familiei, fără slujbă, care locuia într-o cameră deasupra unui garaj, un slăbănog cu privirea rătăcită, care ținea douăzeci de mii de dolari lichizi în roata de rezervă ascunsă în portbagajul mașinii. Împrejurările vieții și profilul său psihic nu-i vor determina să-l creadă, chiar dacă povestea lui nu depășea deocamdată limitele logicii.

Înainte ca Joe să-și poată redobândi libertatea, Teknologik și asociații săi îl vor găsi. Încercaseră să-l împuște numai pentru că Rose ar fi putut să-i spună ceva ce ei nu voiau să se știe – iar acum el știa mai mult decât știuse atunci, chiar dacă nu înțelegea nimic din acele informații. Ținând seama de legăturile suspecte ale companiei Teknologik cu factorii de putere militară și politică, Joe va fi mai mult decât probabil ucis în închisoare în timpul unei altercații minuțios înscenate cu alți deținuți bine plătiți pentru a-l duce la pierzanie. Dacă va ieși viu din pușcărie, va fi urmărit după eliberare și anihilat cu prima ocazie.

Străduindu-se să n-o ia la fugă pentru a nu atrage astfel atenția asupra lui, Joe se îndreptă spre Honda parcată peste drum.

Ferestrele bucătăriei casei Delmann explodară. După zăngănitul geamurilor făcute țăndări, urletul alarmei de fum se auzi mult mai tare decât înainte.

Joe privi înapoi și văzu focul țâșnind din partea din spate a casei. Gazul lămpilor stârnise incendiul; chiar prin ușa din față, pe care el o lăsase deschisă, limbi de foc se prelingeau deja pe pereții holului de la parter.

Joe se urcă în mașină. Închise portiera.

Avea sânge pe mâna dreaptă. Nu era sângele lui.

Deschise tremurând consola dintre scaune și scoase o mână de șervețele dintr-o cutie de Kleenex. Își șterse mâinile.

Băga șervețelele îmbibate în punga în care fusese împachetată gustarea de la McDonald.

O dovadă, se gândi el, deși nu se făcea vinovat de nicio crimă.

Lumea se-ntorsese cu susu-n jos. Minciunile erau adevăr, adevărul era minciună, realitatea era ficțiune, imposibilul era posibil și nevinovăția era vinovăție.

Scotoci în buzunare după chei. Porni motorul.

Prin geamul spart din spate auzi nu numai alarmele de fum – acum erau mai multe – ci și vecinii strigând unul la altul, țipete de spaimă în noaptea de vară.

Încrezător că atenția lor se va concentra asupra casei Delmann și că nici nu-l vor vedea plecând, Joe aprinse farurile și Honda țâșni pe stradă.

Frumoasa și vechea casă în stil georgian era acum sălașul balaurilor cu răsuflare incendiară care se târau dintr-o încăpere într-alta. În timp ce morții zăceau în giulgiuri de foc, nenumărate sirene

se auzeau tânguindu-se în depărtare.

Joe se topi în noaptea care devenise prea stranie pentru a fi înțeleasă, pătrunzând într-o lume ce nu mai părea a fi cea în care se născuse.

• PARTEA A TREIA • Punctul zero

• Capitolul 9

Lumina aceea de Halloween din august, portocalie ca dovleciifelinare, dar înălțându-se din gropile de nisip, îi făcea chiar și pe nevinovați să pară niște desfrânați.

Pe o bucată de plajă unde era permis să se facă foc, ardeau zece focuri. În jurul unora erau adunate familii mari, în jurul altora, grupuri de adolescenți și de studenți.

Joe trecu printre ei. Plaja era locul pe care-l prefera în nopțile când venea la ocean pentru terapie, deși de obicei, se ținea departe de focuri.

Într-un loc, decibelii sporovăielilor depășeau orice limită admisibilă și perechi desculțe dansau după vechi melodii ale formației Beach Boys. Dar mai încolo, o duzină de ascultători erau fascinați de un bărbat îndesat, cu o coamă de păr alb și o voce sonoră care spunea o poveste cu stafii.

Evenimentele zilei îi schimbaseră lui Joe modul de a percepe lumea, astfel încât acum parcă o privea printr-o pereche de ochelari ciudați, câștigați la un joc de noroc la jumătatea drumului spre un misterios carnaval care călătorea dintr-un loc într-altul, niște ochelari capabili nu să deformeze lumea, ci să-i dezvăluie o dimensiune secretă, enigmatică, rece și înfricoșătoare.

Dansatori în costume de baie, cu membrele goale arămii în lumina focului, își scuturau umerii și își unduiau șoldurile, se aplecau și se balansau, își băteau brațele suple ca niște aripi sau înhățau aerul strălucitor și lui Joe fiecare oficiant i se părea a fi două entități în același timp. Fiecare era o persoană reală, da, dar fiecare era de asemenea o marionetă manevrată de un păpușar nevăzut, care o făcea cu ajutorul sforilor să jubileze, să clipească din ochii de sticlă, să zâmbească trosnind din fața de lemn, să râdă cu vocile sparte ale ventrilocilor ascunși, cu unicul scop de a-l amăgi pe Joe, făcându-l să creadă că era o lume bună de care merită să te bucuri.

Trecu pe lângă un grup de zece, doisprezece tineri în slipuri. Hainele lepădate de ei licăreau ca niște grămezi de piei de focă, de

țipari jupuiți sau de alte produse ale mării. Scândurile de surfing cu vârfurile ridicate aruncau pe nisip umbre ca la Stonehenge. Nivelul lor de testosteron era atât de mare, încât în aer i se simțea efectiv mirosul, atât de mare, încât îi făcea să fie nu turbulenți, ci să se miște lent și să murmure, aproape ca niște somnambuli mânați de fantezii masculine primitive.

Dansatorii, povestitorul și publicul lui, surferii și toți ceilalți pe lângă care trecu Joe îl priviră bănuitori. De data asta nu era doar în închipuirea lui. Deși îl priveau mai mult pe furiș, Joe era conștient de curiozitatea pe care o stârnea.

N-ar fi fost surprins dacă toți lucrau la Teknologik sau pentru cel care înființase Teknologik.

Pe de altă parte, deși se cufunda adânc în paranoia, Joe avea încă mintea suficient de întreagă ca să-și dea seama că purta cu el acele lucruri de nerostit, pe care le văzuse la casa Delmann – și că acele orori se vedeau pe el. Experiența pe care o trăise îi brăzdase fața, îi așternuse un văl opac de tristețe pe ochi și îi sculptase trupul în unghiuri de furie și groază. Când trecu, oamenii de pe plaja văzură un bărbat chinuit și ei erau toți orășeni care înțelegeau pericolul oamenilor chinuiți.

Joe găsi un foc înconjurat de douăzeci și ceva de tineri și tinere cu capete rase, cufundați într-o tăcere totală. Fiecare purta o mantie albastră ca safirul și tenișii albi și fiecare avea un inel de aur în urechea stânga. Bărbații nu aveau barbă. Femeile nu erau fardate. Mulți dintre ei, aparținând ambelor sexe, erau atât de atrăgători și atât de stilați în acele veșminte, încât pe Joe îl duse imediat gândul la Cultul Copiilor din Beverly Hills.

Se opri câteva minute, observându-i în timp ce ei se uitau la foc într-o tăcere meditativă. Când îl priviră, nu se temură de ceea ce văzură în el. Ochii lor erau, fără excepție, lacuri liniștite în care el văzu adâncimi umilitoare de îngăduință și bunătatea clarului de lună pe apă – dar poate numai pentru că asta simțea el nevoia să vadă.

Ținea în mână punga de la McDonald în care se aflau ambalajul celor doi *cheeseburgeri*, un pahar de suc gol și șervețelele Kleenex, cu care-și șterse sângele de pe mână. Dovezi. Aruncă punga în foc uitându-se la oficianții cultului care priveau cum punga este cuprinsă de flăcări, se înnegrește și dispare.

Când se îndepărtă, se întrebă în treacăt care credeau ei că este scopul vieții. Imaginația îl făcea să creadă că în spirala dementă și

apăsătoare a vieții moderne, acești credincioși înveșmântați în mantii albastre descoperiseră adevărul și realizaseră o stare de iluminare care dădea sens existenței. Nu i-a întrebat, de teamă ca răspunsul lor să nu fie decât o nouă variantă a aceleiași triste aspirații și a aceleiași gândiri anticipativ optimiste, pe care atâția alții își bazau speranțele.

La o sută de metri de focuri, pe plajă, acolo unde noaptea era stăpână, se ghemui la marginea torcătoare a valurilor și își înmuie mâinile în apa sărată, adâncă de câțiva centimetri. Luă o mână de nisip ud și se frecă energic cu el pentru a înlătura orice urmă de sânge din cutele degetelor și de sub unghii.

După ce își mai clăti o dată mâinile, fără a se obosi să-și scoată ciorapii și adidașii sau să-și suflece blugii, intră în mare. Se deplasă prin valul negru și se opri după ce depăși linia unde se spărgeau valurile liniștite și unde apa îi trecea de genunchi.

Unduirile molcome aveau doar gulere uzate, subțiri, de spumă fosforescentă. Era ciudat că, deși noaptea era senină și străpunsă de razele lunii, la o sută de metri depărtare marea se legăna dezgolită, neagră, invizibilă.

Refuzând priveliștea liniștitoare care-l atrăsese pe țărm, Joe își găsi alinare în fluxul care se ridica presându-i picioarele și în mormăitul slab, surd, al măreței mașinării a apei. Ritmuri eterne, mișcări lipsite de sens, pacea nepăsării.

Încercă să nu se gândească la cele întâmplate la casa Delmann. Erau evenimente de neînțeles. Nu le va înțelege dacă se va gândi la ele.

Era dezamăgit că nu era întristat și nici îndurerat de moartea soților Delmann și a Lisei. La întrunirile Prietenilor Înțelegători, aflase că în urma pierderii unui copil, părinții se plângeau deseori de curioasa incapacitate de a se simți afectați de suferința altora. Reportajele despre accidente pe autostradă, incendii în blocuri de locuințe și crime oribile de la televizor îi lăsau indiferenți, nu-i mișca deloc. Melodiile care le pătrundeau odinioară în suflet, arta care le mângâia odinioară inima, nu mai aveau niciun efect asupra lor. Unii depășiseră această pierdere a sensibilității într-un an sau doi, alții în cinci sau zece, dar alții – niciodată.

Soții Delmann păreau oameni cumsecade, dar de fapt nu-i cunoscuse cu adevărat.

Lisa era prietena lui. Murise. Și ce dacă? Toți mor mai devreme sau mai târziu. Copiii tăi. Femeia care era iubirea vieții tale. Toți.

Duritatea inimii lui îl sperie. Îi era silă. Dar nu se putea forța să simtă durerea altora. Nu putea simți decât propria lui durere.

Căuta în mare nepăsarea față de pierderile lui, pe care o simțea deja față de pierderile altora.

Și totuși se întreba ce fel de fiară va deveni el, dacă nici măcar moartea lui Michelle, a lui Chrissie și a Ninei nu va mai conta pentru el. Pentru prima dată, se gândi că o indiferență totală ar putea aduce cu sine nu pace lăuntrică, ci o predispoziție nelimitată la rău.

•

Aglomerata stație de întreținere auto și magazinul *nonstop* de piese auto adiacent se aflau la trei străzi de motelul lui. Lângă toalete, erau instalate, afară, două telefoane publice.

Câțiva fluturi de noapte grași, albi ca fulgii de zăpadă, se roteau sub lumina felinarelor conice montate de-a lungul streșinilor clădirii. Umbrele aripilor lor, mult mărite și deformate se proiectau pe zidul cu stucatură albă.

Joe nu se obosise niciodată să-și anuleze cartea de credit de la compania de telefoane. Cu ajutorul ei putea face apeluri interurbane pe care nu îndrăznea să le facă din camera lui de motel, dacă spera să rămână acolo în siguranță.

Voia să discute cu Barbara Christman, investigatorul desemnat să cerceteze cazul zborului 353. Era ora unsprezece acolo, pe coasta de vest și ora două din noaptea de sâmbătă spre duminică în Washington, D.C. Desigur că nu era la birou și, deși ar putea găsi un funcționar de serviciu la Consiliul Național de Securitate a Transportului chiar și la ora aceea, nu i se va da în niciun caz numărul de telefon de acasă al Barbarei Christman.

Obținu totuși numărul liniei principale a CNST-ului de la serviciul de informații și făcu apelul. Noul sistem telefonic automat al Consiliului îi oferi mai multe opțiuni, printre care posibilitatea de a lăsa un mesaj pentru oricare dintre membrii Consiliului, pentru investigatorul accidentului sau pentru un funcționar cu funcție de răspundere. Presupuse că dacă introducea prima inițială și primele patru litere ale persoanei căreia dorea să-i adreseze mesajul, i se va face legătura. Deși introduse cu grija literele B-C-H-R-I, nu primi acces la mesageria vocală, ci la o înregistrare care-l informă că nu exista o asemenea legătură. Mai încercă o dată, cu același rezultat.

Fie că Barbara Christman nu mai lucra acolo, fie că sistemul de mesagerie vocală nu funcționa corect.

Deși investigatorul unui accident este un investigator principal care lucrează în sediul CNST din Washington, ceilalți membri ai unei echipe operative pot fi recrutați din rândul specialiștilor din filialele locale de pe tot teritoriul țării: Anchorage, Atlanta, Chicago, Denver, Fort Worth, Los Angeles, Miami, Kansas City, New York City și Seattle. Joe obținuse din calculatorul de la *Post* o listă cu aproape toți membrii echipei, dar nu știa unde să-l găsească pe niciunul dintre ei.

Având în vedere că locul accidentului se afla la ceva mai mult de o sută cincizeci de kilometri sud de Denver, presupuse că măcar câțiva membri ai echipei fuseseră recrutați din filiala de acolo. Folosind lista lui de unsprezece nume, căută numerele de telefon în cartea de telefon a orașului Denver.

Obținu trei numere. Celelalte opt persoane nu erau în cartea de telefon sau nu locuiau în zona Denver-ului.

Umbrele fluturilor de noapte care se umflau, se micșorau și iarăși se umflau neîncetat pe zidul cu stucatură al stației de întreținere auto, îi ațâțau memoria lui Joe. Ele îi aminteau de ceva și simțea tot mai acut că amintirea era importantă, dar în același timp îi scăpa. Își fixă pentru o clipă privirea asupra umbrelor rotitoare, amorfe ca formele topite dintr-un felinar de Lava, dar nu reuși să facă legătura.

Deși trecuse de miezul nopții în Denver, Joe îi sună pe toți cei trei ale căror numere le obținuse. Primul era meteorologul echipei operative, desemnat să cerceteze factorii de vreme ce ar fi putut favoriza accidentul. Îi răspunsese un robot și Joe nu lăsă niciun mesaj. Al doilea era cel care supraveghease divizia echipei care se ocupa de filtrarea rămășițelor în căutarea de dovezi metalurgice. Era posac, probabil trezit de telefon și necooperant. Cel de al treilea îi furniză legătura cu Barbara Christman, de care Joe avea nevoie.

Numele lui era Mario Oliveri. Fusese șeful echipei de acțiuni umane, care căuta eventualele erori comise de echipajul de zbor sau de controlorii de trafic aerian.

În ciuda orei târzii și a încălcării intimității lui, Oliveri s-a arătat cordial, spunând că este o bufniță nocturnă, care nu se culcă înainte de ora unu.

— Dar, domnule Carpenter, sunt sigur că veți înțelege că nu dezvălui reporterilor demersurile comisiei sau detaliile oricărei investigații. Oricum există informații pentru public.

— Nu pentru asta v-am sunat, domnule Oliveri. Nu reușesc să iau legătura cu unul dintre investigatorii principali, cu care doresc

neapărat să vorbesc și sper să-mi faceți dumneavoastră legătura. Se întâmplă ceva cu mesageria ei vocală de la birourile dumneavoastră din Washington.

— Mesageria ei vocală? Nu avem actualmente nicio femeie angajată ca investigator. Toți șase sunt bărbați.

— Barbara Christman.

Oliver spuse:

— A, despre ea era vorba! A ieșit la pensie anticipat, cu câteva luni în urmă.

— Aveți cumva numărul ei de telefon?

Oliver ezită, apoi spuse:

— Regret, dar nu-l am.

— Poate știți dacă locuiește chiar în Washington sau într-o suburbie. Dacă aș ști unde locuiește poate că aș obține și numărul ei de telefon…

— Am auzit că s-a întors în Colorado, spuse Oliveri. A început să lucreze în agenția din Denver cu mulți ani în urmă, a fost transferată la Washington și a fost promovată investigator principal.

— Deci acum e în Denver?

Oliveri tăcu din nou, de parcă însuși subiectul Barbara Christman l-ar fi tulburat. În cele din urmă, spuse:

— Cred că domiciliul ei actual este în Colorado Springs. E cam la o sută de kilometri sud de Denver.

Și asta însemna mai puțin de șaizeci de kilometri de câmpul unde avionul blestemat 747 își găsise sfârșitul în flăcări.

— Este acum în Colorado Springs? întrebă Joe.

— Nu știu.

— Dacă este căsătorită, poate că telefonul este pe numele soțului ei.

— E divorțată de mulți ani. Domnule Carpenter… poate că…

După câteva secunde lungi în care Oliveri nu reuși să-și termine gândul, Joe îl îmboldi ușor:

— Da, spuneți…

— Are vreo legătură cu zborul național 353?

— Da, domnule. În seara asta s-a împlinit un an de la prăbușirea lui.

Oliveri păstră din nou tăcerea, în cele din urmă, Joe întrebă:

— S-a întâmplat ceva… ieșit din comun cu zborul 353?

— După cum am spus, investigația este bun public.

— Nu asta v-am întrebat.

Pe fir se lăsă o liniște atât de profundă, încât Joe avu impresia că nu avea legătura cu Denver-ul, ci cu fața ascunsă a lunii.

— Domnule Oliveri…

— Efectiv nu am ce să vă spun, domnule Carpenter. Dar dacă găsesc ceva mai târziu… vă pot suna la un număr de telefon?

Preferând să nu-i spună povestea lui, Joe răspunse:

— Domnule, dacă sunteți un om cinstit, s-ar putea să vă periclitați poziția dacă mă sunați. Există niște oameni foarte ticăloși, care s-ar interesa brusc de dumneavoastră, dacă ar afla că am intrat în legătură.

— Cine-s acești oameni?

Trecând peste întrebare, Joe spuse:

— Dacă aveți ceva în minte sau pe conștiință, chibzuiți bine. Voi reveni peste o zi, două.

Joe închise.

Fluturii de noapte continuau să se rotească. Își loveau aripile de felinarele de deasupra. Clișeul aripilor; fluturi de noapte atrași de flăcări.

Amintirea continua să-i scape lui Joe.

Sună la serviciul de informații din Colorado Springs. Operatoarea îi dădu numărul de telefon al Barbarei Christman.

Femeia răspunse la al doilea zbârnâit. Nu părea să fi fost trezită din somn.

Poate că unii investigatori care asistaseră la măcelul indescriptibil al unor catastrofe majore nu reușeau să adoarmă prea ușor.

Joe își spuse numele și locul unde se aflase familia lui cu un an în urmă, pretinzând că mai lucra ca reporter la *Post*.

Tăcerea cu care-i răspunse inițial avea aceeași notă de răceală și de atmosferă lunară a tăcerii lui Oliveri. Apoi întrebă:

— Mai sunteți la aparat?

— Poftim?

— De unde sunați? De aici, din Colorado Springs?

— Nu, din Los Angeles.

— A, spuse ea și lui Joe i se păru că aude un vag oftat de regret la rostirea acelei vocale.

— Doamnă Christman, am câteva întrebări despre zborul 353…

— Îmi pare rău, spuse ea. Știu că ați suferit îngrozitor, domnule Carpenter. Nu pot nici măcar să-mi imaginez profunzimea durerii

dumneavoastră și știu că este deseori dificil pentru membrii familiilor să accepte pierderile în asemenea incidente cumplite, dar nu v-aș putea spune nimic care să vă ajute să vă consolați sau…

— Eu nu încerc să mă consolez, doamnă Christman. Încerc să aflu ce s-a întâmplat cu adevărat cu avionul acela.

— Domnule Carpenter, nu este un lucru neobișnuit în cazul oamenilor aflați în situația dumneavoastră să-și găsească alinarea în teorii despre conspirații, pentru că altminteri pierderea pare fără sens, întâmplătoare și inexplicabilă. Unii cred că noi ascundem incompetența liniei aeriene sau că am fost cumpărați de Asociația Piloților Liniilor Aeriene și că am dosit dovezile care arătau că echipajul era beat sau drogat. A fost pur și simplu un accident, domnule Carpenter. Dar dacă aș discuta mult timp cu dumneavoastră la telefon, încercând să vă asigur de acest lucru, nu v-aș convinge niciodată și v-aș încuraja această fantezie negativistă. Aveți realmente toată înțelegerea mea, dar dumneavoastră aveți nevoie de un terapeut, nu de mine.

Înainte de a apuca Joe să răspundă, Barbara Christman închise telefonul.

O sună din nou. Deși aștepta până ce telefonul sună de patruzeci de ori, femeia nu răspunse.

Deocamdată realizase tot ce era posibil la telefon.

La jumătatea drumului spre Honda, se opri. Se întoarse și studie din nou partea laterală a stației de întreținere auto, unde umbrele supradimensionate și bizar deformate ale fluturilor de noapte se proiectau pe stucatura albă, ca fantome de coșmar alunecând prin cețurile pale ale unui vis.

Fluturi de noapte atrași de flăcări. Trei puncte de foc în trei lămpi cu gaz. Coșuri de sticlă înalte.

Văzu în minte cele trei flăcări înălțându-se tot mai sus în coșurile de sticlă. Lumina galbenă a lămpilor licări pe fața sumbră a Lisei și umbrele țâșniră în sus pe pereții bucătăriei soților Delmann.

În clipele acelea, Joe crezuse că numai un curent de aer rătăcit acolo ridicase flăcările în lămpi, deși aerul din bucătărie nu se mișcase. Acum, privind în urmă, i se părea că focul în serpentine care licărea la câțiva centimetri mai sus de cele trei fitile avea o mai mare importanță decât crezuse el.

Incidentul avea o semnificație.

Urmarea fluturii de noapte, dar se gândea la fitilele cu gaz, stătea

lângă stația de întreținere auto, dar vedea în jurul lui bucătăria cu dulapurile din lemn de arțar și tăbliile din imitație de granit maroniu ca zahărul brut.

Întins pe spate pe patul din motel, cu capul pe o pernă de burete, cu inima pe o stâncă de amintiri dure, Joe mânca o ciocolată pe care și-o cumpărase la stația auto.

Până la ultima îmbucătură nu reuși să-i simtă gustul. O dată cu ultima, îi năvăli în gură gust de sânge, de parcă și-ar fi mușcat limba.

Dar nu se tăiase la limbă, ci îl chinuia de fapt sentimentul vinovăției. Se mai sfârșise o zi și el era încă viu și incapabil să-și justifice supraviețuirea.

Cu excepția luminii lunii care pătrundea prin ușa deschisă a balconului și a cifrelor verzui de pe ceasul deșteptător digital, camera era cufundată în întuneric. Privi lustra din tavan, vag vizibilă – și era vizibilă numai pentru că discul convex de sticlă era brumat ușor de strălucirea lunii. Plutea ca un vizitator fantomatic deasupra lui.

Se gândi la sclipitorul Chardonnay din cele trei pahare de pe tăblia din bucătăria soților Delmann. Nu-i ofereau nicio explicație. Deși Charlie gustase poate vinul înainte de a-l turna, Georgine și Lisa nu se atinseseră de paharele lor.

Prin mintea lui se învârteau și fâlfâiau gânduri ca agitații fluturi de noapte, căutând lumina în întuneric.

Ar fi dorit să vorbească cu Beth în Virginia. Dar poate că îi urmăreau telefonul și reperau apelul lui ca să-l găsească. Pe lângă asta, îl îngrijora faptul că i-ar pune în pericol pe Beth și Henry dacă le-ar spune ceva despre ce i se întâmplase de când descoperise că era supravegheat pe plajă.

Legănat de cântecul matern al valurilor ritmice, copleșit de oboseală, întrebându-se cum de scăpase de epidemia de sinucideri din casa soților Delmann, Joe se cufundă într-un somn cu coșmaruri.

Mai târziu, se trezi pe jumătate în întuneric, întins pe o parte, cu fața spre ceasul deșteptător de pe noptieră. Cifrele verzui sclipitoare îi aminteau de cele de pe ceasul din dormitorul plin de sânge al lui Charles Delmann, care dădeau timpul înapoi cu câte zece minute.

Joe presupusese că o rafală de gloanțe rătăcite lovise probabil ceasul și-l defectaseră. Acum, în toropeala somnului, își dădu seama că explicația era alta – ceva mai misterios și mai important decât o mărgică de plumb.

Ceasul și lămpile cu gaz.

Cifre licărind, flăcări înălțându-se.

Legături.

Semnificație.

Visurile îl solicitară repede, dar ceasul deșteptător îl trezi cu mult înainte de ivirea zorilor. Evadase din realitate pentru mai puțin de trei ore și jumătate, dar după un an de nopți frământate, era înviorat chiar și după un somn atât de scurt.

După ce făcu repede un duș, în timp ce se îmbrăca, Joe studie ceasul digital. Semnificația îi scăpa, la fel cum îi scăpase când fusese buimăcit de somn.

•

Joe porni cu mașina spre LAX, pe când coasta mai aștepta încă ivirea zorilor.

Își cumpără un bilet de avion dus-întors în aceeași zi până la Denver. Zborul de întoarcere urma să-l aducă înapoi la Los Angeles în timp util pentru a se întâlni la ora șase cu Demi – cea cu vocea sexi-voalată – la cafeneaua din Westwood.

În timp ce se îndrepta spre poarta unde avionul lui trăsese deja, zări doi tineri în mantii albastre la biroul de informații pentru zborul spre Houston. Capetele lor rase, inelele de aur din urechea stângă și tenișii albi îi identificau drept membri ai aceluiași cult ca grupul pe care-l întâlnise în jurul focului de pe plajă, cu câteva ore în urmă.

Unul dintre ei era negru, celălalt era alb și amândoi aveau calculatoare portabile NEC. Negrul se uită la ceas, un Rolex de aur. Oricare ar fi fost credința lor religioasă, era clar că nu făcuseră legământ de sărăcie și nici nu păreau să aibă ceva în comun cu Hare Krishna.

Deși se urca într-un avion pentru prima dată după ce primise vestea despre Michelle și fete cu un an în urmă, Joe n-a avut emoții în timpul zborului spre Denver. La început, se îngrijoră că va avea o criză de anxietate și va retrăi prăbușirea zborului 353, așa cum și-l imaginase de atâtea ori, dar după numai câteva minute, își dădu seama că se va simți bine.

Nu-i era frică să moară și el într-un accident. Se încăpățâna să creadă că, dacă ar fi murit în același mod în care pieriseră soția și fiicele lui, va fi calm și netemător în lunga prăbușire spre pământ, pentru că o asemenea soartă ar părea o bine venită reechilibrare a balanței în univers, un cerc deschis care se închidea, o nedreptate în sfârșit reparată.

Pe el îl îngrijora mai mult ceea ce ar putea afla de la Barbara Christman la capătul călătoriei.

Era convins că ea nu avusese încredere în intimitatea convorbirii lor telefonice, dar aflat față-n față cu el, va vorbi. Nu credea că doar își imaginase nota de dezamăgire din glasul ei când aflase că el n-o suna din Colorado Springs. Și perorația ei privind pericolul de a crede în teorii despre conspirații și nevoia de terapie a suferinței, deși plină de înțelegere și bine formulată, i se părea lui Joe adresată mai puțin lui și mai degrabă celor care trăgeau cu urechea.

Dacă Barbara Christman purta o povară de care era nerăbdătoare să scape, dezlegarea misterului zborului 353 ar putea fi aproape.

Joe voia să afle tot adevărul, avea nevoie să-l afle, dar se temea de el. Pacea indiferenței îi va fi pentru totdeauna inaccesibilă dacă va afla că ființe umane, nu soarta, îi răpiseră familia. Călătoria spre acest adevăr anume nu era înălțarea spre o lumină minunată, ci prăbușirea în întuneric, în haos, în maelstrom.

Luase cu el printurile a patru articole despre Teknologik, pe care le scosese de pe calculatorul lui Randy Colway de la redacția *Post.* Articolul departamentului de afaceri era însă atât de sec – și puterea lui de concentrare era atât de mică după numai trei ore și jumătate de somn – încât nu reușea să-l înțeleagă.

Moțăi, firește, pe deasupra deșertului Mojave și a Munților Stâncoși; două ore și cincisprezece minute de vise pe jumătate conturate, luminate de lămpi cu gaz și de licărirea unor ceasuri digitale, în care părea mereu că se apropie de înțelegerea faptelor, dar din care se trezi la fel de însetat de un răspuns.

În Denver, umiditatea era neobișnuit de mare și cerul era acoperit. Spre vest, munții erau îngropați sub avalanșele lente ale ceții din prima oră a dimineții.

Pentru a închiria o mașină, a fost nevoit să folosească pentru identificare, în afară de permisul de conducere, și o carte de credit. Plăti însă în bani lichizi, încercând să evite folosirea efectivă a cărții de credit, care ar fi putut lăsa o urmă de plastic pentru cei care-l urmăreau.

Deși nici în avion, nici la aeroport nimeni nu păruse interesat de persoana lui, Joe își parcă mașina la un centru comercial nu departe de aeroport și o scotoci pe toate părțile, sub capotă și în portbagaj, în căutarea unui transmițător ca acela pe care-l găsise în Honda lui în ziua precedentă. Fordul de închiriat nu conținea nimic.

Părăsind centrul comercial, parcurse un traseu întortocheat pe tot felul de străzi lăturalnice, verificând permanent în oglinda retrovizoare dacă se ținea cineva după el. Convins că nu era urmărit, intră în cele din urmă pe autostrada 25, îndreptându-se spre sud.

Kilometru de kilometru, Joe accelera tot mai tare, ignorând în cele din urmă limita de viteză, pentru că era tot mai convins că dacă nu va ajunge la timp la casa Barbarei Christman, o va găsi moartă prin sinucidere. Eviscerată. Arsă. Sau cu țeasta sfărâmată.

• Capitolul 10

În Colorado Springs, Joe găsi adresa Barbarei Christman în cartea de telefon. Locuia într-un fel de cutiuță de bijuterii victoriană, în stil Queen Ann, împodobită exuberant cu complicate feronerii.

Când Barbara veni la ușă, răspunzând la sonerie, i se adresă lui Joe înainte ca acesta să apuce să se identifice.

— Ai venit mai devreme decât mă așteptam.

— Barbara Christman?

— Hai să nu facem asta aici.

— Nu sunt sigur că știți cine…

— Ba știu. Dar nu aici.

— Unde?

— Mașina de lângă bordură e a dumitale? întrebă ea.

— Fordul închiriat.

— Parchează-l la următoarea intersecție. La două intersecții distanță. Așteaptă acolo, vin să te iau.

Femeia închise ușa.

Joe mai stătu o clipă pe verandă, gândindu-se dacă să mai sune o dată. Hotărî apoi că nu avea de gând să-l fenteze.

Parcă la două intersecții spre sud de casa Barbarei Christman, lângă terenul de joacă al unei școli. Leagănele de tot felul și spalierele erau nefolosite în acea dimineață de duminică. Într-o altă zi, ar fi parcat în altă parte, ca să scape de râsetele cristaline ale copiilor.

Coborî din mașină și se uită de-a lungul străzii. Femeia nu se zărea încă.

Joe își consultă ceasul. Zece fără zece, ora Pacificului, o oră mai mult aici.

Peste opt ore va trebui să fie înapoi în Westwood, pentru a se

întâlni cu Demi – și cu Rose.

Pe strada adormită venea o adiere ca o labă de pisică scotocind prin crengile pinilor după păsările ascunse. Se auziră foșnind frunzele de pe ramurile unui pâlc de mesteceni din apropiere, cu trunchiuri strălucitor de albe ca stiharele băieților de cor.

Sub un cer alb-cenușiu cu ceață tot mai joasă spre vest și duduind de tunete metalice spre est, ziua aceea părea să poarte o povară grea de prevestiri rele. Lui Joe i se încreți pielea pe ceafă și începu să se simtă expus ca o țintă roșie pe un poligon de tragere.

Când se apropie dinspre sud un Chevrolet și Joe văzu în el trei bărbați, se mută degajat pe scaunul din dreapta al mașinii de închiriat, folosindu-se de el ca refugiu pentru eventualitatea că vor deschide focul asupra lui. Trecură fără a arunca nicio privire în direcția sa.

Un minut mai târziu, Barbara Christman sosi într-un Ford Explorer verde ca smaraldul. Mirosea ușor a scrobeală și a săpun și el bănuia că, atunci când o sunase spăla rufe.

Trecând de școală, Joe întrebă:

— Doamnă Christman, unde ați văzut o fotografie de-a mea?

— N-am văzut nicio fotografie, spuse ea. Și spune-mi Barbara.

— Deci, Barbara… când ai deschis ușa cu puțin timp în urmă, de unde ai știut că sunt eu?

— N-a mai venit la ușa mea un necunoscut de un secol. Oricum, noaptea trecută când ai sunat din nou și eu n-am răspuns, ai lăsat telefonul să sune mai mult de treizeci de ori.

— De patruzeci de ori.

— Chiar și un om perseverent ar fi renunțat după douăzeci. Când am auzit telefonul sunând și tot sunând, mi-am dat seama că ești mai mult decât perseverent. Nebun. Știam că vei apărea în curând.

Avea în jur de cincizeci de ani, era îmbrăcată cu Rockports, blugi decolorați și o cămașă de mătase albastră. Părul blond, des arăta de parcă ar fi fost tuns de un bun frizer și nu aranjat de un coafor. Bine bronzată, cu o față lată, deschisă și îmbietoare ca un lan de grâu auriu din Kansas, femeia părea cinstită și demnă de încredere. Avea o privire directă și Joe o plăcu pentru aerul de eficiență pe care-l degaja și pentru nota tonică de încredere în sine din vocea ei.

— De cine ți-e frică, Barbara?

— Nu știu cine sunt ei.

— Voi găsi răspunsul undeva, o preveni el.

— Eu îți spun adevărul, Joe. N-am știut niciodată cine sunt, dar au tras sfori care n-am crezut niciodată că pot fi trase.

— Pentru a modifica rezultatele unei investigații a Consiliului de Securitate?

— Consiliul este încă integru, cred. Dar oamenii ăștia… au reușit să facă să dispară unele dovezi.

— Ce dovezi?

Oprindu-se la un semafor cu lumină roșie, ea întrebă:

— Ce te-a făcut până la urmă să devii bănuitor, după atâta timp? Ce nu ți s-a părut real în relatarea oficială?

— Totul mi s-a părut real – până m-am întâlnit cu singurul supraviețuitor.

Ea îl privi fără nicio expresie, de parcă ar fi vorbit într-o limbă străină pe care ea n-o cunoștea deloc.

— Rose Tucker, rosti el.

Ochii ei căprui nu păreau să mintă, iar vocea ei exprima o nedumerire sinceră când întrebă:

— Cine e?

— A călătorit cu zborul 353. Ieri a vizitat mormintele soției și a fiicelor mele în timp ce eu eram acolo.

— Imposibil. Nimeni n-a scăpat. Nimeni n-ar fi putut scăpa.

— Ea era pe lista pasagerilor.

Barbara îl privi, amuțită.

— Și niște indivizi periculoși o urmăresc – și acum mă urmăresc și pe mine. Poate că sunt aceiași care au făcut să dispară dovezile, spuse el.

În spatele lor se auzi un claxon. Semaforul arăta verde.

În timp ce conducea, Barbara întinse mâna spre bord și micșoră intensitatea aerului condiționat, de parcă i s-ar fi făcut frig.

— Nimeni n-ar fi putut scăpa, insistă ea. Nu a fost o prăbușire în care avionul cade și atinge razant pământul, ceea ce înseamnă șanse mai mari sau mai mici de a exista supraviețuitori în funcție de unghiul impactului și de o mulțime de alți factori. A fost o prăbușire direct în jos, cu botul înainte, catastrofală.

— Cu botul în jos? Eu am crezut că s-a rostogolit și s-a dezmembrat.

— N-ai citit relatările din presă?

El scutură din cap.

— N-am putut. Mi-am imaginat că…

— N-a fost cădere și alunecare, ca majoritatea prăbușirilor, repetă ea. A intrat aproape direct în pământ. Aproape la fel ca la Hopewell, în septembrie ’94. Un avion USAir 737 a căzut în Hopewell Township, în drum spre Pittsburgh și a fost pur și simplu… spulberat. Cine a fost în avionul 353 era ca… Iartă-mă, Joe, dar a fost ca și cum s-ar fi aflat în mijlocul exploziei unei bombe. O mare explozie a unei bombe.

— Unele rămășițe omenești n-au putut fi identificate.

— Nu prea au avut ce identifica. Consecințele unui asemenea dezastru sunt… e mai cumplit decât îți poți imagina, Joe. Mai rău decât ai vrea să știi, crede-mă.

Joe își aminti micile sicrie în care îi fuseseră aduse rămășițele familiei lui și puterea amintirii îi contractă inima, transformând-o într-o mică piatră.

În cele din urmă, când își recăpătă graiul, el spuse:

— Vreau să spun că în cazul câtorva pasageri, patologii n-au găsit niciun fel de rămășițe. Oameni care pur și simplu… au încetat să existe într-o clipă. Au dispărut.

— O mare parte dintre ei, spuse ea intrând pe autostrada federală 115 și îndreptându-se spre sud, sub un cer dur ca un ibric de fier.

— Poate că această Rose Tucker nu s-a… nu s-a dezintegrat pur și simplu în urma impactului, ca alții. Poate că a dispărut, pentru că a plecat de acolo pe picioarele ei.

— A plecat pe picioarele ei?

— Femeia pe care am întâlnit-o nu era desfigurată sau infirmă. Părea să fi scăpat fără nicio urmă.

Scuturând categoric din cap, Barbara spuse:

— Te-a mințit, Joe. N-a fost în avionul acela. Face un joc murdar.

— Eu o cred.

— De ce?

— Din cauza celor văzute de mine.

— Ce anume?

— Nu cred că ar trebui să-ți spun. Dacă le afli… s-ar putea să te afund în groapa în care sunt eu. Nu vreau să te pun în pericol mai mult decât trebuie. Prin simpla mea venire aici, s-ar putea să-ți creez necazuri.

După câteva clipe de tăcere, ea spuse:

— Înseamnă că ai văzut ceva extrem de neobișnuit, ca să te facă să crezi în existența unui supraviețuitor.

— E mai ciudat decât îți poți închipui.

— Și totuși… nu pot să cred, spuse ea.

— Mai bine. E mai sigur.

Ieșiseră din Colorado Springs, traversaseră suburbiile, zona fermelor de animale și pătrunseseră într-un teritoriu ce devenea tot mai rural. Spre est, dealurile se micșorau lăsând locul șesului arid. Spre vest, terenul se înălța treptat prin câmpuri și păduri, spre poalele munților pe jumătate mascați de ceața cenușie.

— Nu mergi la întâmplare, nu? întrebă Joe.

— Dacă vrei să înțelegi pe deplin ceea ce am să-ți spun, te va ajuta să vezi. Își întoarse privirea spre el și în ochii ei buni se citea îngrijorarea. Crezi că ai să poți suporta, Joe?

— Mergem… acolo.

— Da, dacă poți suporta.

Joe închise ochii și se căzni să-și suprime neliniștea care începea să-l cuprindă. Auzea în minte uruitul motoarelor avionului.

Scena accidentului era la patruzeci, cincizeci de kilometri sud și ușor vest de Colorado Springs.

Barbara Christman îl ducea pe câmpul unde 747 se fărâmițase ca un vas de sticlă.

— Numai dacă poți suporta, spuse ea cu blândețe.

Substanța inimii lui păru să se condenseze și mai mult, până ce deveni un fel de gaura neagră în pieptul lui.

Fordul Explorer încetini. Barbara voia să tragă la marginea drumului.

Joe deschise ochii. Chiar și lumina aceea filtrată de dinaintea furtunii i se părea prea puternică. Își impuse să nu mai audă urletul motoarelor avionului în minte.

— Nu, spuse el. Nu te opri. Să mergem. O să suport. Acum nu mai am nimic de pierdut.

•

Ieșiră din autostradă și pătrunseră pe un drum de pietriș uns cu motorină, pe care în curând îl părăsiră pentru o alee murdară ce ducea spre vest, printre plopi semeți cu ramuri verticale, înălțându-se spre cer ca un foc verde. Plopii făcură locul pâlcurilor de pini roșiatici și mesteceni, care cedară terenul pinilor albi, pe măsură ce aleea se îngusta și pădurea se îndesea.

Tot mai plină de gropi și tot mai brăzdată, șerpuind printre copaci, de parcă ar fi obosit și s-ar fi rătăcit, aleea își trase în cele din urmă o

cuvertură de buruieni peste ea și se ghemui ca să se odihnească sub o boltă de crengi veșnic verzi.

După ce parcă mașina și opri motorul, Barbara spuse:

— De aici mergem pe jos. E mai puțin de un kilometru și desișul nu e prea mare.

Deși pădurea nu era la fel de deasă și de primitivă ca întinsele pâlcuri de pini, molizi și brazi de pe munții învăluiți în pâclă care se înălțau spre vest, civilizația era atât de îndepărtată, încât liniștea era emoționantă, amintind de atmosfera dintr-o catedrală între două slujbe. Spulberată doar de pocnetul ramurilor și de trosnetul ușor produs de acele de pin uscate sub pașii lor, liniștea aceea de rugăciune era pentru Joe la fel de apăsătoare ca uruitul de motoare din imaginația lui, care îi provoca uneori un acces de anxietate. Era o tăcere stranie, care îi tulbura așteptările.

Mergea în urma Barbarei între coloanele copacilor înalți, pe sub bolțile verzi. Chiar și la ora aceea târzie a dimineții, umbrele erau la fel de adânci ca umbrele din incinta unei mânăstiri.

În aer se simțea parfum de pini. Mustea a miros de ciuperci și de frunze putrede.

Pas cu pas, un frig umed ca gheața topită i se strecură în oase și în carne, apoi îi ieși prin tâmple, prin cap, prin ceafă, prin curbura șirei spinării. Afară era cald, dar lui nu-i era.

În cele din urmă, văzu capătul șirului de copaci, un spațiu deschis dincolo de ultimii pini albi. Deși pădurea începuse să i se pară claustrofobică, acum pregeta să părăsească verdeața înghesuită pentru revelația care-l aștepta dincolo de ea.

O urmă tremurând pe Barbara printre ultimii copaci, într-o poiană ușor ridicată. Luminișul avea trei sute de metri lățime de la nord la sud – și era de două ori mai lung de la est, pe unde intraseră, până la creasta împădurită din capătul vestic.

Nu mai erau rămășițe ale epavei, dar poiana părea bântuită.

Zăpada topită din iarna precedentă și ploile torențiale de primăvară așezaseră o adevărată cataplasmă tămăduitoare de iarbă peste pământul sfârtecat și ars. Iarba presărată cu flori sălbatice galbene nu reușeau să ascundă însă cea mai groaznică rană din pământ: o depresiune ovală, cu marginile zdrențuite crestate, de aproximativ nouăzeci de metri pe șaizeci. Acel crater enorm se afla mai sus de ei, pe latura nord-vestică a poienii.

— Punctul de impact, spuse Barbara Christman.

Porniră unul lângă celălalt spre locul exact unde aproape patru sute de mii de kilograme scrâșniseră pe cerul nopții, afundându-se în pământ, dar Joe rămase repede în urma Barbarei și apoi se opri de tot. Sufletul lui era sfredelit cum era câmpul, brăzdat de durere.

Barbara se întoarse spre Joe și, fără un cuvânt, își strecură mâna într-a lui. El i-o strânse și porniră din nou.

În timp ce se apropiau de punctul de impact, Joe zări copacii înnegriți de foc de-a lungul perimetrului nordic al pădurii, care slujeau drept fundal pentru fotografiile cu scena dezastrului din *Post.* Flăcările despuiaseră câțiva pini de ace; ramurile lor erau acum niște cioturi carbonizate. Vreo douăzeci de plopi tremurători ofiliți, sfărâmicioși precum cărbunele, alcătuiau o geometrie severă pe cerul mohorât.

Se opriră la marginea erodată a craterului; fundul denivelat al gropii de sub ei avea pe alocuri adâncimea unei case de două etaje. Deși din pereții înclinați ieșeau smocuri de iarbă țepoasă, acestea nu răsăriseră și pe fundul depresiunii, unde lespezi sfărâmate de piatră cenușie se iveau dintr-un strat subțire de praf și de frunze cafenii aduse de vânt.

Barbara spuse:

— A lovit cu o forță suficientă pentru a azvârli pământ acumulat de mii de ani, ba mai mult, reușind să fractureze și placa de dedesubt.

Mai zguduit de forța impactului decât se așteptase, Joe își întoarse atenția spre cerul întunecat, respirând cu greutate.

Un vultur se ivi din pâcla de pe munte dinspre vest, zburând spre est pe o traiectorie dreaptă neabătută, ca liniile de latitudine pe o hartă. Profilat pe fondul cerului alb-cenușiu, vulturul era aproape la fel de negru ca și corbul lui Poe, dar când trecu pe sub porțiunea de cer vineție ce anunța furtuna, căpătă paloarea unei fantome.

Joe se întoarse să urmărească pasărea, când îi trecu pe deasupra capului și apoi dispăru.

— Zborul 353, spuse Barbara, respecta cu precizie cursul și nu avea absolut nicio problemă când a trecut de farul de navigație Goodland, la aproximativ o sută șaptezeci de mile aeriene la vest de Colorado Springs. În clipa când s-a prăbușit aici, avea o deviere de la curs de douăzeci și opt de mile.

•

Îndemnându-l pe Joe să mai facă o plimbare cu ea în jurul

craterului, Barbara Christman rezumă detaliile cunoscute ale avionului condamnat, din momentul decolării și până la coborârea sa prematură.

Decolând de pe aeroportul internațional John F. Kennedy din New York City, zborul 353 cu destinația Los Angeles, ar fi urmat în mod normal un coridor mult mai spre sud decât cel pe care zburase în seara aceea de august.

Din cauza furtunilor din tot sudul și al avertismentelor de tornade în partea de sud a Vestului Mijlociu, se luase în considerare și o altă rută. Mai important, capetele de vânt din coridorul nordic erau considerabil mai puțin severe decât cele din coridorul sudic; urmând calea celei mai mici rezistențe, durata zborului și cantitatea de combustibil consumată puteau fi substanțial reduse. În consecință, directorul planificării itinerarului de zbor a acordat aeronavei Jet Route 146.

După ce a părăsit aeroportul JFK cu numai patru minute întârziere față de orar, avionul a survolat la mare înălțime nordul Pennsylvaniei și al Cleveland-ului, curba sudică a Lacului Erie și sudul Michigan-ului. Și-a continuat itinerarul la sud de Chicago, a traversat fluviul Mississippi din Illinois spre Iowa, la Davenport. În Nebraska, trecând de farul de navigație Lincoln, zborul 353 și-a ajustat cursul în direcția sud-vest spre următorul far important, de la Goodland, în colțul de nord-vest al Kansas-ului.

Cutia strivită, conținând înregistrarea datelor de zbor recuperată dintre rămășițele epavei a dezvăluit în cele din urmă că pilotul făcuse corecția cuvenită a cursului de la Goodland spre următorul far important de la Blue Mesa, în Colorado. Dar la vreo sută șaizeci de kilometri după Goodland, s-a defectat ceva. Deși nu a suferit o pierdere de altitudine sau de viteza în aer, 747 a început să vireze de pe ruta de zbor atribuită, călătorind spre vest-sud-vest cu o deviație de șapte grade față de Jet Route 146.

Timp de două minute nu s-a mai întâmplat nimic – după care aeronava a făcut brusc o modificare de trei grade a direcției, cu botul spre dreapta, ca și cum pilotul ar fi început să-și dea seama că era în afara cursului. Dar după numai trei secunde, a urmat o modificare la fel de bruscă a cursului, de patru grade, cu botul spre stânga.

Analiza tuturor celor treizeci de parametri acoperiți de aceste date de zbor specifice părea să confirme faptul că modificările de direcție au însemnat o deplasare unghiulară a aeronavei sau au avut ca

rezultat o asemenea deplasare. Mai întâi, secțiunea de la coadă s-a rotit spre stânga – sau la babord – în timp ce botul o luase spre dreapta – sau la tribord – după care coada se rotise spre dreapta și botul spre stânga, derapând în văzduh ca o mașină pe o șosea cu polei.

Analiza datelor după accident a dat de asemenea naștere la suspiciunea că pilotul ar fi putut folosi maneta de direcție pentru a executa aceste modificări bruște de direcție – ceea ce era absurd. În principiu, orice deplasare în unghi rezultă din mișcări ale direcției, panoul vertical din coada avionului, dar piloții de pe turboreactoarele comerciale evită folosirea direcției, din considerație pentru pasagerii lor. O deplasare severă în unghi creează accelerație laterală ce poate să-i arunce pe jos pe pasagerii care stau în picioare, să verse recipientele cu mâncare și băutura și să provoace panică generală.

Comandantul Delroy Blane și copilotul său, Victor Santorelli, erau veterani cu patruzeci și doi de ani de pilotaj comercial la activ. Pentru orice modificare de direcție ei ar fi folosit eleroanele – panouri prinse de marginea fiecărei aripi cu balamale – care permit viraje blânde. Ar fi recurs la maneta de direcție numai în eventualitatea defecțiunii motorului la decolare sau a aterizării pe un vânt puternic.

Cutia cu datele de zbor arătase că, la opt secunde după prima deplasare în unghi, zborul 353 și-a schimbat din nou direcția brusc, cu trei grade, cu botul spre stânga, urmată la două secunde mai târziu de o a doua virare și mai severă, de șapte grade, spre stânga. Ambele motoare funcționau la întreaga capacitate și nu s-au făcut vinovate de schimbarea de direcție și nici de catastrofa ulterioară.

În timp ce partea din față a avionului se rotea puternic spre babord, aripa de la tribord se învârtea tot mai repede prin aer, înălțându-se rapid. Când aripa de la tribord s-a înălțat, ea a forțat aripa de la babord să coboare. În următoarele douăzeci și două de secunde fatale, unghiul de înclinație a ajuns la patruzeci și șase de grade, în timp ce coborârea cu botul în jos ajunsese la optzeci și patru de grade.

În acel interval de timp incredibil de scurt, 747 a deviat de la un zbor în paralel cu pământul la o rostogolire mortală având efectiv poziție verticală.

Niște piloți cu experiența lui Blane și Santorelli ar fi fost capabili

să corecteze repede deplasarea în unghi înainte de a se transforma într-o rostogolire. Chiar și atunci, ar fi fost în stare să oprească rostogolirea înainte de a se transforma într-un picaj inevitabil. În orice scenariu pe care l-ar fi putut concepe experții în capacități umane, comandantul ar fi tras maneta de control tare spre dreapta și ar fi folosit eleroanele pentru a aduce 747 înapoi la cursul normal.

Dar în loc de asta, poate din cauza unei ciudate defecțiuni a sistemului hidraulic care depășea capacitatea piloților, avionul s-a rostogolit intrând într-un picaj ametitor. Cu ambele motoare încă funcționând, el a intrat ca o rachetă în pământ, împroșcând în jur, ca pe apă, solul acumulat de milenii, sfredelind stratul stâncos cu un impact suficient de puternic pentru a spinteca pereții de oțel ai centralelor electrice Pratt and Whitney, ca și cum ar fi fost făcute din lemn de balsa, cu un zgomot suficient de intens pentru a alunga ocupanții înaripați ai copacilor pe a doua jumătate a povârnișurilor îndepărtatului vârf Pikes.

•

La jumătatea perimetrului craterului, Barbara și Joe se opriră, de data asta cu fața spre est, de unde se auzeau tunetele, dar preocupați nu de iminența furtunii, ci de bubuitul scurt din noaptea din urmă cu un an.

La trei ore după prăbușire, membrii echipei de investigații de la cartierul general plecaseră din Washington îndreptându-se spre Aeroportul Național. Călătoriseră cu un turboreactor Gulfstream, proprietatea Administrației Aviatice Federale.

În timpul nopții, autoritățile de la poliția și serviciul de pompieri din Pueblo County confirmaseră imediat că nu existau supraviețuitori. Ei s-au retras pentru a nu perturba dovezile care ar fi putut ajuta CNST-ul să înțeleagă cauza dezastrului și au asigurat zona unde se produsese accidentul.

În zori, echipa de intervenție ajunsese în Pueblo, Colorado, localitate mai apropiată de incident decât Colorado Springs. Fuseseră întâmpinați de autorități de la Administrația Aviatică Federală, care dețineau deja cutia cu datele de zbor și caseta cu vocile din carlinga zborului 353. Ambele mecanisme emiteau semnale prin care puteau fi localizate; de aceea fusese posibilă extragerea lor rapidă chiar și în întuneric și dintr-un loc relativ atât de îndepărtat.

— Cutiile au fost depuse în Gulfstream și transportate în laboratoarele Consiliului de Securitate din Washington, spuse

Barbara. Carcasele de metal erau foarte deteriorate, chiar sparte, dar noi speram că se vor putea extrage ceva date.

Într-un convoi de vehicule de teren conduse de personalul de reacție la cazuri de forță majora al ținutului, echipa Consiliului de Securitate a fost trimisă la locul accidentului pentru prima examinare. Zona asigurată se întindea până la drumul de pietriș care dădea în autostrada 115 și pe ambele părți ale autostrăzii asfaltate din apropiere erau adunate cisterne de pompieri, ambulanțe, mașini mohorâte ale agențiilor statului și federale, microbuze ale medicilor legiști, precum și zeci de mașini și camionete aparținând celor cu adevărat îngrijorați, celor curioși și celor macabri.

— Întotdeauna e haos, spuse Barbara. O mulțime de care de televiziune cu farfurii de satelit. Aproape o sută cincizeci de ziariști. S-au repezit să ne ia declarații când ne-au văzut sosind, dar încă nu aveam nimic de spus și am venit direct aici, la locul dezastrului.

Glasul i se stinse. Își vârî mâinile în buzunarele blugilor. Nu bătea nicio adiere. Albinele nu zburau printre florile sălbatice. Pădurile din jur erau pline de copaci nemișcați semănând cu niște călugări care făcuseră legământ de tăcere.

Joe își coborî privirea de la norii de furtună tăcuți, negri din cauza tunetelor înăbușite, spre craterul unde tunetul zborului 353 era acum doar o amintire păstrată adânc în stânca fracturată.

— Mă simt bine, o asigură el pe Barbara, deși i se îngroșase vocea. Continuă. Trebuie să știu cum a fost.

După încă o jumătate de minut de tăcere, în care ea își adună gândurile și se hotărî cât să-i dezvăluie, Barbara spuse:

— Când sosești cu echipa de intervenție, prima impresie este întotdeauna aceeași. Întotdeauna. Mirosul. Nu mai poți uita niciodată mirosul acela oribil. Combustibil de turboreactor. Vinilin și plastic fumegând – chiar și noile combinații termoplastice cu fenol ard în condiții extreme. Mai este apoi mirosul oribil de izolație arsă, de cauciuc topit și… de carne prăjită, duhoarea excreției biologice din rezervoarele sfărâmate ale toaletelor și ale cadavrelor.

Joe își impuse să privească în continuare în groapă, pentru că știa că avea nevoie să plece din acel loc cu noi puteri care să-l ajute să facă dreptate cu orice preț, indiferent de puterea adversarilor lui.

— În general, spuse Barbara, chiar și în accidentele extrem de violente, vezi câteva bucăți de epavă suficient de mari pentru a-ți da idee cum arăta avionul. O aripă, ampenajul, o secțiune lungă a

fuzelajului. În funcție de unghiul impactului, chiar botul și carlinga avionului pot să rămână aproape intacte.

— Dar în cazul zborului 353?

— Rămășițele erau atât de mărunt tocate, încolăcite, compacte, încât la prima vedere era imposibil să-ți dai seama că aparținuseră unui avion. Ni se părea că o parte uriașă din masa sa lipsea. Dar totul era aici, în poiană sau împrăștiat mai departe, în copacii de pe dealuri, la vest și la nord. Totul era aici… dar aproape nimic nu era mai mare decât o portieră de mașină. Din tot ce am văzut n-am putut identifica la prima vedere decât o bucată de motor și un modul compus din trei scaune de pasageri.

— A fost cel mai grav accident din câte ai văzut? întrebă Joe.

— Unul mai grav n-am văzut. Doar alte două la fel de grave – inclusiv prăbușirea zborului 427 în ’94, la Hopewell, în Pennsylvania, în drum spre Pittsburgh. Cel pe care l-am menționat mai devreme. Atunci nu eram investigator, dar l-am văzut.

— Cadavrele de aici… Cum erau când ai ajuns?

— Joe…

— Ai spus că n-ar fi putut supraviețui nimeni. De ce ești atât de sigură?

— Nu vrei să știi. Când îi întâlni privirea, o ocoli. Sunt imagini care îți chinuie somnul și îți smulg o parte din suflet.

— Cadavrele… insistă el.

Barbara își dădu la o parte părul alb de pe față cu ambele mâini. Scutură din cap. Își băgă din nou mâinile în buzunare. Joe inspiră adânc, expiră cu un fior și repetă întrebarea:

— Cadavrele… Trebuie să aflu tot ce se poate. Orice detaliu mă poate ajuta. Și chiar dacă nu mă ajută prea mult… Îmi menține furia. Deocamdată, am nevoie de furie, Barbara, ca să pot merge mai departe.

— Niciun cadavru nu era întreg.

— Absolut niciunul?

— Niciunul nu era nici măcar aproape întreg.

— Câți dintre cei trei sute treizeci au reușit să identifice în cele din urmă medicii patologi – să găsească măcar câțiva dinți, părți ale trupului, ceva, orice, ca să poată spune cine sunt?

Barbara îi răspunse cu o voce plată, deliberat lipsită de emoție, dar aproape în șoaptă:

— Cred că puțin peste o sută.

— Trupuri sfărâmate, dezmembrate, mutilate, spuse el flagelându-se cu aceste cuvinte dure.

— Mult mai rău. Toată acea energie imensă, clocotitoare, descărcată într-o clipă… nici măcar nu poți recunoaște acele rămășițe biologice drept rămășițe umane. Riscul de boli infecțioase era mare, din cauza contaminării de la sânge și țesuturi și de aceea a trebuit să ne retragem și să revenim dotați cu echipament de protecție biologică. Fiecare bucată de epavă a fost depozitată și studiată de specialiști, desigur – pentru a-i proteja a trebuit să înființăm patru stații de decontaminare de-a lungul drumului cu pietriș. Majoritatea rămășițelor au fost examinate acolo, înainte de a fi duse la un hangar din aeroportul Pueblo.

Exprimându-se brutal pentru a-și dovedi lui însuși că suferința nu îi va înăbuși furia înainte de a-și încheia misiunea, Joe spuse:

— A fost probabil ca și cum trupurile ar fi fost trecute printr-o mașină de tocat copaci.

— Ajunge, Joe. Nu te va ajuta cu nimic să mai afli și alte detalii.

În poiană era o liniște atât de profundă, încât acolo fusese parcă locul unde se declanșase scânteia întregii Creații și din care energia Domnului se scursese de mult spre cele mai îndepărtate capete ale universului, lăsând în urmă doar un gol mut.

•

Câteva albine grase, enervate de canicula de august care nu reușea însă să pătrundă în oasele înghețate ale lui Joe, renunțaseră la iuțeala de săgeată cu care zburau și se perindau leneș prin poiană de la o floare sălbatică la alta, de parcă zburau prin somn, interpretând un vis colectiv despre adunarea nectarului. Joe nu auzea niciun zumzăit în timp ce culegătoarele amorțite își făceau treaba.

— Și cauza, întrebă el, a fost defecțiunea sistemului de control hidraulic – treaba aia cu direcția, deplasarea în unghi și apoi rostogolirea?

— N-ai citit despre asta, nu?

— N-am putut.

Ea spuse:

— Probabilitatea unei bombe, vreme anormală, un vârtej puternic produs de o altă aeronavă și diverși alți factori au fost eliminați destul de repede. Grupul pentru structuri, cu douăzeci și nouă de specialiști numai în acel departament de investigație, a studiat rămășițele epavei în hangarul din Pueblo timp de opt luni, fără a

reuși să descopere o cauză posibilă. În diferite momente au făcut diverse presupuneri. Proasta funcționare a amortizoarelor de unghi, de pildă. Sau o defecțiune a ușii grupului electronic. Un timp li s-a părut posibilă montarea greșită a motorului. Și proasta funcționare a reversoarelor. Dar au eliminat fiecare presupunere și nu a fost găsită nicio cauză probabilă oficială.

— Este asta ceva neobișnuit?

— Este. Dar uneori nu putem găsi cauza. Cum a fost la Hopewell în ’94. Și de fapt, un alt 737 s-a prăbușit când se apropia de Colorado Springs în ’91, omorându-i pe toți pasagerii aflați la bord. Așa se întâmplă, ne împotmolim.

Joe își dădu seama că în ceea ce spusese ea se strecurase un calificativ neliniștitor: nicio cauză posibilă oficială. Apoi își mai dădu seama de un lucru:

— Te-ai retras înainte de termen din Consiliul de Securitate, cu șapte luni în urmă. Așa mi-a spus Mario Oliveri.

— Mario. E un om bun. A condus grupul de activitate umană al acestei investigații. Dar au trecut aproape nouă luni de când am plecat.

— Dacă grupul pentru structuri mai selecta încă rămășițele epavei la opt luni după accident… Înseamnă că n-ai stat pe toată perioada cercetării, deși erai cercetătorul principal inițial.

— M-am recuzat, recunoscu ea. Când totul a devenit penibil, când dovezile au dispărut, când am început să fac puțin scandal… au început să facă presiuni asupra mea. La început am încercat să rămân, dar pur și simplu n-am putut suporta să particip la o înșelăciune. Nu puteam să fac ceea ce trebuie și în același timp să dezvălui secrete, așa că m-am recuzat. Nu sunt mândră de asta. Dar am un ostatic în mâinile soartei.

— Un ostatic în mâinile soartei. Un copil?

— Denny. Are douăzeci și trei de ani acum, nu mai e copil, dar dacă l-aș pierde…

Joe știa prea bine cum își va încheia propoziția.

— Ți-au amenințat fiul?

Deși Barbara privea în craterul din fața ei, vedea mai degrabă un potențial dezastru decât urmările unui dezastru real, mai degrabă o catastrofă personală decât una în care erau implicate trei sute treizeci de morți.

— S-a întâmplat la două săptămâni după accident, spuse ea. Eram

în San Francisco, unde locuise Delroy Blane – comandantul zborului 353 – și supravegheam o investigație foarte intensă în viața lui personală, încercând să descopăr semnele unor probleme psihice.

— Și ai găsit ceva?

— Nu. Părea un tip solid ca o stâncă. Era în perioada în care eu presam puternic să declar în public ce se întâmplase cu anumite dovezi. Stăteam la hotel. De obicei am un somn profund. La două și jumătate noaptea, cineva a aprins lampa de pe noptiera mea și m-a împuns cu un pistol în față.

•

După ce așteptase ani întregi s-o sune echipa de intervenție, Barbara se dezbărase de mult de obiceiul de a se trezi greu din somn. Țăcănitul întrerupătorului lămpii și baia de lumină o treziră cum ar fi trezit-o soneria telefonului; deveni imediat atentă și avea capul limpede.

Ar fi putut să țipe la vederea intrusului, dar din cauza șocului îi pieri glasul și i se opri respirația.

Purtătorul armei avea circa patruzeci de ani, ochi mari și triști, ochi de câine de vânătoare, nasul roșu de pe urma loviturilor lente a două decenii de băutură și o gură senzuală. Buzele groase nu se închideau niciodată complet, de parcă ar fi așteptat următoarea plăcere căreia nu-i putea rezista – țigară, whisky, pateuri sau sân.

Vocea era blândă și compătimitoare ca a unui antreprenor de pompe funebre, dar fără a fi onctuoasă. Îi arătă că pistolul era prevăzut cu o surdină și o asigură că dacă va încerca să strige după ajutor, îi va zbura creierii fără a-i păsa dacă va auzi împușcătura cineva din afara camerei.

Ea încercă să întrebe cine era, ce voia.

El îi făcu semn să tacă și se așeză pe marginea patului.

Nu avea nimic personal cu ea, spuse el și l-ar întrista să fie nevoit s-o ucidă. În plus, dacă investigatorul principal al cazului zborului 353 ar fi găsit ucis, s-ar putea pune întrebări incomode.

Șefii senzualului, cine vor fi fost aceia, nu-și puteau permite deocamdată întrebări incomode asupra acestui subiect.

Barbara își dădu seama că în încăpere mai era un al doilea bărbat. Stătuse în colțul de lângă ușa băii, de cealaltă parte a patului.

Acesta era cu zece ani mai tânăr decât primul. Fața lui netedă și trandafirie și ochii de băiat de cor bisericesc îi dădeau o mină inocentă, contrazisă de un zâmbet de o nerăbdare neliniștitoare, ce

apărea și dispărea ca o limbă de șarpe.

Bărbatul mai vârstnic trase pătura de pe Barbara și o rugă politicos să se dea jos din pat. Aveau să-i explice câteva lucruri, spuse el. Și voiau să fie siguri că va fi trează și atentă până la capăt, pentru că viețile unor oameni depindeau de ea, dacă va înțelege și va crede ceea ce veniseră ei să-i spună.

Ea se supuse, ridicându-se din pat în pijama, în timp ce bărbatul mai tânăr, împrăștiind zâmbete scurte, se duse la birou, luă scaunul de acolo și-l plasă în celălalt capăt al patului. Barbara se așeză, după cum i se ordonă.

Se întrebase cum intraseră, întrucât ea trăsese zăvorul și pusese și lanțul la ușa dinspre culoar. Acum văzu că ambele uși dintre camera ei de hotel și următoarea – care puteau avea legătură între ele, formând un apartament, în cazul oaspeților care solicitau un spațiu mai mare – erau deschise. Misterul rămânea însă, pentru că ea era sigură că încuiase bine ușa de pe partea ei, înainte de a se baga în pat.

La îndemnul celui mai vârstnic, cel mai tânăr scoase un sul de bandă adezivă și o pereche de foarfece. Îi legă strâns Barbarei încheieturile mâinilor de brațele scaunului cu spătar drept, înfășurând banda de mai multe ori.

Speriată că era imobilizată și neajutorată, Barbara se supuse totuși, deoarece credea că bărbatul cu ochi triști va da curs amenințării de a o împușca drept în cap, dacă ea se va împotrivi. Cu gura lui senzuală, de parcă ar fi gustat conținutul unei cutii cu bomboane, el savurase cuvintele *o să-ți zbor creierii.*

Când bărbatul mai tânăr tăie o bucată de bandă de cincisprezece centimetri lungime și o apăsă tare peste gura Barbarei, apoi o asigură răsucind o bucată de bandă de două ori în jurul capului, ea intră pe moment în panică, dar apoi își recapătă stăpânirea de sine. Nu aveau de gând să-i dea un pumn în nas și nici s-o sugrume. Dacă veniseră acolo ca s-o omoare, ar fi fost deja moartă.

În timp ce tânărul se retrase cu zâmbetele lui tremurătoare într-un colț întunecat, senzualul se așeză pe pat în fața Barbarei, între genunchii lor nu erau mai mult decât câțiva centimetri.

Își puse pistolul deoparte pe așternutul șifonat și scoase un cuțit din buzunarul hainei. Era un șiș. Apăsă pe mâner și-l deschise.

Speriindu-se din nou, Barbara respira scurt, superficial. Bărbatul care ședea lângă ea se amuza de șuieratul prin nas pe care-l auzea.

Dintr-un alt buzunar al hainei, el scoase o rotiță de brânză Gouda de mărimea unui sandviș. Folosind cuțitul, îndepărtă ambalajul de celofan și apoi coji stratul de ceară roșie care protejează brânza Gouda de mucegai.

În timp ce mânca încet felii subțiri de brânză, direct de pe lama ascuțită, el îi spuse Barbarei că știa unde locuia și lucra fiul ei, Denny. Îi reproduse adresa.

Mai știa că Denny era căsătorit cu Rebekah de treisprezece luni, nouă zile și – își consultă ceasul și socoti – cincisprezece ore. Știa că Rebekah era însărcinată în luna a șasea cu primul lor copil, o fetiță, căreia aveau de gând să-i dea numele Felicia.

Pentru a împiedica să i se întâmple ceva lui Denny și miresei sale, Barbarei i se cerea să accepte versiunea oficială despre caseta cu vocile din carlinga avionului – versiune pe care ea o respinsese în discuțiile cu colegii și pe care își propusese s-o dezaprobe. I se cerea de asemenea să uite ce auzise pe versiunea prelucrată a casetei.

Dacă va continua să caute adevărul acelei situații sau va încerca să-și exprime îngrijorarea în fața presei sau în public, Denny și Rebekah vor dispărea. În subsolurile adânci ale unei redute particulare, izolată sonic și dotată pentru interogatorii prelungite și dificile, senzualul și asociații lui îi vor pune cătușe lui Denny, îi vor ține ochii deschiși cu forța, silindu-l să privească uciderea lui Rebekah și a copilului nenăscut.

Apoi îi vor tăia cu mijloace chirurgicale câte un deget pe zi, timp de zece zile – luând măsuri sofisticate pentru a preveni sângerarea, starea de șoc și infectarea. Îl vor menține în viață și conștient, deși din ce în ce mai infirm. În cea de a unsprezecea și a douăsprezecea zi, îi vor tăia urechile.

Planificaseră o lună întreagă de chirurgie fantezistă.

În fiecare zi, pe măsură ce mai tăiau o bucată din el, îi vor spune lui Denny că îl vor reda mamei sale fără a-i mai face vreun rău, dacă ea va consimți să colaboreze cu ei într-o conspirație a tăcerii, care era la urma urmei în interesul națiunii. Erau în joc probleme de apărare de o importanță crucială.

Asta nu era cu totul adevărat. Partea cu interesul național era adevărată, din punctul lor de vedere, cel puțin, deși nu puteau desigur să-i explice Barbarei de ce informațiile deținute de ea erau o amenințare pentru țară. Partea despre posibilitatea ca ea să câștige eliberarea lui Denny colaborând cu ei nu era adevărată totuși, pentru

că dacă va încălca o dată jurământul de tăcere, nu i se va mai acorda o a doua șansă și își va pierde fiul pentru totdeauna. Îl vor înșela pe Denny numai pentru a se asigura că el își va petrece ultima lună a vieții întrebându-se disperat de ce mama lui se încăpățânase să-l condamne la o suferință atât de cumplită și la acea oribilă mutilare. În cele din urmă, pe jumătate nebun sau mai rău, prăbușit într-o profundă mizerie sufletească, el o va blestema, rugându-se Domnului s-o lase să putrezească în iad.

În timp ce continua să taie rotița de Gouda, servindu-se de pe vârful periculos al lamei cuțitului, senzualul o asigură pe Barbara că nimeni – nici poliția, nici incontestabil mai inteligentul FBI, nici măcar puternica armată a Statelor Unite – nu puteau păzi veșnic siguranța lui Denny și a lui Rebekah. Pretindea că este angajatul unei organizații cu resurse atât de uriașe și cu relații atât de extinse, încât este capabilă să compromită și să submineze orice instituție sau agenție a guvernelor federale sau statale.

Îi ceru să aprobe din cap dacă îl credea.

Barbara îl credea. Implicit. Fără rezerve. Vocea lui seducătoare, ce părea că linge fiecare amenințare hidoasă pe care o rostea pentru a-i savura consistența și suculența, era impregnată de siguranța senină și sentimentul de superioritate ale unui megaloman purtător al insignei unei autorități secrete, răsplătit cu un salariu confortabil cu numeroase beneficii colaterale, care știa că la bătrânețe se va putea bizui pe o pensie generoasă de slujbaș al serviciului public.

O întrebă apoi dacă intenționa să fie cooperantă.

Simțindu-se vinovată și umilită, dar cu o totală sinceritate, ea dădu din nou din cap. Da. Va fi cooperantă. Da.

Studiind o bucată ovală de brânză palidă din vârful lamei, asemănătoare cu o feliuță de file de pește, el spuse că dorea ca ea să fie ferm convinsă de hotărârea lui de a-și asigura colaborarea ei, atât de convinsă, încât să nu fie cumva în pericol de a-și încălca jurământul pe care tocmai îl făcuse în fața lui. De aceea, când vor părăsi hotelul, el și asociatul lui vor alege la întâmplare un angajat sau poate un client al hotelului – orice persoană care le va ieși în cale – și vor ucide acea persoană pe loc. Din trei împușcături: două în piept, una în cap.

Total uluită, Barbara protestă prin călușul din gură, schimonosindu-și fața în efortul de a scăpa de banda adezivă pentru a-și elibera gura. Dar i-o strânseră și mai tare și buzele ei se lipiră de

banda adezivă și nu reuși să protesteze decât printr-o implorare dureroasă, înăbușită, fără cuvinte. Nu voia să se facă vinovată de moartea nimănui. Va fi cooperantă. Nu aveau motive s-o convingă de fermitatea lor. Absolut niciun motiv. Ea credea deja în fermitatea lor.

Fără a-și dezlipi privirea ochilor lui mari și triști, fără a mai rosti vreun cuvânt, el își termină încet brânza.

Privirea lui nesovăitoare părea să producă o scurgere de energie, sleind-o de putere. Dar n-o putea ocoli.

După ce consumă și ultima bucățică, șterse lama cuțitului pe așternut. Apoi îl reintroduse în mâner și băgă arma înapoi în buzunar.

Sugându-și măselele și rotindu-și încet limba în jurul gurii, adună celofanul zdrențuit și fărâmele de ceară roșie. Se ridică de pe pat și aruncă gunoiul în coșul de lângă pat.

Tânărul ieși din colțul întunecat. Zâmbetul lui subțire, dar nerăbdător, nu-i mai flutura nesigur pe buze; acum era fix.

Barbara mai încerca încă, pe sub banda adezivă, să protesteze față de uciderea unei persoane nevinovate, când cel mai vârstnic se întoarse spre ea și, cu latul palmei drepte, o lovi tare peste ceafă.

O întunecime scânteietoare îi cuprinse Barbarei câmpul vizual și se încovoie în față. Simți cum scaunul se răstoarnă pe o parte. Își pierdu cunoștința înainte de a atinge covorul.

Preț de circa douăzeci de minute, visă degete retezate, învelite în teci de ceară roșie. Chipuri trandafirii precum creveții se desfăceau în zâmbete fragile, ca niște șiraguri de perle, dinții strălucitori săreau și se rostogoleau pe pardoseală, dar în semiluna neagră dintre buzele trandafirii rotunjite se formau noi perle și un ochi albastru de băiat de cor bisericesc clipi. Mai erau în vis ochi de câini de vânătoare, negri și lucitori ca lipitorile, în care ea văzu oglindindu-se nu imaginea ei, ci imagini ale feței lui Denny, fără urechi, urlând.

Când își recăpătă cunoștința, ședea încovoiată pe scaunul care fusese ridicat. Fie senzualul, fie tovarășul lui cu dinții ca perlele se îndurase de ea.

Încheieturile mâinilor îi erau legate de brațele scaunului în așa fel încât să-i permită să se elibereze dacă s-ar fi străduit. În mai puțin de zece minute izbuti să-și elibereze mâna dreaptă și în mult mai puțin timp să scape de legăturile de pe mâna stângă.

Își folosi propria-i pereche de foarfece ca să-și taie banda din jurul capului. Când și-o trase cu grijă pe cea care-i sigila buzele, i se

dezlipi mult mai puțină piele decât se așteptase.

Liberă și capabilă să vorbească, se pomeni la telefon, cu receptorul în mână. Dar nu-i venea în minte o persoană pe care să cuteze s-o sune și puse receptorul la loc.

Nu avea rost să avertizeze administrația hotelului că unul dintre angajații sau clienții săi era în pericol. Dacă pistolarul își menținuse amenințarea ca s-o convingă, făcând o victimă absurdă, întâmplătoare, probabil că apăsase deja pe trăgaci și părăsise deja hotelul împreună cu tovarășul său, cu cel puțin o jumătate de oră în urmă.

Chinuită de durerea care-i pulsa în ceafă, Barbara se duse spre ușa care făcea legătura între camera ei și a lor. O deschise și verifică tăblia din interior. Zăvorul de siguranță era susținut de o plăcuță de bronz demontabilă, fixată cu șuruburi, care permitea accesul la mecanismul broaștei din cealaltă parte. Ușa celeilalte camere nu avea o asemenea plăcuță de acces.

Bronzul strălucitor părea nou. Barbara era sigură că fusese instalată cu puțin timp înainte de a se înregistra ea la hotel – de către pistolar și tovarășul lui, acționând fie clandestin, fie cu ajutorul unui mecanic al hotelului. Un funcționar de la recepție fusese plătit sau silit s-o repartizeze în camera aceea anume și nu în alta.

Barbara nu era o băutoare, dar cotrobăi prin bar după o sticluță de vodcă de două porții și o sticlă cu suc rece de portocale. Îi tremurau mâinile atât de tare, încât abia reuși să toarne ingredientele într-un pahar. Dădu imediat pe gât conținutul paharului, deschise încă o sticluță, își amestecă o a doua porție, luă o înghițitură și apoi se duse la baie și vomită.

Se simțea murdară. Având în vedere că peste mai puțin de o oră urmau să mijească zorile, făcu un duș lung, frecându-se atât de tare, sub apa fierbinte, încât pielea i se înroși, înțepând-o insuportabil.

Deși știa că era inutil să schimbe hotelurile și că o vor regăsi dacă o vor urmări, nu mai putea să rămână în locul acela. Își făcu bagajele și, la o oră după prima licărire de lumină, coborî la recepție să achite nota de plată.

Holul bogat ornamentat era plin de polițiști din San Francisco – ofițeri în uniformă și detectivi în civil.

Barbara află de la casierul cu ochi mari că la puțin timp după ora trei noaptea, un tânăr chelner care servea în camere fusese împușcat pe un culoar de serviciu de lângă bucătărie. Primise două gloanțe în

piept și unul în cap.

Cadavrul nu fusese descoperit imediat, pentru că, în mod ciudat, nimeni nu auzise împușcăturile.

Grăbită de spaima care părea s-o împingă ca o mână brutală în spate, Barbara ieși și luă un taxi spre un alt hotel.

Soarele strălucea pe cerul senin. Celebra ceață a orașului se retrăgea deja peste golf, formând o palisadă ce se înălța dincolo de Golden Gate, spre care ea avea o vedere parțială din noua ei cameră.

Barbara era inginer de aeronave. Pilot. Avea o diplomă în administrarea afacerilor de la Universitatea Columbia. Muncise din greu ca să devină actualmente singura femeie investigator care se ocupa de accidente aviatice la Consiliul Național de Securitate a Transporturilor. După ce soțul ei o părăsise în urmă cu șaptesprezece ani, îl crescuse singură pe Denny și îl crescuse bine. Acum, tot ce realizase ea părea a fi fost adunat în mâinile unui senzual desfrânat cu ochi triști, învelit în celofan și un strat de ceară roșie, și aruncat la gunoi.

După ce își contramandă întâlnirile din ziua aceea, Barbara atârnă pe ușă anunțul „Nu deranjați.” Trase draperiile și se ghemui pe patul din noua ei cameră.

Nu mai tremura de frică, tremura de supărare. Plânse fără să se poată stăpâni, pentru chelnerul mort al cărui nume nici nu-l știa, pentru Denny și Rebekah și pentru nenăscuta Felicia, ale căror vieți păreau acum că atârnă de un fir de păr, pentru pierderea propriei ei inocențe și a respectului de sine, pentru cei trei sute treizeci de oameni de la bordul avionului 353, pentru dreptatea înăbușită și pentru speranțele spulberate.

•

Un vânt pornit din senin gemu peste poiană, jucându-se cu frunzele uscate ale plopilor tremurători, ca diavolul numărând sufletele și apoi aruncându-le.

— Nu pot să te las să faci asta, spuse Joe. Nu te pot lăsa să-mi spui ce era pe banda care a înregistrat vocile din carlingă, dacă există vreo șansă să-i arunce pe fiul tău și familia lui în mâinile unor asemenea oameni.

— Nu tu ești cel care hotărăște, Joe.

— Din păcate.

— Când ai sunat din Los Angeles, am făcut pe proasta pentru că trebuie să presupun că telefonul meu este ascultat permanent, că

fiecare cuvânt este înregistrat. Dar de fapt nu cred că este. Nu cred că au nevoie să-l asculte, pentru că știu deja că mi-au închis gura.

— Dacă există o singură șansă…

— Și știu precis că nu sunt supravegheată. Casa mea nu este sub observație. M-am lămurit de mult în privința asta. După ce am renunțat la investigații, m-am pensionat înainte de vreme, am vândut casa din Bethesda și m-am întors în Colorado Springs, m-au șters de pe listă, Joe. Eram terminată și ei știau asta.

— Mie nu mi se pare că ești terminată.

Barbara îl bătu pe umăr, mulțumindu-i pentru compliment.

— Mi-am mai revenit. Oricum, dacă n-ai fost urmărit…

— N-am fost. Mi-au pierdut urma ieri. Nu m-a urmărit nimeni până la LAX azi dimineață.

— Atunci îmi imaginez că nu știe nimeni că suntem aici și ce-ți spun eu. Nu-ți cer decât să nu spui niciodată că ai aflat de la mine.

— Nu ți-aș face una ca asta. Dar tot ești supusă unui mare risc, își exprimă el îngrijorarea.

— De luni de zile mă gândesc la asta, trăiesc cu asta și mie mi se pare că… Ei își închipuie probabil că i-am spus lui Denny o parte, ca să știe în ce pericol se află, ca să fie prudent, atent.

— I-ai spus?

— Niciun cuvânt. Ce fel de viață ar fi avut dacă ar fi știut?

— Nu una normală.

— Dar acum, Denny, Rebekah, Felicia și eu vom atârna de un fir de păr atâta vreme cât continuă aceasta mușamalizare. Singura noastră speranță este ca altcineva să scoată totul la iveală, pentru ca puținul pe care-l știu eu să nu mai conteze.

Norii de furtună nu mai erau acum doar la răsărit. Ca o flotă de nave care se apropie, dintr-un film despre războaiele din viitor, nori negri, de rău augur, vestitori de tunete, se formau încet din cețurile albe de deasupra.

— În caz contrar, continuă Barbara, peste un an sau doi, chiar dacă îmi voi ține gura, ei se vor hotărî să pună cap la cap toate firele. Zborul 353 va deveni un eveniment atât de vechi, încât nimeni nu va mai lega moartea mea, a lui Denny sau a altora de el. Nu se va isca nicio bănuială dacă i se va întâmpla ceva unuia dintre noi, cei care deținem informații incriminatorii. Acești oameni, cine naiba or fi ei… își vor cumpăra siguranța cu câte un accident de mașină sau un incendiu, ici-colo. Sau cu o înscenare de jaf pentru a acoperi un

omor. Sau o sinucidere.

Prin mintea lui Joe se perindară imaginile de coșmar ale Lisei în flăcări, ale Georginei moartă pe pardoseala din bucătărie, a lui Charlie în lumina pătată cu sânge.

Nu putea contrazice afirmațiile Barbarei. Probabil că avea dreptate.

•

Pe cerul pregătit să geamă și să bubuie, în nori se formau chipuri amenințătoare, oarbe și cu gurile căscate, sufocate de furie.

Făcând primul pas fatal spre șirul dezvăluirilor, Barbara spuse:

— Caseta cu datele de zbor și cea cu vocile din carlingă au sosit la Washington cu Gulfstream-ul și se aflau în laborator la ora trei, ora estică, a doua zi după accident.

— Tu tocmai începeai investigațiile.

— Exact. Minh Tran – inginerul electronist de la Consiliul de Securitate – și câțiva colegi au deschis casetofonul Fairchild. Este cam de mărimea unei cutii de pantofi, cu un înveliș de oțel inoxidabil gros de circa zece milimetri. L-au tăiat încet, cu un ferăstrău special. Impactul fusese atât de violent încât caseta se comprimase cu zece centimetri de la un capăt la celălalt – oțelul se boțise pur și simplu, precum cartonul – și un colț fusese strivit, producându-se o crăpătură mică.

— Și totuși funcționa?

— Nu. Casetofonul era complet distrus. Dar în interiorul cutiei mai mari există un modul de memorie din oțel. În el se află banda. Și ea era deteriorată. O cantitate mică de umezeală pătrunsese până în modulul de memorie, dar banda nu era total distrusă. Trebuia să fie uscată, prelucrată, dar aceste operațiuni n-au durat mult și după aceea, Minh și alți câțiva s-au adunat într-o cabină de ascultare izolată fonic, ca s-o deruleze de la început. Erau pe ea aproape trei ore de conversație în carlingă până în momentul prăbușirii…

Joe spuse:

— Nu se dă doar pe repede înainte, până la ultimele minute?

— Nu. Un incident anterior din timpul zborului, care li s-ar părea atunci lipsit de importanță piloților, ne poate furniza indicii care să ne ajute să înțelegem ce auzim în ultimele momente dinaintea prăbușirii avionului.

Vântul cald se întețea în mod constant și devenise suficient de puternic pentru a zădărnici zborul din floare în floare al albinelor

toropite. Cedând terenul furtunii care se apropia, ele se îndreptară spre stupii lor tainici din pădure.

— Uneori avem o bandă de carlingă aproape inutilă pentru noi, continuă Barbara. Calitatea înregistrării este mizerabilă, din diverse motive. Banda poate fi veche și uzată. Poate că microfonul este de tipul celor care se țin în mână sau nu funcționează ca lumea, are o vibrație prea puternică. Sau capul de înregistrare poate fi uzat și produce distorsiuni.

— Eu îmi imaginam că există o întreținere zilnică, înlocuiri de piese săptămânale, când e vorba de o chestiune atât de importantă.

— Nu uita că un procent foarte mic de avioane se prăbușesc. Trebuie luate în considerare costurile și întârzierile orarului de zbor. În orice caz, aviația comercială este un demers uman. Și ce demers uman funcționează vreodată la standarde ideale?

— Punct lovit.

— De data asta au fost și bune și rele, spuse ea. Atât Delroy Blane, cât și Santorelli purtau căști cu microfoane, ceea ce este nemaipomenit, pentru că sunt mai bune decât cele ținute cu mâna. Acestea, împreună cu microfonul de sus din carlingă ne-au oferit trei canale de studiat. Partea rea este că banda nu era nouă. Se înregistrase pe ea de foarte multe ori și era mai deteriorată decât am fi vrut. Și mai rău era că umezeala care ajunsese la bandă produsese câteva pete de coroziune pe suprafața de înregistrare.

Dintr-un buzunar de la spate al blugilor, Barbara scoase o hârtie împăturită, dar nu i-o întinse imediat lui Joe și îi spuse:

— Când au ascultat, Minh Tran și ceilalți au descoperit că unele porțiuni ale benzii se auzeau clar, iar altele erau pline de paraziți, păcăneau, se întrerupeau, așa încât nu puteau deslușI mai mult de un cuvânt din patru sau cinci.

— Dar ultimul minut?

— Era unul din segmentele cele mai proaste. S-a hotărât ca banda să fie curățată și reconstituită. Apoi, înregistrarea să fie întărită din punct de vedere electronic în cea mai mare măsură posibilă. Bruce Laceroth, șeful Departamentului Principal de Investigații fusese de față la ascultarea întregii benzi și m-a sunat la Pueblo, la șapte și un sfert, ora răsăriteană, ca să-mi spună care este statutul înregistrării. Urmau s-o depoziteze pe timpul nopții și să reia apoi lucrul la ea în dimineața următoare. Era deprimant.

Sus, deasupra lor, vulturul se întoarse dinspre est, o siluetă palidă

pe fondul pântecelor de gravide alcătuite de nori, zburând încă în linie dreaptă, cu aripile împovărate de furtuna iminentă.

— Desigur, toată ziua fusese deprimantă, spuse Barbara. Adusesem mașini frigorifice din Denver ca să adunam toate rămășițele umane de la locul accidentului, operațiune ce trebuia încheiată înainte de a începe să ne ocupăm de ceea ce mai rămăsese din avion. A avut loc obișnuita ședință organizatorică, întotdeauna obositoare, pentru că sunt atâtea grupe de interes – compania aeriană, fabricantul avionului, furnizorul surselor de combustibil, Asociația Piloților Companiilor Aeriene și mulți alții – care vor toate să folosească cercetările pentru a sluji cât mai mult intereselor lor. Asta-i firea omului – nu e cea mai frumoasă trăsătură a ei. Deci trebuie să procedezi cu tact, dar și cu multă fermitate pentru ca investigația să rămână imparțială.

— Și apoi mai era și presa, spuse el condamnându-și propria breaslă, ca să n-o facă ea.

— Peste tot. În orice caz, dormisem mai puțin de trei ore în noaptea precedentă, când am fost trezită de telefonul echipei de investigații și n-am avut nicio șansă de a moțăi măcar în avionul Gulfstream de la National la Pueblo. Eram un cadavru viu când m-am băgat în pat cu puțin timp înainte de miezul nopții – dar acolo, la Washington, Minh Tran încă mai lucra.

— Inginerul electronist care a deschis caseta?

Cu privirile ațintite asupra hârtiei albe împăturite pe care o scosese din buzunarul de la șold, tot întorcând-o în mâini, Barbara spuse:

— Trebuie să înțelegi câteva lucruri despre Minh. Familia lui era alcătuită din marinari vietnamezi. Au supraviețuit comuniștilor după căderea Saigon-ului și apoi au fost pirați pe mare, au înfruntat și un taifun. El avea pe atunci zece ani, așa că a știut de timpuriu că viața e o luptă. Pentru a supraviețui și a prospera, era pregătit să ofere sută la sută.

— Am prieteni… am avut prieteni care erau imigranți vietnamezi, spuse Joe. Aveau o cultură impresionantă. Mulți dintre ei au o etică a muncii care-i face să trudească mai mult decât un cal la plug.

— Exact. Când toți au părăsit laboratorul, ducându-se acasă în noaptea aceea, la șapte și un sfert, lăsaseră în urmă o lungă zi de muncă. Oamenii de la Consiliul de Securitate sunt foarte devotați… dar Minh îi întrecea pe toți. El n-a plecat. A mâncat ce-a putut găsi pe

la automate și a rămas să curețe banda și apoi s-o prelucreze până la ultimul minut. Să digitalizeze sunetul, s-o încarce în calculator și apoi să încerce să separe paraziții și alte zgomote externe de vocile piloților și de sunetele autentice care fuseseră emise la bordul aeronavei. Straturile de paraziți s-au dovedit a avea un model atât de specific, încât calculatorul a reușit să le îndepărteze destul de repede. Întrucât microfoanele dăduseră semnale puternice casetofonului, Minh a reușit să deslușească vocile piloților pe sub zgomotul de fond. Ceea ce a auzit era extraordinar. Bizar.

Îi întinse lui Joe hârtia albă împăturită.

El o luă, dar n-o deschise. Aproape că îi era frică să vadă ce conținea.

— La ora patru fără zece minute dimineața, ora Washington-ului, două fără zece, ora din Pueblo, m-a sunat Minh, spuse Barbara. Îi spusesem telefonistei hotelului să rețină toate apelurile, dar Minh reușise s-o convingă. Mi-a pus banda… și am discutat-o. Am întotdeauna cu mine un casetofon, pentru că îmi place să înregistrez eu însămi toate ședințele și îmi pregătesc propriile mele transcripții. Mi-am luat deci casetofonul și l-am pus lângă telefon ca să-mi fac o copie proprie. Nu voiam să aștept până ce Minh îmi va trimite o bandă curată prin curier. După ce Minh a închis telefonul, m-am așezat la biroul din camera mea și am ascultat banda până la ultimul schimb de vorbe dintre piloți, de vreo zece, douăsprezece ori. Apoi mi-am luat carnetul de notițe și am transcris totul de mână, pentru că uneori lucrurile ți se par altfel când le citești decât atunci când le asculți. Uneori ochiul vede nuanțe care scapă urechii.

Joe știa acum ce ține în mână. Își dădea seama după grosime că erau trei coli de hârtie. Barbara spuse:

— Eram primul om pe care-l sunase Minh. Avea de gând să-i sune pe Bruce Laceroth și apoi pe președintele și vicepreședintele comisiei – dacă nu pe toți cei cinci membri ai comisiei – pentru ca fiecare să asculte banda cu urechile lui. Nu era conform protocolului, dar era vorba de o situație stranie, fără precedent. Sunt sigură că Minh a contactat cel puțin una din aceste persoane – deși toți neagă că au luat legătura cu el. Nu vom ști niciodată precis, pentru că Minh Tran a murit într-un incendiu în laborator, cu puțin înainte de ora șase în aceeași dimineață, la aproximativ două ore după ce m-a sunat pe mine în Pueblo.

— Iisuse!

— A fost un incendiu foarte puternic. Un incendiu incredibil de puternic.

•

Plimbându-și privirea peste copacii care înconjurau poiana, Joe se aștepta să vadă chipurile palide ale privitorilor în umbrele adânci ale pădurii. Când sosise împreună cu Barbara, locul accidentului i se păruse foarte îndepărtat, dar acum se simțea expus privirilor și vulnerabil, de parcă ar fi stat în mijlocul unei intersecții în L.A.

— Ia să ghicesc, spuse Joe, banda originală din carlingă a fost distrusă în incendiul din laborator.

— Probabil transformată în pulbere, s-a evaporat, nu mai există nicio urmă, s-a dus, adio, spuse Barbara.

— Dar calculatorul care prelucra versiunea digitalizată?

— Ars, bun de aruncat la gunoi. Nu se poate salva nimic din el.

— Dar tu ai copia ta.

Ea scutură din cap.

— Am lăsat caseta în camera de hotel când m-am dus la o ședință la micul dejun. Conținutul benzii din carlingă era atât de exploziv, încât nu intenționam să-l divulg nimănui din echipă. Așteptând să avem timp să ne gândim bine, trebuia să fim atenți când și cum o vom da în vileag.

— De ce?

— Pilotul murise, dar era în joc reputația sa. Familia lui ar fi fost distrusă dacă el ar fi fost învinovățit. Trebuia să fim absolut siguri. Dacă vina era pusă pe seama căpitanului Blane, ar fi urmat un litigiu pentru provocarea morții atâtor oameni, în valoare de zeci, dacă nu de sute de milioane de dolari. Trebuia să acționăm cu multă responsabilitate. Planul meu era să-l aduc din nou pe Mario în camera mea după micul dejun ca să ascultăm banda, numai noi doi.

— Mario Oliveri, spuse Joe, referindu-se la bărbatul din Denver care îi spusese în seara precedentă că Barbara ieșise la pensie și se întorsese în Colorado Springs.

— Da. Întrucât Mario era șeful grupului de activitate umană, pentru mine era mai importantă părerea lui decât a oricui altcineva. Dar tocmai când ne terminam micul dejun, am aflat de incendiul de la laborator și despre bietul Minh. Când m-am întors în camera mea cu Mario, copia benzii făcute de mine la telefon era deja goală.

— Furată sau înlocuită.

— Sau doar ștearsă pe propriul meu casetofon. Bănuiesc că Minh a

spus cuiva că o duplicasem prin telefon.

— Și atunci ai știut.

Ea confirmă, dând din cap.

— Ceva nu era deloc în regulă. Ceva mirosea urât de tot.

Claia ei de păr era albă ca penele de pe capul vulturului care zburase pe deasupra capetelor lor, dar până în momentul acela păruse mai tânără decât cei cincizeci de ani ai ei. Acum, părea dintr-o dată mai bătrână.

— Ceva nu era în regulă, spuse el, dar nu prea-ți venea să crezi.

— Toată viața mea era Consiliul de Securitate. Eram mândră că fac parte din el. Și mai sunt și acum, Joe. Sunt niște oameni minunați acolo.

— I-ai spus lui Mario ce era pe bandă?

— Da.

— Cum a reacționat?

— Era uluit. Probabil că nu-i venea să creadă.

— I-ai arătat transcrierea ta de pe bandă?

Ea tăcu o clipă, apoi spuse:

— Nu.

— De ce?

— Eram furioasă.

— Nu aveai încredere în nimeni.

— Un incendiu atât de puternic… trebuie să fi fost întețit de ceva.

— A fost pus, spuse Joe.

— Dar nimeni n-a pus măcar problema. În afară de mine. Eu nu am deloc încredere în corectitudinea cu care au investigat incendiul din laborator. Absolut deloc.

— Ce a dezvăluit autopsia lui Minh? Dacă a fost ucis și focul a fost pus ca să acopere crima…

— Dacă a fost ucis, ei n-au putut s-o dovedească prin ceea ce mai rămăsese din cadavrul lui. Problema este că… era un tip cu adevărat cumsecade, Joe. Era o dulceață de om. Își iubea meseria pentru că era convins că salva viețile oamenilor prin ceea ce făcea el, că ajuta să se prevină alte accidente. Îi urăsc pe oamenii ăștia, oricine ar fi ei.

Printre pinii albi de la marginea poienii, lângă locul pe unde pătrunseseră Joe și Barbara, se mișcă ceva: o umbră alunecând prin alte umbre mai adânci, ceva întunecat pe fond purpuriu. Joe își ținu respirația. Își concentră privirea, dar nu reuși să identifice ceea ce zărise în treacăt.

Barbara spuse:

— Cred că era o căprioară.

— Și dacă nu era?

— Atunci vom muri și dacă terminăm și dacă nu terminăm această conversație, spuse ea pe un ton degajat care dezvăluia noua lume pustie și paranoică în care trăia după prăbușirea zborului 353.

— Faptul că banda ta a fost ștearsă n-a trezit bănuielile nimănui? întrebă el.

— Toți au căzut de acord ca eram foarte obosită. Nu dormisem decât trei ore în noaptea accidentului, apoi doar câteva ore în noaptea următoare, înainte de a mă trezi telefonul lui Minh. Săraca Barbara, cu ochii urduroși! Ascultasem iarăși și iarăși banda și în final probabil că apăsasem pe un buton greșit – înțelegi? – și am șters-o fără să-mi dau seama ce fac. Făcu o grimasă sarcastică. Deci vezi cum s-ar fi putut întâmpla.

— Se poate așa ceva?

— În niciun caz.

Deși Joe despături cele trei coli de hârtie, încă nu începu să le citească și spuse:

— De ce nu te-au crezut când le-ai spus ce ai auzit pe bandă? Erau colegii tăi. Știau că tu ești o persoană responsabilă.

— Poate că unii credeau asta și nu voiau să fie așa. Poate că unii chiar au pus-o pe seama oboselii mele. Mă luptam de câteva săptămâni cu o infecție la ureche și eram epuizată înainte de Pueblo. Poate că s-au gândit și la asta. Nu știu. Și mai sunt unul sau doi care pur și simplu nu pot să mă sufere. Cine este iubit de toți? Eu, nu. Sunt prea autoritară. Prea încăpățânată. În orice caz, totul a fost mușamalizat – pentru că, fără o bandă, nu exista nicio dovadă a convorbirii dintre Blane și Santorelli.

— Când ai spus, în cele din urmă cuiva, că ai transcris banda cuvânt cu cuvânt?

— Am tot amânat. Încercam mereu să găsesc momentul potrivit, contextul potrivit în care s-o menționez – de preferat, după ce investigațiile vor fi scos la iveală un detaliu care să susțină ceea ce spusesem eu că se afla pe bandă.

— Pentru că transcrierea ta nu era în sine o dovadă autentică.

— Exact. Desigur, era mai bună decât nimic, mai bună decât amintirile, dar eu aveam nevoie s-o întăresc cu ceva. Și atunci cei doi ticăloși m-au trezit în hotelul din San Francisco și după aceea… Ei

bine, mi-a cam pierit elanul de luptătoare.

Din pădurea dinspre răsărit, o căprioară și un căprior săriră în tandem în fundul poienii. O străbătură în fugă, îndreptându-se spre colțul luminișului și dispărând repede printre copacii din marginea sa nordică.

Joe simțea încă pe ceafă cum i se încrețește pielea de frică.

Mișcarea pe care o zărise mai devreme fusese probabil produsă de cele două animale. Dar el deduse că ele trecuseră atât de rapid prin poiană, pentru că fuseseră gonite dintre copaci de ceva – sau de cineva – care le speriase.

Se întrebă dacă i se va mai părea vreodată sigur vreun colț din lume. Dar știa răspunsul la întrebare din clipa când îi trecu prin minte: nu.

Nu exista niciun astfel de colț. Nicăieri.

Niciodată.

•

— Pe cine bănuiești dintre membrii Consiliului de Securitate? întrebă Joe. Pe cine a mai sunat Minh după ce te-a sunat pe tine? Pentru că acea persoană este probabil cea care i-a spus să nu mai transmită nimănui informația – și apoi a pus la cale uciderea lui și arderea dovezilor.

— Putea să-i fi sunat pe oricare dintre ei. Erau toți superiorii lui și s-ar fi supus ordinelor lor. Mi-ar plăcea să cred că nu poate fi Bruce Laceroth, pentru că e un om de bază. A pornit de jos, ca noi toți și s-a luptat să promoveze. Pe de altă parte, cei cinci membri ai Consiliului sunt numiți de președinte și aprobați de senat cu un mandat de cinci ani.

— Fosile?

— Nu, zău, marea majoritate a membrilor comisiei de-a lungul anilor au fost oameni cinstiți, au depus toate eforturile. Cei mai mulți sunt o mândrie pentru agenție, pe alții doar îi suportăm. Din când în când, într-adevăr, mai apare câte o jigodie.

— Dar directorul și directorul adjunct de acum? Ai spus că Minh Tran avea de gând să-i sune – în cazul în care n-ar fi reușit să-l găsească mai întâi pe Laceroth.

— Nu sunt funcționarii publici ideali. Directorul este Maxine Wulce. E avocat, e tânără și are ambiții politice, vrea să fie în fruntea bucatelor, e o figură. N-ai da doi bani pe ea.

— Și directorul adjunct.

— Hunter Parkman. Patronaj politic clar. Are bani, deci n-are nevoie de postul ăsta, dar îi place că a fost numit de președinte și moare de plăcere să se dea mare la petreceri. Ai da vreo cincisprezece cenți pe el.

Deși continuase să studieze pădurea de la marginea poienii, Joe nu mai zărise mișcare printre copaci.

Undeva departe, spre est, o vână de fulger pulsa scurt prin musculatura întunecată a furtunii.

Numără secundele dintre fulgerul argintiu și bubuitul tunetului, traducând timpul în distanță și socoti că ploaia era la vreo șapte, opt kilometri de ei.

— Ți-am dat doar o copie xerox a transcrierii pe care am făcut-o în noaptea aceea. Originalul l-am pus la loc sigur. Dumnezeu știe de ce, fiindcă nu-l voi folosi niciodată, îi spuse Barbara.

Joe se zbuciuma între dorința arzătoare de a ști și frica de a ști. Simțea că va descoperi în convorbirea dintre căpitanul Blane și ofițerul Santorelli noi dimensiuni ale coșmarului pe care-l trăiseră soția și fiicele lui.

În cele din urmă, Joe își concentră atenția asupra primei pagini și Barbara privi peste umărul lui în timp ce el urmărea textul cu degetul, pentru ca ea să vadă unde citea.

Se aude cum ofițerul Santorelli se întoarce la locul lui, după ce a fost la toaletă. Primele lui comentarii sunt captate de microfonul de deasupra capului înainte de a-și pune căștile cu microfon.

SANTORELLI: Mă duc la L.A. (neinteligibil). O să bag în mine atâta (neinteligibil) *hummus*, *tabbuleh*, *lebneh* cu brânză, farfurii pline cu kibby, până o să crăp. Știu eu un local armean, e cel mai bun. Îți place mâncarea din Orientul Mijlociu?

Trei secunde de tăcere.

SANTORELLI: Roy! S-a întâmplat ceva?

Două secunde de tăcere.

SANTORELLI: Ce-i asta? Ce am… Roy, nu mai ești pe pilot automat?

BLANE: Unul dintre ei este doctorul Louis Blom.

SANTORELLI: Ce?!

BLANE: Unul dintre ei este doctorul Keith Ramlock.

SANTORELLI: (ușor îngrijorat): Ce-i asta de pe McDoo? Ai consultat FMC-ul, Roy?

Când Joe o întrebă, Barbara spuse:

— Avioanele 747-400 folosesc electronica aviatică. Panoul de instrumente este dominat de șase dintre cele mai mari tuburi catodice fabricate vreodată, pentru afișarea datelor. Iar McDoo înseamnă MCDU, controlul multifuncțional și unitatea de afișare. Există câte unul lângă scaunul fiecărui pilot și sunt legate între ele, deci orice intră la un pilot este actualizat pe unitatea celuilalt. Ele controlează Honeywell/Sperry FMC, adică calculatorul de conducere a zborului. Piloții introduc planul de zbor și foaia de încărcătură prin tastatura MCDU-ului și toate modificările planului de zbor de pe traseu sunt introduse și în McDoo-uri.

— Deci Santorelli se întoarce de la toaletă și vede că Blane a modificat puțin planul de zbor. Este ceva neobișnuit?

— Depinde de vreme, de turbulență, de trafic neașteptat, de rețineri din cauza problemelor de la aeroporturile de destinație…

— Și în acest caz, al unui zbor de la o coastă la cealaltă puțin dincolo de punctul central – pe vreme foarte bună și când totul mergea ca de obicei?

Barbara dădu din cap.

— Da, Santorelli s-a întrebat de ce modificau planul de zbor în aceste condiții. Dar cred că îngrijorarea din glasul lui se datora mai degrabă lipsei de reacție care se simțea în glasul lui Blane și faptului că văzuse ceva neobișnuit pe McDoo. O schimbare de plan absurdă.

— Ce anume?

— După cum am spus mai devreme, aveau o deviere de șapte grade față de cursul normal.

— Santorelli n-a simțit oare această deviere când era la toaletă?

— A început curând după ce el a părăsit puntea de zbor și s-a produs treptat, o înclinare foarte blândă. Poate că o fi simțit ceva, dar nu avea motive să-și dea seama că era o modificare atât de mare.

— Cine sunt medicii aceștia – Blom și Ramlock?

— N-am nicio informație. Dar citește mai departe. E din ce în ce mai straniu.

BLANE: Îmi fac ceva rău.
SANTORELLI: Căpitane, ce se petrece acolo?
BLANE: Sunt răi cu mine.
SANTORELLI: Hei, mă mai auzi?
BLANE: Spune-le să se oprească.

Barbara spuse:

— Din acest moment, glasul lui Blane se schimba. Totul este ciudat, dar atunci când zice, „Spune-le să se oprească”, are un tremur în glas, o fragilitate, de parcă asupra lui s-ar abate… nu o mare durere, ci o mare tristețe.

SANTORELLI: Căpitane… Roy, preiau eu comanda.
BLANE: Înregistrăm?
SANTORELLI: Ce?
BLANE: Spune-le să nu-mi mai facă rău.
SANTORELLI: (îngrijorat): O să fie…
BLANE: Înregistram?
SANTORELLI: O să fie bine acum…

Un zgomot dur, ca o lovitură cu pumnul. Un geamăt, scos, pare-se de Santorelli. Încă o lovitură cu pumnul. Santorelli nu se mai aude.

BLANE: Înregistrăm?

În timp ce un tunet bubui uvertura furtunii înspre est, Joe spuse:

— Adică i-a dat un pumn copilotului său?

— Sau l-a lovit cu un obiect dur, pe care-l luase poate în sacul de zbor și-l ascunsese lângă scaunul lui în timp ce Santorelli era la toaletă, ca să-l aibă la îndemână.

— Deci premeditare. Ce naiba-i asta?

— L-a lovit probabil în față, pentru că Santorelli a leșinat imediat. Tace vreo zece, douăsprezece secunde, apoi – Barbara arătă spre transcriere – îl auzim gemând.

— Dumnezeule!

— Pe bandă, glasul lui Blane își pierde tremurul, fragilitatea. Are

în el o tristețe care-ți încrețește pielea.

BLANE: Fă-i să înceteze, că altfel, dacă o să prind momentul – o să-i omor pe toți. Pe toți. O să-i omor. O s-o fac. O să-i omor pe toți și o să-mi placă.

Transcrierea foșni în mâinile lui Joe.

Se gândi la pasagerii de pe 353; unii moțăind pe scaune, alții citind cărți, lucrând pe calculatoare portabile, răsfoind reviste, croșetând, urmărind un film, bând ceva, făcând planuri de viitor, toți calmi, niciunul conștient de cumplitele evenimente care se desfășurau în carlingă.

Poate că Nina era lângă geam și privea stelele sau se uita în jos la pătura de nori de sub ei; îi plăcea locul de lângă geam. Michelle și Chrissie jucau poate *Go Fish* sau *Old Maid*; își luau cu ele în calatorii diverse jocuri.

Joe se chinuia singur. Se pricepea la asta, pentru că o parte din el credea că merita să fie chinuit.

Alungându-și aceste gânduri din minte, Joe întrebă:

— Ce se petrecea cu Blane, pentru numele lui Dumnezeu? Era drogat? Băuse?

— Nu. S-a eliminat această ipoteză.

— Cum?

— Întotdeauna constituie o prioritate să fie găsite rămășițele piloților pentru a se testa urme de droguri sau de alcool. A durat destul de mult în acest caz, spuse ea indicând cu o mișcare a mâinii pinii și plopii arși de pe colină, pentru că o mulțime de rămășițe organice erau împrăștiate pe o distanță de o sută de metri, în copaci, la vest și la nord de locul impactului.

O întunecime interioară cuprinse câmpul vizual al lui Joe, până ce ajunse să privească lumea ca printr-un tunel. Își mușcă limba aproape până-i dădu sângele, respiră încet și adânc, încercând să n-o lase pe Barbara să observe cât de mult îl zguduiau aceste detalii.

Ea își bagă mâinile în buzunare. Dădu cu piciorul într-o piatră, aruncând-o în crater.

— Chiar ai nevoie de asta, Joe?

— Da.

Barbara oftă.

— Am găsit o bucată de mână care bănuiam că îi aparținea lui

Blane, din cauza unei verighete pe jumătate topite, lipită de inelar, o verighetă de aur destul de neobișnuită. Mai erau și alte țesuturi. Din ceea ce am reușit să identificăm…

— Cu amprente?

— Nu, amprentele erau arse. Dar tatăl lui trăiește, așa că Laboratorul de Identificare prin ADN al Aviației Militare a reușit să confirme că era țesutul lui Blane, comparând ADN-ul cu o probă de sânge luată de la tatăl lui.

— E o probă revelatoare?

— Sută la sută. Apoi rămășițele au fost duse la toxicologi. Existau cantități infime de etanol și la Blane, și la Santorelli, dar era doar o consecință a putrefacției. Bucata de mână a lui Blane zăcuse în pădure mai mult de șaptezeci și două de ore înainte s-o găsim noi. Rămășițele lui Santorelli au zăcut acolo patru zile. Era de așteptat o cantitate de etanol în țesutul putrezit. Dar în rest, au trecut amândoi cu bine toate testele toxicologilor. Erau treji, cu mintea limpede.

Joe încercă să pună de acord cuvintele din transcriere cu descoperirile toxicologilor. Nu reuși și spuse:

— Alte probabilități…? Un atac cerebral?

— Nu, din banda pe care am ascultat-o nu reieșea așa ceva, spuse Barbara. Blane vorbește clar, glasul nu este deloc voalat. Și deși ceea ce spune este al naibii de ciudat, este totuși coerent – nu se suprapun cuvintele, nu folosește cuvinte nepotrivite.

Joe întrebă enervat:

— Atunci ce naiba a fost? O cădere nervoasă, o criză de nebunie?

Barbara nu era mai puțin enervată decât Joe:

— Dar de unde naiba să apară așa ceva? Căpitanul Delroy Michael Blane era individul cu un psihic foarte solid.

— Nu în totalitate.

— Era un tip perfect echilibrat, insistă ea. A trecut toate testele psihologice ale companiei. Era un bărbat devotat familiei. Un soț credincios. Era mormon practicant. Nu bea, nu consuma droguri, nu avea patima jocurilor de noroc. Joe, nu există absolut nicio persoană care să-l fi văzut vreodată, într-o singură clipă de comportament aberant. După toate standardele, nu era doar un om cumsecade, nu doar un om integru – dar și un om fericit.

Un fulger scânteie pe cer. Roți de tunete rostogolitoare zăngăniră de-a lungul șinelor de oțel din înaltul răsăritului.

Indicând transcrierea, Barbara îi arătă lui Joe unde făcuse 747

prima schimbare bruscă de direcție de trei grade, cu botul spre dreapta, care precipitase devierea.

— În acel moment, Santorelli gemea, dar încă nu-și recăpătase pe deplin cunoștința. Și chiar înainte de manevră, căpitanul Blane a spus „E amuzant”. Mai sunt și alte zgomote pe bandă – ascultă, zăngănitul și zornăitul unor obiecte desprinse care zburau în jur din cauza accelerației laterale bruște.

„E amuzant.”

Joe nu-și putea dezlipi privirea de pe aceste cuvinte. Barbara îi întoarse pagina.

— Peste trei secunde, aeronava a făcut încă o schimbare violentă de direcție, de patru grade, cu botul spre stânga. În plus față de zăngănitul anterior, acum se auzeau zgomote produse de aeronavă – o trosnitură și o ușoară zguduială. Iar căpitanul Blane râde.

— Râde, repetă Joe neînțelegând. Se prăbușea cu ei și el râdea?

— Nu era totuși un râs de nebun. Era un râset… plăcut, ca și cum s-ar fi amuzat cu adevărat.

„E amuzant.”

La opt secunde după prima deviere, s-a mai produs o schimbare bruscă de direcție de trei grade, cu botul spre stânga, urmată la numai două secunde de un viraj sever de șapte grade, cu botul spre dreapta. Blane a râs când a executat prima manevra, iar la a doua a exclamat: „O, ooo!”

— Atunci s-a ridicat aripa stângă, forțând aripa port în jos, spuse Barbara. În douăzeci și două de secunde, aeronava se înclina la o sută patruzeci și șase de grade, cu un picaj al botului de optzeci și patru de grade.

— Erau terminați.

— Era o situație gravă, dar nu deznădăjduită. Încă exista o șansă s-o poată depăși. Nu uita că erau la o altitudine de peste șase mii de metri. Aveau loc de redresare.

Întrucât nu citise niciodată materiale despre accidente aviatice și nici nu le urmărise la televizor, Joe își imaginase întotdeauna că în avion izbucnește un incendiu și fumul năvălește în cabină. Cu puțin timp în urmă, când își dăduse seama că pasagerii fuseseră cruțați de această nenorocire, sperase că lunga coborâre spre pământ fusese mai puțin înfricoșătoare decât prăbușirea imaginară pe care o trăise el în câteva crize de anxietate. Dar acum se întrebă ce ar fi putut să fie mai rău: năvala fumului care i-ar fi făcut să înțeleagă imediat că sunt

condamnați, sau aerul curat și speranța falsă, oribil spulberată, într-o corecție de ultimă clipă, salvarea.

Transcrierea indica declanșarea alarmei în carlingă. Un ton de alertă de altitudine. O voce înregistrată care avertiza în mod repetat *Trafic*, deoarece coborau prin coridoare de zbor atribuite unei alte aeronave.

Joe întrebă:

— Ce înseamnă referirea la „alarmă de zdruncinare”?

— E o alarmă care sună ca o zornăială puternică, e un zgomot înfricoșător pe care nu-l poate ignora nimeni, avertizând piloții că avionul pierde altitudine, că se prăbușesc.

Cuprins în pumnul soartei care lovea spre pământ, comandantul Victor Santorelli încetă brusc să geamă. Își recapătă cunoștința. Poate că văzuse norii biciuind parbrizul. Sau poate că 747 era deja sub stratul de nori din înălțimi, înlesnindu-i panorama fantomatică a peisajului statului Colorado repezindu-se spre ei, vag luminoasă, cu nuanțe de gri, de la cenușiu-prăfuit până la cenușiul-cărbunelui, cu licăriri aurii dinspre Pueblo, care scânteia la sud. Sau poate că vacarmul alarmelor și datele catastrofale care fulgerau pe cele șase monitoare i-au spus într-o secundă tot ce avea nevoie să știe. Santorelli spusese: „Dumnezeule!”

— Vocea lui era înecată, guturală, spuse Barbara, ceea ce poate însemna că Blane îi spărsese nasul.

Citind doar transcrierea, Joe auzea spaima lui Santorelli și dorința lui frenetică de a supraviețui.

SANTORELLI: Dumnezeule! Nu, Doamne, nu!
BLANE: (râde): Ha-ha-ha! A început, doctore Ramlock! A început, doctore Blom!
SANTORELLI: Trage!
BLANE (râde) Ha-ha-ha! (râde) Înregistrăm?
SANTORELLI: Trage în sus!

Santorelli respiră rapid, scrâșnind. Geme, se luptă cu ceva, poate cu Blane, dar pare mai degrabă că se luptă cu volanul de comandă. Poate că și respirația lui Blane este precipitată, dar nu este înregistrată pe bandă.

SANTORELLI: La naiba! La naiba!

BLANE: înregistrăm?

Uluit, Joe spuse:
— De ce întreabă mereu dacă se înregistrează?
Barbara clătină din cap.
— Nu știu.
— De cât timp era pilot?
— De peste douăzeci de ani.
— Știa probabil că vocile din carlingă se înregistrează permanent, nu?
— Probabil că știa. Desigur. Dar nu e în toate mințile, nu?
Joe citi ultimele cuvinte ale celor doi bărbați.

SANTORELLI: Trage!
BLANE: Oooo!
SANTORELLI: Sfântă Fecioară!
BLANE: O, da!
SANTORELLI: Nu!
BLANE: (entuziasm copilăresc) O, da!
SANTORELLI: Susan!
BLANE: Acum. Privește!

Santorelli începe să urle.

BLANE: Fain!

Urletul lui Santorelli durează trei secunde și jumătate, până la sfârșitul înregistrării, oprită de impact.

Vântul mătura iarba din poiană. Cerul era umflat de potopul care aștepta să se reverse. Natura era pusă pe curățenie.
Joe împături cele trei coli de hârtie și le băgă într-un buzunar al sacoului.
Preț de o clipă nu putu să vorbească.
Un fulger în depărtare. Tunet. Nori în mișcare.
În cele din urmă, cu privirea ațintită în crater, Joe spuse:
— Ultimul cuvânt rostit de Santorelli a fost un nume.
— Susan.
— Cine e?

— Soția lui.

— Am bănuit.

La sfârșit, nicio rugăminte adresată lui Dumnezeu, nicio implorare a milosteniei divine. La sfârșit, o cumplită acceptare. Un nume rostit cu dragoste, cu regret și cu un dor sfâșietor, dar poate totodată un strop de speranță. Și în ochiul minții nu imaginea crudă a pământului năvălind tot mai aproape sau întunericul ce va urma, ci un chip drag.

Din nou, pentru câteva clipe, Joe amuți.

• Capitolul 11

Barbara Christman îl conduse de la craterul de impact mai departe, în poiana în pantă, spre nord, la un loc aflat la cel mult douăzeci de metri de pâlcul de plopi morți, carbonizați.

— Pe aici, pe undeva, în general în zona asta, dacă-mi amintesc corect, spuse ea. Dar ce contează?

Când Barbara ajunsese prima dată în poiană în dimineața de după accident, rămășițele zdrențuite și răspândite ale 747-400 nu semănau cu epava unui avion de pasageri. Doar două piese fuseseră imediat recunoscute: o porțiune dintr-un motor și un modul de trei scaune de pasageri.

Joe spuse:

— Trei scaune, unul lângă celălalt?

— Da.

— Cu spătarele drepte?

— Da. La ce te gândești?

— Ai putea identifica partea avionului de care aparțineau scaunele?

— Joe…

— Din ce parte a avionului erau? repetă el răbdător.

— Nu puteau fi de la clasa întâia și nici de la clasa *business* de pe puntea principală sau de pe cea superioară, pentru că acolo sunt numai module de două scaune. Șirurile centrale din clasa *economic* au câte patru scaune, deci probabil că proveneau din rândurile de la babord sau tribord, clasa *economic*.

— Au fost avariate?

— Desigur.

— Grav?

— Nu atât de grav pe cât te-ai aștepta.

— Arse?

— Nu total.

— Dar arse totuși?

— Din câte-mi amintesc… erau doar câteva urme mici de arsură și un pic de funingine.

— De fapt, tapițeria nu era efectiv intactă?

Fața ei lată, limpede, era acum întunecată de îngrijorare.

— Joe, nimeni n-a supraviețuit acestui accident.

— Era tapițeria intactă? insistă el.

— Din câte-mi amintesc… era ușor sfâșiată. Nimic grav.

— Era sânge pe tapițerie?

— Nu-mi amintesc.

— Cadavre pe scaune?

— Nu.

— Bucăți de trupuri?

— Nu.

— Centuri rămase atașate?

— Nu-mi amintesc. Probabil.

— Dacă centurile erau atașate…

— Nu, e ridicol să-ți închipui că…

— Michelle și fetele erau la clasa *economic*, spuse el.

Barbara își mușcă buza și își dezlipi privirea de la el, îndreptând-o spre furtuna care se apropia.

— Joe, familia ta nu era pe scaunele acelea.

— Știu asta, o asigură el. Știu.

Dar cât și-ar fi dorit!

Ea îi întâlni din nou privirea.

— Au murit. S-au dus. Nu neg asta, Barbara.

— Deci revii la Rose Tucker.

— Dacă aș putea afla unde ședea ea în avion și dacă locul ei era fie la babord fie la tribord la clasa *economic*, ar fi măcar o oarecare confirmare.

— A cui?

— A versiunii ei.

— Confirmare, spuse Barbara neîncrezătoare.

— A supraviețuirii ei.

Barbara scutură din cap.

— Tu n-ai întâlnit-o pe Rose, spuse el. Nu e un fulg. Nu cred că minte. Are… forță, e o prezență.

Vântul aduse mirosul de ozon al fulgerului de la răsărit, acel miros de cortină de teatru care se ridică imediat înainte de intrarea în scenă a ploii.

Barbara spuse pe un ton de exasperare tandră:

— Au coborât peste șase kilometri, au intrat direct cu botul în pământ, fără nicio alunecare, tot avionul acela blestemat s-a sfărâmat în jurul lui Rose Tucker, cu o forță explozivă incredibilă…

— Înțeleg asta.

— Zău că nu vreau să fiu crudă, Joe, dar înțelegi cu adevărat? După tot ce ai auzit, înțelegi? O forță explozivă uriașă s-a dezlănțuit de jur împrejurul acestei Rose. O forță de impact suficient de mare pentru a pulveriza piatra. Alți pasageri și echipajul… În majoritatea cazurilor carnea a fost efectiv smulsă de pe oasele lor într-o clipă, desprinsă, ca și cum ar fi fost fiartă. Zdrențuită. Topită. Dezintegrată. Până și oasele au fost fărâmițate și strivite ca niște crochete. Apoi, în clipa următoare, chiar în timp ce avionul încă se mai afunda în pământ, un jet de combustibil – un jet fin ca un norișor de aerosoli – explodează. Foc pretutindeni. Gheizere de foc, râuri de foc, valuri de foc care se rostogolesc neiertătoare. Rose Tucker n-a coborât plutind pe scaunul ei ca un puf de păpădie, pentru ca apoi să plece de acolo, străbătând acel infern.

Joe privi cerul, apoi privi pământul de la picioarele lui și pământul era mai luminos.

— Ai văzut filme, reportaje, în care un oraș este lovit de o tornadă, totul este la pământ, totul se preface în moloz atât de mărunt, încât l-ai putea cerne printr-o sită – și chiar în mijlocul catastrofei, o casă, neatinsă sau aproape neatinsă, spuse el.

— Acela este un fenomen meteorologic, un capriciu al vântului. Dar aici e fizică simplă, Joe. Legile materiei și ale mișcării. Capriciul nu are niciun rol în fizică. Dacă acel oraș afurisit s-ar fi prăbușit de la o înălțime de peste șase kilometri, singura casa supraviețuitoare s-ar fi prefăcut și ea în moloz.

— Câtorva familii de supraviețuitori… Rose le-a arătat ceva care le dă curaj.

— Ce?

— Nu știu, Barbara. Vreau să văd. Vreau să-mi arate și mie. Dar problema este că… ei o cred când spune că a fost în avionul acela. E mai mult decât simplă credință. Joe își aminti ochii strălucitori ai Georginei Delmann. Este o convingere profundă.

— Atunci e o artistă în ale escrocheriei, fără egal.

Joe ridică din umeri.

La câțiva kilometri depărtare, un diapazon de fulgere vibră și străpunse norii de furtună. La răsărit, cădeau perdele de ploaie cenușie.

— Nu știu de ce, spuse Barbara, dar n-am impresia că ești un om prea credincios.

— Nu sunt. Michelle ducea copiii la școala duminicală și la biserică în fiecare săptămână, dar eu nu mă duceam. Era singurul lucru pe care nu-l împărțeam cu ele.

— Ești ostil religiei?

— Nu. Dar nu mă pasionează, nu mă interesează. Am fost întotdeauna la fel de indiferent față de Dumnezeu, pe cât părea că este el față de mine. După accident… am făcut singurul pas în „călătoria mea spirituală” de la dezinteres la necredință. Nu poate fi împăcată nicicum ideea unui Dumnezeu bun cu ceea ce li s-a întâmplat tuturor oamenilor din acel avion… și celor care-și vor petrece tot restul vieții ducându-le dorul.

— Atunci, dacă ești un ateu atât de convins, de ce insiști să crezi în acest miracol?

— Nu spun că supraviețuirea lui Rose Tucker a fost un miracol.

— Să fiu a naibii dacă pot înțelege ce altceva ar putea fi. Numai Dumnezeu și o echipă de salvare alcătuită din îngeri ar fi putut s-o scoată întreagă de acolo, insistă Barbara cu o notă de sarcasm.

— Nu mă gândesc la o intervenție divină. Există o altă explicație, ceva uimitor, dar logic.

— Imposibil, se încăpățână ea.

— Imposibil. Da, dar la fel a fost tot ce s-a petrecut în carlingă cu căpitanul Blane.

Ea ținu piept privirii lui în timp ce căuta un răspuns în dosarele groase și ordonate din mintea ei. Nu reuși să-l găsească, în schimb spuse:

— Dacă nu crezi în nimic, atunci ce te aștepți să-ți spună Rose? Ai menționat că ea le spune ceva care „le dă curaj”. Nu-ți dai seama că trebuie să fie ceva de natura spirituală?

— Nu neapărat.

— Dar ce altceva ar putea fi?

— N-am idee.

Repetând vorbele lui Joe, îngroșate cu exasperare, ea spuse:

— Ceva uimitor, dar logic.

El își întoarse privirea de la ea, îndreptând-o spre copacii înșiruiți pe câmp și își dădu seama că în pâlcul de plopi loviți de foc era un singur supraviețuitor, îmbrăcat în frunze. În locul trunchiului caracteristic, neted și palid, avea o coajă neagră, solzoasă, care va produce un contrast uluitor toamna, când frunzele sale se vor îngălbeni.

— Ceva uimitor, dar logic, confirmă el.

Mai aproape ca oricând, fulgerul brăzdă cerul ca o scară și bubuitul tunetului coborî treaptă cu treaptă.

— Să mergem, spuse Barbara. Oricum nu mai avem ce vedea aici.

Joe o urmă prin poiană, dar se opri din nou la marginea craterului de impact.

De cele câteva ori când asistase la întrunirile Prietenilor Înțelegători, auzise alți părinți îndureraţi vorbind despre Punctul Zero. Punctul Zero era momentul morții copilului, moment din care urma să fie datat viitorul fiecăruia, bătaia de ochi în timpul căreia copleșitoarea pierdere îți întoarce măsurătoarele interne la zero. Era momentul în care fragila ta cutie cu speranțe și dorințe – care păruse odinioară un sipet ireal cu visuri luminoase – se răsturnase și conținutul ei se revărsa în abis, lăsându-te cu zero speranțe. Într-o secundă, viitorul nu mai era o împărăție a șanselor și a minunilor, ci un jug al obligațiilor – și numai trecutul inaccesibil îți oferea un lăcaș ospitalier.

El exista la Punctul Zero de peste un an și timpul se îndepărtase de el în ambele direcții, căci nu aparținea nici zilelor viitoare, nici celor lăsate în urmă. Era ca și cum ar fi fost cufundat într-un rezervor cu nitrogen lichid și zăcea în somnul criogenic.

Acum se afla într-un alt Punct Zero, cel fizic, în care pieriseră soția și fiicele sale. Dorința lui de a le primi înapoi era atât de aprigă, încât îi sfâșia viscerele ca ghearele unui vultur. Dar în cele din urmă, mai dorea ceva: dreptate pentru ele, dreptatea care să nu confere un sens morții lor, ci morții lui.

Trebuia să se ridice din acel pat criogenic, să scuture gheața de pe oasele și venele sale și să nu se mai întindă pe pat până ce nu va dezgropa adevărul din mormântul lui. Pentru femeile pe care le pierduse, va arde palate, va doborî imperii, va distruge lumea dacă va fi nevoie, pentru a găsi adevărul.

Și acum înțelese deosebirea dintre dreptate și o simplă răzbunare:

dreptatea autentică nu-i va alina durerea, nu-i va da sentimentul victoriei; îi va permite doar să iasă din Punctul Zero și, odată misiunea lui îndeplinită, să moară împăcat.

•

Printre coniferele boltite fluturau aripile albe ale luminii de furtună, tot mai multe, radiind parcă din cerul trosnitor. Tunetul și rafalele de vânt răsunau ca bătăi de aripi în urechile lui Joe și mii de umbre înaripate se roteau și se clătinau între trunchiurile de copaci și pe patul pădurii.

Exact în clipa când el și Barbara ajunseră la mașina aflată la capătul năpădit de bălării al drumului îngust, o puternică rafală de ploaie începu să șuiere și să vuiască printre pini. Se îngrămădiră înăuntru, cu stropi de ploaie ca niște nestemate pe păr și pe fețe, iar bluza ei albastră era împestrițată cu pete vinete ca prunele.

Nu descoperiseră ce o speriase pe căprioară alungând-o din ascunzătoarea ei, dar Joe era sigur acum că vinovat fusese un alt animal. În timp ce fugeau de ploaie, el simțise numai fereala sălbăticiunilor, nu amenințarea mult mai înfricoșătoare a oamenilor.

Cu toate acestea, aglomerarea de conifere părea să furnizeze o arhitectură ideală pentru niște asasini. Umbrare tainice, fundături, capcane, bârloguri verzi, întunecate.

În timp ce Barbara porni Fordul Explorer și o luă pe același drum pe care veniseră, Joe era încordat. Cerceta pădurea. Aștepta glontele.

Când ajunseră la drumul de pietriș, el spuse:

— Cei doi tipi pe care Blane i-a menționat pe banda din carlingă…

— Doctorul Blom și doctorul Ramlock.

— Ai încercat să afli cine sunt, ai inițiat cercetarea lor?

— Când am fost la San Francisco, am scotocit trecutul lui Delroy Blane. Căutam orice problemă personală care ar fi putut să-i producă o stare psihică instabilă. Am întrebat familia și prietenii lui dacă auziseră de acele nume. Nimeni nu auzise de ele.

— Ai verificat datele personale ale lui Blane, întâlnirile notate pe agenda lui, carnetul lui de cecuri?

— Da. N-am găsit nimic. Și medicul familiei Blane afirmă că nu l-a recomandat niciodată pe pacientul lui unor specialiști cu aceste nume. Nu există medic, psihiatru sau psiholog cu aceste nume în zona San Francisco. Până aici am ajuns eu. Pentru că apoi am fost trezită de ticăloșii ăia în camera de la hotel, cu un pistol spre fața mea și mi s-a spus să nu-mi bag nasul.

•

Până la capătul drumului cu pietriș și apoi pe autostrada asfaltată, unde ploaia argintie șfichiuitoare dansa înspumată pe capota mașinii, Barbara păstră o tăcere încordată. Era încruntată, dar, după cum simți Joe, nu fiindcă vremea nemiloasă o obliga să conducă foarte atent.

Fulgerele și tunetele încetaseră. Acum furtuna își cheltuia întreaga energie în vânt și ploaie.

Joe asculta păcănitul monoton al ștergătoarelor pe parbriz.

Asculta de asemenea stropii biciuiți pocnind pe geam, care i se păruseră la început o zornăială haotică fără sens, dar treptat începu să-și închipuie că aude un anumit tipar ascuns al ritmului ploii.

Barbara nu găsea poate un anumit tipar, ci o piesă ciudată de *puzzle* pe care o trecuse cu vederea.

— Îmi amintesc ceva bizar, dar…

Joe aștepta.

— … dar nu vreau să încurajez strania ta amăgire…

— Amăgire?

Ea își întoarse privirea spre el.

— Ideea că ar fi putut exista un supraviețuitor.

— Încurajează-mă. Nu prea am avut parte de încurajări în anul care a trecut, spuse Joe.

Ea ezită și apoi oftă.

— Un fermier care locuia nu departe de acest loc dormea deja când s-a prăbușit zborul 353. Cei care lucrează pământul se culcă devreme prin părțile astea. L-a trezit explozia. Apoi cineva a sosit la ușa lui.

— Cine?

— A doua zi, a sunat la șeriful ținutului și biroul șerifului i-a făcut legătura cu centrul de comandă al investigațiilor. Dar n-a ieșit mare lucru la iveală.

— Cine a sosit la ușa lui în toiul nopții?

— Un martor, spuse Barbara.

— Al accidentului?

— Probabil.

Ea îl privi, dar apoi își îndreptă repede atenția spre autostrada măturată de ploaie.

Ținând seama de cele ce-i spusese Joe, această amintire i se păru pe moment Barbarei tot mai răscolitoare. I se încrețiră cozile ochilor,

de parcă s-ar fi căznit să vadă nu prin aversa de ploaie, ci să vadă mai limpede în trecut și își strânse buzele de parcă se lupta să nu spună mai mult.

— Un martor al accidentului, îi suflă Joe.

— Nu-mi amintesc de ce s-a dus tocmai la casa aceea de fermă sau ce voia ea acolo.

— Ea?

— Femeia care pretindea că a văzut avionul prăbușindu-se.

— Mai e ceva, spuse Joe.

— Da. Din câte-mi amintesc… era negresă.

Lui Joe i se poticni respirația în plămâni, dar în cele din urmă scoase aerul afară și spuse:

— I-a spus fermierului numele ei?

— Nu știu.

— Dacă i l-a spus, mă întreb dacă el și-l mai amintește.

•

La bifurcația din autostradă, drumul spre fermă era flancat de stâlpi albi, înalți care susțineau o pancartă pe care era scris cu litere verzi grațioase pe un fond negru: LOOSE CHANGE RANCH. Sub aceste trei cuvinte era scris cu litere mai mici, de mână: *Jeff și Mercy Ealing.*

Cărarea cu pietriș era flancată de un gard alb de fermă care împărțea câmpul în pășuni mai mici. Trecură pe lângă un ring mare de călărie, un teren de antrenament și numeroase grajduri vopsite în verde.

Barbara spuse:

— Eu n-am fost aici anul trecut, dar unul din oamenii mei mi-a făcut un raport. Revenind la mine… Este o fermă de cai. Cresc cai de rasă de prăsilă și cai de curse. Mai cresc și vând câțiva cai de spectacol, cai arabi, cred.

Iarba pășunii, când bătucită de vânt, când culcată de ploaia torențială, nu găzduia pe moment niciun cal. Ringul de călărie și terenul de antrenament erau pustii.

La câteva grajduri, partea de sus a ușii olandeze a fiecărei boxe era deschisă. Ici și colo, caii priveau furtuna din adăposturile lor sigure. Unii erau la fel de întunecați ca spațiile în care stăteau, dar alții erau palizi sau pestriți.

Casa de fermă, mare și frumoasă, cu șindrilă albă și obloane verzi, încadrată de pâlcuri de plopi, avea în față cea mai adâncă verandă pe

care o văzuse vreodată Joe. Sub mantia grea de întunecime aruncată de furtună, o licărire gălbuie ospitalieră ca lumina unei vetre umplea câteva ferestre.

Barbara parcă pe un intrând al aleii. Alergă împreună cu Joe prin ploaie – care fusese până atunci caldă ca apa de baie, dar acum se răcise – până la veranda adăpostită. Ușa se legănă spre interior, balamalele scârțâiră și un arc uzat, încordat vibră, ambele producând sunete cu un ton atât de rotund, încât erau ciudat de plăcute; ele evocau vremuri petrecute într-un ritm lent și nu atât o stare de degradare, cât mai degrabă o elegantă neglijare.

Veranda era mobilată cu fotolii de răchită albe cu perne verzi și din jardinierele de fier forjat se revărsau ferigi.

Ușa casei era deschisă și un bărbat de vreo șaizeci de ani, cu o pelerină neagră de ploaie, aștepta într-o parte a verandei. Pielea îngroșată de intemperii a feței lui înnegrite de soare era foarte zbârcită și patinată, ca pielea unei șei îndelung folosite. Ochii albaștri erau la fel de ageri și de prietenoși ca zâmbetul lui. Își ridică glasul ca să fie auzit peste răpăitul ploii pe acoperiș.

— Bună dimineața. E o zi bună pentru rațe.

— Sunteți domnul Ealing? întrebă Barbara.

— Eu sunt, spuse un alt bărbat cu pelerină neagră, care se ivi în cadrul ușii deschise.

Era cu vreo zece centimetri mai înalt și cu vreo douăzeci de ani mai tânăr decât bărbatul care făcuse comentarii despre vreme. Dar viața petrecută în șa, sub soarele fierbinte, pe vânt uscat și în toiul iernii, începuse deja să-i erodeze suprafețele netede și viguroase ale tinereții, binecuvântându-l cu o față brăzdată în mod plăcut, atrăgătoare, care evoca o experiență vastă și o înțelepciune rurală.

Barbara făcu prezentările, sugerând că lucra încă în Consiliul de Securitate și că Joe era asociatul ei.

— Vă mai ocupați încă de asta după un an întreg? întrebă Ealing.

— N-am reușit să stabilim cauza, spuse Barbara. Nu ne place să închidem un dosar până ce nu aflam ce s-a întâmplat. Am venit aici ca să vă întrebam de femeia care v-a bătut la ușă în noaptea aceea.

— Da, îmi amintesc.

— Puteți s-o descrieți? întreba Joe.

— Era o femeie micuță. De vreo patruzeci și ceva de ani. Frumușică.

— Negresă?

— Da, era negresă. Dar mai avea și alt sânge. Poate mexican. Sau mai degrabă chinez. Sau poate vietnamez.

Joe își aminti alura asiatică a ochilor lui Rose Tucker.

— V-a spus numele ei?

— Probabil, spuse Ealing. Dar nu mi-l amintesc.

— La cât timp după accident a apărut aici? întrebă Barbara.

— La puțin timp. Ealing avea în mână o geantă de piele asemănătoare cu geanta unui medic. O mută din dreapta în stânga. Pe mine și pe Mercy ne-a trezit zgomotul unui avion în cădere, înainte de a se buși de pământ. Era un zgomot mai puternic decât am auzit vreodată de la un avion prin părțile astea, dar am știut ce este. Eu m-am dat jos din pat și Mercy a aprins lumina. Abia am apucat să spun „Ah, Doamne!" și am auzit ca un fel de detunătură puternică într-o carieră de piatră în depărtare. S-a zgâlțâit și casa un pic.

Bărbatul mai vârstnic se foia nerăbdător, de pe un picior pe celălalt.

Ealing spuse:

— Cum se mai simte, Ned?

— Nu prea bine, spuse Ned. Nu e bine deloc.

Privind spre lunga alee care se micșora în ploaia șfichiuitoare, Jeff Ealing spuse:

— Unde naiba e doctorul Sheely? Își șterse fața cu mâna, făcând-o parcă să pară mai lungă.

— Dacă am sosit într-un moment nepotrivit…

— Avem o iapă bolnavă, dar vă pot acorda un minut, îi asigură Ealing. Reveni la noaptea accidentului. Mercy a sunat la Salvarea din Pueblo County și m-am îmbrăcat la repezeală și am scos camioneta pe drumul principal, am luat-o spre sud, încercând să ghicesc unde căzuse și gândindu-mă cu ce-aș putea fi de ajutor. Se vedea foc pe cer – nu direct, lumina produsă de el. Când am reușit să mă orientez și să ajung prin apropiere, o mașină a șerifului bloca deja intrarea pe autostradă. O alta a tras în spatele meu. Instalau o barieră, în așteptarea echipelor de cercetare și salvare și au spus răspicat că nu era o treabă pentru binevoitori neinstruiți. Așa că m-am întors acasă.

— Cât timp ați lipsit?

— Nu cred că mai mult de patruzeci și cinci de minute. Apoi am stat în bucătăria de aici cu Mercy încă vreo jumătate de oră și am băut o cafea fără cofeină cu un strop de whisky, treji de-a binelea, ascultând știrile la radio și întrebându-ne dacă merita să încercăm să

ne culcăm din nou, când am auzit bătăi în ușa din față.

Joe spuse:

— Deci ea a apărut la o oră și cincisprezece minute după accident.

— Cam așa.

Întrucât uruitul motorului era mascat de ploaia torențială și de corul tremurător al plopilor scuturați de vânt, vehiculul care se apropia nu le atrase atenția decât când ajunse lângă ei. Era un Jeep Cherokee. În clipa în care viră în intrândul din fața casei, farurile ca niște săbii de argint retezară ploaia necontenită.

— Slavă Domnului! exclamă Ned, trăgându-și pe cap gluga pelerinei. Portița verandei scârțâi când o împinse și ieși în furtună.

— A venit doctorul Sheely, spuse Jeff Ealing. Trebuie să-l ajutăm cu iapa. Dar oricum Mercy știe mai multe decât mine despre femeia aceea. Duceți-vă să vorbiți cu ea.

Părul blond-cărunt al lui Mercy Ealing era prins în trei agrafe, lăsând fața și ceafa libere. Făcuse însă prăjituri și câțiva cârlionți se desfăcuseră, atârnând în spirală pe obrajii roșii.

Ștergându-și mâinile pe șorț și apoi, mai temeinic, pe un prosop de vase, insistă ca Barbara și Joe să se așeze la masă pentru micul dejun din spațioasa lor bucătărie, în timp ce le turna cafea în cești. Le aduse apoi o farfurie plină ochi cu prăjiturile abia scoase din cuptor.

Ușa din spate era întredeschisă. Dincolo de ea era veranda din spate, fără portiță. Ritmul ploii se auzea înăbușit, ca bătăile unei tobe la un cortegiu funerar trecând pe autostradă.

Era cald și mirosea a păsat de ovăz, ciocolată și nuci prăjite.

Cafeaua era bună și prăjiturile și mai bune.

Pe perete era agățat un calendar religios. Imaginea lunii august îl înfățișa pe Iisus pe malul mării, adresându-se unei perechi de frați pescari, Petru și Andrei, care își lepădau năvoadele și îl urmau pentru a deveni pescari de oameni.

Joe se simțea de parcă ar fi căzut printr-o trapă într-o realitate diferită de cea în care trăia de un an, ieșind dintr-un loc rece și străin și intrând în lumea normală, cu necazurile ei de zi cu zi, cu plăcutele ei îndeletniciri de rutină și cu credința simplă în dreapta rânduială a lumii.

În timp ce verifică prăjiturile din cele două cuptoare, Mercy își aminti de noaptea accidentului.

— Nu, nu se numea Rose, ci Rachel Thomas.

Aceleași inițiale, își dădu seama Joe. Poate că Rose ieșise pe

picioarele ei de la locul accidentului bănuind cumva că avionul fusese doborât pentru că era ea la bordul lui. Poate era nerăbdătoare să-i convingă pe dușmanii ei că ea murise. Păstrarea acelorași inițiale o ajuta probabil să-și amintească numele fals pe care-l folosise.

— Venea cu mașina de la Colorado Springs la Pueblo când a văzut avionul căzând, chiar pe deasupra ei, spuse Mercy. Biata de ea s-a speriat îngrozitor, a apăsat tare pe frână, mașina s-a răsucit și i-a scăpat de sub control. Noroc cu centura de siguranță. A ieșit de pe șosea, a căzut în prăpastie și s-a răsturnat.

— Pățise ceva?

În timp ce lua cu lingura bucăți de aluat pentru a le pune în tăvile de copt unse, Mercy spuse:

— Nu, era absolut nevătămată, doar un pic zdruncinată. Era o prăpastie mică. Avea hainele murdare, cu fire de iarbă și bălării lipite de ele, dar era teafără. Tremura ca o frunză pe furtună, dar era teafără. Era o dulceață de femeie, mi-a fost tare milă de ea.

Barbara i se adresă lui Joe insinuant:

— Deci pretindea că fusese martoră la accident.

— O, nu cred că inventa, spuse Mercy. A fost în mod sigur martoră la accident. Era șocată de ceea ce văzuse.

Se auzi zbârnâitul unui ceas. Îndreptându-și atenția spre îndeletnicirile ei, Mercy își vârî o mână într-o mănușă de bucătărie. Scoase din cuptor o tavă plină cu prăjituri maronii aromate.

— Femeia aceea a venit atunci după ajutor? întrebă Barbara.

Mercy puse tava de aluminiu fierbinte pe un grătar de răcire și spuse:

— Voia să comande un taxi la Pueblo, dar i-am spus că n-ar veni niciunul până aici, nici într-un milion de ani.

— Nu voia un camion care să-i tracteze mașina? întrebă Joe.

— Nu-și imagina că era posibil așa ceva în toiul nopții, la o depărtare atât de mare de Pueblo. Urma să se întoarcă în ziua următoare cu un șofer de camion pentru tractare.

— Ce-a făcut când i-ați spus că nu putea obține un taxi? întrebă Barbara.

În timp ce introducea o altă tavă cu aluat în cuptor, Mercy spuse:

— A, după aceea le-am dus chiar eu cu mașina la Pueblo.

— Tocmai până în Pueblo? întrebă Barbara.

— Păi Jeff trebuia să se trezească înaintea mea. Rachel n-a vrut să înnopteze la noi și nu ne-a luat mai mult de o oră ca s-ajungem la

Pueblo, fiindcă am tras tare, spuse Mercy închizând ușa cuptorului.

— Ați făcut un gest extraordinar, spuse Joe.

— Vi se pare? N-a fost nimic extraordinar. Domnul vrea să fim buni samariteni. Pentru asta ne aflăm pe pământ. Când vezi oameni cu asemenea necazuri, trebuie să-i ajuți. Și era o doamnă tare cumsecade. Pe tot drumul spre Pueblo, n-a contenit să vorbească despre bieții oameni din avionul acela. Era cutremurată. De parcă ar fi fost din vina ei ce li se întâmplase, și asta numai pentru că văzuse avionul cu câteva secunde înainte de a se izbi de pământ. În orice caz, în Pueblo nu se întâmpla mare lucru, dar întoarcerea spre casă în noaptea aceea a fost un iad, pentru că era o circulație nebună spre locul accidentului. Mașini de poliție, ambulanțe, cisterne de pompieri. Și o mulțime de spectatori. Stăteau la marginea drumului lângă mașini și camionete, sperând probabil să vadă ceva sânge. M-au trecut fiori. O tragedie poate să scoată la iveală ce e mai bun în oameni, dar și ce e mai rău.

— În drum spre Pueblo, v-a arătat locul în care mașina ei ieșise din șosea?

— Era prea tulburată ca să recunoască locul exact pe întuneric și în condițiile acelea. Și nu ne puteam opri la fiecare jumătate de kilometru ca să vedem dacă acolo căzuse, fiindcă n-am mai fi ajuns niciodată s-o ducem pe biata fată acasă să se culce.

Un alt ceas zbârnâi.

Mercy își puse din nou mănușa tricotată și deschise ușa celui de al doilea cuptor, spunând:

— Era epuizată, i se închideau ochii de somn. N-o mai interesa niciun camion de tractare, nu voia decât s-ajungă acasă, în pat.

Joe era sigur că nu existase nicio mașină. Rose plecase din poiana cuprinsă de flăcări, intrase în pădure, aproape orbită de trecerea de la vâlvătăile focului la întuneric, dar disperată să scape de acolo înainte de a descoperi cineva că era în viața, convinsă că 747 fusese doborât din cauza ei. Înspăimântată, în stare de șoc, îngrozită de măcel, rătăcită într-un loc pustiu, preferase să riște să moară de foame și de frig, decât să fie găsită de o echipă de salvare și poate să cadă în mâinile dușmanilor ei înzestrați cu o putere stranie. În curând, printr-un mare noroc, ajunsese la o colină de unde reușise să zărească în depărtare, printre copaci, luminile de la Loose Change Ranch.

Dând la o parte ceașca goală de cafea, Barbara întrebă:

— Mercy, unde ai dus-o pe femeia aceea în Pueblo? Îți amintești adresa?

Ținând tava pe jumătate afară din cuptor, ca să examineze prăjiturile, Mercy spuse:

— Nu mi-a spus adresa. M-a ghidat stradă cu stradă până am ajuns la casa ei.

Fără îndoială că era o casă aleasă de Rose la întâmplare, întrucât era puțin probabil să cunoască pe cineva în Pueblo.

— Ai văzut-o intrând? întrebă Joe.

— Mă gândisem să aștept până ce va descuia ușa și va intra în casă. Dar mi-a mulțumit, a spus „să te ajute Dumnezeu” și eu am tulit-o înapoi, spre casă.

— Ai putea să mai găsești casa aceea? întrebă Barbara.

Hotărând că prăjiturile mai aveau nevoie de un minut ca să se coacă, Mercy introduse tava înapoi în cuptor, își scoase mănușa și spuse:

— Desigur. E o casă mare și frumoasă într-un cartier foarte select. Dar nu era a lui Rachel, ci a asociatului ei la cabinetul medical. V-am spus că era medic în Pueblo?

— Dar n-ai văzut-o intrând efectiv în casă? întrebă Joe.

Presupunea că Rose așteptase până ce Mercy dispăruse, apoi se îndepărtase de casă și găsise un mijloc de transport care s-o scoată din Pueblo.

Mercy avea fața congestionată și asudată din cauza cuptorului, în timp ce rupse două prosoape de hârtie de pe un sul și își șterse transpirația de pe frunte, spuse:

— Nu. După cum am spus, le-am lăsat în față și ele au pornit pe alee.

— *Le-ați* lăsat?

— Biata micuță somnoroasă. Era o scumpete. Fiica asociatului lui Rachel.

Barbara se uită uimită la Joe, apoi se aplecă în față, spre Mercy.

— Era și un copil?

— Era un îngeraș, somnoroasă, dar nu era deloc sâcâitoare.

Joe își aminti atunci că Mercy mai folosise pluralul în timpul povestirii și își dădu brusc seama că acest lucru necesita o interpretare mai literală decât cea pe care i-o dăduse el.

— Adică Rose… Rachel avea un copil cu ea?

— Păi n-am spus?

Mercy părea mirată, aruncând prosoapele umede la gunoi.

— N-am înțeles că era un copil, spuse Barbara.

— V-am spus, repetă Mercy uimită de zăpăceala lor. În urmă cu un an, când a venit tipul de la comisia voastră, i-am spus totul despre Rachel și despre fetiță, i-am spus că Rachel fusese martor la accident.

Privindu-l pe Joe, Barbara spuse:

— Nu mi-am amintit. Cred că e mare lucru că mi-am amintit și casa asta.

Lui Joe i se răsuci inima în piept, se răsuci ca o roată de mult înțepenită, pe o osie ruginită.

Fără să-și dea seama de uriașul impact pe care îl avea dezvăluirea ei asupra lui Joe, Mercy deschise ușa cuptorului ca să mai verifice o dată prăjiturile.

— Ce vârstă avea fetița? întreba el.

— A, în jur de patru, cinci ani, spuse Mercy.

O premoniție apăsă pe ochii lui Joe și când îi închise, în întunericul din spatele pleoapelor roiau probabilități la care îi era frică să se gândească.

— Poți… poți s-o descrii?

— Era pur și simplu o păpușică adorabilă. Dulcică foc – dar cred că toți copiii sunt drăgălași la vârsta asta, nu? spuse Mercy.

Când Joe deschise ochii, Barbara îl fixa cu privirea și ochii ei erau scăldați în lacrimi de mila lui.

— Ai grijă, Joe, spuse ea. Nu te poate duce acolo unde speri tu.

Mercy puse tava fierbinte plină cu prăjituri coapte pe un al doilea grătar. Joe întrebă:

— Ce culoare era părul ei?

— Blonduță.

Joe se plimba în jurul mesei, înainte de a-și da seama că se ridicase de pe scaun.

După ce își luase o paletă, Mercy dezlipea prăjiturile din cele două tăvi care se răciseră și le transfera pe un platou mare.

Joe se duse lângă ea.

— Mercy, ce culoare aveau ochii fetiței?

— Nu-mi amintesc.

— Încearcă.

— Cred că albaștri, spuse ea strecurând paleta pe sub o prăjitură.

— Crezi?

— Da, era blondă.

O luă prin surprindere, luându-i paleta din mână și punând-o alături pe tăblie.

— Uită-te la mine, Mercy. E ceva important.

De la masă, Barbara îl avertiză din nou.

— Ușurel, Joe, ușurel.

El știa că trebuie să țină seama de avertismentul ei. Indiferența era singura lui apărare. Indiferența era prietena și consolarea lui. Speranța este o pasăre care zboară întotdeauna, lumina care moare întotdeauna, o piatră care strivește când nu poate fi dusă mai departe. Și totuși cu o nesăbuință care-l sperie, Joe simți că ridică piatra pe umăr, pășind în lumină, întinzând mâinile spre acele aripi albe.

— Mercy, spuse el, nu toate blondele au ochi albaștri, nu-i așa?

Față în față cu el, captivată de stăruința lui, Mercy Ealing spuse:

— Nu… cred că nu.

— Unele au ochi verzi, nu-i așa?

— Da.

— Dacă te gândești bine, sunt sigur că ai văzut și blonde cu ochi căprui.

— Nu prea multe.

— Câteva, spuse el.

Din nou îl năpădi o premoniție. Inima sa era acum ca un cal nărăvaș care lovea cu copitele potcovite în cușca coastelor lui.

— Fetița asta, spuse el, avea precis ochi albaștri?

— Nu. Nu sunt deloc sigură.

— S-ar putea să fi fost cenușii?

— Nu știu.

— Gândește-te. Încearcă să-ți amintești.

Ochii lui Mercy nu mai focalizară în clipa când memoria o propulsa înapoi, în trecut, dar după o clipă, ea scutură din cap.

— Nu pot spune nici că erau cenușii, totuși.

— Privește ochii mei, Mercy.

Ea îi privi.

El spuse:

— Sunt cenușii.

— Da.

— O nuanță de cenușiu neobișnuită.

— Da.

— Cu o urmă vagă de violet.

— Observ, spuse ea.

— Mercy… s-ar putea ca fetița să fi avut ochi ca ai mei?

Mercy părea să știe răspunsul pe care el avea nevoie să-l audă, chiar dacă nu putea ghici motivul. Fiind o femeie cu suflet bun, voia să-i facă pe plac. Totuși, în cele din urma, spuse:

— Zău că nu știu. Nu pot să spun precis.

Joe simți că se prăbușește, dar inima lui continuă să bată suficient de tare pentru a-l trezi. Păstrându-și vocea calmă, spuse:

— Imaginează-ți fața fetiței. Își puse mâinile pe umerii lui Mercy. Închide ochii și încearcă s-o vezi în minte.

Ea închise ochii.

— Pe obrazul stâng, spuse Joe. Lângă lobul urechii. La numai doi centimetri și ceva de lobul urechii. O aluniță.

Ochii lui Mercy zvâcniră sub pleoapele netede în timp ce își forța memoria.

— E o aluniță de frumusețe, nu un semn particular. Nu e o excrescență, e plată. Cam de forma unei semiluni.

După o lungă ezitare, ea spuse:

— S-ar putea să fi avut un asemenea semn, dar nu-mi aduc aminte.

— Zâmbetul ei. Un pic pieziș, puțin strâmb, în sus, la colțul stâng al gurii.

— Nu-mi amintesc să fi zâmbit. Era foarte somnoroasă… și cam ametită. Era tare dulce, dar reținută.

Joe nu mai găsi nicio trăsătură distinctivă care ar fi putut stârni amintirile lui Mercy Ealing. Ar fi putut s-o incinte ore-n șir povestindu-i despre grația fiicei lui, despre farmecul ei, despre hazul și despre râsul ei melodios. Ar fi putut vorbi mult despre frumusețea ei: fruntea lată și lină, sprâncenele și genele arămii, năsucul obraznic, urechiușele ca niște scoici, combinația de fragilitate și încăpățânare de pe fețișoara ei, care uneori îi făcea inima să se strângă când o privea cum doarme, curiozitatea și inteligența inconfundabilă care răzbătea din fiecare expresie a ei. Dar toate acestea erau totuși impresii subiective și oricât de detaliate ar fi fost asemenea descrieri, ele nu o puteau conduce pe Mercy la răspunsurile pe care el spera să le obțină.

Își luă mâinile de pe umerii ei.

Ea deschise ochii.

Joe luă paleta pe care i-o luase din mână. O puse la loc. Nu-și dădea seama ce face. Ea spuse:

— Iartă-mă.

— Nu-i nimic. Speram… am crezut… nu știu. Nu știu precis ce am crezut.

Autoamăgirea era o haină care nu i se potrivea și chiar în timp ce o mințea pe Mercy Ealing, era gol-goluț în fața lui însuși, cumplit de conștient de ceea ce sperase, de ceea ce crezuse. Îl cuprinsese din nou o criză de comportament de căutare. De data asta nu mai urmărise pe cineva într-un magazin de obiecte casnice, nici pe o imaginară Michelle într-un magazin universal, nici nu dăduse buzna spre gardul curții unei școli ca să zărească mai de aproape o Chrissie care nu era Chrissie, dar în străfundurile inimii lui era tot comportamentul de căutare. Coincidența care făcea ca acea copilă misterioasă să aibă aceeași vârstă și aceeași culoare de păr ca ale fiicei lui pierdute fusese tot ce avea nevoie ca să se năpustească din nou, bezmetic, pe urmele falselor speranțe.

— Iartă-mă, spuse Mercy, simțind imediat cum se prăbușește moralul lui. Ochii ei, alunița, zâmbetul… nu-mi spun nimic. Dar îmi amintesc numele ei. Rachel a strigat-o Nina.

În spatele lui Joe, la masă, Barbara se ridică atât de repede, că răsturnă scaunul pe care șezuse.

• Capitolul 12

În colțul verandei din spate, apa care cădea prin burlan producea o gâlgâială de glasuri fantomatice, nerăbdătoare și certărețe, guturale și șoptite, scuipând întrebări în limbi necunoscute.

Joe își simțea picioarele ca de cauciuc. Se aplecă cu ambele mâini pe balustrada udă. Ploaia se prelingea de sub streșini, stropindu-i fața.

Ca răspuns la întrebarea lui, Barbara arătă spre colinele joase și spre pădurile dinspre sud-vest.

— Locul accidentului era în direcția aceea.

— La ce distanță?

Mercy se ivi în ușa deschisă a bucătăriei.

— La vreo șapte sute și ceva de metri în linie dreaptă. Poate ceva mai mult.

Pornind din poiana sfârtecată, pătrunzând în pădurea unde focul se stinsese repede pentru că în anul acela fusese o vară umedă, continuând apoi prin întunecimea copacilor, croindu-și drum pe sub

tufele rare, acomodându-și ochii la întuneric, pășind poate pe urmele unei căprioare care-i înlesneau mersul, ajungând în vârful dealului de unde se vedeau luminile de la fermă, Rose condusese – sau mai mult cărase – copilul. La șapte sute de metri în linie dreaptă, dar de două sau de trei ori mai departe când urmai contururile terenului și calea căprioarelor.

— Doi kilometri și ceva pe jos, spuse Joe.

— Imposibil, spuse Barbara.

— Foarte posibil. Ar fi putut să-i parcurgă.

— Eu nu mă refeream la asta. Barbara se întoarse spre Mercy și spuse: Doamnă Ealing, ne-ați ajutat deja enorm, ne-ați fost efectiv de foarte mare ajutor, dar acum avem de discutat o chestiune confidențială pentru un minut sau două.

— A, desigur, înțeleg. Rămâneți aici cât de mult doriți, spuse Mercy, teribil de curioasă, dar prea politicoasă ca să-i deranjeze. Se retrase de pe prag și închise ușa bucătăriei.

— Numai doi kilometri și ceva, repetă Joe.

— Pe orizontală, spuse Barbara apropiindu-se de el și punându-i mâna pe umăr. Numai doi kilometri și ceva pe orizontală, dar peste șase kilometri pe verticală, drept în jos, din cer pe pământ. Asta este partea pe care n-o pot accepta, Joe.

Joe se lupta cu el însuși. Pentru a crede în existența supraviețuitorilor avea nevoie de credință sau de ceva asemănător și el nu era credincios, din propria lui opțiune și din necesitate. Credința în Dumnezeu i-ar cere să vadă un sens în suferința care este urzeala experienței umane și el nu vedea niciun sens în ea. Pe de altă parte, ca să creadă că acest miracol al supraviețuirii era rezultatul cercetărilor științifice efectuate de Rose, ca să-și închipuie că omenirea ar putea căpăta o putere dumnezeiască – Șadrac salvându-l pe Șadrac din cuptor, Lazăr înviindu-l pe Lazăr din mormânt – trebuia ca el să creadă în spiritul transcendent al omenirii. În bunătatea sa. În genialitatea sa benefică. După paisprezece ani de carieră ca reporter de criminalistică, el cunoștea prea bine oamenii ca să îngenuncheze în fața altarului din Prima Biserică a Omenirii Divine. Oamenii erau geniali în pregătirea propriei lor damnări, dar puțini, dacă nu chiar niciunul nu era capabil să se mântuiască pe el însuși.

Cu mâna încă pe umărul lui Joe, dură cu el, dar sfătuindu-l ca o soră bună, Barbara spuse:

— Mai întâi vrei să cred că a existat un supraviețuitor din acel măcel. Acum au apărut doi. Eu am stat printre rămășițele fumegânde, în abatorul acela și știu că șansele ca vreo persoană să fi plecat de acolo pe propriile picioare sunt una la câteva miliarde.

— De acord.

— Ba nu, una la mai mult de câteva miliarde. Cifrele ar fi astronomice, incomensurabile.

— Ai dreptate.

— Deci pur și simplu nu există absolut nicio șansă de a fi existat doi supraviețuitori, niciuna, nicio șansă cât de mică.

El spuse:

— Nu ți-am spus multe lucruri și n-o să-ți spun nici acum multe din ele, pentru că probabil e mai sigur pentru tine să nu știi. Dar îți spun ceva… această Rose Tucker este om de știință și a lucrat la un proiect important ani de zile, un proiect finanțat de guvern sau de armată, ceva secret și al naibii de important.

— La ce proiect?

— Nu știu. Dar înainte de a se urca în avionul de New York, a sunat un reporter din Los Angeles, un vechi prieten al ei, cu care a fixat un interviu, cu martori de încredere, la poarta de sosiri din LAX. A spus că va aduce cu ea ceva ce va schimba definitiv lumea.

Barbara îi cerceta ochii, în căutarea unui semn că Joe nu vorbea serios despre această fantezie a schimbării lumii peste noapte. Era o femeie logică și rațională, impresionată de fapte și detalii și experiența îi dovedise că soluțiile se găseau în ritm de melc, înaintând cu nenumărați pași extrem de mici. În calitate de investigator, avusese de-a face ani de zile cu dileme care îi puneau în față literalmente milioane de piese, cu mult mai complexe decât, în mod virtual, orice caz de omucidere încredințat vreodată unui detectiv de poliție, mistere ale faptelor umane și ale defecțiunilor tehnice ale mașinăriilor, care nu se rezolvau prin miracole, ci prin perseverență.

Joe înțelese privirea din ochii ei, pentru că gazetăria de criminalistică nu se deosebea prea mult de meseria ei.

— De fapt ce vrei tu să spui? insistă ea. Că în clipa în care avionul se rostogolește și cade, Rose Tucker scoate din geantă o sticluță cu o nouă licoare fabuloasă care conferă invulnerabilitate temporară utilizatorului, un fel de alifie de protecție față de soare, pe care și-o aplică rapid?

Lui Joe îi veni să râdă. Nu-i mai venise să râdă de un secol.

— Nu, sigur că nu.

— Atunci cum?

— Nu știu. Ceva a fost.

— N-a fost absolut nimic.

— A fost ceva, insistă el.

Odată dispărute flăcările de forjă ale fulgerelor și bubuiala tunetelor redusă la tăcere, norii clocotitori căpătaseră frumusețea aparte a fierului întunecat.

În depărtare, colinele împădurite erau învăluite într-o pâclă enigmatică – colinele pe care le trecuse în noaptea aceea, neatinse de foc și de distrugere.

Vântul vuia făcând plopii să danseze și, de-a curmezișul câmpurilor, perdelele de ploaie se umflau ca fustele fetelor dansând o tarantela.

Joe sperase din nou. Se simțise bine. Era fericit. Desigur, de aceea este speranța periculoasă. Superba senzație de înălțare, întotdeauna prea scurtă, și apoi cumplita cădere, pe atât de sfâșietoare, pe cât de sublime sunt înălțimile de unde pornește.

Dar poate că era mai rău să nu speri deloc niciodată.

Joe își punea o mulțime de întrebări și starea lui de așteptare se accentua.

Era totodată speriat.

— Ceva a fost, insistă el.

•

Își luă mâinile de pe balustradă. Își simți din nou picioarele stabile. Își șterse mâinile ude pe blugi, apoi fața împroșcată de stropii de ploaie cu mâneca scurtei, întorcându-se spre Barbara, spuse:

— A ieșit cumva vie de acolo și apoi a parcurs doi kilometri și ceva până la fermă. Doi kilometri și ceva într-o oră și un sfert e normal pe întuneric, cu un copil în brațe sau târându-l după ea.

— Detest să fiu mereu acul care înțeapă balonul…

— Atunci nu fi!

— … dar nu uita un mic amănunt.

— Ascult.

Barbara ezită o clipă, apoi spuse:

— De dragul conversației, hai să acceptăm că au existat supraviețuitori. Că această femeie a fost în avion. Numele ei este Rose Tucker… dar lui Mercy și lui Jeff le-a spus că se numește Rachel

Thomas.

— Și…?

— Dacă nu le-a spus numele ei adevărat, de ce le-a spus numele adevărat al Ninei?

— Oamenii care o urmăresc pe Rose… n-o urmăresc pe Nina, nu le pasă de Nina.

— Dacă ei află că Rose a salvat fetița și dacă ea a salvat fetița din cauza acelui adevăr ciudat și radical sau ce era, pe care îl aducea cu ea pentru a-l dezvălui într-un interviu la Los Angeles, atunci poate că fetița ar fi pentru ei un pericol la fel de mare, pe cât pare a fi Rose însăși.

— Poate. Nu știu. În momentul ăsta nu-mi pasă.

— Vreau să spun că ar fi folosit un alt nume pentru Nina.

— Nu neapărat.

— Ba da, insistă Barbara.

— Și ce contează?

— Deci poate că Nina este un nume fals.

Joe simți că i se dăduse o palmă. Nu răspunse.

— Numele copilei care a venit aici în noaptea aceea era poate Sarah, Mary sau Jennifer…

— Nu, rosti ferm Joe.

— Așa cum și Rachel Thomas este un nume fals.

— Dacă fetița nu era Nina, ar fi o coincidență extraordinară ca Rose să fi prins din văzduh numele fiicei mele. O șansă la un miliard!

— În avionul acela s-ar fi putut afla mai multe fetițe blonde de aproape cinci ani.

— Și pe amândouă să le cheme Nina? Hai, zău, Barbara!

— Dacă au existat supraviețuitori și dacă unul din ei este această fetiță blondă, spuse Barbara, ar trebui măcar să te pregătești pentru probabilitatea ca ea să nu fie Nina.

— Știu, spuse el, dar era furios pe Barbara, fiindcă-l silise să spună asta. Știu.

— Chiar știi?

— Bineînțeles.

— Sunt îngrijorată pentru tine, Joe.

— Îți mulțumesc, spuse el sarcastic.

— Sufletul tău este zdrobit.

— Mă simt bine.

— Poți claca foarte ușor.

El ridică din umeri.

— Nu, spuse ea. Uite-te la tine.

— Mă simt mai bine acum.

— S-ar putea ca ea să nu fie Nina.

— S-ar putea să nu fie Nina, recunoscu el, detestând-o pe Barbara pentru încăpățânarea cu care insista, chiar dacă știa că era sincer îngrijorată pentru el, că îi administra această pilulă de realitate ca un vaccin împotriva prăbușirii lui totale, care ar putea surveni dacă în cele din urmă speranțele lui nu s-ar împlini.

— Sunt gata să accept că s-ar putea dovedi ca ea să nu fie Nina. E-n regulă? Te simți mai bine? Pot face față dacă așa va fi situația.

— O spui, dar nu e adevărat.

El o străfulgeră cu privirea.

— Este adevărat.

— Poate că o părticică din inima ta știe că s-ar putea să nu fie Nina, o părticică infimă, dar restul inimii tale bate tare acum cu convingerea că este.

El își simți ochii strălucind – aproape dureros – în așteptarea delirantă a unei reuniri miraculoase.

Dar ochii ei erau plini de o tristețe care îl înfurie pe Joe atât de tare, încât îi venea s-o bată.

Mercy făcea bile de aluat cu unt de arahide. În ochii ei se citea o nouă curiozitate. Și prudență, după ce văzuse pe fereastră discuția lor animată de pe verandă. Poate prinsese câteva cuvinte prin geam, chiar dacă nu încercase să tragă cu urechea.

Totuși ea era o bună samariteană, căreia Iisus, Andrei și Petru din calendarul lunii august îi aminteau de credința ei și încă dorea să facă tot ce poate ca să-i ajute.

— Nu, de fapt, fetița nu și-a spus numele. Rachel a prezentat-o. Biata copilă n-a rostit nici măcar două cuvinte. Era tare obosită și somnoroasă. Și suferise probabil un șoc când se răsturnase mașina. Dar nu era rănită. Nu avea niciun semn pe ea. Doar fețișoara ei era albă ca ceara. Avea ochii grei și parcă era pe altă lume. Era într-un fel de transă. Mi-am făcut griji pentru ea, dar Rachel a spus că nu are nimic și Rachel e doctor, la urma urmei, așa că m-am mai liniștit. Păpușica a dormit în mașină pe tot drumul spre Pueblo.

Mercy rulă o bilă de aluat între palme. Puse sfera gălbuie pe o tavă și o turti ușor apăsând-o încet cu degetul mare.

— Rachel fusese în Colorado Springs în vizită de *week-end* la

familia ei și o luase pe Nina cu ea, pentru că tăticul și mămica ei erau într-o croazieră de aniversare. Cel puțin așa am înțeles eu.

Mercy începu să umple o pungă de hârtie maro cu prăjiturile răcite stivuite pe platou.

— Nu era un lucru obișnuit prin părțile astea un medic negresă și un medic alb asociați în același cabinet – și nu era un lucru obișnuit nici să vezi o negresă cu un copil alb prin părțile noastre. Dar eu înțeleg prin asta că lumea devine în sfârșit mai bună, mai tolerantă, mai iubitoare.

Împături de două ori partea de sus a pungii și i-o întinse Barbarei.

— Mulțumesc, Mercy.

Mercy Ealing i se adresă apoi lui Joe:

— Îmi pare rău că nu v-am putut ajuta mai mult.

— Ne-ai ajutat foarte mult, o asigură el și zâmbi. Și ne-ai dat și prăjituri.

Mercy se uită spre fereastra bucătăriei, aflată pe partea laterală a casei. Unul dintre grajduri se zărea prin perdeaua ploii.

— Nu-i așa că o prăjitură bună îți ridică moralul? Dar tare mi-aș dori să pot face mai mult decât niște prăjituri pentru Jeff. O iubește teribil pe iapa aceea, spuse Mercy.

Privind calendarul religios, Joe o întrebă:

— Cum de reușești să-ți păstrezi credința, Mercy? Cum naiba reușești, când în lume mor atâția oameni, când avioanele cad din cer și o iapă îndrăgită piere fără niciun motiv?

Ea nu păru surprinsă sau jignită de întrebare.

— Nu știu. E greu uneori, nu-i așa? Am fost într-un timp tare necăjită că nu puteam să avem copii. Am pierdut un număr record de sarcini și în cele din urmă m-am dat bătută. Uneori îmi vine să urlu spre cer. Și stau trează nopțile. Dar apoi mă gândesc… că viața asta are și bucurii. Și oricum, nu e decât un loc prin care trebuie să trecem spre altul mai bun. Dacă trăim veșnic nu contează prea mult ce ni se întâmplă aici.

Joe sperase într-un răspuns mai interesant. Mai adânc. Mai penetrant. Înțelepciune de om simplu. Ceva în care să poată să creadă.

În cele din urmă spuse:

— Iapa contează pentru Jeff. Și pentru tine, pentru că înseamnă atât de mult pentru el.

Ea mai luă o bucată de aluat, o rulă în palme, dându-i forma unei

luni gălbui, a unei planete minuscule, zâmbi și spuse:

— Ah, Joe, dacă aș înțelege, n-aș mai fi eu. Aș fi Dumnezeu. Și asta n-aș dori în niciun caz.

— De ce?

— Cred că este și mai trist decât felul în care se văd lucrurile de la nivelul nostru, nu crezi? El știe de ce suntem în stare, dar trebuie să ne privească veșnic cum ne poticnim, să vadă cruzimea cu care ne tratăm unul pe celălalt, ura și minciunile noastre, invidia și lăcomia fără de sfârșit. Noi vedem doar lucrurile urâte pe care le fac cei din jurul nostru, dar El vede tot. Din jilțul în care șade are o perspectivă mai tristă decât a noastră.

Mercy puse bila de aluat pe tavă și-și lăsă pe ea amprenta degetului mare: o clipă de bucurie așteptând să fie coaptă, mâncată, pentru a înălța sufletul.

•

Jeepul veterinarului era încă parcat în intrândul din alee, în fața Fordului Explorer. În partea din spate a vehiculului stătea întins un weimaraner. Când Joe și Barbara se urcară în Ford și trântiră portierele, câinele își ridică nobilul său cap argintiu și îi privi prin geamul din spate al Jeep-ului.

Barbara introduse cheia în contact și porni Fordul. În aerul umed pluteau aromele prăjiturilor din făină de ovăz și ciocolată și miros de doc ud. Parbrizul se aburi imediat cu condensul respirației lor.

— Dacă este Nina, Nina a ta, spuse Barbara așteptând ca aerul condiționat să curețe geamul, atunci unde a fost ea în anul care s-a scurs?

— Undeva, cu Rose Tucker.

— Și de ce-ar ține-o Rose pe fiica ta departe de tine? Ce rost ar avea o asemenea cruzime cumplită?

— Nu e cruzime. Ai găsit chiar tu răspunsul, acolo, pe veranda din spate.

— De ce oare am bănuiala că nu mă asculți decât când spun tâmpenii?

Joe spuse:

— Întrucât Nina a supraviețuit împreună cu Rose și a supraviețuit datorită lui Rose, probabil că acum dușmanii lui Rose vor dori s-o lichideze și pe Nina. Dacă Nina ar fi fost trimisă acasă, la mine, ar fi constituit o țintă. Rose o ține într-un loc sigur.

Perlele de condens se retraseră spre marginile parbrizului.

Barbara porni ștergătoarele.

De la geamul din spate al Jeep-ului Cherokee, weimaranerul continua să-i privească fără a se ridica în picioare. Ochii lui erau ca două chihlimbare luminoase.

— Rose o ține într-un loc sigur, repetă el. De aceea trebuie să aflu tot ce pot despre zborul 353 și să rămân în viață suficient de mult timp pentru a găsi o cale de a dezvălui întreaga poveste. Când va fi scoasă la iveală, când ticăloșii care se află în spatele ei vor fi ruinați și se vor afla în drum spre închisoare sau spre camerele de gazare, atunci Rose va fi în siguranță și Nina… Nina se va putea întoarce la mine.

— Dacă această Nina este Nina ta, îi aminti ea.

— Da, dacă este Nina mea.

Cei doi virară prin fața Jeep-ului Cherokee sub privirea întunecată a ochilor galbeni ai câinelui și înconjurară ovalul cu nemțișori albaștri și purpurii din fundul aleii.

— Crezi că ar fi trebuit s-o rugăm pe Mercy să ne ajute să găsim casa din Pueblo unde le-a lăsat pe Rose și pe fetiță în noaptea aceea? întrebă Barbara.

— N-avea rost. N-avem ce găsi acolo. Ele n-au intrat în casa aceea. Imediat ce mașina lui Mercy a dispărut, au plecat mai departe. Rose s-a folosit de Mercy doar pentru a ajunge la primul oraș ceva mai mare, unde putea găsi un mijloc de transport, sau poate ca să sune vreun prieten de încredere din Los Angeles sau din altă parte. Cât de mare este Pueblo?

— Are cam o sută de mii de locuitori.

— E destul de mare. Un oraș de o asemenea mărime are suficiente intrări și ieșiri. Are autobuze, poate un tren, mașini de închiriat, poate chiar și un aeroport.

În timp ce se îndreptau pe aleea cu pietriș spre drumul asfaltat, Joe zări trei bărbați cu pelerine de ploaie cu glugă, scoțând o boxă din grajd dincolo de curtea de antrenamente. Erau Jeff Ealing, Ned și veterinarul.

Lăsaseră cele două portițe – cea de jos și cea de sus – ale ușii olandeze larg deschise. Nu-i urmase niciun cal.

Încovoiați sub rafalele de ploaie, cu capetele plecate de parcă ar fi fost o procesiune de călugări, se deplasau spre casă. Nu era nevoie de o mare subtilitate ca să-ți dai seama că umerii nu le erau apăsați doar de povara furtunii, ci și de povara înfrângerii.

Va urma un telefon la abatorul de cai, unde va fi transportată și predată o iapă îndrăgită. Încă o după-amiază de vară se va fi scurs la Loose Change Ranch – o după-amiază de neuitat.

Joe spera că anii trecuți peste ei, truda și pierderile de sarcină nu-i îndepărtaseră pe Jeff și Mercy Ealing unul de celălalt. Spera că ei încă mai dormeau noaptea îmbrățișați.

Lumina cenușie a furtunii era atât de firavă, încât Barbara aprinse farurile. Când ajunseră la șoseaua asfaltata, în cele două fascicule gemene ploaia argintie licărea ca lamele cuțitelor de jupuit animale.

•

În Colorado Springs, o rețea de bălți puțin adânci se formase pe terenul de joacă al școlii elementare unde Joe își parcase mașina de închiriat. Spalierele, leagănele obișnuite și celelalte leagăne sofisticate i se păreau ciudate lui Joe în lumina cenușie spălată care se înălța din apa unduită de ploaie. Nu mai păreau deloc ceea ce erau, ci un fel de Stonehenge și mai misterios decât străvechii megaliți și trilithoni de pe câmpia engleză din Salisbury.

Pretutindeni unde-și rotea privirea, lumea aceasta arăta altfel decât lumea în care trăise întreaga viață. Schimbarea se produsese în ziua precedentă, când se dusese la cimitir. De atunci, o uriașă cotitură părea să evolueze cu tot mai multă forță și tot mai mare viteză, de parcă lumea guvernată de legile lui Eisenstein se intersectase cu un univers în care regulile energiei și ale materiei erau atât de diferite, încât i-ar fi derutat și pe cei mai înțelepți matematicieni și pe cei mai buni fizicieni.

Această nouă realitate era mult mai frumoasă și mai înfricoșătoare decât cea pe care o înlocuise. Joe știa că schimbarea era subiectivă și nu va bascula niciodată. Nimic din partea aceasta a morții nu-i va mai părea simplu; și cea mai lină suprafață ascundea adâncimi și complexități imposibil de cunoscut.

Barbara opri în stradă lângă mașina lui de închiriat, la două intersecții de casa ei.

— Gata. Bănuiesc că aici ne oprim.

— Îți mulțumesc, Barbara. Ai riscat enorm…

— Te rog să nu-ți faci griji pentru mine. Ai auzit? Eu am decis.

— Dacă nu aveam parte de bunătatea și curajul tău, n-aș fi avut nicio speranță să dau de capătul acestei povești. Astăzi tu mi-ai deschis o ușă.

— Dar unde duce ea? întrebă ea îngrijorată.

— Poate spre Nina.

Barbara părea obosită, speriată și tristă. Își trecu mâna peste față și deodată păru doar speriată și tristă.

— Joe, păstrează glasul meu în inimă. Oriunde vei pleca de aici, nu uita să mă asculți în subconștientul tău. Voi fi o babă cicălitoare care-ți va spune mereu că dacă totuși doi oameni au scăpat cumva cu viață din accident, este absolut imposibil ca unul din ei să fie Nina ta. Nu-ți roti singur sabia deasupra capului, nu-ți reteza tu însuți genunchii.

El dădu din cap.

— Promite-mi, rosti ea.

— Îți promit.

— Nina a murit, Joe.

— Poate.

— Blindează-ți inima.

— Vom vedea.

— Hai, du-te, spuse ea.

El deschise portiera și ieși în ploaie.

— Succes, spuse Barbara.

— Mulțumesc.

Joe trânti portiera, iar Barbara plecă.

În timp ce își descuia mașina de închiriat, Joe auzi frânele Ford-ului Explorer scrâșnind la mai puțin de o intersecție distanța. Ridicându-și privirea, văzu Ford-ul dând înapoi spre el, cu luminițele roșii de pe capota alunecoasă licărind.

Barbara coborî din Ford, veni la el, îl îmbrățișă și-l strânse tare.

— Ești un om minunat, Joe Carpenter.

El îi întoarse îmbrățișarea, dar glasul îi pierise. Își aminti cât de mult dorise s-o lovească atunci când ea îl presa să abandoneze ideea că Nina ar putea trăi. Îi era rușine de ura pe care o simțise față de ea atunci, îi era rușine și era derutat – dar în același timp era impresionat de prietenia ei, care acum însemna pentru el mai mult decât și-ar fi imaginat atunci când sunase pentru prima dată la ușa ei.

— Cum de am reușit să te cunosc în aceste câteva ore, se întrebă ea, și să simt că ești ca și fiul meu?

Îl părăsi pentru a doua oară.

El se urcă în mașină și ea se îndepărtă.

Joe privi Ford-ul micșorându-se în oglinda retrovizoare până ce vira la stânga, pe aleea casei ei, la două intersecții în spatele lui și

apoi dispăru în garaj.

Peste drum, trunchiurile albe ale mestecenilor licăreau ca niște uși vopsite, iar umbrele adânci și capricioase dintre ei erau ca niște uși deschise spre un viitor care era mai bine să rămână nevizitat.

•

Ud leoarcă, Joe gonea înapoi spre Denver fără să-i pese de limita de viteză admisă, folosind alternativ radiatorul și aerul condiționat, ca să-și usuce hainele.

Era electrizat de perspectiva de a o găsi pe Nina.

În ciuda celor spuse Barbarei, în ciuda promisiunii pe care i-o făcuse, el știa că Nina trăiește. Un singur lucru din acea nouă lume stranie era în sfârșit, din nou, absolut bun: Nina era vie, trăia pe undeva. Ea era ca o lumină caldă pe pielea lui, un spectru de lumină dincolo de capacitatea ochilor lui de a discerne, ca infraroșiile și ultravioletele, dar deși el n-o putea vedea, o simțea strălucind în lume.

Nu semăna deloc cu sentimentul rău prevestitor care-l azvârlise de atâtea ori în comportamentul de căutare, în urmărirea unor fantome. Această speranță era stâncă în mâinile lui, nu ceață.

Era mai aproape de fericire decât fusese în mai mult de un an, dar de fiecare dată când inima lui se umplea prea mult de entuziasm, dispoziția îi era umbrită de sentimentul vinovăției. Chiar dacă o va găsi pe Nina – când o va găsi pe Nina – nu le va recăpăta și pe Michelle și pe Chrissie. Ele dispăruseră pentru totdeauna și i se părea o cruzime din partea lui să fie fericit pentru că o reclama doar pe una dintre cele trei.

Cu toate acestea, dorința de a afla adevărul, care-l motivase să vină în Colorado, era la fel de aprigă ca nevoia sfâșietoare de a o găsi pe fiica lui cea mai mică, nevoie care clocotea acum în el dincolo de orice măsură folosită pentru a defini un simplu imbold sau obsesie.

Ajuns la Aeroportul Internațional Denver, înapoie mașina agenției, plăti în bani lichizi și își retrase formularul cu cartea de credit, semnat. Se afla din nou în sala de așteptare cu cincizeci de minute înainte de ora la care era programată decolarea.

Murea de foame. În afară de cele două prăjituri din bucătăria lui Mercy, nu mai mâncase nimic după cei doi *cheeseburgeri* din seara precedentă, în drum spre casa soților Vadance și ciocolata consumată mai târziu.

Se duse la cel mai apropiat restaurant din aeroport și comandă un

sandviș club, cartofi franțuzești și o sticlă de Heineken.

Costița nu i se păruse nicicând mai gustoasă. Își linse maioneza de pe degete. Cartofii crănțăneau plăcut, iar răcoritoarele murături cu mărar îi pocneau în gură împroșcând un suc acru. Pentru prima dată, după un alt august, nu mai consuma pur și simplu hrana, ci o savura.

În drum spre poarta de plecare, având încă douăzeci de minute răgaz, o coti brusc spre toaletă. I se păruse că îi vine să vomite.

Când ajunse într-o cabină de toaletă și închise ușa, constată că greața îi trecuse. În loc să vomite, se sprijini cu spatele de ușă și plânse.

Nu mai plânsese de câteva luni și nu știa de ce plângea acum. Poate că se afla în pragul tremurător al fericirii, la gândul că o va revedea pe Nina. Sau poate că era speriat că n-o va găsi niciodată și o va pierde pentru a doua oară. Poate că suferea din nou pentru Michelle și Chrissie. Poate că aflase prea mute detalii cutremurătoare despre ceea ce se petrecuse cu zborul 353 și cu oamenii din el.

Poate că toate acestea îl făceau să plângă.

Se afla într-o rachetă de emoții deja lansată și avea nevoie să-și redobândească stăpânirea de sine. Nu va fi eficient în căutarea Ninei și a lui Rose dacă va oscila mereu între euforie și disperare.

Cu ochii injectați, dar restabilit, se urcă în avionul de Los Angeles la ultimul apel către pasageri.

În clipa când avionul decolă, spre mirarea lui Joe, inima începu să-i bubuie în urechi, ca niște pași care coboară în fugă o scară. Înșfăcă brațele scaunului, de parcă ar fi fost gata să se rostogolească în față și să se prăbușească.

Nu-i fusese frică în timpul zborului spre Denver, dar acum era cuprins de groază. La venire, ar fi primit moartea cu bucurie, pentru că greșeala de a supraviețui familiei lui îi apăsase teribil sufletul – dar acum, înapoi, avea o rațiune de a trăi.

Chiar și după ce ajunseră la o altitudine de croazieră și avionul avea o traiectorie constantă, Joe rămase încordat. Își imagina cum unul dintre piloți s-ar întoarce spre celălalt întrebând, „Înregistrăm?”

•

Întrucât nu reușea să și-l scoată oricum din minte pe căpitanul Delroy Blane, Joe scoase cele trei pagini împăturite ale transcrierii convorbirii dintr-un buzunar interior al sacoului. Poate că dacă le va reciti va vedea ceva ce îi scăpase până atunci – și simțea nevoia să-și ocupe cu ceva gândurile, chiar și cu asta.

Avionul nu era aglomerat; o treime din scaune erau goale. Joe ședea lângă geam și nu avea pe nimeni alături, așa că beneficia de intimitatea de care avea nevoie.

La solicitarea lui, o stewardesă îi aduse un pix și un carnet.

După ce reciti până la capăt transcrierea, extrase dialogul lui Blane pe carnet. Poate că, separate de replicile tot mai precipitate ale primului ofițer Victor Santorelli, și despuiate de descrierile de sunete și de pauzele făcute de Barbara, cuvintele căpitanului i-ar permite să descopere nuanțe greu de detectat altminteri.

După ce termină, Joe împături transcrierea și o băgă înapoi în buzunarul sacoului. Apoi citi de pe carnet:

Unul dintre ei este doctorul Louis Blom.
Unul dintre ei este doctorul Keith Ramlock.
Îmi fac ceva rău.
Sunt răi cu mine.
Spune-le să se oprească!
Înregistrăm?
Spune-le să nu-mi mai facă rău!
Înregistrăm?
Înregistrăm?

Fă-i să înceteze că altfel, dacă o să prind momentul… când o să prind momentul, o să-i omor pe toți. Pe toți. O să-i omor. O s-o fac. O să-i omor pe toți și o să-mi placă.

E amuzant.
Ha-ha-ha! *A început, doctor Ramlock.*
A început, doctor Blom.
Ha-ha-ha! Înregistrăm?
O, ooo!
O, da!
O, da!
O, da!
Acum. Privește! *Fain.*

Joe nu vedea nimic nou, dar ceva ce observase înainte era mai evident acum, când replicile lui Blane erau citite în acest format redus. Deși căpitanul vorbea cu glasul unui adult, unele lucruri le

rostea exact ca un copil.

Îmi face ceva rău. Sunt răi cu mine. Spune-le să se oprească. Spune-le să nu-mi mai facă rău! *Să nu-mi mai facă rău*!

Nu erau o frazare și niște cuvinte pe care le-ar alege majoritatea adulților pentru a acuza niște torționari sau pentru a cere ajutor.

Replica lui cea mai lungă, amenințarea că o să-i omoare pe toți și o să-i placă, era obraznică și copilăroasă – mai ales că era urmată imediat de afirmația *E amuzant.*

Ha-ha-ha! *A început… O, ooo*! *O, da.*

Reacția lui Blane la rostogolirea și prăbușirea lui 747 era ca reacția palpitantă a unui băiețel la sosirea unui *montagne russe* pe creasta primului urcuș de pe șine și apoi, la prima cădere pe care o simți în stomac. După părerea Barbarei, căpitanul nu părea speriat; și nu se simțea groază nici în vorbele, nici în tonul vocii lui.

Acum. Privește.

Aceste cuvinte erau rostite cu trei secunde și jumătate înaintea impactului, în clipa când Blane a văzut peisajul nocturn înflorind ca un trandafir negru dincolo de parbriz. Părea cuprins nu de spaimă, ci de uimire. *Fain.*

Joe privi mult timp ultimul cuvânt, până ce fiorul produs de el se stinse, până ce reuși să se gândească la toate implicațiile sale cu o oarecare detașare.

Fain.

Până la sfârșit, Blane reacționase ca un băiețel într-o călătorie dintr-un parc de distracții. Nu manifestase mai multă îngrijorare față de pasageri și pentru echipaj, decât un copil nechibzuit și arogant față de niște insecte pe care le-ar chinui cu chibrituri aprinse.

Fain.

Dar chiar și un copil nechibzuit, egoist cum pot fi doar cei foarte tineri și cei veșnic imaturi, ar fi manifestat totuși o oarecare frică pentru soarta lui. Chiar și un sinucigaș hotărât, după ce se aruncă în gol de la o mare înălțime, urlă, dacă nu înfricoșat de moarte, măcar ros de regrete când plonjează spre pământ. Dar acest căpitan, aflat probabil într-o stare total modificată, urmărea apropierea morții aparent fără îngrijorare, ba chiar cu încântare, de parcă nu și-ar fi dat seama de vreo amenințare fizică la adresa lui însuși.

Fain.

Delroy Blane. Un familist. Un soț fidel. Un mormon credincios. Un tip stabil, iubitor, bun, milos. Un om care reușise în viață, un om

fericit, sănătos. Avea toate motivele să trăiască. Ieșise bine la analizele toxicologice.

Ce este în neregulă în acest tablou?

Fain.

O furie zadarnică îl cuprinse pe Joe. Nu era țintită spre Blane, care era cu siguranță tot o victimă – deși inițial nu părea a fi fost. Era furia clocotitoare din copilăria și adolescența lui, nedirecționată și de aceea gata să se reverse ca aburul fierbinte dintr-un cazan fără supapă de eliberare a presiunii.

Băgă carnetul în buzunarul sacoului.

Își făcu mâinile pumni. Era greu să-i descleștеze. Simțea nevoia să lovească în ceva. În orice. Până va zdrobi acel ceva. Până ce i se vor crăpa și-i vor sângera încheieturile degetelor.

Această furie oarbă îi amintea întotdeauna lui Joe de tatăl lui.

•

Frank Carpenter nu fusese o persoană furioasă. Dimpotrivă. Nu ridica niciodată glasul decât atunci când era amuzat, surprins sau în extaz, de fericire. Era un om cumsecade – inexplicabil de bun și ciudat de optimist, având în vedere suferințele cu care îl căptușise soarta.

Totuși Joe fusese mereu furios *pentru* el.

Nu și-l amintea pe tatăl lui cu două picioare. Frank și-l pierduse pe stângul când mașina lui se ciocnise de o camionetă condusă de un bețiv de nouăsprezece ani cu asigurarea expirată. Joe nu împlinise încă trei ani.

Frank și Donna, mama lui Joe, n-aveau decât două cecuri și hainele de lucru când se căsătoriseră. Pentru a pune bani deoparte, își făcuseră asigurare la mașină. Șoferul beat nu avea nicio avere și ei n-au primit nicio compensație de la societatea de asigurări pentru piciorul pierdut al lui Frank.

Piciorul a fost amputat mai sus de genunchi. Pe vremea aceea nu existau proteze eficiente. În plus, un picior artificial cu un genunchi care să funcționeze era scump. Frank căpătase o asemenea agilitate și viteză cu un singur picior și o cârjă, încât glumea spunând că ar putea participa la un maraton.

Lui Joe nu-i fusese niciodată rușine de infirmitatea tatălui său. El și-l amintea nu ca pe un om cu un singur picior, cu un mers ciudat, smucit, ci ca pe un minunat povestitor la patul lui, ca pe un neobosit jucător de *Uncle Wiggly* și alte jocuri, ca pe un răbdător antrenor de

softball.

Prima încăierare serioasă în care intrase avusese loc când avea șase ani, în clasa întâi. Un puști pe nume Les Olner spusese despre Frank că este un „invalid tâmpit”. Deși Olner era o brută și mai solid decât Joe, superioritatea staturii lui nu fusese un avantaj suficient în fața furiei sălbatice de animal cu care se confruntase. Joe l-a bătut măr. Intenția lui fusese de a-i scoate lui Olner ochiul drept, ca să afle ce-nseamnă să trăiești numai cu unul, dar un profesor l-a smuls de lângă puștiul bătut înainte de a apuca să-l orbească pe jumătate.

N-a simțit nicio remușcare după aceea. Nu simțea nici acum. Nu era mândru de fapta lui. Pur și simplu așa simțea el.

Donna știa că soțului ei i s-ar fi frânt inima dacă ar fi aflat că băiatul lui intrase în bucluc pentru el. A inventat și i-a aplicat singură o pedeapsă lui Joe și amândoi i-au ascuns lui Frank incidentul.

Acesta a fost pentru Joe începutul vieții sale secrete de furie mocnită și violență periculoasă. A crescut căutând motiv de bătaie și de obicei găsind unul, dar își alegea momentul și locul în așa fel încât să se asigure că tatăl lui nu va afla.

Frank repara acoperișuri, dar nu mai putea să se cațăre pe scări și să se târască pe streșini cu un singur picior. Nu-i venea să ceară o pensie de invaliditate, dar a acceptat-o un timp, până ce a reușit să-și transforme talentul de cioplitor în lemn în meserie.

Făcea cutii de bijuterii, postamente de veioze și alte obiecte din esențe de lemn exotice cu modele complicate. Un timp a obținut ceva mai mulți dolari decât pensia de invaliditate, la care a renunțat.

Donna era cusătoreasă într-o combinație de croitorie și curățătorie chimică și venea în fiecare zi acasă cu părul încrețit de umiditatea presei de călcat și mirosind a benzină și alți solvenți lichizi. Și acum, când Joe intra într-o curățătorie chimică, prima gură de aer îi amintea de părul mamei sale și de ochii ei căprui-deschis, pe care în mintea lui de copil și-i închipuia decolorați de aburi și de substanțe chimice dintr-un căprui mai închis.

La trei ani după ce își pierduse piciorul, Frank a început să aibă dureri în încheieturile degetelor și apoi ale mâinilor. I s-a pus diagnosticul de artrită reumatică.

O boală tare urâtă. Și în cazul lui Frank, a evoluat cu o rapiditate neobișnuită, ca un foc care i se împrăștiase prin tot corpul: de la vertebrele de la ceafă, la umeri, șolduri și la unicul genunchi rămas.

Își închise atelierul de cioplit în lemn. Existau programe

guvernamentale de ajutor, deși niciodată ajutorul nu era suficient și întotdeauna era însoțit de un grad de umilință pe care birocrații îl serveau cu o generozitate dușmănoasă, deseori fără să-și dea seama.

Biserica îl ajuta și ea. Caritatea parohială era mai omenoasă și mai puțin umilitoare. Frank și Donna erau catolici. Joe se ducea cu ei la slujbă, dar nu credea în Dumnezeu.

Peste doi ani, deja stingherit de pierderea unui picior, Frank ajunsese într-un cărucior de invalizi.

Medicina a progresat substanțial în ultimii treizeci de ani, dar pe vremea aceea, tratamentele erau mai puțin eficiente ca acum – mai ales în cazuri grave ca al lui Frank. Medicamente anti-inflamatorii non-steroide, injecții cu săruri de aur, apoi, mult mai târziu, penicilină. Dar osteoporoza înainta. Continuau să se piardă țesuturi de cartilaje și de tendoane din cauza inflamației cronice. Mușchii se atrofiau în continuare. Corticosteroizii disponibili la vremea aceea încetineau, dar nu puteau opri deformarea încheieturilor și îngrozitoarea pierdere a funcționării lor.

Când Joe avea treisprezece ani, printre treburile lui zilnice era și aceea de a-și ajuta tatăl să se îmbrace și să se spele când mama lui era la serviciu. De la început nu se simțise jignit de niciuna din sarcinile care-i reveneau; spre surprinderea lui, descoperi în el o tandrețe care contracara omniprezenta lui furie împotriva lui Dumnezeu, pe care el și-o descărca aiurea pe băieții care aveau ghinionul de a fi aleși de el pentru a-i bate. Mult timp, Frank s-a simțit umilit fiindcă era silit să se bizuie pe fiul lui pentru asemenea treburi intime, dar până la urmă chinul, împărtășit de amândoi, al spălării, îngrijirii și toaletei i-a apropiat tot mai mult, adâncind sentimentele dintre ei.

Când Joe avea șaisprezece ani, Frank suferea deja de anchiloză fibroasă. Niște noduli reumatoizi imenși se formaseră la mai multe încheieturi, cel de pe încheietura mâinii drepte având dimensiunea unei mingi de golf. Cotul stâng era deformat de un nodul aproape cât mingea de *softball* pe care o aruncase de sute de ori la antrenamentele din curtea din spate, când Joe avea șase ani și intrase în Liga Juniorilor.

Tatăl lui trăise apoi pentru realizările lui Joe, care ajunsese un elev eminent, deși în același timp lucra ca zilier la un magazin McDonald. Juca de asemenea în echipa de fotbal a liceului. Frank nu l-a îmboldit niciodată pe Joe să fie în frunte. Motivația lui Joe era

dragostea.

În vara acelui an, s-a înscris în Programul de Atletism pentru Tineret al YMCA, în liga de box. Învăța repede și antrenorul îl plăcea, spunea că e talentat. Dar în primele lui partide de antrenament, continua să-și zăpăcească în pumni adversarii și după ce aceștia se prăbușeau pe frânghiile ringului, învinși și lipsiți de apărare. Până la urmă, trebuia să fie smuls de acolo. Pentru ei, boxul era un mijloc de recreere și de autoapărare, dar pentru Joe era o terapie sălbatică. Nu voia să vatăme pe nimeni, pe niciunul anume, dar vătăma oameni: drept consecință, nu i s-a permis să concureze în ligă.

Pericardita cronică a lui Frank, provenită din artrita reumatoidă, a dus la o infecție virulentă a pericardului, care i-a provocat în cele din urmă un infarct. Frank a murit cu două zile înainte ca Joe să împlinească optsprezece ani.

La o săptămână după slujba de înmormântare, Joe s-a dus la biserică după miezul nopții, când era pustie. Băuse cam multe beri. A împroșcat cu vopsea neagră toate brațele crucii. A răsturnat o statuie de piatră a Madonei și a spart vreo douăzeci de pahare rubinii de pe stativul cu lumânări votive.

Ar fi făcut mult mai multe stricăciuni dacă nu l-ar fi cuprins repede un sentiment de zădărnicie. Nu-l putea învăța pe Dumnezeu să se căiască. Nu-și putea exprima durerea cu suficientă forță pentru a pătrunde prin vălul de oțel dintre lumea pământeană și lumea de apoi – dacă lumea de apoi exista.

Se prăvăli în strana din față și izbucni în plâns.

A stat totuși acolo mai puțin de un minut, pentru că și-a dat seama brusc că, plângând în biserică, ar fi putut să pară că-și recunoștea neputința. Îi veni ideea ridicolă că era important ca lacrimile lui să nu fie interpretate ca o acceptare a cruzimii cu care era condus universul.

Părăsi biserica și n-a fost niciodată arestat pentru vandalism. Nu se simțea vinovat pentru ceea ce făcuse – și iarăși, nu era nici mândru.

Un timp a căzut prădă nebuniei, apoi s-a dus la colegiu, unde s-a adaptat pentru că jumătate dintre studenți erau niște tineri la fel de nebuni.

Mama lui a murit după numai trei ani, la vârsta de patruzeci și patru de ani. Făcuse cancer pulmonar, care se întinsese în sistemul limfatic. Nu fumase niciodată. Nici tatăl lui. Poate din cauza vaporilor de benzen și de la alți solvenți din curățătoria chimică. Sau

poate din cauza oboselii, a singurătății și a dorinței de a scăpa odată.

În noaptea în care a murit, Joe a stat la căpătâiul ei la spital, ținând-o de mână, punându-i comprese reci pe frunte și strecurându-i în gura arsă bucăți de gheață, pe care ea le cerea în timp ce vorbea sporadic, pe jumătate coerent, despre o petrecere la Knights of Colombus, unde Frank o dusese când Joe avea doar doi ani, în anul dinaintea accidentului și a amputării. Era acolo o orchestră mare cu optsprezece instrumentiști nemaipomeniți, care cântau muzică de dans adevărată, nu doar rock-uri de legănat pe loc. Ea și Frank învățaseră singuri *fox-trot*, *swing* și *cha-cha*, dar nu dansau rău. Fiecare știa mișcările celuilalt. Ce-au mai râs! Erau și baloane, ah, sute de baloane, agățate într-o plasă de tavan. În mijlocul fiecărei mese era așezată o lebădă albă de plastic cu o lumânare groasă înconjurată de crizanteme mov. Desertul a fost înghețată servită într-o lebădă de zahăr. Era noaptea lebedelor. Baloanele erau roșii și albe, sute de baloane. Strângând-o tare în brațe într-un dans lent, el îi șoptise în ureche că era cea mai frumoasă femeie din sală și ah, cât de mult o iubea! Un candelabru rotitor, de sală de bal răspândea scântei de luminițe colorate, baloanele roșii și albe se lăsau în jos și lebăda de zahăr avea gust de migdale când o striveai între dinți. Ea avea douăzeci și nouă de ani în noaptea dansului și s-a bucurat de această amintire și nu de alta chiar în ultimul ceas al vieții ei, de parcă ar fi fost ultima clipă frumoasă pe care o trăise.

Joe îi făcu slujba de înmormântare la aceeași biserică pe care o vandalizase. Brațele crucii fuseseră reparate. O nouă statuie a Madonei domina un set complet de lumânări votive de pe rastel.

Mai târziu și-a descărcat durerea într-o încăierare la bar. S-a ales cu nasul spart, dar el l-a cotonogit mai rău pe adversar.

A rămas nebun până a cunoscut-o pe Michelle.

La prima lor întâlnire, în timp ce o conducea la apartamentul ei, ea îi spusese că era îngrozitor de sălbatic. Observând că el considerase asta drept un compliment, ea îi spusese că numai un imbecil, un puber zăpăcit de hormoni sau un maimuțoi de la grădina zoologică ar fi atât de lipsit de minte, încât să se poată mândri cu așa ceva.

După aceea, prin exemplul ei, îl învață tot ce ulterior i-a modelat viitorul. Că dragostea merită riscul de a pierde. Că furia îi face cel mai mare rău celui ce se lasă pradă ei. Că atât amărăciunea cât și adevărata fericire sunt opțiunile noastre și nu condiții impuse nouă

de soartă. Că pacea o găsești acceptând acele lucruri pe care noi nu le putem schimba. Că prietenii și familia sunt seva vieții și că scopul existenței este grija și angajarea față de ceilalți.

Cu șase zile înainte de nuntă, seara, Joe s-a dus singur la biserica unde se oficiaseră slujbele de înmormântare ale părinților săi. După ce calculă costul stricăciunilor pe care le făcuse cu ani în urmă, îndesă o bancnotă de o sută de dolari în cutia milei.

Nu făcuse acea danie nici fiindcă se simțea vinovat și nici fiindcă își recăpătase credința. O făcuse pentru Michelle, deși ea nu va afla niciodată nici de actele lui de vandalism, nici de răscumpărarea greșelii.

După aceea, începuse viața sa.

Și apoi, se sfârșise, în urmă cu un an.

•

Acum Nina era din nou pe lume și aștepta să fie găsită, aștepta să fie adusă acasă.

Speranța de a o găsi pe Nina era pentru Joe un adevărat balsam și de aceea putea să-și domolească furia. Pentru recuperarea Ninei avea nevoie de o totală stăpânire de sine.

Îi era rușine cât de repede se îndepărtase de toate lecțiile învățate de la Michelle. O dată cu prăbușirea zborului 353, se prăbușise și el, plonjase din cerul în care Michelle îl ridicase cu dragostea ei și se întorsese în mocirla amărăciunii. Căderea lui era o dezonoare pentru ea și acum simțea ghimpele vinovăției la fel de acut, cum l-ar fi simțit dacă ar fi înșelat-o cu altă femeie.

Nina, oglinda mamei ei, îi oferea rațiunea și șansa de a se reclădi pentru a deveni reflexia celui ce fusese înainte de accident. Putea redeveni un om vrednic de a fi tatăl ei.

Ninaa, Niiina, ați văzut-o!

Scotoci încet prin comoara cu imagini mentale despre Nina și efectul a fost alinător. Treptat, i se descleștară pumnii.

Începu ultima oră a zborului citind două dintre cele patru printuri ale articolelor despre Teknologik pe care le scosese de pe calculatorul redacției *Post* în după-amiaza precedentă.

În cel de-al doilea, descoperi o informație care-l încremeni. Treizeci la sută din acțiunile firmei Teknologik, cel mai mare bloc de acțiuni, era deținut de Nellor et Fils, o companie de acțiuni elvețiană cu interese largi și diverse în cercetările din domeniul medicamentelor, cercetărilor medicale, publicațiilor medicale,

publicațiilor generale și industriilor filmului și ale difuzării radio și TV.

Nellor et Fils era principalul mijloc folosit de Horton Nellor și de fiul său, Andrew, pentru a investi averea familiei, considerată a depăși patru miliarde de dolari. Nellor nu era, desigur, elvețian, ci american. Își deplasase baza de operațiuni dincolo de ocean cu mulți ani în urmă. Și cu mai mult de douăzeci de ani în urmă, Horton Nellor înființase *Los Angeles Post*, al cărui proprietar era și acum.

Un timp, Joe își cercetă uluirea de parcă ar fi fost un cioplitor care studiază o bucată de lemn cu o formă mai ciudată, încercând să se decidă cum s-o folosească mai bine. La fel ca în lemnul brut, ceva aștepta să fie descoperit acolo de către mâna meșterului; cuțitele lui erau mintea și instinctul de gazetar.

Investițiile lui Horton Nellor erau larg răspândite, deci poate că n-ar fi însemnat nimic dacă el ar fi deținut acțiuni atât la Teknologik, cât și la *Post.* Era probabil pură coincidență.

Era într-adevăr proprietarul ziarului *Post* și nu era preocupat numai de profit; prin fiul lui, exercita controlul asupra concepției editoriale și a politicii editoriale a ziarului. Poate că nu era totuși prea mult implicat în corporația Teknologik Inc. Partea lui de acțiuni era substanțială, dar putea controla corporația, deci poate că nu era angrenat în operațiuni zilnice, considerând-o doar o investiție pe acțiuni.

În acest caz, poate că nu era neapărat la curent cu cercetările ultrasecrete pe care le efectuau Rose Tucker și asociații ei. Și nu însemna că avea neapărat vreun grad de responsabilitate pentru distrugerea zborului 353.

Joe își aminti întâlnirea din după-amiaza precedentă cu Dan Shavers, editorialistul paginii de afaceri a ziarului *Post.* Shavers îi caracterizase caustic pe șefii de la Teknologik: „Niște ticăloși obsedați de mania grandorii, care se cred un fel de suverani ai lumii afacerilor, când ei nu sunt cu nimic mai breji decât noi. Și ei răspund în fața Celui Care Trebuie Ascultat”.

Cel Care Trebuie Ascultat. Horton Nellor. Rememorând restul scurtei lor conversații, Joe își dădu seama că Shavers presupusese că Joe știa de acțiunile lui Nellor la Teknologik. Și editorialistul păruse să sugereze că Nellor își impunea punctul de vedere nu mai puțin decât o făcea la *Post.*

Joe își mai aminti o propoziție rostită de Lisa Peccatone în

bucătăria casei soților Delmann când se pomenise relația dintre Rose Tucker și Teknologik: „Tu și cu mine și cu Rosie suntem toți legați. Ce mică-i lumea, nu?”

Atunci el crezuse că se referea la faptul că zborul 353 devenise punctul de tensiune al arcului vieții lor. Poate că ea voise de fapt să spună că toți lucrau pentru același om.

Joe nu se întâlnise niciodată cu Horton Nellor, care trăia cam retras de câțiva ani. Văzuse desigur fotografii cu el. Miliardarul în vârstă de aproape șaptezeci de ani avea păr argintiu și o față rotundă cu trăsături plăcute, deși cam șterse. Semăna cu o brioșă pe care un brutar zugrăvise cu o glazură un chip de bunic.

Nu arăta a ucigaș. Era cunoscut ca un filantrop generos. Nu avea reputația unui om care ar angaja asasini sau s-ar folosi de crimă pentru menținerea și expansiunea imperiului său.

Dar ființele omenești nu sunt ca merele și ca portocalele: aroma învelișului nu garantează gustul miezului.

Era însă clar că Joe și Michelle lucraseră pentru același om care dorea acum s-o ucidă pe Rose Tucker și care – în același mod încă de neînțeles – distrusese în mod sigur avionul 353. Banii cu care își întreținuse mult timp familia erau aceiași bani care finanțaseră uciderea familiei sale.

Reacția lui la această dezvăluire era atât de complicată, încât nu reuși s-o descâlcească imediat, era atât de întunecată, că nu reușea să vadă forma ei întreagă.

Simți cum îi pătrunde greața în stomac.

Deși se uita pe geam de vreo jumătate de oră, nu observă că deșertul ceda locul suburbiilor orașului și apoi suburbiile, orașului însuși. Rămase surprins când își dădu seama că avionul cobora spre LAX.

Pe pistă, în timp ce se îndreptau spre poarta atribuită lor și în timp ce coridorul mobil telescopat era atașat ca un cordon ombilical între 737 și sala aeroportului, Joe se uită la ceas, se gândi care era distanța până la Westwood și calculă că va ajunge cu cel puțin o jumătate de oră mai devreme la întâlnirea cu Demi. Perfect. Voia să aibă suficient timp pentru a studia locul de întâlnire de peste drum și de la o depărtare de o intersecție, înainte de a se angaja în acea întâlnire.

Demi era cu siguranță o persoană de încredere. Doar era prietena lui Rose. Joe îi obținuse numărul din mesajul pe care i-l lăsase Rose la *Post.* Dar nu era dispus să mai aibă încredere în cineva.

La urma urmelor, chiar dacă motivația lui Rose Tucker fusese curată, chiar dacă o ținuse pe Nina cu ea, ca să împiedice corporația Teknologik să ucidă sau să răpească fata, o ținuse totuși pe fiica lui Joe departe de el timp de un an. Mai rău, îl lăsase să creadă în continuare că Nina – ca și Michelle și Chrissie – murise. Din motive pe care el încă nu le cunoștea, poate că Rose nu va vrea niciodată să-i înapoieze fata.

Să n-ai încredere în nimeni.

Când se ridică de pe scaun și porni spre ieșire, Joe observă un bărbat cu pantaloni albi, cămașă albă și pălărie Panama albă ridicându-se de pe un scaun plasat mai în fața și privind înapoi, spre el. Tipul avea în jur de cincizeci de ani, era scund și îndesat, cu o coamă deasă de păr alb, care îi dădea înfățișarea unui star rock bătrâior, mai ales cu pălăria aceea.

Nu era un necunoscut.

Joe se gândi o clipă că bărbatul era într-adevăr o celebritate mai măruntă – un muzician dintr-o orchestră celebră sau un actor de seriale de televiziune. Apoi își dădu seama că nu-l văzuse pe ecran sau pe scena, ci în altă parte, recent, în împrejurări importante.

Domnul Panama își întoarse privirea în altă parte după o fracțiune de secundă de contact direct al privirilor lor, păși pe intervalul dintre scaune și porni înainte. Ca și Joe, nu avea bagaje de mână, de parcă ar făcut o călătorie de o zi.

Între turistul de o zi și Joe erau opt sau zece pasageri. Joe se temea să nu piardă urma prăzii lui înainte de a-și aminti unde-l mai văzuse. Nu-și putea croi drum pe pasajul îngust dintre scaune, pe lângă ceilalți pasageri, fără să provoace o oarecare agitație și prefera ca domnul Panama să nu știe că fusese reperat.

Când Joe încercă să folosească pălăria aceea deosebită ca un stimulent al memoriei, dădu greș, dar când și-l imagină pe individ fără pălărie și se concentră asupra coamei de păr alb, își aminti de membrii sectei cu capete rase, înveșmântați în mantii albastre. Legătura îi scăpa însă, i se părea absurdă.

Apoi se gândi la focul în jurul căruia membrii sectei se strânseseră în noaptea precedentă pe plajă, în locul unde aruncase punga de la McDonald care conținea șervețelul Kleenex înmuiat de sângele lui Charlie Delmann. Și dansatorii în slipuri din jurul unui alt foc. Un al treilea foc și adunarea surferilor în interiorul cercului totemic alcătuit din scândurile lor ridicate cu vârfurile în sus. Și un alt foc, în jurul

căruia ședeau vreo doisprezece oameni care ascultau fascinați un bărbat scund și îndesat, cu o față lată, charismatică și o coamă de păr alb spunând o poveste cu stafii, cu o voce răsunătoare. Acesta era omul. Povestitorul.

Joe nu avea nicio îndoială că era unul și același individ.

Mai știa de asemenea că nu exista absolut nicio șansă ca drumurile lui să se fi încrucișat cu drumurile acestui om pe plajă în noaptea precedentă și din nou aici, din pură întâmplare. Totul este strâns legat în această lume mai conspirativă decât oricare alta.

Probabil că îl supravegheau de săptămâni sau luni întregi, așteptând să fie contactat de Rose, când el devenise conștient de prezența lor pe plaja din Santa Monica, sâmbătă dimineața, în acest timp ei aflaseră de toate locurile pe unde umbla el, care nu erau numeroase: apartamentul, câteva localuri, cimitirul și câteva plaje preferate unde se ducea să învețe de la mare, indiferența.

După ce îl bătuse pe Wallace Blick, năvălise în camioneta lor și apoi fugise din cimitir, îi pierduseră urma. Joe găsise transmițătorul de pe mașina lui și îl aruncase în camionul grădinarului care trecuse pe lângă el și îi pierduseră urma. Fuseseră cât pe-aci să-i dea din nou de urmă la redacția ziarului *Post*, dar el o ștersese cu câteva minute înainte de a apărea ei.

Deci supravegheaseră apartamentul lui, localurile, plajele – așteptându-l să apară undeva. Grupul amuzat de povestea cu stafii era alcătuit din oameni obișnuiți, dar povestitorul care se introdusese în adunarea lor nu era deloc un tip obișnuit.

Îl reperaseră din nou pe Joe în noaptea precedentă pe plajă. Joe cunoștea jargonul de urmărire: îl recuperaseră pe plajă. Îl urmăriseră până la magazinul de obiecte casnice de unde el îl sunase pe Mario Oliveri în Denver și pe Barbara în Colorado Springs. Îl urmăriseră până la motel.

L-ar fi putut ucide acolo. Pe tăcute. În timp ce dormea sau după ce l-ar fi trezit cu pistolul la tâmplă. Ar fi putut să lase impresia că murise în urma unei supradoze de droguri sau a unei sinucideri.

În vâltoarea clipei, se grăbiseră să tragă în el la cimitir, dar acum nu se mai grăbeau să-l omoare. Poate că totuși Joe va reuși să-i ducă din nou la Rose Marie Tucker.

Era clar că nu știau că el fusese la casa soților Delmann, printre alte locuri unde mai fusese, în orele când ei îl pierduseră. Dacă ar ști că el văzuse ce li se întâmplase soților Delmann și Lisei – chiar dacă

nu putea înțelege cele întâmplate – probabil că l-ar lichida. N-ar risca. L-ar lichida „cu daune importante”, cum se exprimă cei de teapa lor.

În timpul nopții, instalaseră încă un mecanism de urmărire pe mașina lui. Înainte de ivirea zorilor, îl urmăriseră până la LAX, întotdeauna de la distanța ca să nu riște să fie reperați. Apoi până la Denver și poate mai departe.

Iisuse!

Ce speriase oare căprioarele din pădure?

Joe se simțea prost și neglijent, deși știa că nu era niciuna nici alta. Nu putea spera să se priceapă la fel de bine ca ei la acest joc; nu-l mai practicase până atunci, în timp ce ei îl practicau zilnic.

Dar se perfecționa. Se perfecționa tot mai mult.

Înainte, pe interval, povestitorul ajunse la ieșire și dispăru în coridorul de debarcare.

Joe se temea să nu-și piardă prada, dar era absolut necesar ca ei să continue să creadă că el nu știa de existența lor.

Barbara Christman era în mare pericol. În primul rând, trebuia să găsească un telefon ca s-o avertizeze.

Prefăcându-se răbdător și plictisit, își târșâi picioarele alături de ceilalți pasageri. În coridor, care era mult mai lat decât intervalul din avion, reuși în cele din urmă să se strecoare pe lângă ei fără să pară alarmat sau grăbit. Nu-și dădu seama că își ținea respirația decât când răsuflă ușurat zărind prada în fața lui.

Uriașa sală a aeroportului era aglomerată. Șirurile de scaune de la porți erau ocupate de pasagerii care așteptau să prindă un avion de după-amiază în ultimele ore ale week-end-ului care treceau repede. Pasagerii care soseau se scurgeau din celelalte porți prin sala aeroportului, sporovăind, râzând, certându-se, meditând în tăcere, târșâindu-și picioarele, mergând cu pași mari, înaintând agale, șchiopătând sau clătinându-se. Erau oameni singuri, perechi, familii întregi, negri și albi, asiatici și latino-americani, patru bărbați samoani impunători, toți cu pălării negre cu calota plată și borurile întoarse, femei frumoase cu ochi negri pieziși, grațioase ca niște sălcii în *sariurile* lor cu turcoaze, rubine sau safire, altele în *chadoruri* și altele în blugi, bărbați în costume de afaceri, bărbați în șorturi și cămăși sport în culori vii, patru tineri evrei hasid certându-se (dar plăcut) în privința celui mai mistic dintre toate documentele (o hartă a autostrăzilor din Los Angeles), soldați în uniformă, copii care

gângureau și copii care răcneau și doi octogenari în cărucioare pentru invalizi, doi prinți arabi înalți, în *akaluri* și *kaffiyehuri* și *djebellauri* fluturătoare, precedați de gardieni de corp fioroși și urmați de suitele lor, turiști roșii ca racul plutind spre casă pe norii astringenți de loțiuni de plajă medicamentoase, turiști palizi sosind cu mirosul umed al ținuturilor înnorate lipit de ei – și, ca o navă albă ciudat de senină în timpul unui taifun, bărbatul cu pălărie de Panama, navigând semeț pe o mare poligenică.

Din partea lui Joe, toți puteau fi travestiți, fiecare din ei putea fi un agent al concernului Teknologik sau al unor instituții necunoscute, toți urmărindu-l pe furiș, fotografiindu-l cu aparate miniaturale ascunse în poșete, genți diplomat și sacoșe, toți consultându-se prin microfoane ascunse dacă să fie lăsat să meargă mai departe sau să fie împușcat pe loc.

Nu se mai simțise niciodată atât de singur într-o mulțime.

Îngrozit de ce s-ar putea întâmpla – chiar în clipa aceea – cu Barbara, încercă să-l mențină pe povestitor în câmpul lui vizual, căutând în același timp un telefon.

• PARTEA A PATRA • Foc palid

• Capitolul 13

Telefonul public, unul dintr-un ciorchine de patru, nu se afla într-o cabină, dar aripile unui scut sonor furnizau o oarecare intimitate.

În timp ce forma numărul Barbarei din Colorado Springs, Joe își încleșta dinții, de parcă astfel ar fi putut să muște din vacarmul din sala aglomerată a aeroportului și să-l mestece, transformându-l într-o tăcere care i-ar fi permis să se concentreze. Avea nevoie să chibzuiască adânc ce-i va spune, dar nu dispunea nici de timpul și nici de singurătatea necesare pentru a elabora discursul ideal și se temea să nu facă o gafă care i-ar face și mai multe dificultăți.

Chiar dacă telefonul ei nu fusese ascultat în seara precedentă, era cu siguranță urmărit acum, după ce el o vizitase. El avea îndatorirea s-o prevină de pericol, convingându-i în același timp pe cei ce-i ascultau convorbirile că ea nu încălcase niciodată jurământul de tăcere care va garanta siguranța ei și a lui Denny.

Când telefonul începu să sune în Colorado, Joe se uită spre povestitor, care se postase ceva mai departe, în partea opusă a sălii aeroportului. Stătea în fața unui stand de ziare și a unui magazin de cadouri, aranjându-și nervos pălăria de Panama și discutând cu un american spaniol îmbrăcat cu pantaloni kaki, o cămașă verde de bumbac și șapcă Dodgers.

Ascuns de paravanul călătorilor care-i treceau prin față, Joe se prefăcea că nu-i urmărește pe cei doi, care, se prefăceau, la rândul lor, mai puțin convingător, că nu-l urmăresc pe el. Erau mai puțin circumspecți decât ar fi trebuit să fie, pentru că erau prea siguri pe ei. Deși acceptau poate că era perseverent și inteligent, îl considerau totuși un orășean smucit, zbătându-se în apa năvalnică a unui râu care-i ajungea mult deasupra capului.

Era desigur exact așa cum îl credeau ei, dar el spera că este și ceva mai mult decât atât. Un om mânat de dragoste paternă – și de aceea un om periculos. Un om însetat de dreptatea străină lumii lor, cu o etică de conjunctură, în care singura morală era morala propriilor avantaje.

Barbara răspunse la cel de al cincilea apel, tocmai când Joe începea să dispere.

— Eu sunt, Joe Carpenter, spuse el.

— Tocmai…

Înainte ca Barbara să apuce să spună ceva ce ar fi putut da la iveală dezvăluirile pe care i le făcuse ea, Joe spuse:

— Ascultă, voiam să-ți mulțumesc din nou pentru că m-ai dus la locul accidentului. N-a fost ușor, dar trebuia să fac asta, trebuia să văd, ca să pot avea parte cândva de liniște sufletească. Iartă-mă dacă te-am pisat să-mi spui ce s-a întâmplat cu adevărat cu avionul acela. Cred că eram într-o stare de nebunie. În ultimul timp s-au petrecut tot felul de lucruri ciudate și imaginația mea a luat-o razna. Ai avut dreptate când ai spus că de obicei lucrurile sunt exact așa cum par a fi. E greu de acceptat că îți poți pierde familia într-un incident stupid – accident, defecțiune tehnică, eroare umană sau ce-o fi fost. Simți pur și simplu că trebuie să fi fost altceva, mult mai semnificativ decât un accident, pentru că… ei bine, pentru că ei erau importanți pentru tine. Înțelegi? Îți închipui că trebuie să fie niște ticăloși pe undeva, că nu poate fi de vina numai soarta, pentru că Dumnezeu n-ar lăsa să se întâmple așa ceva. Dar tu m-ai pus pe gânduri când ai spus că numai în filme există asemenea ticăloși. Dacă vreau să depășesc această criză, va trebui să accept că se întâmplă astfel de lucruri și că nu e nimeni de vină. Viața este un risc, nu? Dumnezeu permite să moară oameni nevinovați, să moară copii. E simplu.

Joe era încordat, așteptând să audă ce va spune ea, să vadă dacă ea înțelesese mesajul important pe care se străduia să-l transmită indirect.

După o scurtă ezitare, Barbara spuse:

— Sper să-ți găsești liniștea, Joe, sper din tot sufletul. Ai avut nevoie de mult curaj ca să te duci acolo, chiar la locul impactului cu solul. Și îți trebuie mult curaj ca să accepți adevărul că până la urmă nu e nimeni de vină. Atâta timp cât te agăți de ideea că există un vinovat, o persoană care trebuie adusă în fața justiției… ei bine, în acest caz te va chinui gândul răzbunării și nu te vei vindeca.

Înțelesese.

Joe închise ochii și încercă să-și domolească nervozitatea.

— Trăim… trăim vremuri stranii. E ușor să crezi în conspirații vaste, spuse.

— E mai ușor decât să înfrunți adevăruri dure. Tu nu ești de fapt

în conflict cu piloții sau cu echipa de mecanici. Nici cu controlorii de trafic sau cu constructorii avionului. Tu ești de fapt în conflict cu Dumnezeu.

— Un conflict în care nu pot învinge, spuse el deschizând ochii.

În fața standului de ziare, povestitorul și susținătorul echipei Dodgers își terminară conversația. Povestitorul pleca.

— Nu trebuie să înțelegem de ce, spuse Barbara. Trebuie doar să credem că există o rațiune. Dacă nu poți învăța să accepți asta, s-ar putea într-adevăr să nu-ți afli liniștea. Ești un om tare cumsecade, Joe. Nu meriți să te chinui atât. O să mă rog pentru tine.

— Mulțumesc, Barbara. Mulțumesc pentru tot.

— Succes, Joe.

Era cât pe-aci să-i ureze și el succes, dar acest cuvânt putea fi un pont pentru cei care ascultau. De aceea spuse doar:

— La revedere.

Închise apoi telefonul, încă încordat.

Prin simplul fapt că fusese în Colorado și bătuse la ușa Barbarei, îi pusese pe ea, pe fiul ei și întreaga familie a fiului ei într-un imens pericol – deși el nu avea cum să știe că asta va fi consecința vizitei lui. Acum ei i se putea întâmpla orice – sau nimic – și Joe simțea cum i se strânge în jurul inimii un laț al vinovăției.

Pe de altă parte, ducându-se în Colorado, aflase că Nina supraviețuise, printr-o minune. Era dispus să-și asume responsabilitatea morală pentru o sută de morți, în schimbul speranței de a o revedea pe ea.

Era conștient cât de monstruos este să considere viața fiicei sale mai prețioasă decât viețile a o sută de necunoscuți – sau două sute, sau o mie. Nu-i păsa. Ar fi fost în stare să ucidă ca s-o salveze pe ea, dacă ar fi nevoit să ajungă în această situație extremă. Ar ucide pe oricine i-ar sta în cale. Oricâți.

Nu era oare aceasta dilema umană, să visezi că faci parte dintr-o comunitate, dar în fața morții veșnice, să acționezi întotdeauna sub imperative personale și familiale? Și el era, la urma urmelor, om.

Joe părăsi telefoanele publice și se îndreptă prin sala aeroportului spre ieșire. Când ajunse la capul scării rulante, simți nevoia să privească în urmă.

Susținătorul echipei Dodgers îl urmărea la o distanță discretă, mascat perfect de banalitatea îmbrăcămintii și comportamentului său. Se strecura prin mulțime cu atâta îndemânare, încât nu sărea în

ochi mai mult decât un fir de ață într-o țesătură cu mai multe culori.

Coborând scara spre parterul aeroportului, Joe nu mai privi în urmă. Ori susținătorul echipei Dodgers era tot pe urmele lui, ori îl predase pe Joe unui alt agent, așa cum făcuse povestitorul.

Ținând seama de extraordinarele lor resurse, aveau probabil un contingent substanțial de oameni la aeroport. Nu putea scăpa de ei acolo.

Avea la dispoziție exact o oră până la întâlnirea cu Demi, care, spera el, îl va duce la Rose Tucker. Dacă nu va reuși să ajungă la timp la întâlnire, nu va mai putea restabili legătura cu femeia aceea.

Ceasul lui de mână părea să ticăie la fel de tare ca un pendul.

•

Fețe chinuite se topeau prefăcându-se în forme mutante de animale ciudate și în peisaje de coșmar pe zidurile întinsei structuri de beton cenușiu a parcării. Uruitul motoarelor mașinilor din alte coridoare, de pe alte etaje, reverbera ca geamătul unui uriaș prin cavernele acelea făcute de mâna omului.

Găsi Honda acolo unde o lăsase.

Deși în garaj erau majoritare automobilele, trei camionete – nici una albă – și un vechi minibus Volkswagen cu perdele la ferestre și o furgonetă cu copertină erau parcate suficient de aproape de el pentru a servi drept posturi de supraveghere. Nu le dădu prea mare atenție.

Deschise repede portbagajul mașinii și folosindu-și corpul pentru a bloca perspectiva unui eventual privitor, scotoci repede după banii ascunși în roata de rezervă. Luase două mii cu el în Colorado, dar lăsase majoritatea bancnotelor în Honda. Se temea să nu fi dispărut plicul cu însemnele băncii, dar era acolo unde-l lăsase.

Strecură plicul sub banda din talie a blugilor. Se gândi să ia cu el și mica valiză, dar dacă o muta pe scaunul din față, cei care-l urmăreau n-ar fi păcăliți de mica înscenare pe care le-o pregătea.

Așezat pe scaunul șoferului, scoase plicul de la talie, îl deschise și vârî teancurile de câte o sută de dolari în diverse buzunare ale sacoului de catifea reiată. Împături plicul gol și-l băgă într-un compartiment al bordului.

Când dădu în spate ca să iasă din locul de parcare și apoi porni, niciunul dintre vehiculele suspecte nu-l urmări imediat. Nu aveau nevoie să se grăbească. Ascuns undeva pe caroseria Hondei, un alt transmițător emitea echipei de supraveghere un semnal care făcea inutil un contact vizual permanent.

Coborî cele trei nivele până la ieșire. La gheretele casierilor stăteau la rând vehiculele care plecau.

Aplecându-se câțiva centimetri în față, se uită de mai multe ori în oglinda retrovizoare. În clipa când întinse mâna spre casier, zări furgoneta cu copertină așezându-se la coadă, cu șase mașini în urma lui.

•

Plecând de la aeroport, menținu viteza puțin sub limita admisă și nu făcu niciun efort să prindă semafoarele pe verde când apărea culoarea galben în fața lui. Nu voia să se îndepărteze prea mult de urmăritorii lui.

Preferând străzile, bulevardelor, se îndreptă spre partea de vest a orașului. La fiecare intersecție dintr-un aglomerat cartier comercial, căuta un loc de retragere care ar fi servit scopului său.

Ziua de vară era caldă și senină și razele de soare se împrăștiau în curcubee parabolice pe parbrizul murdar. Nici apa înspumată împroșcată, nici ștergătoarele nu curățau suficient geamul.

Căznindu-se să vadă prin luciul geamului, Joe era cât pe-aci să nu acorde destulă atenție firmei de mașini la mâna a doua, Vânzări Auto Gem Fittich. Duminica era zi de cumpărat mașini și terenul era deschis, deși probabil nu pentru mult timp. Dându-și seama că este exact ce-i trebuia, Joe trase lângă trotuarul din dreapta și se opri la jumătate de cvartal de terenul firmei.

Se afla în fața unui atelier de reparații la sistemul de transmisie. Firma ocupa o clădire prost întreținută din stuc și oțel ruginit, care arata de parcă ar fi fost adunată la un loc de o capricioasă tornadă, din bucăți de la mai multe construcții dezmembrate anterior. Din fericire, atelierul era închis; Joe n-avea chef să-i sară în ajutor vreun mecanic generos.

Opri motorul și coborî din Honda.

Furgonetă cu copertină nu se zărea încă pe strada din spatele lui.

Se duse repede spre partea din față a mașinii și deschise capota.

Honda nu-i mai era de folos. De data asta, ascunseseră probabil atât de bine transmițătorul încât îi vor trebui câteva ceasuri ca să-l găsească. Nu putea să meargă cu ea la Westwood și să-i ducă la Rose, dar nu putea nici s-o abandoneze pur și simplu, pentru că ei și-ar da seama că îi reperase.

Trebuia să lepede în așa fel Honda, încât să nu pară a fi un act de sabotaj, ci o defecțiune tehnică autentică. În cele din urmă, cei care-l

urmăreau vor deschide capota și, dacă vor descoperi lipsa unor bujii sau un capac de delco desfăcut, își vor da seama că au fost păcăliți.

În acest caz, Barbara Christman ar fi în pericol mai mare ca oricând. Își vor da seama că Joe îl recunoscuse pe povestitor la aeroport, știa că îl urmăriseră în Colorado – și că tot ce-i spusese Barbarei la telefon avea scopul de a o avertiza pe ea și de a-i convinge pe ei că ea nu-i spusese lui nimic important, când, de fapt, ea îi spusese totul.

Deconectă cu grijă modulul de control al aprinderii, dar îl lăsă să stea lejer în cutia lui. La o cercetare grăbită nu se va observa că era desprins. Chiar dacă mai târziu vor căuta până vor descoperi care este problema, mai mult ca posibil vor presupune că modulul se desprinsese singur și nu că Joe umblase la el. Cel puțin vor rămâne cu o oarecare îndoială, Barbara fiind astfel protejată.

Furgoneta cu copertină trecu pe lângă el.

Nu se uită direct la ea, dar o recunoscu cu coada ochiului.

Un minut, două, se prefăcu că studiază diverse piese la motor. Mai împungea câte una, mai răsucea alta, se scărpina în cap.

Lăsând capota deschisă, se urcă din nou la volan și încercă să pornească motorul, dar, desigur, nu avu noroc.

Coborî din mașină și se duse să se uite din nou la motor.

Zări la marginea câmpului său vizual că furgoneta cu copertina virase la prima intersecție. Se oprise în parcarea unei clădiri industriale pustii, având pe fațada pancarta unei agenții imobiliare, *De vânzare*.

Joe mai studie un minut motorul, înjurând energic și pitoresc, în eventualitatea că îl urmăreau cu microfoane direcționale.

În cele din urmă, trânti la loc capota și se uită îngrijorat la ceas. Rămase pe loc un moment, indecis. Își consultă din nou ceasul și spuse, „Fir-ar să fie!”

Ieși înapoi pe stradă, în direcția din care venise. Când ajunse la terenul cu mașini la mâna a doua, ezită de ochii lor, apoi se duse drept spre biroul de vânzări.

Firma Vânzări Auto Gem Fittich funcționa sub numeroase șiruri încrucișate de fanioane de plastic galbene, albe și roșii, decolorate de soarele verii. În bătaia vântului pocneau ca aripile unui stol de ulii, pe deasupra a peste treizeci de mașini, unele în formă bună, altele niște adevărate epave.

Biroul se afla într-o clădire mică din prefabricate, zugrăvită în

galben mărginit de roșu. Prin fereastra mare, Joe zări un bărbat tolănit pe un balansoar, cu picioarele încălțate în espadrile proptite pe birou, care se uita la un mic televizor.

Când urcă cele două trepte și intră pe ușa deschisă, auzi un reporter sportiv comentând un meci de baseball.

Clădirea consta dintr-o singură încăpere mare, cu o toaletă într-un colț, vizibilă din ușa întredeschisă. Cele două birouri, cele patru scaune și dulapurile de metal erau ieftine, dar totul era curat și bine îngrijit.

Joe se așteptase să găsească acolo praf, harababură și o atmosferă de calmă disperare.

Vânzătorul, în vârstă de patruzeci și ceva de ani, avea o mină veselă, părul blond și era îmbrăcat cu pantaloni de doc cafenii și o cămașă sport galbenă. Își coborî picioarele de pe birou, se ridică de pe scaun și îi întinse mâna.

— Salut! Nu v-am auzit venind cu mașina. Numele meu este Gem Fittich.

Joe îi strânse mâna și îi spuse:

— Joe Carpenter. Am nevoie de o mașină.

— Ai nimerit exact în locul potrivit.

Fittich întinse mâna spre televizorul portabil de pe birou.

— Nu-i nevoie să-l stingi, spuse Joe.

— Dacă îi susții, nu-i bine să vezi partida asta. Mănâncă bătaie.

În clipa aceea, atelierul de reparații ale sistemelor de transmisie îi ascundea de echipa de supraveghere. Dar dacă furgoneta cu copertină apărea peste drum, după cum se aștepta Joe, și dacă microfoanele direcționale erau orientate spre fereastră, era nevoie de sunetul meciului de baseball pentru a le acoperi glasurile.

Plasându-se în așa fel, încât să poată vorbi cu Fittich și să vadă dincolo de el terenul cu mașini și strada, Joe spuse:

— Cât costă cea mai ieftină jucărie pe patru roți în stare de funcționare?

— La prețurile mele, ai marfă de calitate fără să te mai gândești la…

— S-a făcut, spuse Joe, scoțând câteva teancuri de o sută dintr-un buzunar al sacoului. În funcție de cum se comportă la o scurtă probă, o să cumpăr cea mai ieftină mașină pe care o ai în clipa asta, cu toți banii jos și fără nicio garanție.

Pe Fittich îl îmbiau banii scoși la vedere.

— Pai am pentru tine un Subaru. A ieșit de mult din fabrică sărmanul, dar mai are viață în el. Nu are aer condiționat și nici radio…

— Cât vrei pe el?

— Păi i-am mai făcut niște reparații și am stabilit prețul la două mii o sută cincizeci, dar ți-l las la o mie nouă sute șaptezeci și cinci. Este…

Joe se gândise să-i ofere mai puțin, dar fiecare minut conta și având în vedere ce avea de gând să-l roage pe Fittich, trase concluzia că nu se cuvenea să se tocmească. Îl întrerupse pe vânzător spunând:

— Bine, îl iau.

După o zi care-l dezamăgise prin lentoarea negoțului cu cai putere, Gem Fittich era clar sfâșiat între bucuria unei posibile vânzări și neliniștea produsă de modul în care ajunseseră la o înțelegere. Îi mirosea a ceva necurat.

— Nu vrei să faci o probă?

Punând două mii de dolari pe biroul lui Fittich, Joe spuse:

— Exact asta vreau să fac. Singur.

Peste drum, un bărbat înalt apăru, pe jos, din direcția de unde era parcată furgoneta cu copertină. Se opri la umbra refugiului unei stații de autobuz. Dacă s-ar fi așezat pe banca din refugiu, n-ar fi văzut biroul de vânzări din cauza produselor parcate în față.

— Singur? se miră Fittich.

— Ți-am pus toată suma pe masă, spuse Joe. Scoase din portofel permisul de conducere și i-l întinse lui Fittich. Văd că ai un xerox. Fă-mi o copie.

Tipul din stația de autobuz era îmbrăcat cu o cămașă cu mâneci scurte și pantaloni de doc și nu avea nimic în mână. Deci nu era dotat cu un mecanism de ascultare de mare putere la distanță; doar supraveghea.

Fittich urmări direcția privirii lui Joe și spuse:

— În ce bucluc o să intru?

Joe întâlni privirea vânzătorului.

— În niciun bucluc. Ești nevinovat. Îți faci meseria.

— De ce te interesează tipul din stația de autobuz?

— Nu mă interesează. E un tip oarecare.

Fittich nu se lăsă păcălit.

— Dacă vrei într-adevăr să cumperi și să nu faci doar o probă de mașină, trebuie să completăm formulare oficiale, să stabilim o taxă

de vânzare, să respectăm procedurile legale.

— Dar imediat o probă de mașină, spuse Joe.

Se uită la ceas. Nu se mai prefăcea că era îngrijorat în privința orei, chiar era.

— Bine, ascultă, domnule Fittich, să terminăm cu tâmpeniile. N-am timp de pierdut. Va fi pentru dumneata chiar mai avantajos decât o vânzare, pentru că iată ce se va întâmpla. Dumneata iei banii și îi înfunzi cât mai adânc într-un sertar al biroului. Nimeni nu trebuie să afle vreodată că eu ți i-am dat. O să plec cu Subaru acolo unde trebuie să mă duc, adică până în cartierul de vest. Aș lua mașina mea, dar au instalat pe ea un mecanism de urmărire și nu vreau să fiu urmărit. Voi abandona Subaru într-o zonă sigură și o să te sun mâine ca să-ți spun unde e. Ți-l iei înapoi și vei rămâne cu două mii de dolari fără impozit pentru că ai închiriat cea mai ieftină mașină pentru o zi. Cel mai rău lucru care ți se poate întâmpla este să nu te sun. Oricum rămâi cu banii și cu o declarație de furt.

Fittich răsuci pe toate părțile permisul de conducere.

— N-o să mă întrebe nimeni de ce te-am lăsat să faci o probă singur, chiar și cu o copie a permisului de conducere?

— Tipul mi s-a părut cinstit, îi sugeră Joe lui Fittich ce urma să spună. Pe permisul de conducere era fotografia lui. Și nu puteam să plec, pentru că așteptam să mă sune un tip care trecuse pe aici și spusese că s-ar putea să cumpere cea mai bună fierotanie pe care o am. N-am vrut să risc să pierd o asemenea ocazie.

— Te-ai gândit la toate, spuse Fittich.

Atitudinea lui se schimbă. Vânzătorul indolent și zâmbăreț se transformă într-o crisalidă din care se ivea un alt Gem Fittich, o variantă cu mai multe unghiuri și cu margini mai dure.

Se duse spre xerox și îi dădu drumul.

Cu toate acestea, Joe simți că Fittich încă nu se hotărâse.

— Adevărul este, domnule Fittich, că și în cazul în care ar veni aici și te-ar lua la întrebări, nu ți-ar putea face nimic – și nu s-ar deranja să facă nimic.

— Te ocupi cu trafic de droguri? întrebă sec Fittich.

— Nu.

— Fiindcă îi urăsc pe cei care vând droguri.

— Și eu.

— Îi nenorocesc pe copiii noștri, distrug ce-a mai rămas din țara asta.

— Sunt absolut de acord.

— Nu că ar fi rămas mare lucru.

Fittich se uită pe fereastră la bărbatul din stația de autobuz.

— Sunt polițiști?

— Nu chiar.

— Fiindcă eu țin cu polițiștii. Au multă treabă de făcut în zilele noastre, încercând să apere legea când cei mai mari criminali se află chiar printre aleșii noștri.

Joe clătină din cap.

— De polițiștii ăștia n-ai auzit niciodată.

Fittich chibzui câteva clipe, apoi spuse:

— Mi-ai dat un răspuns cinstit.

— Sunt cât se poate de sincer cu dumneata. Dar mă grăbesc. Ei cred probabil că am venit aici ca să chem un mecanic sau o mașină care să mă remorcheze, ceva în genul ăsta. Dacă îmi dai Subaru, trebuie să mi-l dai imediat, înainte ca ei să mă poată împiedica să fac ceea ce vreau să fac.

După ce se uită spre geam și spre stația de autobuz de peste drum, Fittich întrebă:

— Sunt de la guvern?

— În ce privește intențiile și scopul lor, da.

— Știi de ce este tot mai gravă problema drogurilor? spuse Fittich. Pentru că jumătate din politicienii de acum sunt plătiți ca să-nchidă ochii și să-i ia naiba că o parte din ticăloșii ăștia consumă și ei droguri, așa că puțin le pasă.

Joe nu spuse nimic, de teamă să nu o dea în bară. Nu cunoștea cauza furiei lui Fittich împotriva autorităților. Putea foarte ușor să spună ceea ce nu se cuvenea și în felul acesta să nu mai fie considerat ca unul care gândește la fel, ci exact ca adversarul.

Încruntându-se, Gem făcu o copie xerox a permisului de conducere. Îi înapoie permisul tras în plastic lui Joe, care îl băgă în portofel.

Fittich se întoarse la birou și se uită la bani. Părea tulburat de perspectiva unei colaborări – nu fiindcă i-ar fi fost teamă că o să intre în bucluc, ci fiindcă îl preocupau de fapt implicațiile morale. În cele din urmă, oftă, deschise un sertar și băgă în el cele două miare.

Dintr-un alt sertar scoase o legătură de chei, pe care i-o întinse lui Joe.

Acesta o luă, recunoscător și spuse:

— Unde e?

Fittich arătă spre mașină prin geam.

— După o jumătate de oră va trebui probabil să sun la poliție ca să raportez furtul mașinii, ca să am acoperire.

— Înțeleg. Dacă am noroc, până atunci voi fi acolo unde vreau să ajung.

— Nu-ți face griji, oricum n-o să vină după tine. Poți s-o folosești și o săptămână și n-o să te prindă.

— O să te sun, domnule Fittich, ca să-ți spun locul exact unde am lăsat-o.

— Sper. Când Joe ajunse la ușa deschisă, Fittich spuse: Domnule Carpenter, crezi în sfârșitul tuturor lucrurilor?

Acest Gem Fittich care se ivise din crisalida unui vânzător vesel nu era doar mai dur și mai neliniștit: avea și niște ochi speciali – ochi deosebiți de cei pe care-i avusese până atunci, în care se citea nu furia, ci o demobilizatoare înclinație spre meditație.

— Sfârșitul vremurilor în zilele noastre, sfârșitul acestei porcării de lume pe care am creat-o, care va fi strânsă și aruncată ca un covor vechi, ros de molii.

— Presupun că va trebui să se sfârșească într-o bună zi, spuse Joe.

— Nu într-o bună zi. În curând. Nu ți se pare că binele și răul s-au întors de-a-ndoaselea, că nici măcar nu mai știm să le deosebim?

— Ba da.

— Nu te trezești uneori în toiul nopții cu senzația că se apropie sfârșitul? Ca un val de flux, înalt de o mie de kilometri, înălțându-se deasupra noastră, mai întunecat decât noaptea și rece, care se va sparge peste noi și ne va mătura pe toți?

— Ba da, rosti Joe încet și sincer. Da, am avut deseori această senzație în toiul nopții.

Totuși, valul tsunami care-l amenința pe Joe în ore târzii era de natură exclusiv personală: pierderea familiei sale, valul întunecat care se înălța atât de sus, încât acoperea stelele, împiedicându-l să vadă viitorul. Tânjise adesea să fie măturat de el.

Simțea că Fittich, copleșit de cine știe ce profundă istovire morală, tânjea și el după o apocalipsă izbăvitoare. Joe era neliniștit și surprins să descopere că împărțea aceasta tristețe cu vânzătorul de mașini.

Această descoperire îl tulbura pentru că sperase că obsesia sfârșitului lumii era o disfuncție antisocială, o boală de care el abia

începea să se vindece și se temea pentru o societate în care această perspectivă ar fi larg răspândită.

— Sunt vremuri ciudate, spuse Fittich, „vremuri stranii”, cum îi spusese Joe Barbarei cu puțin timp în urmă. Mă sperie. Se duse la scaunul lui, își puse picioarele pe birou și își propti privirea pe meciul de la televizor. Hai, du-te acum.

Simțind cum i se încrețește pielea pe ceafă ca o hârtie creponată, Joe ieși îndreptându-se spre Subarul galben.

Peste drum, bărbatul din stația de autobuz se uita nerăbdător în dreapta și-n stânga, ca și cum ar fi fost nemulțumit de nepunctualitatea transportului în comun.

Motorul Subarului porni imediat, dar părea cam firav. Volanul vibra ușor. Tapițeria era uzată și solvenții cu miros de pin nu prea mascau mirosul de trabuc care pătrunsese de-a lungul anilor în vinilin și în prețuri.

Fără să se uite la bărbatul din refugiul stației de autobuz, Joe ieși din terenul de mașini vechi. Coti la dreapta și o luă pe stradă prin fața Hondei abandonate.

Furgoneta cu copertină era încă parcată în fața clădirii industriale neocupate.

Când Joe ajunse la prima intersecție, nicio mașină nu-i încrucișă drumul. Încetini, nu se opri de tot și apăsă apoi tare pe accelerator.

În oglinda retrovizoare îl văzu pe bărbatul din stația de autobuz grăbindu-se spre furgonetă, care deja dădea înapoi ca să intre pe stradă. Fără transmițătorul care-i ghida, vor trebui să mențină contactul vizual, riscând să-l urmărească suficient de aproape ca să-și dea în vileag acoperirea – de care credeau că încă beneficiază.

După vreo șase kilometri, Joe scăpă de ei la o intersecție mare, când trecu în viteză pe galben la semaforul care se făcea roșu. Când furgoneta încercă să-l urmeze, o opri traficul care porni. Chiar și prin zăngăneala și uruiala motorului rablei de Subaru, Joe auzi scrâșnetul frânelor lor în clipa când se opriră ca să evite o coliziune.

•

Douăzeci de minute mai târziu, Joe abandonă Subarul pe Hilgarde Street lângă campusul UCLA, cât mai departe de adresa la care urma s-o întâlnească pe Demi. Merse repede spre Westwood Boulevard, străduindu-se să n-o ia la fugă, ca să nu atragă atenția asupra lui.

Nu cu mult timp în urmă, Westwood Village fusese o insulă cu un farmec bizar în marea mai turbulentă a orașului din jurul ei, o Mecca

pentru cumpărători și pentru iubitorii de teatru. Printre unele dintre cele mai interesante piese de arhitectură la scară mică din orice cartier comercial al Los Angeles-ului și de-a lungul străzilor mărginite de copaci, prosperaseră ultramoderne magazine de îmbrăcăminte, galerii de artă, restaurante, teatre înfloritoare care prezentau cele mai recente drame și comedii și cinematografe foarte frecventate. Era un loc unde oamenii veneau să se distreze, să vadă alți oameni și să fie văzuți.

Apoi, într-o perioadă când elita conducătoare a orașului se aflase într-una din stările ei ciclice în care considera anumite forme de comportament sociopatic drept un protest legal legitim, vagabondajul crescuse, bandele de gangsteri începuseră să dea târcoale și apăruse traficul de droguri pe față. Se produseseră câteva schimburi de focuri în disputele de la cursele de cai și mulți amatori de distracții și cumpărători trăseseră concluzia că decorul devenise prea „pitoresc” și că a fi văzut acolo echivala cu a fi victimă.

Acum Westwood-ul se zbătea să iasă din prăpastie. Străzile erau sigure, cum nu fuseseră de mult timp. Multe magazine și galerii se închiseseră totuși, iar în multe din sediile abandonate nu se mutaseră încă firme noi. Probabil că va mai dura ani de zile până ce se va risipi cu totul atmosfera de disperare care mai zăbovea acolo. Construită în ritmul solemn al recifelor de corali, civilizația ar putea fi distrusă cu o iuțeală înfiorătoare, chiar și de o rafală de bune intenții și tot ce s-ar pierde ar putea fi recâștigat numai prin foarte multă hotărâre.

Localul pentru cei cu gusturi rafinate era aglomerat. Dinspre ușa deschisă veneau aromele delicioase ale unor mâncăruri exotice și acordurile unui chitarist singuratic care interpreta o melodie New Age, lină și odihnitoare, deși temele se repetau la nesfârșit.

Joe intenționa să cerceteze locul de întâlnire de peste drum de la o distanța de câteva clădiri, dar sosise prea târziu. La șase fără două minute, se afla în fața localului, după cum fusese instruit, la intrarea indicată, așteptând să fie contactat.

Peste zgomotul traficului de pe stradă și al chitarei, auzi un fel de clinchet, fără nicio melodie. Era un sunet care-l alarmă imediat, din motive inexplicabile și caută nervos sursa sa în jur.

Deasupra ușii erau atârnați clopoței mișcați de vânt, alcătuiți din cel puțin douăzeci de linguri de diverse dimensiuni și materiale. Se loveau unul de celălalt în adierea ușoară a brizei.

Aidoma unui tovarăș de joacă din copilărie, amintirile îl ispiteau dintr-o ascunzătoare într-alta, atrăgându-l spre o grădina deasă a trecutului, împestrițată cu umbre și lumini. Apoi își aminti brusc de rastelul cu oale și tigăi de alamă din bucătăria soților Delmann.

Întorcându-se din dormitorul lui Charlie Delmann, când auzise strigătul Lisei, Joe auzise vasele de gătit clincănind și zăngănind ușor în timp ce străbătea în fugă holul de la parter. Când intrase în bucătărie, văzuse oalele și tigăile legănându-se ca niște pendule în cârligele de care atârnau.

Când ajunsese la Lisa și văzuse cadavrul Georginei zăcând pe pardoseală, clinchetul vaselor încetase deja. Dar ce oare le pusese în mișcare? Lisa și Georgina erau la celălalt capăt al vastei încăperi și nu în preajma vaselor care se clătinaseră.

Muzica aceea de alămuri era la fel de importantă ca și cifrele verzi care clipeau pe ceasul digital de pe noptiera lui Charlie Delmann, ca și înălțarea flăcăruilor din cele trei lămpi cu gaz de pe masa din bucătărie.

Avea senzația că adevărul bătea tare în coaja oului ignoranței sale, gata s-o spargă.

Își ținu răsuflarea, căutând în minte legătura care-i scăpa și care putea lămuri toate aceste lucruri, dar își dădu seama că adevărul acesta se retrăgea în fața lui. Se căzni să-l aducă înapoi. Dar dintr-o dată, dispăru.

Poate niciunul dintre acele lucruri nu era important: nici lămpile cu gaz, nici ceasul digital, nici vasele clincănitoare. Într-o lume văzută prin lentilele paranoiei – ochelarii cu percepție deformată pe care-i purta din motive întemeiate de o zi și jumătate – fiecare frunză căzătoare, fiecare șoaptă a vântului și fiecare joc de umbre erau învestite cu semnificații rău prevestitoare pe care în realitate nu le dețineau. El nu era de data asta un simplu observator, un simplu reporter, ci o victimă, personajul central al propriului său reportaj și de aceea poate că nu se putea bizui pe instinctul lui gazetăresc când găsea o semnificație în aceste mici, deși într-adevăr ciudate, detalii.

Pe trotuar își făcu apariția un copil negru înalt, de vârsta unui licean, îmbrăcat cu șort și un tricou cu sigla UCLA, alunecând pe patine cu rotile. Chinuindu-se să dezlege mistere ce poate că nu erau deloc mistere, Joe nu-i dădu prea multă atenție, până ce puștiul puse frână în fața lui și îi întinse un telefon celular.

— O să ai nevoie de el, spuse patinatorul cu o voce de bas care ar

fi fost o mină de aur pentru o formație de *doo-wop* din anii cincizeci.

Înainte de a apuca Joe să reacționeze, patinatorul se îndepărtă rapid încordându-și puternic mușchii picioarelor. Telefonul sună în mâna lui Joe.

Cercetă strada cu privirea, în căutarea unui post de supraveghere din care putea fi urmărit, dar acesta nu era vizibil.

Telefonul sună din nou și el răspunse.

— Da…

— Cum te cheamă? întrebă un bărbat.

— Joe Carpenter.

— Pe cine aștepți?

— Nu știu cum o cheamă.

— Dar cum îi spui?

— Demi.

— Treci de un cvartal și jumătate spre sud. La-o la dreapta la colț și mergi până ajungi la o librărie. E încă deschisă. Intră și caută secția de biografii.

Interlocutorul închise.

În cele din urmă, nu va fi o flecăreală plăcută la o cafea, pentru a face cunoștință cu persoana respectivă.

•

Conform orarului afișat pe ușa de sticlă, librăria se închidea duminica la ora șase. Era șase și un sfert. Prin vitrina mare, Joe văzu că panourile fluorescente de pe fațada magazinului erau stinse: doar în spate mai erau câteva aprinse, dar încercând ușa, constată că era descuiată.

Înăuntru, un singur vânzător aștepta la casă. Era negru, avea aproape patruzeci de ani, era scund și ațos ca un jocheu, cu mustață și bărbiță. Din dosul lentilelor groase ale ochelarilor cu rame de baga, îl priveau niște ochi mari ca ai unui anchetator insistent dintr-un vis cu inchizitori.

— Aveți biografii? întrebă Joe.

Vânzătorul ieși din spatele tejghelei și arătă spre colțul din dreapta spate al librăriei, unde licărea o lumină dincolo de rafturile aflate în întuneric.

În timp ce pătrundea tot mai adânc în labirintul de cărți, Joe auzi încuindu-se ușa în spatele lui.

Pe intervalul dintre etajerele cu biografii, aștepta un alt negru. Era o namilă de abanos, care părea capabil a se dovedi o forță irezistibilă

sau un obiect imposibil de urnit, după caz. Avea o față senină, de Buddha.

Negrul spuse:

— Ia-ți poziția.

Joe înțelese imediat că avea de-a face cu un polițist sau un fost polițist.

Se supuse, întorcându-se cu fața spre peretele de cărți, își desfăcu picioarele, se aplecă în față cu ambele mâini sprijinite de rafturi, cu privirea fixată pe cotoarele volumelor din fața lui. Unul dintre ele îi atrase în mod special atenția: o biografie masivă a scriitorului Henry James.

Henry James.

De ce oare, chiar și numele acesta i se păru semnificativ. Totul părea semnificativ, dar nimic nu era. În niciun caz, nu numele unui scriitor mort de mult.

Polițistul îl percheziționă rapid și profesionist, în căutarea unei arme sau a unui transmițător. Negăsind nimic, spuse:

— Arată-mi un act de identitate.

Joe se desprinse de rafturi și își scoase permisul de conducere din portofel.

Polițistul compară fotografia de pe permis cu fața lui Joe, citi semnalmentele lui și le compară cu realitatea, apoi îi înapoie permisul.

— Du-te la casier.

— Ce?

— La tipul pe care l-ai văzut la intrare.

Bărbatul ațos cu bărbuță aștepta lângă ușa din față. O descuie când Joe se apropie de el.

— Mai ai telefonul cu tine?

Joe i-l oferi.

— Nu, păstrează-l, spuse casierul. Lângă bordură e parcat un Mustang negru. Pleci cu el spre Wilshire și virezi spre vest. Vei fi contactat.

Când casierul deschise ușa și o ținu ca să-i facă loc, Joe privi mașina și întrebă:

— A cui e?

Din spatele lentilelor groase, ochii măriți îl studiau de parcă ar fi fost o bacterie sub microscop.

— Ce contează a cui e?

— Cred că nu contează.

Joe ieși și se urcă în Mustang. Cheile erau în contact. Când ajunse în Wilshire Boulevard coti spre vest. Mașina era aproape la fel de veche ca Subarul pe care-l luase de la Gem Fittich. Motorul suna totuși mai bine, interiorul era mai curat și în loc de dezinfectantul cu miros de pin care masca duhoarea de fum de țigară stătut, aerul mirosea vag a *after-shave* cu mentă.

Curând după ce trecu prin pasajul subteran de sub autostrada San Diego, sună celularul.

— Da…

Bărbatul care-l trimisese la librărie spuse:

— Mergi până la ocean, în Santa Monica. Când o să ajungi acolo, o să te sun ca să-ți mai dau indicații.

— Bine.

— Să nu te oprești pe drum. Ai înțeles?

— Da.

— O să aflăm dacă te oprești.

Erau pe undeva prin traficul din jurul lui, înainte sau în urmă – sau în ambele direcții. Nu se osteni să-i caute. Cel care sunase spuse:

— Să nu-ncerci să folosești telefonul ca să suni altă persoană. Vom ști și asta.

— Am înțeles.

— O întrebare. De ce ai vrut să știi a cui e mașina pe care o conduci?

Joe spuse:

— Mă urmăresc niște ticăloși foarte antipatici. Dacă mă găsesc, nu vreau să bag în bucluc oameni nevinovați numai pentru că am folosit mașina lor.

— Toată lumea e în bucluc, omule. N-ai observat? întrebă cel care sunase, apoi închise.

Cu excepția polițistului – sau a fostului polițist – din librărie, acei oameni care o țineau ascunsă pe Rose Tucker și o păzeau erau amatori cu resurse limitate în comparație cu gangsterii angajați de Teknologik. Dar erau amatori vigilenți și inteligenți, cu un talent incontestabil pentru acel joc.

Joe nu străbătuse nici jumătate din Santa Monica și oceanul era încă departe, când îi apăru în minte imaginea cotorului unei cărți – numele *Henry James*.

Henry James. Ce-i cu asta?

Apoi își aminti titlul uneia dintre cele mai cunoscute lucrări ale lui James, *The Turn of the Screw* – Răsucirea șurubului – se găsea probabil pe orice listă scurtă a celor mai celebre povestiri cu fantome.

Fantomă.

Țâșnirea inexplicabilă a flăcărilor lămpilor cu gaz, scânteierea cifrelor de pe ceas, legănarea oalelor și a tigăilor păreau acum să aibă o legătură între ele. Și în timp ce își amintea acele imagini, îi era ușor, privind înapoi să discearnă în ele elementul supranatural – deși era conștient că imaginația lui ar putea exagera amintirile, orientându-le în direcția asta.

Își aminti de asemenea cum lumina candelabrului din hol se micșorase și se mărise în mai multe rânduri în timp ce el urcase în fugă scara, auzind rafala de împușcături care-l ucisese pe Charlie Delmann. În vârtejul grozăviilor care urmaseră, Joe uitase acest detaliu bizar.

Acum i se perindau prin minte nenumărate scene de ședințe de spiritism din filme vechi și din emisiuni de televiziune, în care deschiderea ușii dintre lumea noastră și tărâmul spiritelor era marcată de pulsarea becurilor sau de pâlpâiala lumânărilor fără a exista un curent de aer.

Fantomă.

Era o speculație absurdă. Mai mult decât absurdă. Dementă. Nu există fantome.

Și totuși își aminti un alt incident tulburător care se produsese în timp ce fugea din casa soților Delmann.

Alerga din bucătărie, urmărit de urletul alarmei de fum, de-a lungul culoarului și prin hol, spre ușă. Mâna lui e pe clanță. Din spate vine un frig șuierător, care îl înțeapă în ceafă, îi sfredelește baza craniului. Apoi traversează veranda fără a-și aminti să fi deschis ușa.

Părea un incident semnificativ atâta timp cât el îl considera semnificativ – dar de îndată ce se reinstala scepticismul, momentul acela apărea total lipsit de importanță. Da, ceea ce simțise el pe ceafă fusese probabil căldura emanată de foc, nu un frig pătrunzător. Și într-adevăr, frigul acela fusese diferit de orice frig pe care-l simțise vreodată; nu era o răcoare care se răspândea, ci era ca vârful unui țurțure – exact, cu un vârf și mai ascuțit, ca un pumnal de oțel scos dintr-un congelator, o sârmă, un *ac*. Un ac introdus în partea superioară a coloanei lui vertebrale. Dar aceasta era o percepție

subiectivă a unei senzații, nu observarea atentă a unui fenomen concret de către un ziarist. Era cuprins de panică și avusese o mulțime de senzații ciudate; ele nu erau decât reacții psihologice normale față de o stare de stres extrem. Cât despre cele câteva secunde de amnezie dintre momentul când pusese mâna pe clanță și cel în care se trezise că aproape traversase veranda… Păi și asta se putea explica prin starea de panică, de stres și prin forța copleșitoare a puternicului instinct animalic de supraviețuire.

Nu era o fantomă.

Odihnește-te în pace, Henry James.

În timp ce străbătea Santa Monica în drum spre ocean, scurta privire aruncată de Joe în lumea superstițiilor își slăbi intensitatea și dispăru. Rațiunea reveni.

Cu toate acestea, ceva din conceptul de fantomă continuă să i se pară semnificativ. Avea sentimentul că în cele din urmă va găsi o explicație rațională izvorâtă din această evaluare a supranaturalului, o teorie ce va putea fi dovedită, la fel de logică precum proza meticulos structurată a lui Henry James.

Un ac de gheață. Care pătrunde până la materia cenușie din centrul coloanei vertebrale. O injecție… ceva rece împroșcat rapid.

A simțit oare Nora Vadance acel ac fantomatic cu o secundă înainte de a se ridica de la masa unde lua micul dejun pentru a aduce camera video?

L-au simțit oare soții Delmann? Dar Lisa?

L-a simțit și căpitanul Delroy Blane, înainte de a deconecta pilotul automat, înainte de a-i lovi fața copilotului și de a continua să piloteze avionul până ce l-a înfipt în pământ?

Poate că nu era o fantomă, dar ceva la fel de înfricoșător și de rău intenționat ca orice spirit malefic revenit din abisul damnaților… ceva înrudit cu o fantomă.

•

Când Joe se afla la două intersecții de țărmul Pacificului, celularul sună pentru a treia oară.

— Acum virează spre dreapta pe autostrada de coastă și mergi până te contactăm din nou, spuse vocea.

În stânga lui Joe, lumina de apus se întindea peste ocean, făcându-l să pară un sos de lămâie clocotind într-o tigaie, căpătând treptat o nuanță tot mai închisă de galben.

Când ajunse în Malibu, telefonul sună din nou. I se indică un viraj

care urma să-l ducă la Santa-Fe-by-the-Sea, un restaurant situat pe faleza.

— Pune telefonul pe scaunul din dreapta și lasă mașina valetului. Știe cine ești. Rezervarea este pe numele tău, spuse cel care sunase și închise telefonul.

Marele restaurant arata ca o casă de chirpici adusă din New Mexico, cu ferestre mărginite cu turcoaz, uși turcoaz și alei cu dale de argilă roșie. Peisajul era alcătuit din ronduri cu cactuși mărginite de pietricele albe și doi copaci castanii mari, cu frunze verde-închis și umbrele de flori albe.

Valetul hispanic era cu mult mai chipeș decât orice vedetă latino-americană de cinema, din prezent sau din trecut, afișând o privire capricioasă ucigătoare, pe care o exersase cu siguranță în fața oglinzii pentru a fi eventual folosită în fața unui aparat de filmat. După cum promisese bărbatul care sunase, valetul îl aștepta pe Joe și nu-i ceru niciun act pentru Mustang.

În interior, restaurantul Santa-Fe-by-the-Sea etala grinzi de tavan din trunchiuri de pin, pereți de culoarea vaniliei și alte dale de argilă roșie. Scaunele, mesele și alte mobile, care din fericire nu împingeau motivele sud-vestice până la extrem, erau piese J. Robert Scott cu preț redus, deși nu foarte ieftine și paleta decoratorului se limitase la culori pastelate, pentru a reda modele Navajo clasice.

Se cheltuise o avere acolo și Joe era extrem de conștient că arata jalnic în decorul acela. Nu se mai bărbierise de când plecase spre Colorado, în urmă cu peste douăsprezece ore. Întrucât majoritatea starurilor masculine de cinema și a regizorilor contemporani abordau permanent un stil de viață adolescentin, blugii erau acceptați chiar și în cele mai pretențioase localuri din Los Angeles. Dar noul lui sacou de catifea reiată era șifonat și lăbărțat, după ce fusese udat de ploaie și Joe avea înfățișarea răvășită a unui turist – sau a unui bețiv venit direct de la un chef.

Tânăra patroană, frumoasă ca orice actriță celebră și petrecându-și fără îndoială timpul într-un restaurant în așteptarea rolului cu care va câștiga Oscarul, păru să nu găsească nimic de disprețuit în înfățișarea lui. Îl conduse la o masă de la fereastră, pregătită pentru două persoane.

Tot peretele dinspre vest al clădirii era făcut din sticlă. Jaluzele din plastic alb îmblânzeau puterea soarelui la apus. Priveliștea liniei coastei era spectaculoasă, arcuindu-se înspre exterior, atât la nord cât

și la sud – iar marea era mare.

— Asociata dumneavoastră întârzie, spuse patroana referindu-se evident la Demi. V-a rugat să luați masa singur, căci va veni și dânsa mai târziu.

Lui Joe nu-i plăcea cum evoluează lucrurile. Nu-i plăcea deloc. Abia aștepta să ia legătura cu Rose, să afle ce avea să-i spună – abia aștepta s-o găsească pe Nina.

Dar trebuia să joace după regulile lor.

— Bine, mulțumesc.

Dacă Tom Cruise ar fi făcut o operație estetică pentru a-și perfecționa înfățișarea, poate că ar fi fost la fel de chipeș ca ospătarul lui Joe. Numele lui era Gene și parcă i se inserase, prin operație, o licărire specială în ochii cu nuanța de albastru a flăcării de gaz.

După ce comandă o bere Corona, Joe se duse la toaletă și se privi în oglindă. Cu țepii mijindu-i pe față, semăna cu unul dintre criminalii Beagle Boys din desenele animate cu Scrooge McDuck. Se spălă pe mâini și pe față, se pieptănă și își netezi sacoul. Dar tot arăta de parcă ar fi trebuit să stea nu la o masă de lângă fereastră, ci lângă o ladă de gunoi.

Întors la masa lui, sorbind o bere rece, îi trecu în revistă pe ceilalți clienți. Câțiva erau celebri.

Un erou al filmelor de acțiune, așezat trei mese mai încolo, era și mai nebărbierit decât el și avea părul mătuit și ciufulit ca al unui băiețel abia trezit din somn. Era îmbrăcat cu blugi negri zdrențuiți și o cămașă de frac cu jabou.

Mai aproape, era un actor nominalizat la Oscar și cunoscut consumator de heroină, într-o costumație excentrică, scoasă parcă din dulap într-o stare de beție a culorilor: espadrile negre, fără ciorapi, pantaloni de golf verzi, sacou sport în carouri maro și cămașă de doc bleu. Și totuși mai colorate decât aceste combinații erau ochii injectați și pleoapele roșii ca focul.

Joe se relaxă, bucurându-se de mâncare. Piureul de porumb și supa de fasole neagră erau puse în aceeași farfurie, alcătuind un model *yin-yang* în galben și negru. Somonul la grătar cu *mesquite* era așezat pe un strat de *salsa* cu mango și ardei roșu. Totul era delicios.

În timp ce mânca, se uita când la clienți, când la mare. Chiar și cei care nu erau celebri erau pitorești, adesea tulburători și în general participanți la un spectacol oarecare.

Los Angeles-ul este orașul cel mai strălucitor, cel mai ordinar, mai

elegant, mai mizerabil, mai inteligent, mai tâmpit, mai frumos, mai urât, mai progresist, mai retrograd, mai altruist, mai înfumurat, mai priceput în afaceri, mai ignorant din punct de vedere politic, mai artistic, mai iubitor de crime, mai obsedat de semnificații, mai setos de bani, mai reținut, mai agitat oraș de pe planetă. Și dacă alegi din el două felii cât mai deosebite, cum ar fi Bel Air și Watts, ele se aseamănă totuși în esență: toate mustesc de aceleași pofte, speranțe și disperări nebune.

În timp ce termina masa cu budincă cu pâine de mango și înghețată de jalapeño, Joe se miră să constate cât de mult îi plăcea să privească oamenii. Petrecuse împreună cu Michelle după-amiezi întregi, hoinărind prin locuri total diferite cum ar fi Rodeo Drive și City Walk, încercând distracția „pe două picioare", dar în anul care se scursese nu-l interesaseră ceilalți oameni, ci doar persoana lui și propria suferință.

Vestea că Nina trăiește și perspectiva de a o găsi îl scoteau treptat pe Joe din carapacea lui și îl redau vieții.

O negresă robustă, îmbrăcată cu un *muumuu* roșu cu auriu și împodobită cu un kilogram de bijuterii îi ținuse locul patroanei. Acum conducea doi bărbați la o masă din apropiere.

Noii clienți erau amândoi îmbrăcați cu pantaloni negri, cămăși de mătase albă și jachete de piele neagră, moi ca mătasea. Cel mai vârstnic, de circa patruzeci de ani, avea niște ochi triști imenși și o gură suficient de senzuală pentru a-i asigura un contract pentru o reclamă la rujul Revlon. Era suficient de chipeș pentru a fi chelner – dar avea nasul roșu și deformat de mulți ani de beție zdravănă și nu-și închidea aproape deloc gura, ceea ce-i dădea o expresie confuză. Însoțitorul lui, cu ochi albaștri și cu vreo zece ani mai tânăr, avea fața atât de congestionată, de parcă fusese fiert și era blestemat cu un zâmbet nervos pe care nu și-l putea stăpâni, de parcă ar fi suferit de o nesiguranță cronică.

Bruneta unduioasă care lua masa cu vedeta de cinema dependentă de heroină se simți instantaneu atrasă de tipul cu gura gen Mick Jagger, în ciuda nasului lui ca un trandafir. Îl privea cu atâta insistență, încât el reacționă rapid, ca un păstrăv care reacționează față de un vierme gras ieșit la suprafața unui râu – deși era greu de stabilit care din cei doi era păstrăvul și care era delicioasa bucățică.

Actorul drogat simți înflăcărarea însoțitoarei sale care începu să-l privească pe tip cu ochi melancolici – deși mai degrabă îl străfulgera

cu privirea decât cocheta cu el. Se ridică brusc de la masă, cât pe-aci să răstoarne scaunul și își croi drum prin restaurant, de parcă ar fi intenționat să-l lovească sau să-l înghită pe rivalul lui. Dar ocoli masa celor doi bărbați și dispăru în holul care ducea spre toaletă.

Bărbatul cu ochi triști mânca niște crevete pe un strat de mămăligă. Înfigea vârful furculiței în fiecare crustaceu și îl studia admirativ, după care îl sugea cu o plăcere obscenă. În timp ce savura agale fiecare îmbucătură, se uita spre brunetă, ca și cum ar fi vrut să-i spună că dacă va avea vreodată ocazia să se culce cu ea, putea fi sigură că va sfârși prin a fi la fel de meticulos decojită și disecată precum crevetele.

Bruneta era excitată sau scârbită. Greu de spus. Cu ajutorul câtorva Angelenos, cele două atitudini erau la fel de strâns legate ca organele unor gemene siameze inoperabile. În orice caz, ea părăsi masa actorului dependent de droguri și își trase un scaun la masa celor doi bărbați în jachete de piele.

Joe se întrebă cât de interesantă va deveni situația când se va întoarce actorul ratat – fără îndoială cu urme de praf alb licărind în jurul nărilor, întrucât heroina care se trafica era suficient de pură pentru a fi prizată. Înainte de a evolua lucrurile, chelnerul, Gene cel cu ochi sticloși, se opri să-i spună că masa este gratis și că Demi îl așteaptă în bucătărie.

Mirat, Joe lăsă un bacșiș și urmă indicațiile lui Gene spre holul care ducea la toaletă și la bucătărie.

Amurgul de vară târzie se lăsă, în sfârșit. La linia de orizont plată ca o tavă de plăcinte, soarele ca un gălbenuș însângerat se cocea căpătând o nuanță mai închisă.

În timp ce Joe traversa restaurantul, unde toate mesele erau acum ocupate, ceva din acel tablou cu trei personaje bruneta și cei doi bărbați în haine de piele – îi zgândărea memoria. Când ajunse în coridorul dinspre bucătărie, îl obseda senzația de *déjà vu*.

Înainte de a păși pe coridor, Joe mai aruncă o privire în urmă. Îl văzu pe seducător cu furculița ridicată, savurând cu privirea lui tristă un crevete străpuns, în timp ce bruneta murmura ceva și bărbatul nervos cu față trandafirie privea.

Nedumerirea lui Joe se transformă în panică.

Preț de o clipă, nu înțelese de ce i se uscase gura și de ce inima începuse să-i bată nebunește. Apoi văzu cu ochii minții furculița metamorfozându-se într-un pumnal, iar crevetele deveni o felie de

brânză Gouda.

Doi bărbați și o femeie. Nu într-un restaurant, ci într-o cameră de hotel. Nu bruneta aceea, ci Barbara Christman. Și dacă nu acei doi bărbați, doi care semănau uluitor cu ei.

Desigur, Joe nu-i văzuse în viața lui, doar ascultase descrierea pe care le-o făcuse Barbara pe scurt, dar foarte clar. Ochii de câine de vânătoare, nasul roșu de… „decenii de băutură”, gura cu buze groase. Cel mai tânăr din cei doi: cu fața trandafirie, străfulgerată neîncetat de un zâmbet.

După mai mult de douăzeci și patru de ore, Joe nu mai putea să creadă în coincidențe.

Era cu neputință, dar Teknologik se afla acolo.

•

Se grăbi să traverseze coridorul, trecu printr-una din cele două uși batante și intră într-o anticameră spațioasă folosită ca zonă de preparare a salatelor. Cei doi bărbați în uniforme albe care aranjau rapid și competent platourile cu verdețuri nu-i aruncară nicio privire.

Dincolo de ei, în bucătăria principală, negresa robustă, îmbrăcată în acel *muumuu* amplu, îl aștepta. Nici măcar rochia ei sclipitoare și cascadele de bijuterii strălucitoare nu-i puteau masca neliniștea. Fața ei de mamă bună, de cântăreață de jazz, era frumoasă și vie, făcută parcă pentru a fi veselă, dar în clipa aceea nu-i ardea nici de cântat, nici de râs.

— Mă cheamă Mahalia. Îmi pare rău că n-am putut să iau masa cu tine, chipeșule Joe. Ar fi fost o mare bucurie. Vocea ei sexi-voalată o indica drept femeia pe care el o numise Demi. Dar s-a produs o modificare de planuri. Urmează-mă, scumpule.

Cu extraordinara măreție a unei nave mari care iese din port, Mahalia naviga prin bucătăria imaculată și agitată, plină de maiștri bucătari, bucătari simpli și ajutoare, pe lângă mașini de gătit, cuptoare și grătare, prin abur și fum de carne friptă, prin mirosul iute de ceapă care făcea ochii să lăcrimeze.

Mergând repede în urma ei, Joe spuse:

— Deci știi de ei?

— Desigur. S-a dat azi la știri la televizor. Ăștia de la știri îți arată niște chestii de ți se încrețește părul, după care îți bagă reclame. Grozăvia asta schimbă totul.

Joe o luă pe după umeri și o opri.

— La știrile de la televizor?

— Au fost uciși niște oameni după ce ea a vorbit cu ei.

Chiar și în vâltoarea aceea de activități culinare în care era prins personalul din jurul lor, puteau beneficia de intimitate pentru conversația lor datorită diverselor zgomote care le acopereau vorbele: oalele zăngăneau, tigăile zornăiau, mixerele uruiau, telurile fâșâiau, farfuriile clănțăneau, totul bâzâia, clincănea, păcănea, trosnea, pocnea, sfârâia.

— Ei i-au zis altfel la știri, spuse Mahalia, dar cu siguranță că e vorba de crimă.

— Nu la asta mă refeream, spuse el. Eu vorbeam despre bărbații din restaurant.

Femeia se încruntă.

— Care bărbați?

— Ăia doi. În pantaloni negri, cămăși albe de mătase, haine negre de piele…

— I-am condus la masă.

— Exact. I-am recunoscut acum un minut.

— Ticăloși?

— Dintre cei mai răi.

Ea clătină din cap, nedumerită.

— Dar, iubitule, știm precis că n-ai fost urmărit.

— Eu nu, dar poate că ai fost tu urmărită. Sau poate altcineva care o protejează pe Rose a fost urmărit.

— Nici dracu' n-ar fi reușit s-o găsească pe Rose dacă ar fi fost nevoit să ajungă la ea prin noi.

— Dar au aflat cumva cine o ascunde de un an de zile și acum strâng cercul.

Victorioasă, înarmată cu o încredere de nestrămutat, Mahalia spuse:

— Nimeni n-o s-o atingă pe Rosie nici măcar cu un deget.

— E aici?

— Te așteaptă.

Lui Joe îi trecu un fior rece prin inimă.

— Nu înțelegi… cei doi din restaurant nu vor veni singuri. Precis mai sunt unii afară. Poate o mică armată.

— Poate, dar habar n-au cu cine au de-a face, scumpule. Pe fața ei neagră se așternu o fermitate de neclintit. Noi suntem baptiști.

Convins că nu auzise bine ce spusese femeia, Joe se grăbi să se țină după ea prin bucătărie.

La celălalt capăt al vastei încăperi, trecură printr-o ușă deschisă, intrând într-o spălătorie impecabilă, unde se curățau și se tăiau legumele înainte de a fi trimise în bucătăria principală. La ora aceea târzie pentru programul restaurantului, nimeni nu lucra acolo.

Dincolo de spălătorie era o cameră de primire cu pardoseală de ciment, unde mirosea a țelină și ardei, a lemn și carton umed. Pe rafturile înșiruite de-a lungul peretelui din dreapta, cutii de fructe și de legume goale și lăzi de sticle de bere goale erau stivuite până aproape de tavan.

Drept în față, sub plăcuța care indica ieșirea, era o ușă lată din oțel, închisă pe moment, dincolo de care era clar că parcau camioanele furnizorilor, pregătite să predea marfa. În stânga era un lift.

— Rose e jos.

Mahalia apăsă pe buton și ușa liftului se deschise imediat.

— Ce e sub noi?

— Pe vremuri, ăsta era liftul de serviciu pentru o sală de banchete și o faleză, unde puteai să faci petreceri trăsnet chiar pe plajă, dar acum n-o mai putem folosi ca localul dinainte. Poliția de coastă ne-a impus un regulament strict. Acum e doar magazie. După ce o s-ajungi jos, o să pun niște băieți să mute toate etajerele cu cutii goale pe peretele asta. O să acoperim perfect liftul. N-o să știe nimeni că e un lift aici.

Îngrijorat că va fi încolțit, Joe întrebă:

— Dar dacă vor veni să caute și vor găsi liftul?

— N-o să-ți mai zic Joe cel chipeș, ci Joe cel îngrijorat.

— Vor veni până la urmă să caute. Nu vor aștepta ora închiderii ca să plece acasă. Deci după ce ajung jos, o să am altă cale de ieșire? insistă el.

— N-am blocat niciodată scara principală pe unde coborau clienții. Am acoperit doar intrarea cu niște panouri cu balamale ca să nu se vadă. Dacă o iei pe acolo, ajungi vizavi de oficiul patroanei, unde se vede tot.

— Nu e bine.

— Deci dacă se întâmplă ceva, te furișezi spre ușa de jos și pătrunzi pe faleză. De acolo, ai la dispoziție plaja, tot țărmul.

— Poate că păzesc și ieșirea.

— E la poalele falezei. Nu se vede de sus. Încearcă să te relaxezi, iubitule. Suntem de partea cea bună, ceea ce nu e tocmai rău.

— Nu e mare lucru.

— Joe cel îngrijorat.

Joe intră în lift, dar blocă ușa care începea să alunece, în caz că s-ar fi închis.

— Ce legătură ai tu cu localul ăsta, Mahalia?

— Este pe jumătate proprietatea mea.

— Mâncarea e excelentă.

— Îți închipui că nu știu? Uite-te la mine! spuse ea veselă.

— Ce legătură ai tu cu Rose?

— Foarte curând o să-ți spun, Joe cel Curios. Rosie s-a măritat cu fratele meu Louis, acum vreo douăzeci și doi de ani. S-au cunoscut la colegiu. Nu m-am mirat prea tare când Louis s-a dovedit a fi destul de isteț ca să ajungă la colegiu, dar tare m-am mirat că a avut destulă minte ca să se îndrăgostească de o fată ca Rosie. Apoi, desigur, s-a dovedit a fi un tâmpit, când hodoronc-tronc a divorțat de ea peste patru ani. Rosie nu putea să facă copii și Louis își dorea mult copii – deși dacă ar fi avut mai puțin aer în scăfârlie și puțin bun-simț ar fi trebuit să-și dea seama că Rosie e mai prețioasă decât o casă întreagă de plozi.

— Nu mai e cumnata ta de optsprezece ani și totuși tu ești gata să-ți pui pielea la saramură pentru ea?

— De ce nu? Îți închipui că Rosie s-a prefăcut într-un vampir după ce prostul de Louis a divorțat de ea? Este aceeași bomboană de femeie pe care am cunoscut-o. O iubesc ca pe o soră. Hai că te așteaptă, Joe cel Curios.

— Încă ceva. Mai devreme, când mi-ai spus că oamenii aceștia nu știu cu cine au de-a face… N-ai spus cumva „Noi suntem baptiști?”

— Exact așa am spus. „Duri” și „baptiști” nu se cam adună în mintea ta… asta era?

— Păi…

— Mama și tata s-au luptat cu Ku-Klux-Klan-ul în Mississippi pe vremea când Ku-Klux-Klan-ul era mai colțos ca acum și la fel au făcut bunica și bunicul înaintea lor și nu s-au lăsat doborâți de frică. Când eram copil, am înfruntat uraganele din Golful Mexicului, inundațiile din deltă, epidemiile de encefalită și perioadele de sărăcie când nu știam ce vom mânca în ziua următoare, dar am trecut peste toate și am continuat să cântăm tare în corul bisericii în fiecare duminică. Poate că pușcașii Marinei Statelor Unite sunt ceva mai duri decât oricare negru baptist din sud, dar nu cu mult.

— Rose are noroc cu o prietenă ca tine.

— Eu am noroc, spuse Mahalia. Ea îmi dă curaj – acum mai mult ca oricând. Hai, Joe. Stai acolo cu ea până închidem localul și găsim o cale să te scoatem. O să vin după tine când va veni momentul.

— Pregătește-te de bucluc cu mult înainte de asta.

— Du-te.

Joe lăsă ușile să se închidă. Liftul coborî.

• Capitolul 14

Iat-o, în sfârșit, singură, la celălalt capăt al acelei încăperi lungi, pe doctor Rose Marie Tucker, pe unul dintre cele patru scaune pliante de la o masă de lucru scrijelită, aplecată în față, cu brațele pe tăblie, cu mâinile împreunate, așteptând în tăcere, cu o privire gravă și plină de tandrețe, iată minuscula supraviețuitoare, păstrătoarea secretelor pe care Joe se zbătuse să le afle, dar de care acum, brusc, se temea.

Câteva dintre aplicele încastrate în tavan conțineau becuri consumate, iar cele bune erau așezate la întâmplare și drept urmare pardoseala pe care o străbătu el încet era împestrițată cu lumini și umbre, ca o împărăție subacvatică. Propria lui umbră i-o lua înainte, apoi rămânea în urma, iarăși i-o lua înainte, se pierdea într-o pată de întuneric și dispărea ca un suflet dat uitării, pentru a reapărea apoi după alți trei pași. Se simțea ca un condamnat scufundat în adâncimile de beton ale unei temnițe din care nu se mai iese, pe lungul drum al morții, spre pedeapsa capitală – și totuși, în același timp credea în posibilitatea iertării și a învierii. În timp ce se apropia de revelația care îi înălțase pe Georgine și Charlie Delmann de la deznădejde la euforie, în timp ce se apropia de adevărul despre Nina, în sufletul lui era un vârtej de curente contradictorii și speranța străpungea întunericul lui lăuntric ca niște stoluri de peștișori fosforescenți.

De peretele din stânga erau rezemate cutii cu rezervele restaurantului, în principal prosoape de hârtie pentru toalete, lumânări pentru mese și piese pentru instalațiile sanitare, achiziționate *en gros.* Pe peretele din dreapta, care dădea spre plajă și spre ocean, erau două uși și niște geamuri mari, dar țărmul nu se vedea, pentru că sticla era protejată de jaluzele metalice Rolladen. Sala de banchete semăna cu un buncăr.

Joe își trase un scaun și se așeză la masă, în fața lui Rose.

La fel ca în cimitir în ziua precedentă, femeia aceasta emana o forță charismatică atât de puternică, încât statura ei mignonă era o sursă de mirare permanentă. Din punct de vedere fizic, părea mai impunătoare decât Joe – și totuși încheieturile mâinilor ei erau la fel de firave ca ale unei fetițe de doisprezece ani. Ochii ei magnetici îl țintuiau, îl înduioșau și înțelepciunea care se citea în ei îl umilea cum n-ar fi putut să-l umilească un bărbat de două ori cât el – și totuși trăsăturile ei păreau atât de fragile, gâtul ei atât de subțire, umerii ei atât de delicați, încât părea vulnerabilă ca un copil.

Joe întinse mâna peste masă, spre ea.

Ea îi apucă mâna.

În el, spaima se lupta cu speranța și, în timp ce se purta această bătălie, nu reuși să vorbească pentru a întreba de Nina.

Mai gravă decât fusese la cimitir, Rose spuse:

— Totul merge groaznic. Ei îi ucid pe toți cei cu care vorbesc. Nu se vor da în lături de la nimic.

Ușurat de obligația de a pune el primul întrebarea fatală despre fiica sa mai mică, Joe își recapătă glasul.

— Am fost acolo, la casa din Hancock Park, cu soții Delmann… și Lisa.

Rose făcu ochii mari, cuprinsă de panică.

— Vrei să spui că… s-a întâmplat?

— Da.

Mâna ei mică îi strânse tare mâna.

— Ai văzut?

El dădu din cap.

— S-au omorât. Atâta violență… atâta nebunie…

— Nu era nebunie. Nici sinucidere. Crimă. Dar cum Dumnezeu ai scăpat?

— Am fugit.

— În timp ce ei erau uciși?

— Charlie și Georgine erau deja morți. Lisa încă ardea.

— Deci ea nu era încă moartă când tu alergai?

— Nu. Era încă în picioare, ardea, dar nu țipa, pur și simplu ardea… ardea liniștit.

— Deci ai plecat la timp. S-a petrecut o minune cu tine.

— Cum le-au făcut asta, Rose? Cum?

Coborându-și privirea din ochii lui spre mâinile lor înlănțuite, Rose nu răspunse la întrebarea lui Joe. Spuse apoi mai degrabă către

ea însăși decât către el:

— Am crezut că așa trebuie începută treaba – aducând vestea familiilor care-i pierduseră pe cei dragi în acel avion. Dar din cauza mea… e atâta sânge…

— Chiar ai fost la bordul avionului 353? întrebă el.

Ea îi întâlni din nou privirea.

— La *economic*. Rândul șaisprezece, locul B, al doilea de la geam.

În glasul ei era adevărul, la fel de sigur cum ploaia și soarele sunt într-un fir verde de iarbă. Joe spuse:

— Chiar ai plecat de la locul accidentului nevătămată.

— Neatinsă, rosti ea încet, întărind miracolul supraviețuirii ei.

— Și nu erai singură.

— Cine ți-a spus?

— Nu soții Delmann. Nimeni din cei cu care ai vorbit. Toți ți-au rămas credincioși, au păstrat secretele pe care le-ai împărtășit. Modul în care am aflat își are rădăcinile în noaptea aceea. Îi ții minte pe Jeff și Mercy Ealing?

Un zâmbet vag flutură pe buzele ei și apoi dispăru când spuse:

— De la Loose Change Ranch.

— Am fost acolo astăzi după-amiază, spuse el.

— Sunt oameni cumsecade.

— Duc o viață frumoasă, liniștită.

— Și tu ești un bun reporter.

— Când misiunea mă interesează.

Ochii ei erau două lacuri care luminează în bezna de la miezul nopții și Joe nu-și dădea seama dacă tainele scufundate în ele îl vor îneca sau îl vor scoate la suprafață.

Rose spuse:

— Îmi pare rău pentru toți oamenii din avionul acela. Îmi pare rău că au murit înainte de a le veni sorocul. Îmi pare rău pentru familiile lor… pentru tine.

— Nu ți-ai dat seama că îi puneai în pericol, nu?

— Dumnezeule, nu!

— Atunci nu te simți vinovată.

— Ba da.

— Te rog, spune-mi, Rose. Am făcut cale lungă ca s-aud. Spune-mi ce le-ai spus celorlalți.

— Dar ei îi ucid pe toți cărora le spun. Nu i-au ucis doar pe soții Delmann, ci și pe alții, încă șase.

— Nu-mi pasă de pericol.

— Mie-mi pasă. Pentru că acum știu în ce pericol te pun și trebuie să țin seama de asta.

— Nu e niciun pericol. Absolut niciunul. Eu sunt oricum mort, spuse el. Doar dacă nu cumva ceea ce ai să-mi spui îmi va reda viața.

— Ești un om bun. În anii care ți-au mai rămas de trăit poți ajuta mult lumea asta întoarsă cu susu-n jos.

— Nu în starea în care sunt.

Ochii ei, lacurile acelea, erau tristețea întruchipată. Dintr-o dată îl speriară atât de mult, încât își dori să le ocolească privirea, dar nu putea.

Conversația lor îi dăduse răgaz să abordeze întrebarea pe care la început o evitase, dar acum știa că trebuie s-o pună înainte de a-și pierde din nou curajul.

— Rose… unde este fiica mea, Nina?

Rose Tucker ezită. În cele din urma, își bagă mâna rămasă liberă într-un buzunar interior al sacoului bleumarin și scoase din el o fotografie Polaroid.

Joe văzu că era o imagine luată în amurg a pietrei de mormânt cu plăcuța de bronz pe care erau scrise numele soției și a fiicelor lui – una din cele făcute de ea în ziua precedentă.

Strângându-i mâna în semn de încurajare, ea îi vârî fotografia în mână.

Privind fotografia, Joe spuse:

— Ea nu e aici. Nu e în pământ. Michelle și Chrissie, da. Dar Nina nu.

Ea spuse, aproape în șoaptă:

— Deschide-ți inima, Joe. Deschide-ți inima și mintea – și ce vezi?

În sfârșit ea îi oferea darul de metamorfozare pe care îl oferise Norei Vadance, soților Delmann și altora. El privi fotografia.

— Ce vezi, Joe?

— O piatră de mormânt.

— Deschide-ți mintea.

Cu speranțe pe care nu le putea exprima în cuvinte, dar care îi făceau inima să alerge, Joe cercetă imaginea din mâna lui.

— Granit, bronz… iarbă în jur.

— Deschide-ți inima, șopti ea.

— Cele trei nume ale lor… datele…

— Mai privește.

— … soare… umbre…

— Deschide-ți inima.

Deși sinceritatea lui Rose era evidentă și nu putea fi pusă la îndoială, mica ei mantra – „Deschide-ți mintea, deschide-ți inima” – începu să pară stupidă, de parcă ea n-ar fi fost om de știință, ci un guru din New Age.

— Deschide-ți mintea, insistă ea cu blândețe.

Granitul. Bronzul. Iarba din jur.

Ea spuse:

— Nu e de ajuns să te uiți. Trebuie să vezi.

Laptele dulce al speranței începu să se brânzească și Joe simți că figura lui devine acră. Rose spuse:

— Ți se pare fotografia ciudată? Nu pentru ochi… pentru vârfurile degetelor… Simți ceva deosebit când îți atinge pielea?

Joe era cât pe-aci să-i spună că nu o simțea altfel decât era, o fotografie afurisită de Polaroid, lucioasă și rece – dar apoi simți ceva deosebit.

Mai întâi deveni conștient de urzeala complicată a propriei sale pieli, cum nu i se mai întâmplase și nici nu și-ar fi imaginat că este posibil. Simțea fiecare arcuire, buclă și spiră când atingea fotografia și fiecare ridicătură sau șanț minuscul al pielii de pe fiecare buric al degetelor părea să aibă propria sa rețea de terminații nervoase extrem de sensibilă.

Dinspre fotografia Polaroid se revărsau spre el mai multe date tactile decât era capabil să prelucreze sau să înțeleagă. Era copleșit de netezimea fotografiei, dar și de miile de adâncituri microscopice de pe suprafața clișeului care erau invizibile pentru ochiul liber și de modul în care simțea vopselele, fixativele și alte substanțe chimice din alcătuirea imaginii cimitirului.

Apoi imaginea Polaroid căpătă nu pentru ochiul, ci pentru simțul lui tactil, adâncime, de parcă nu era doar o fotografie bidimensională, ci o fereastră cu vedere spre mormânt, o fereastră prin care putea să întindă mâna. Simțea soarele cald de vară pe degete, simțea granitul, bronzul și un fir de iarbă.

Și mai straniu: acum simțea o culoare, de parcă niște sârme îi treceau prin creier, zăpăcindu-i simțurile și spuse: „albastru” și imediat simți un val orbitor de lumină și auzi rostind de undeva, de departe, „strălucitor”.

Senzațiile de albastru și de lumină deveniră repede experiențe

vizuale autentice: sala de banchete începu să se piardă într-o ceață albăstrie-strălucitoare.

Cu răsuflarea tăiată, Joe scăpă fotografia din mână, de parcă ar fi căpătat viață în mâna lui.

Strălucirea albastră se transformă brusc într-un mic punct în centrul câmpului său vizual, ca imaginea de pe ecranul unui televizor când îl închizi din buton. Punctul se micșoră până ce ultima fărâmă de lumină pluti o secundă ca o stea, dar apoi dispăru prin implozie.

Rose Tucker se aplecă peste masă, spre el.

Joe privi în ochii ei autoritari și zări ceva diferit de ceea ce văzuse până atunci. Tristețea și mila mai erau acolo. Erau și înțelegerea și inteligența ca întotdeauna. Dar acum văzu – sau crezu că vede – o parte a ei care galopa pe un cal nebun al obsesiei spre o stâncă peste care voia să-l atragă și pe el.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, ea spuse:

— Joe, ceea ce-ți produce ție teamă nu are nicio legătură cu mine. Tu te temi de fapt să-ți deschizi mintea la ceva ce ai refuzat toată viața să crezi.

— Glasul tău, spuse el, șoapta, propozițiile repetate de tine – „deschide-ți inima, deschide-ți mintea” – ca un hipnotizator.

— Doar nu crezi una ca asta, spuse ea calmă ca întotdeauna.

— E ceva pe fotografia Polaroid, spuse el auzindu-și tremurul disperat al vocii.

— Ce vrei să spui?

— O substanță chimică.

— Nu este.

— Un drog halucinogen. Care se absoarbe prin piele.

— Nu.

— Ceva ce am absorbit prin piele, insistă el, mi-a modificat percepția. Își frecă mâinile de haina de catifea reiată.

— Nimic de pe fotografie nu putea să-ți intre în sânge atât de repede. Nimic nu te-ar fi putut afecta în câteva secunde.

— Nu știu dacă asta e adevărat.

— Eu știu.

— Nu sunt farmacolog.

— Consultă unul, spuse ea fără răutate.

— Fir-ar să fie! Era în mod absurd furios pe ea, așa cum se înfuriase pentru scurt timp și pe Barbara Christman.

Cu cât el era mai tulburat, cu atât era ea mai calmă.

— Ceea ce ai trăit tu se numește sinestezie.

— Ce?

Pe tonul omului de știință, Rose spuse:

— Sinestezie. O senzație care se manifestă într-o modalitate atunci când un stimul este aplicat într-o modalitate diferită.

— Aiureli.

— Nicidecum. De exemplu, se cântă câteva măsuri dintr-o melodie cunoscută, dar în loc să le auzi, vezi o anumită culoare sau simți un miros asociat. Este o senzație rară la majoritatea oamenilor, dar asta simt cei mai mulți la primul contact cu aceste fotografii – și este o senzație des întâlnită la mistici.

— Mistici! Lui Joe îi venea să scuipe pe jos. Eu nu sunt mistic, doamnă doctor Tucker. Eu sunt reporter de crime – sau am fost. Pentru mine numai realitatea contează.

— Sinestezia nu este pur și simplu rezultatul unui fanatism religios, dacă asta crezi, Joe. Este o experiență trăită chiar și de necredincioși, argumentată științific și unii oameni cu cunoștințe temeinice cred că este o privire aruncată într-un mod de percepție superior.

Ochii ei, lacuri reci, păreau acum fierbinți și când el îi privi, întoarse iarăși capul, de teamă că focul ei îl va cuprinde și pe el. Nu știa precis dacă vedea răul în ea sau dacă voia doar să-l vadă și era total derutat.

— Dacă ar fi existat pe fotografie un drog ce pătrunde prin piele, spuse ea, cu vorba dulce a unui diavol, efectul ar fi rămas și după ce ți-a scăpat fotografia din mână.

El nu spuse nimic, învârtindu-se în vârtejul lui lăuntric.

— Dar când ai lăsat din mână fotografia, efectul a încetat. Pentru că aici te confrunți cu ceva care nu este nici pe departe la fel de liniștitor ca o simplă iluzie, Joe.

— Unde e Nina? întrebă el.

Rose arătă spre fotografia Polaroid care era acum pe masa unde o lăsase el.

— Privește. Vei vedea.

— Nu.

— Nu te teme.

Furia începu să clocotească în el. Era acea furie sălbatică de care se mai înspăimântase. Și acum îl înspăimântă, dar n-o putea stăpâni.

— Unde-i Nina, fir-ar să fie?

— Deschide-ți inima, rosti ea încet.

— Asta-i o tâmpenie!

— Deschide-ți mintea.

— Cât de mult? Până ce o să-mi golesc capul? Așa vrei să ajung?

Ea îi lasă răgaz să-și revină, apoi spuse:

— Nu vreau nimic de la tine, Joe. M-ai întrebat unde e Nina. Vrei să știi ce s-a întâmplat cu familia ta. Ți-am dat fotografia ca să vezi. Ca să vezi.

Voința ei era mai puternică decât a lui și după un timp el se pomeni că ia fotografia.

— Amintește-ți ce-ai simțit, îl încurajă ea. Lasă-te cuprins de același sentiment.

Dar el nu reuși, deși întoarse fotografia pe toate părțile în mâini. Făcu cercuri cu vârfurile degetelor pe imaginea lucioasă, dar nu simți granitul, bronzul, iarba. Evocă albastrul și strălucirea, dar ele nu apărură.

Aruncând dezgustat fotografia, Joe spuse:

— Nu știu ce să fac cu asta.

Enervant de răbdătoare, Rose zâmbi cu înțelegere și îi întinse mâna.

El refuză s-o ia.

Deși îl umilea ceea ce observa acum, înclinațiile ei erau spre New Age, mai simțea că, nereușind să se piardă a doua oară în strălucirea albastră a fantasmelor, le scăpase pe Michelle, Chrissie și Nina.

Dar dacă trăirea lui fusese doar o halucinație, produsă de substanțe chimice sau hipnoză, nu avea deci nicio semnificație și trezindu-se iarăși din vis, nu mai putea aduce înapoi ființele iremediabil pierdute.

O rafală de nedumeriri ricoșă prin mintea lui.

Rose spuse:

— E-n regulă. Fotografia impregnată este de obicei suficientă. Dar nu întotdeauna.

— Impregnată?

— E-n regulă, Joe. E-n regulă. Din când în când, o persoană… o persoană ca tine… și atunci singurul lucru care convinge este contactul galvanic.

— Nu știu despre ce vorbești.

— Atingere.

— Ce atingere?

În loc să-i răspundă, Rose luă instantaneul Polaroid și îl privi ca și cum ar fi văzut clar ceva ce Joe nu vedea deloc. Dacă inima și mintea ei erau prinse într-un vârtej, ea ascundea bine acest lucru, căci părea liniștită ca un iaz într-un amurg fără vânt.

Seninătatea ei îl stârni pe Joe.

— Unde-i Nina, fi-ar să fie? Unde e fetița mea?

Ea băgă calmă fotografia înapoi în buzunarul de la jachetă, apoi spuse:

— Joe, să zicem că eu am făcut parte dintr-un grup de oameni de știință angrenați într-o serie de experimente medicale revoluționare și apoi, să zicem, că pe neașteptate am descoperit ceva care ar putea dovedi că există un fel de viață după moarte.

— S-ar putea ca eu să fiu mult mai greu de convins decât tine.

Blândețea ei era o contrapondere enervantă la duritatea lui:

— Nu este o idee atât de exagerată precum crezi. În ultimele două decenii, unele descoperiri din biologia moleculară și din unele ramuri ale fizicii par să indice tot mai clar existența unui univers creat.

— Ocolești întrebarea mea. Unde o ții pe Nina? De ce m-ai lăsat să cred că e moartă?

Fața ei rămase într-o încremenire aproape stranie. Vocea ei era la fel de calmă, pătrunsă parcă de pacea filosofiei Zen.

— Dacă știința ne-a oferit o cale de a găsi adevărul vieții după moarte, ai vrea să vezi cu adevărat dovada? Majoritatea oamenilor ar spune da imediat, fără a se gândi că acest adevăr îi va schimba pentru totdeauna, va schimba ceea ei au considerat întotdeauna important, ceea ce intenționează ei să facă din viețile lor. Și apoi… dacă aceasta ar fi o revelație iritantă? Ai vrea să afli adevărul – chiar dacă ar fi la fel de înfricoșător ca înălțarea, la fel de înspăimântător pe cât este de îmbucurător, la fel de ciudat, total și profund ciudat, ca iluminarea?

— Astea toate sunt niște aiureli pentru mine, doamnă doctor Tucker, niște nimicuri – ca vindecarea cu cristale, spiritele din canale sau omuleții cenușii care răpesc oameni în farfurii zburătoare.

— Nu e de ajuns să privești, trebuie să vezi.

Prin lentilele roșii ale furiei sale defensive, Joe vedea calmul ei ca pe un instrument de manipulare. Se ridică de pe scaun, cu mâinile făcute pumn pe lângă coapse.

— Ce aveai cu tine în avionul de L.A. Și de ce ar fi dorit Teknologik și oamenii săi să ucidă trei sute treizeci de oameni ca să

te oprească?

— Asta încerc să-ți spun.

— Atunci, spune-mi!

Ea închise ochii și își împleti mâinile ei mici, măslinii, de parcă ar fi așteptat să treacă furtuna ce se stârnise în el – dar seninătatea ei nu făcea decât să întrețină rafalele din sufletul lui.

— Horton Nellor. A fost șeful tău, apoi al meu. Ce rol are în povestea asta? întrebă Joe.

Ea nu spuse nimic.

— De ce s-au sinucis soții Delmann, Lisa și Nora Vadance, căpitanul Blane? Și cum pot fi crime sinuciderile lor, cum spui tu? Cine sunt cei de sus? Ce naiba înseamnă toate astea? Joe tremura. Unde e Nina?

Rose deschise ochii și îl privi brusc cu îngrijorare, liniștea ei fiind în sfârșit spulberată.

— Cine e sus?

— Doi bandiți care lucrează pentru Teknologik sau pentru cine știe ce agenție secretă, lua-o-ar naiba!

Ea își întoarse privirea spre restaurant.

— Ești sigur?

— I-am recunoscut la masă.

Rose se ridică repede și privi tavanul de parcă se afla într-un submarin care nu mai putea fi controlat și se scufunda în abis, calculând furioasă imensa presiune ce amenința să-i strivească, așteptând primele semne ale catastrofei.

— Dacă doi sunt înăuntru, cu siguranță că mai sunt și alții afară, spuse Joe.

— Dumnezeule! șopti ea.

— Mahalia încearcă să găsească un mod de a ne strecura afară neobservați după ora închiderii.

— Ea nu înțelege. Trebuie să ieșim de aici, acum.

— A stivuit cutiile din sala de recepție ca să acopere intrarea la lift…

— Nu-mi pasă de bărbații ăia și nici de armele lor blestemate, spuse Rose, ocolind capătul mesei. Dacă vor coborî aici după noi, mă pot descurca. Nu-mi pasă dacă mor în felul ăsta, Joe. Dar ei n-au nevoie de fapt să vină după noi. Dacă știu că suntem în clădirea asta acum, ne pot îndepărta.

— Ce?!

— Ne pot îndepărta, spuse ea speriată, îndreptându-se către una din ușile care dădeau spre plajă.

Joe o urmă, exasperat, spunând:

— Ce-nseamnă asta… ne pot îndepărta?

Ușa era asigurată cu o pereche de zăvoare. Rose îl trase pe cel de sus.

Joe puse mâna pe cel de jos, împiedicând-o să-l tragă.

— Unde e Nina?

— Dă-te la o parte, îi ceru ea.

— Unde e Nina?

— Joe, pentru numele lui Dumnezeu…

Era pentru prima dată când Rose Tucker părea vulnerabilă și Joe avea de gând să profite de momentul acela ca să obțină ceea ce dorea cel mai mult.

— Unde e Nina'?

— Mai târziu. Îți promit.

— Acum!

De sus se auzi un zgomot puternic.

Lui Rose i se tăie răsuflarea, se întoarse de la ușă și își fixă din nou privirea pe tavan, de parcă acesta s-ar fi putut prăbuși peste ei.

Joe auzi glasuri ridicate care se certau, filtrate de casa liftului – vocea Mahaliei și vocile a cel puțin doi sau trei bărbați. Era sigur că zgomotul era produs de cutiile și lăzile goale târâte și aruncate din ușa liftului.

Când bărbații cu scurte de piele descoperă liftul și află că există un subsol al clădirii, și-ar putea da seama că lăsaseră o portiță de ieșire, neacoperind plaja. Într-adevăr, s-ar putea ca alții să caute chiar în momentul acela o cale de coborâre de pe stânca aflată la o înălțime de cincisprezece metri, în speranța să le taie calea.

Cu toate acestea, față-n față cu Rose, decis, în mod necugetat, să obțină un răspuns cu orice preț, cumplit de insistent, Joe repetă întrebarea?

— Unde e Nina?

— A murit, spuse ea, smulgându-și cu greu cuvintele de pe buze.

— Pe naiba!

— Te rog, Joe…

Era furios pe ea că-l mințea, la fel cum îl mințiseră atâția în anul care trecuse.

— A murit, pe naiba! Cu neputință. Cu neputință, fir-ar să fie! Am

vorbit cu Mercy Ealing. Nina trăia în noaptea aceea și trăiește și acum, pe undeva.

— Și dacă ei află că noi suntem în clădirea asta, repetă Rose cu o voce care tremura de spaimă, ne pot îndepărta. Așa cum au făcut cu soții Delmann, cu Lisa, cu căpitanul Blane.

— Unde e Nina?

Se auzi motorul liftului și cabina începu să urce.

— Unde e Nina?

Deasupra lor, luminile din sala de banchete se micșorară, probabil pentru că liftul își lua curentul din circuitul lor.

În clipa când luminile se micșorară, Rose țipă îngrozită, se împinse în Joe, încercând să-l clintească din loc și îi înșfăcă sălbatic mâna pe care el o apăsa pe zăvorul de jos.

Unghiile ei îi intrară în carne, el șuieră de durere și luă mâna de pe zăvor, iar ea deschise ușa. Înăuntru pătrunse o adiere cu miros de ocean și Rose ieși afară, în noapte.

Joe se repezi după ea, pășind pe o punte de lemn lată de șase metri și lungă de douăzeci, suspendată lângă restaurant, care duduia ca o tobă la fiecare pas al lui.

Soarele purpuriu sângerase, cufundându-se într-o groapă înspre cealaltă parte a lumii. Cerul și marea erau la apus ca un corb întâlnind o cioară, cu pene line, senzuale și îmbietoare ca moartea.

Rose era deja în capul scării.

Urmând-o, Joe găsi două rânduri de trepte care coborau cinci sau șase metri până la plajă.

Neagră cum era Rose și îmbrăcată în aceeași culoare, aproape că se topi în geometria întunecată a treptelor de sub el. Dar când ajunse pe nisipul palid, Rose își recăpătă conturul.

Țărmul avea peste treizeci de metri lățime în punctul acela și valurile fosforescente se rostogoleau producând un zgomot vag, care se strecura în jurul lui ca o mare fantomatică. Nu era o plajă pentru înot sau surfing și nu se zăreau în nicio direcție focuri și nici măcar lanterne Coleman.

Spre est, cerul era alcătuit din bășici galbene pe fond negru, impregnat de licărirea orașului, insistentă pe cât era de lipsită de sens. Dreptunghiurile de lumină galben-pal radiate de restaurantul de deasupra împestrițau o parte a plajei.

Joe nu încercă s-o oprească pe Rose sau s-o încetinească, ci după ce-o ajunse din urmă, alergă pe lângă ea, scurtându-și pașii ca să nu

i-o ia înainte.

Ea era singura lui legătură cu Nina. Era derutat de misticismul ei evident, de brusca ei tranziție de la un calm extatic la o spaimă superstițioasă și era furios că acum îl mințea în privința Ninei, după ce îl făcuse să creadă la cimitir că îi va spune în cele din urmă tot adevărul. Și totuși soarta lui și a ei erau inexplicabil legate, pentru că numai ea îl putea duce la fiica lui cea mică.

În timp ce alergau spre nord pe nisipul moale și treceau de colțul restaurantului, cineva se repezi la ei din față, din dreapta, dinspre stâncă, o umbră în noapte, iute și mare, ca fiara fără față care ne urmărește în coșmaruri, ne urmărește prin coridoarele visurilor.

— Păzea, o avertiză Joe pe Rose, dar văzuse și ea atacatorul și se ferea deja.

Joe încercă să intervină când forma aceea întunecată se repezi să-l izoleze de Rose – dar îl atacă un al doilea bărbat care se apropie de el dinspre mare. Acesta era o huidumă cât un fundaș de fotbal profesionist și amândoi căzură atât de dur, încât Joe ar fi trebuit să-și piardă răsuflarea, dar nu și-o pierdu de tot – șuiera, dar respira – pentru că nisipul în care aterizaseră era adânc și moale, cu mult deasupra liniei de bătaie a valurilor.

Joe dădu din picioare, își folosi fără milă genunchii, coatele și tălpile, se extrase de sub agresorul său, ridicându-se, când auzi pe cineva strigând la Rose mai departe, pe țărm – „Stai, cățea!” – după care auzi o împușcătură, puternică, seacă. Nu voia să se gândească la împușcătura aceea, la sunetul șfichiuitor care trosnise peste plajă spre marea mormăitoare, nu voia să și-o imagineze pe Rose cu un glonte în cap și pe Nina pierdută din nou pentru totdeauna, dar nu putea să nu se gândească, căci această eventualitate îi ardea suprafața creierului ca un fier înroșit în foc. Agresorul lui îl înjură și se ridică din nisip. Când Joe se întoarse ca să înfrunte amenințarea, era plin de răutatea și furia din cauza cărora fusese eliminat din echipa de box în urmă cu douăzeci de ani, turbat ca un barbar care distruge biserici – era acum un animal, un prădător plin de cruzime, iute ca o felină și sălbatic – și reacționă de parcă acel necunoscut era personal vinovat de artrita care făcuse din Frank un infirm, de parcă nemernicul acela ar fi făcut vreo vrajă pentru a umfla și deforma încheieturile lui Frank, de parcă huliganul acela nenorocit ar fi fost singurul criminal care introdusese cumva o pâlnie în urechea căpitanului Blane pentru a turna prin ea un elixir al nebuniei, așa că, Joe îl lovi cu picioarele

în testicule și când individul gemu și începu să se încovoaie de durere, îl înșfacă de cap și în același timp își ridică genunchiul și îl pocni cu el în față, înfigându-i-l tot mai adânc. Era un balet al violenței și Joe auzi efectiv cum nasul individului se sfărâmă și simți mușcătura dinților lui pe rotulă. Tipul se prăbuși pe spate, pe plajă, imediat sufocându-se, scuipând sânge și luptându-se să respire și plângând ca un copilaș, dar Joe nu era mulțumit, pentru că devenise sălbatic, mai sălbatic decât orice animal, sălbatic ca stihiile, un ciclon de furie, durere și umilință și dădea cu picioarele în locul unde credea că sunt coastele, ceea ce îl durea aproape la fel de mult pe cât îl durea pe cel care primea loviturile, pentru că Joe era încălțat cu adidași, nu cu pantofi duri și de aceea încerca să calce gâtul tipului ca să-i strivească traheea, dar îl călca pe piept – și ar fi încercat din nou, l-ar fi omorât, fără să-și dea seama prea bine ce face, dar un al treilea agresor îl lovi din spate.

Joe căzu cu fața pe plajă, apăsat de greutatea noului agresor, țintuit de cel puțin o sută de kilograme. Cu capul într-o parte, scuipând nisip, încercă să-l ridice pe individ de pe el, dar de data asta își pierdu cu adevărat respirația; o dată cu ea își pierdu și toată puterea și rămase neputincios.

În plus, în timp ce gâfâia disperat, în lipsă de aer, simți că agresorul lui îi lipește un obiect rece și dur de o parte a feței și își dădu seama ce era înainte de a auzi amenințarea.

— Dacă vrei să-ți zbor creierii, o s-o fac, spuse necunoscutul și vocea lui răsunătoare avea un timbru criminal. O s-o fac, dobitocule.

Joe îl crezu și nu se mai împotrivi. Se zbătea doar să-și recapete răsuflarea.

Capitularea lui tăcută nu-l mulțumi pe bărbatul furios care stătea peste el.

— Răspunde, ticălosule! Vrei să-ți zbor creierii? Vrei?

— Nu.

— Vrei?

— Nu.

— O să fii cuminte?

— Da.

— Nu mă mai țin nervii.

— Am înțeles.

— Lepădătură! rosti cu năduf necunoscutul.

Joe nu mai spuse nimic, scuipă nisip și respiră adânc, recăpătându-

și puterea o dată cu gura aceea de aer, deși încercă să stăvilească revenirea scurtei crize de nebunie care-l apucase.

„Unde e Rose?”

Bărbatul care stătea pe Joe răsufla și el greu, exalând vapori duhnind a usturoi, dându-i răgaz lui Joe să se liniștească, dar totodată recăpătându-și și el puterea. Mirosea a colonie de tei și a fum de țigară.

„Ce s-a întâmplat cu Rose?”

— Acum o să ne ridicam, spuse tipul. Întâi eu. În timp ce mă ridic, chestia asta rămâne țintită spre capul tău. Rămâi așa cum ești, întins în nisip, exact așa cum ești, până ce mă dau înapoi și îți spun că poți să te ridici. Ca să-și întărească vorbele, apăsa și mai adânc țeava pistolului în fața lui Joe, răsucind-o înainte și înapoi; partea interioară a obrazului presată pe dinți îi produse lui Joe durere. Ai înțeles, Carpenter?

— Da.

— Pot să te omor și s-o șterg.

— Nu fac nimic.

— Nimeni nu mă poate atinge.

— Eu nu, în orice caz.

— Fiindcă am o insignă.

— Desigur.

— Vrei s-o vezi? Ți-o înfig în buza aia nenorocită.

Joe nu mai spuse nimic.

Nu strigaseră „Poliția”, ceea ce nu dovedea că erau falși polițiști, ci doar că nu doreau să se expună. Sperau să-și facă treaba repede, curat și să dispară înainte de a li se cere să explice prezența lor autorităților locale, fapt care i-ar face cel puțin să se împotmolească în birocrația inter-judiciară ce ar putea duce la întrebări incomode despre legile apărate de ei. Dacă nu erau efectiv angajați ai companiei Teknologik, aveau în spate o oarecare putere federală, dar nu strigaseră FBI, DEA sau ATF când se iviseră din beznă, deci erau probabil angajații unei agenții clandestine, plătită din numeroasele miliarde de dolari repartizați de guvern prin registrele contabile, din rușinosul Buget Negru.

În cele din urmă, necunoscutul se desprinse de Joe, pe un genunchi, apoi se ridică și se dădu înapoi cu câțiva pași.

— Ridică-te.

Ridicându-se din nisip, Joe descoperi ușurat că ochii lui se adaptau

rapid la întuneric. Când ieșise din sala de banchet și alergase spre nord pe plajă, cu numai două minute în urmă, bezna i se păruse mai adâncă decât acum. Cu cât rămânea mai mult timp orb din cauza întunericului, cu atât mai puțin probabil era să vadă o ocazie de care să poată profita.

Deși nu mai avea pălăria de Panama și în ciuda întunericului, trăgătorul era ușor de recunoscut: era povestitorul. Cu pantalonii și cămașa lui albe, cu părul alb lung, părea să atragă asupra lui firava lumină din jur, licărind ușor, ca un spectru la o ședința de spiritism.

Joe se uită înapoi spre Santa-Fe-by-the-Sea. Zări siluetele clienților la mese, dar ei probabil că nu vedeau ce se petrece pe plaja întunecată.

Lovit în testicule, pocnit în față, agentul vătămat zăcea încă pe nisipul din apropiere; nu se mai sufoca, dar horcăia de durere și încă scuipa sânge. Se străduia să-și oprească șuvoiul de lacrimi emițând obscenități în loc de gemete.

Joe strigă:

— Rose!

Trăgătorul îmbrăcat în alb spuse:

— Gura!

— Rose!

— Taci și întoarce-te!

Un nou-venit se ivi pe plajă din spatele povestitorului și în loc să se dovedească a fi un alt parazit de la Teknologik, el spuse:

— Am un Desert Eagle 44 magnum la doi centimetri de scăfârlia ta.

Povestitorul păru la fel de surprins ca și Joe, pe care îl năuci această nouă întorsătură a situației. Bărbatul cu pistolul Desert Eagle spuse:

— Știi cât de puternică este arma asta? Știi ce-am să-ți fac?

Încă simțindu-se victorios, dar în același timp neputincios ca o fantomă, povestitorul uimit spuse:

— Ei fir-ar să fie!

— O să-ți pulverizeze scăfârlia, o să-ți smulgă capul tău gras de pe ceafă, asta o să-ți facă, rosti nou-venitul. Cu ăsta sfărâmi o ușă. Aruncă pistolul pe nisip, în fața lui Joe.

Povestitorul ezită.

— Imediat!

Reușind să capituleze cu aroganță, povestitorul aruncă pistolul de

parcă l-ar fi dispreţuit şi arma se afundă în nisip, la picioarele lui Joe.

Salvatorul cu arma de calibru 44 spuse:

— Ia-l de jos, Joe.

Când Joe ridică pistolul, văzu că nou-venitul îşi folosea arma Desert Eagle drept bâtă. Povestitorul căzu în genunchi, apoi pe mâini şi genunchi, dar nu se prăbuşi decât după ce agresorul îl lovi a doua oară, când ară nisipul cu faţa, sădindu-şi nasul ca un cartof în nisip. Necunoscutul cu arma – un negru îmbrăcat tot în negru – se opri pentru a întoarce capul cu coamă albă într-o parte, ca să se asigure că huliganul care-şi pierduse cunoştinţa nu se sufoca.

Agentul cu faţa strivită de genunchi încetă să mai înjure, fiindcă niciun martor din tabăra lui nu-l mai auzea şi începu din nou să plângă.

Negrul spuse:

— Hai, Joe.

Mai impresionat ca oricând de Mahalia şi de ciudata ei adunătură de amatori, Joe întrebă:

— Unde e Rose?

— Urmează-mă. E cu noi.

Însoţit de hohotele de plâns ale agentului, care se auzeau pe toată plaja în spatele lor, Joe îl urmă repede pe negru spre nord, în direcţia pe care el şi Rose o luaseră când fuseseră atacaţi.

Era cât pe-aci să se împiedice de un alt bărbat care zăcea fără cunoştinţă pe nisip. Era primul care se repezise la ei, cel care trăsese.

Rose era pe plajă, dar în umbra lăsată de stâncă. Joe nu o vedea prea bine în întuneric, dar părea că se ghemuieşte ca şi cum ar fi tremurat de frig în noaptea aceea blândă de vară.

Joe rămase oarecum surprins de valul de uşurare care-l străbătu la vederea ei, nu pentru că ea era singura lui legătură cu Nina, ci pentru că era cu adevărat bucuros că era vie şi în siguranţă. Deşi îl umilise, îl înfuriase şi îl derutase îngrozitor, era totuşi o fiinţă deosebită, iar el îşi aminti şi de bunătatea din ochii ei în clipa când îl întâlnise în cimitir, tandreţea şi compasiunea ei. Chiar şi în întuneric, deşi era micuţă, prezenţa ei era impunătoare, cu un nimb de mister, dar şi de importanţă şi de prodigioasă înţelepciune, având probabil puterea cu care marii generali şi femeile sfinte reuşeau să-şi convingă adepţii să se jertfească. Şi atunci şi acolo, pe ţărmul mării noptatice, era aproape posibil să crezi că ea se ivise din adâncuri la apus, după ce inspirase apă la fel de uşor cum inspira acum aer, venind pe pământ

cu minunatele taine ale unui alt tărâm.

Era însoțită de un bărbat înalt cu haine închise, o siluetă aproape spectrală – excepție făcând șuvițele de păr blond creț care străluceau vag ca niște mănunchiuri de alge fosforescente.

Joe întrebă:

— Rose, ești teafără?

— Doar… un pic lovită, rosti ea cu un glas marcat de durere.

— Am auzit o împușcătură, spuse el îngrijorat. Voia s-o atingă, dar nu era sigur că se cuvenea. Apoi se pomeni că o îmbrățișează și o ține strâns.

Rose gemu de durere și Joe încercă să-i dea drumul, dar ea îl îmbrățișă o clipă, pentru a-l face să înțeleagă că, în ciuda suferinței ei fizice, era recunoscătoare pentru grija manifestată de el.

— Sunt teafără, Joe. O să-mi revin.

Se auziră strigăte din depărtare, dinspre stânca de lângă restaurant. Și dinspre plaja de la sud, agentul imobilizat răspunse, strigând cu glasul sfârșit după ajutor.

— Trebuie să plecăm de-aici, spuse blondul. Vin spre noi.

— Cine sunteți voi? întrebă Rose.

Joe spuse mirat:

— Nu fac parte din echipa Mahaliei?

— Nu, spuse Rose. Nu i-am mai văzut.

— Eu sunt Mark, spuse bărbatul cu păr blond creț, iar el este Joshua.

Negrul – Joshua – rosti ceva ce semăna cu:

— Suntem amândoi în finafață.

Rose spuse:

— Ei drăcie!

— Cine? Ce? Unde sunteți? întrebă Joe.

— E-n regulă, Joe, spuse Rose. Sunt surprinsă, dar probabil că n-ar trebui să fiu.

Joshua spuse:

— Cred că luptăm de aceeași parte, doamnă doctor Tucker. În orice caz, avem aceiași dușmani.

Departe, la început ușor ca murmurul inimii, dar apoi puternic ca zgomotul produs de copitele unui armăsar cu un călăreț fără cap, se auzi uruitul unui elicopter.

• Capitolul 15

Fără să fi furat altceva decât propria lor libertate, fugeau ca niște hoți de-a lungul stâncilor, care se ridicau și apoi coborau, apoi iarăși se ridicau, de parcă ar fi oglindit nivelul de adrenalină a lui Joe.

În timp ce se deplasau, cu Mark în frunte și Rose urmându-l, Joe îl auzi pe Joshua vorbind ferm cu cineva. Privi înapoi și îl văzu pe negru cu un telefon celular. Auzind cuvântul mașină, își dădu seama că fuga lor era plănuită și coordonată chiar în cursul desfășurării ei.

Tocmai când păreau să fi scăpat, amenințarea elicopterului se transformă într-o realitate luminoasă spre sud. Ca un fulger ieșit din ochiul de nestemate al unui zeu dintr-un templu de piatră mâniat de o pângărire, un reflector străpunse noaptea și mătură plaja. Privirea lui arzătoare se boltea de la stâncile nisipoase până la valurile înspumate și din nou înapoi, deplasându-se neîncetat spre ei.

Întrucât nisipul era moale lângă baza stâncilor, lăsau în el urme fără forma. Și totuși urmăritorii aerieni nu se puteau orienta după urmele lăsate de pașii lor. Deoarece nu era niciodată greblat ca nisipul de pe plajele publice mult folosite, nisipul acela era răscolit de urmele multor alte persoane care-l călcaseră înainte. Dacă ar fi mers mai aproape de apă, în zona unde valurile înalte tasaseră nisipul, netezindu-l, traseul lor ar fi fost marcat ca de niște semnale luminoase.

Trecură pe lângă mai multe rânduri de scări care duceau spre case mari de pe stâncile de deasupra, unele din zidărie țintuită de fața stâncii cu oțel, altele din lemn prins de piloni adânci și grinzi verticale de beton. Joe aruncă o privire înapoi și zări elicopterul zburând pe lângă una dintre scări, iar reflectorul lui se ridică pe trepte și trecu peste balustrade.

Joe își imagină că o echipa de urmăritori plecaseră deja cu mașinile de la restaurant spre nord și porniseră apoi pe jos până la plajă pentru a lucra metodic spre sud. Până la urmă, dacă Mark îi va ține în continuare pe plajă, vor fi prinși între elicopterul ce se îndrepta spre nord și urmăritorii care se îndreptau spre sud.

Bineînțeles că aceeași idee îi trecu și lui Mark prin cap, pentru că îi conduse brusc spre o scară ciudată din lemn roșu ce se înălța printr-un cadru ca o cutie înaltă. Construcția amintea de primele schele de rachete construite pe vremea când Cape Kennedy se numea Cape Canaveral; nava spațială dispăruse și arhitectura înconjura un

gol ciudat.

În timp ce urcau, distanța dintre ei și elicopter creștea, dar acesta continua să se apropie. Două, patru, șase, opt rânduri de trepte abrupte îi duseră pe un palier unde păreau îngrozitor de expuși. La urma urmelor, elicopterul se afla la nu mai mult de treizeci de metri deasupra plajei – deci la vreo treizeci și ceva de metri deasupra lor în clipa când se ridicară pe vârful stâncii – și la nicio sută cincizeci de metri spre sud. Casa următoare nu avea scară spre țărm, ceea ce făcea și mai vizibilă platforma. Dacă pilotul sau secundul lui ar fi privit spre dreapta, spre vârful stâncii, în loc să privească nisipul de dedesubt luminat de reflectoare, n-ar mai fi putut evita să fie descoperiți.

Palierul de sus era înconjurat de un gard din fier forjat, cu porți de siguranță și prevăzut cu țepușe ascuțite, îndoite spre interior pentru a împiedica accesul vizitatorilor nedoriți dinspre plaja de dedesubt. Fusese construit demult, pe vremea când Paza de Coastă nu controla asemenea lucruri.

Elicopterul era acum la ceva mai mult de o sută de metri spre sud, înaintând încet, la o înălțime constantă. Uruitul motorului și zbârnâitul paletelor se auzeau atât de tare, încât Joe nu se putea face auzit de către însoțitorii săi decât dacă răcnea.

Gardul era greu de trecut și în niciun caz într-un minut, două, cât ar fi avut răgaz. Joshua păși în față cu zdrobitorul de uși, Desert Eagle, trase o rafală în broască și deschise poarta cu piciorul.

Bărbații din elicopter n-ar fi putut auzi împușcătura și era puțin probabil ca zgomotul să fi fost perceput în casă drept altceva decât vacarmul produs de aparatul de zbor. Într-adevăr, toate ferestrele erau întunecate și era liniște, de credeai că nimeni nu era acasă.

Trecură prin poartă pe un teren întins, de dimensiunea unei proprietăți funciare, cu garduri vii joase, grădini de trandafiri sofisticate, fântâni arteziene oprite pe moment, alei pietruite cu dale de teracotă franceză veche, luminate de felinare în formă de lalele și terase pe mai multe nivele, cu balustrade din lemn de tei, care duceau la o vilă în stil mediteranean. Mai erau acolo palmieri phoenix și ficuși. Stejari masivi de California erau luminați de dedesubt cu spoturi peisagistice: protocolari, brumați cu negru, eșafodaje de ramuri fără formă.

Datorită măiestriei cu care era luminat peisajul, misterul nici unui ungher nu era spulberat de vreo licărire. Romantica proprietate

arunca șaluri încâlcite de umbre, dantele complicate de lumină molatică și de beznă adâncă, în care cei patru nu puteau fi cu siguranță văzuți de piloți, nici când elicopterul ajunse aproape la același nivel cu stânca pe care își făcuse matca moșia.

În timp ce urca în urma lui Rose și a lui Mark treptele de piatră spre prima terasă, Joe spera că detectorii sistemului de supraveghere a mișcării nu erau instalați la exteriorul imensei case, ci numai în încăperi. Dacă trecerea lor punea în funcțiune mecanisme montate în copaci sau pe zidurile înconjurătoare, strălufgerarea lor bruscă putea atrage atenția piloților.

El știa cât de greu ar fi, chiar și pentru un singur om care fuge pe picioarele lui să evite ochiul strălucitor al unui elicopter de cercetare al poliției cu un pilot bun și hotărât – mai ales într-un spațiu relativ deschis, cum era acela, care nu oferea nenumăratele ascunzători ale labirintului unui oraș. Ei patru ar fi ușor de imobilizat, de îndată ce ar fi reperați.

Mai devreme, o adiere se ivise cu grația aripilor unui pescăruș dinspre mare spre țărm; acum, direcția se schimbase, dinspre țărm, și adierea era mai puternică. Era un vânt fierbinte, numit Santa Ana, născut în munții de la răsărit din pragul deșertului Mohave, uscat, aprig și ciudat de enervant. Un șopot puternic se înălță din stejari și frunzele mari ale palmierilor phoenix șuierară, zornăiră și scârțâiră, ca și cum copacii se avertizau reciproc de apropierea furtunii.

Teama lui Joe de un sistem de securitate exterior se dovedi nefondată când urcară în grabă un alt rând de trepte de piatră spre ultima terasă. Proprietatea rămase în aceleași lumini firave, apăsată de straturile de umbre ocrotitoare.

Dincolo de marginea stâncii, elicopterul de cercetare plutea în paralel cu ei, înaintând încet spre nord. Piloții continuau să-și concentreze atenția spre plaja de dedesubt.

Mark îi conduse pe lângă un bazin de înot imens. Pe apa neagră ca țițeiul scânteiau arabescuri argintii, de parcă sub suprafața ei înotau bancuri întregi de pești ciudați, cu aripioare fosforescente.

Treceau încă pe lângă bazin când Rose se împiedică. Era cât pe-aci să cadă, dar își recapătă echilibrul, apoi se opri, clătinându-se.

— Nu te simți bine? întrebă îngrijorat Joe.

— Ba da, n-am nimic, spuse ea, dar glasul ei era stins și încă părea nesigură pe picioare.

— Te-ai lovit rău mai înainte? insistă Joe când Mark și Joshua se

adunară în jurul lor.

— Am căzut în fund, spuse ea. Am câteva vânătăi.

— Rose…

— N-am nimic, Joe. Probabil că m-au obosit alergătura și scările astea nenorocite. Cred că nu sunt într-o formă prea bună.

Joshua vorbea din nou în șoaptă la telefonul celular.

— Să mergem, spuse Rose. Haideți, să mergem.

Dincolo de stâncă, deasupra plajei, elicopterul aproape că depășise proprietatea.

Mark îi conducea din nou și Rose îl urma cu o energie reînnoită. Trecură repede pe sub acoperișul loggiei boltite de lângă zidul din spate, unde nu mai erau în pericol de a fi reperați de piloții elicopterului și apoi spre colțul casei.

În timp ce se deplasau în șir indian pe o alee ce șerpuia printr-un mic pâlc de arbori melaleuca, având coaja zdrențuită, se pomeniră brusc țintuiți de fasciculul puternic al unei lanterne mari. În fața lui, un paznic le bloca înaintarea spunând:

— Hei, cine naiba sunteți?

Fără a ezita o clipă, Mark începu să înainteze chiar în timp ce lanterna continua să clipească. Necunoscutul încă vorbea când Mark se ciocni de el. Cei doi icniră în momentul impactului.

Lanterna zbură spre trunchiul unui arbore melaleuca, se izbi de el, sări pe alee și se răsuci pe piatră, producând un vârtej de umbre care se roteau ca o haită de câini în jurul vânatului.

Mark îl învârti pe paznic, îi răsuci brațul, îl împinse de pe alee, prin straturile de flori de pe margine și îl bușsi atât de tare de zidul casei, încât ferestrele din apropiere zăngăniră.

Joshua luă lanterna de jos și o îndreptă spre locul acțiunii și Joe văzu că fuseseră somați de un gardian de pază în uniformă, supraponderal, de vreo cincizeci și cinci de ani. Mark îl împinse ca să îngenuncheze și îl înșfacă de partea din spate a capului apăsându-i fața în jos și într-o parte, ca să nu-i poată descrie mai târziu.

— Nu e înarmat, îl informă Mark pe Joshua.

— Ticăloșilor, spuse furios paznicul.

— N-are un pistol la gleznă? se interesă Joshua.

— Nu, nici așa ceva.

Paznicul spuse:

— Proprietarii sunt niște tâmpiți, pacifiști sau așa ceva. Nu lasă pe nimeni cu arme, nici măcar pe mine. Uite rezultatul!

— Nu-ți facem niciun rău, spuse Mark trăgându-l de lângă casă și silindu-l să se așeze pe pământ, cu spatele lipit de trunchiul arborelui melaleuca.

— Nu mă speriați, spuse paznicul, dar era speriat.

— Câini sunt? întreba Mark.

— Peste tot, spuse gardianul. Dobermani.

— Minte, spuse Mark sigur pe el.

Chiar și Joe simțea că paznicul îi păcălește. Joshua îi dădu lanterna lui Joe și spuse:

— Ține-o spre pământ. Apoi scoase o pereche de cătușe dintr-o borsetă prinsă la spate.

Mark îi porunci paznicului să-și întindă mâinile în spate și să le împreuneze în jurul copacului. Trunchiul avea un diametru de numai vreo douăzeci și cinci de centimetri, deci gardianul nu trebuia să se contorsioneze și Joshua îi prinse cătușele de încheieturi.

— Polițiștii sunt pe drum, rosti victorios paznicul.

— Călare pe dobermani, fără îndoială, spuse Mark.

— Ticălosule! spuse paznicul.

Mark scoase din borsetă un sul de bandaj bine strâns.

— Mușcă, îi spuse el gardianului.

— Mușcă tu, spuse gardianul îngăduindu-și un ultim behăit de bravură deznădăjduită, după care se conformă.

Joshua îi răsuci de trei ori o fâșie de bandă izolantă în jurul capului și peste gură, țintuindu-l bine cu bandajul.

Mark extrase din centura paznicului ceea ce părea a fi o telecomandă.

— Cu asta se deschide poarta?

Paznicul mârâi prin căluș o obscenitate care ajunse la urechile lor ca un mormăit lipsit de sens.

— Probabil că e poarta, spuse Joshua. Apoi se adresă gardianului: Relaxează-te. Nu-ți forța încheieturile. Nu jefuim proprietatea. Zău că nu. Trecem doar prin ea.

Mark spuse:

— La o jumătate de oră după ce vom pleca, vom chema poliția ca să vină să te elibereze.

— Cheamă un câine, îl sfătui Joshua.

Mark luă lanterna paznicului și îi conduse spre fațada casei.

Oricine or fi fost indivizii aceia, Joe se bucura că erau de partea lui.

Proprietatea se întindea pe cel puțin trei pogoane. Uriașa casă era situată la șaptezeci de metri în spatele zidului proprietății dinspre stradă. În mijlocul aleii de intrare lată, șerpuitoare, se afla o fântână de marmură cu patru niveluri: patru cupe late în formă de scoică, fiecare susținută de câte trei delfini în plin elan, dimensiunile cupelor și ale delfinilor micșorându-se pe măsură ce urcau. Bazinele erau pline cu apă, dar pompa nu făcea zgomot și nu aveau jeturi sau cascade.

— O să așteptam aici, spuse Mark, conducându-i spre delfini.

Delfinii și cupele se înălțau dintr-un bazin cu un zid de șaizeci de centimetri înălțime, care se termina cu o bordură lată de calcar. Rose se așeză pe margine și apoi o urmară Joe și Mark.

Joshua luă telecomanda obținută de la paznic și porni pe alee spre poarta de intrare, vorbind la telefonul celular.

— De unde ați aflat de mine? îl întrebă Rose pe Mark.

— O întreprindere lansată cu un fond de un miliard de dolari ca a noastră, spuse Mark, prinde foarte repede viteză. Și în plus, specialitatea noastră sunt calculatoarele și tehnologia informațiilor.

— Ce întreprindere? întrebă Joe.

Primi același răspuns confuz pe care îl dăduse Joshua pe plajă.

— În fini fața.

— Și ce-nseamnă asta?

— Mai târziu, Joe, promise Rose. Continuă, Mark.

— Deci, din prima zi am avut fonduri pentru a încerca să urmărim toate cercetările promițătoare din toate disciplinele din întreaga lume, care ne-ar putea duce la revelația la care sperăm.

— Așa o fi, spuse Rose, dar voi ați apărut de doi ani, iar cea mai mare parte a cercetărilor mele din ultimii șapte ani a fost efectuată în cele mai stricte condiții de securitate.

— Doamnă doctor, ați fost o imensă speranță în specialitatea dumneavoastră până pe la vârsta de treizeci și șapte de ani – apoi, dintr-o dată, v-ați întrerupt aproape total activitatea, cu excepția a câte unei lucrări minore publicată ici și colo, din când în când. Ați fost o Niagara a creativității – și apoi, peste noapte ați secat.

— Ce anume vă indică acest lucru?

— Modelul tipic al unui om de știință cooptat de Ministerul Apărării sau de un alt departament al guvernului, cu suficientă putere pentru a produce un blocaj informațional total. Deci, atunci când vedem așa ceva, încercăm să aflăm cu precizie unde lucrați. În

cele din urmă v-am găsit la Teknologik, dar nu la vreunul din sediile lor cunoscute și accesibile, ci într-un complex situat la mare adâncime sub pământ, asigurat din punct de vedere biologic, lângă Manassa, Virginia. Ceva ce poartă denumirea de „Proiect 99”.

În timp ce asculta cu atenție conversația, Joe observă cum la capătul lungii alei se deschidea rulând pe șine ornamentată poarta electrică.

— Cât de multe știți despre ceea ce facem noi la Proiect 99? întrebă Rose.

— Nu suficient, spuse Mark.

— Cum de știți totuși ceva?

— Când afirm că urmărim cercetările din întreaga lume, nu înseamnă că ne limităm la aceleași publicații și la băncile de date cunoscute la care are acces orice bibliotecă de lucrări științifice.

Rose spuse fără dușmănie:

— E un mod delicat de a spune că încercați să penetrați sistemele de securitate ale calculatoarelor, să le faceți harcea-parcea și să distrugeți codurile.

— Exact, dar n-o facem pentru profit. Nu exploatăm economic informațiile pe care le obținem. Este doar misiunea noastră, este cercetarea pentru a cărei efectuare am fost creați.

Joe era surprins de propria lui răbdare. Deși afla tot felul de lucruri, ascultând conversația lor, misterul de bază se adâncea tot mai mult. Și totuși era dispus să aștepte răspunsurile. Bizara aventură cu instantaneul Polaroid din sala de banchete îl cutremurase. Acum, când avea răgaz să se gândească la cele întâmplate, sinteza lor părea a nu fi decât preludiul unei revelații ce urma să fie mai zguduitoare și mai umilitoare decât tot ce-și imaginase până atunci. Rămânea dornic să afle adevărul, dar acum instinctul îl avertiza că trebuia să lase revelațiile să treacă peste el în valuri mici și nu într-un singur val tsunami devastator.

Joshua trecuse prin poarta deschisă și se afla pe autostrada coastei Pacificului.

Deasupra dealurilor din est, se înălța o lună galben-portocalie umflată și vântul cald părea să bată dinspre ea.

Mark spuse:

— Ați fost unul din miile de cercetători a căror activitate a fost urmărită de noi – deși v-ați bucurat de un interes deosebit datorită secretului maxim cu care a fost înconjurat Proiectul 99. Apoi, cu un

an în urmă, ați plecat din Manassa cu o parte din proiect și peste noapte ați devenit persoana cea mai urmărită din țară. Chiar și după ce s-a presupus că ați murit în acel accident aviatic din Colorado. Chiar și atunci… oamenii vă căutau, o mulțime de oameni, cheltuind sume substanțiale pentru găsirea unei femei moarte – ceea ce nouă ni s-a părut foarte straniu.

Rose nu spuse nimic ca să-l încurajeze. Părea obosită.

Joe îi luă mâna. Tremura, dar îi strângea mâna, ca și cum ar fi vrut să-l asigure că totul era în regulă.

— Apoi am început să interceptăm rapoarte de la o anumită agenție de poliție clandestină… rapoarte în care se spunea că sunteți vie și activă în zona L.A., unde locuiau familii care pierduseră ființe dragi în accidentul avionului 353. Am inițiat propria noastră supraveghere. Ne pricepem destul de bine la asta. Unii dintre noi am fost militari. În orice caz, s-ar putea spune că noi îi urmăream pe urmăritorii care îi supravegheau pe oameni ca Joe. Și acum… Cred că a fost bine că am făcut asta.

— Da, vă mulțumesc, spuse ea. Dar nu știți în ce vă băgați aici. Nu e doar glorie… e și un pericol groaznic.

— Doamnă doctor Tucker, insistă Mark, suntem actualmente peste nouă mii de persoane care ne închinăm viețile acestei activități. Nu ne temem. Și acum credem că dumneavoastră ați găsit probabil interfața – și că ea este foarte diferită de tot ce am anticipat noi. Dacă ați reușit într-adevăr să faceți această breșa… dacă omenirea se află în acel moment de cotitură al istoriei, când totul se va schimba radical și pentru totdeauna… atunci noi suntem aliații dumneavoastră firești.

— Cred că sunteți, confirmă ea.

Cu blândețe, dar insistând asupra acestei alianțe, Mark spuse:

— Doamnă doctor, amândoi ne-am ridicat împotriva forțelor ignoranței, ale fricii și ale propriilor interese, care vor să țină lumea în beznă.

— Nu uitați că am lucrat odinioară pentru ele.

— Dar ați renunțat.

O mașină ieși o clipă din autostrada coastei pacifice și se opri să-l ia pe Joshua. O urmă o a doua mașină prin poartă și apoi pe alee.

Rose, Mark și Joe se ridicară când cele două vehicule – un Ford urmat de un Mercedes – înconjurară fântâna și se opriră în fața lor.

Joshua ieși pe portiera din dreapta a Ford-ului și o tânără brunetă

coborî din spatele volanului. Mercedes-ul era condus de un asiatic de circa treizeci de ani.

Se adunară toți în fața lui Rose Tucker și o clipă păstrară tăcerea.

Vântul care se întețea constant nu mai vorbea doar prin frunzele foșnitoare ale copacilor, prin ramurile tufișurilor în care zumzăiau greierii și prin muzica seacă, de flaut, emisă din streșinile casei, căci acum se bucura de o voce proprie: un vuiet obsesiv ce înghețа urechile care-l auzeau, asemănător cu urletul înăbușit, dar înfricoșător al haitelor de coioți urmărind prada într-un canion îndepărtat în noapte.

În luminile peisagistice, frunzele tremurătoare aruncau umbre nervoase și, treptat, luna tot mai palidă începu să se privească în suprafețele lucioase ale automobilelor.

Urmărindu-i pe acești oameni în timp ce ei o urmăreau pe Rose, Joe își dădu seama că ei priveau omul de știință nu doar cu curiozitate, ci uluiți, poate cu o admirație amestecată cu spaimă, de parcă s-ar fi aflat în prezența unei ființe transcendentale. O ființă sfântă.

— Mă miră că vă văd pe toți în civil, spuse Rose.

Ei zâmbiră și Joshua spuse:

— Acum doi ani, când am inițiat această misiune, nu prea vorbeam despre ea. Nu voiam să atragem atenția presei… deoarece credeam că în general vom fi greșit înțeleși. Dar nu ne așteptam să avem dușmani. Și încă dușmani atât de violenți.

— Atât de puternici, spuse Mark.

— Am crezut că toți vor dori să afle răspunsurile pe care le căutam noi – dacă le vom găsi vreodată. Acum ne-am lămurit.

— Ignoranța este o fericire în numele căreia unii sunt în stare să ucidă, spuse tânăra.

— Deci acum un an, continuă Joshua, am adoptat mantiile ca o diversiune. Oamenii ne înțeleg – sau cred că ne înțeleg. Suntem mai acceptabili dacă suntem considerați fanatici, etichetați clar și închiși într-o cutie. În felul acesta nu-i mai neliniștim pe oameni. Mantii.

Uimit, Joe spuse:

— Purtați mantii albastre și vă radeți în cap.

Joshua spuse:

— Unii dintre noi, da, de acum un an – și cei în uniformă susțin că ei sunt singurii membri. La asta m-am referit când am afirmat că mantiile sunt o diversiune – mantiile, capetele rase, cerceii, enclavele

comune vizibile. Ceilalți am intrat în subteran, unde putem lucra fără a fi spionați, supuși la hăituiri și infiltrați cu ușurință.

— Vino cu noi, îi spuse tânăra lui Rose. Știm că s-ar putea ca tu să fi găsit calea și vrem să te ajutăm s-o arăți lumii – fără interferențe.

Rose se duse spre ea și îi puse o mână pe obraz, la fel cum îl atinsese pe Joe în cimitir.

— S-ar putea să mă alătur vouă în curând, dar nu în noaptea asta. Mai am nevoie de timp să mă gândesc, să fac planuri. Și mă grăbesc să mă întâlnesc cu o tânără, o copilă, care este în miezul evenimentelor.

Nina, se gândi Joe și inima lui tremură ca umbrele copacilor scuturați de vânt.

Rose se îndreptă spre asiatic și îl atinse și pe el.

— Pot să vă spun doar atât… suntem pe pragul prevăzut de tine. Vom trece prin ușa aceea, poate nu mâine sau poimâine sau săptămâna viitoare, ci în anii ce vor veni.

Se duse apoi la Joshua.

— Împreună vom vedea cum lumea se va schimba definitiv, vom aduce lumina cunoașterii în marea singurătate a existenței umane. În timpul întunecatei noastre vieți.

Și în sfârșit se apropie de Mark.

— Presupun că ați adus două mașini pentru că erați pregătiți să-i dați una lui Joe și una să mi-o dați mie.

— Da. Dar speram că…

Ea îi puse o mână pe braț.

— În curând, dar nu în noaptea asta. Am o treabă urgentă, Mark. Tot ceea ce sperăm să realizăm atârnă chiar în clipa asta în balanță, într-un echilibru precar – până ce voi ajunge la fata pe care am menționat-o.

— Oriunde este, noi te putem duce la ea.

— Nu. Joe și cu mine trebuie să facem asta singuri – și repede.

— Puteți lua Ford-ul.

— Mulțumim.

Mark extrase din buzunar o bancnotă de un dolar împăturită și i-o dădu lui Rose.

— Seria acestei bancnote are numai opt cifre. Treci peste a patra cifră; celelalte șapte alcătuiesc un număr de telefon din zona acoperită de prefixul 310.

Rose vârî bancnota în blugi.

— Când sunteți gata să veniți la noi, spuse Mark, sau dacă intrați vreodată într-un bucluc din care nu puteți ieși, întrebați de mine la acest număr. Vom veni după voi, indiferent unde sunteți.

Ea îl sărută pe obraz.

— Trebuie să plecăm. Se întoarse spre Joe. Conduci tu?

— Da.

I se adresă apoi lui Joshua:

— Pot să iau telefonul tău celular?

El i-l dădu.

Rafale furioase de vânt băteau în jurul lor când se urcară în Ford. Cheile erau în contact.

În clipa când Rose închise portiera, spuse „Iisuse!” și se aplecă în față, cu respirația întretăiată.

— Ești totuși rănită.

— Ți-am spus. M-au bătut.

— Unde te doare?

— Trebuie să traversăm orașul, spuse Rose, dar nu vreau să trecem pe lângă localul Mahaliei.

— Poate ți-ai rupt o coastă.

Rose nu-l băgă în seamă, își îndreptă spatele și începu să respire mai bine, spunând:

— Nemernicii nu vor risca blocând drumul și verificând traficul fără colaborarea autorităților locale și n-au timp de asta. Dar pun pariu că vor urmări mașinile care trec.

— Dacă ți-ai rupt o coastă s-ar putea să-ți perforeze un plămân.

— Ce naiba, Joe, n-avem timp de asta! Trebuie să ne mișcăm dacă vrem s-o menținem în viața pe fata noastră.

El o privi uimit.

— Pe Nina?

Ea îi întâlni privirea și rosti „Nina”, dar apoi o spaimă i se furișă în ochi și își întoarse capul.

— Putem merge spre nord pe PCH, spuse el, apoi înaintăm pe continent pe drumul Kanan-Dume. E un drum de țară spre Augora Hills. Acolo putem intra pe 101, la est de 210.

— Dă-i drumul.

Cu fețele pudrate de lumina lunii, cu părul răvășit de vânt, cei patru care urmau să plece în Mercedes stăteau la pândă, mascați de delfinii de piatră și de copacii unduitori.

Decorul i se păru lui Joe fascinant și în același timp rău prevestitor

și nu reușea să identifice temeiul nici uneia dintre aceste percepții decât admițând că noaptea era încărcată de o putere supranaturală, de neînțeles pentru el. Oriunde îi cădea privirea, totul părea să aibă o importanță monumentală, de parcă ar fi fost într-o stare de luciditate maximă și chiar și luna părea diferită, altfel de orice altă lună.

Când Joe băgă Ford-ul în viteză și începu să se desprindă de lângă fântână, tânăra femeie înaintă ca să-și lipească mâna de geam, lângă fața lui Rose Tucker. De cealaltă parte a geamului, Rose își potrivi palma pe palma ei. Tânăra plângea și pe fața ei scânteiau lacrimile luminate de lună; se deplasă pe lângă mașină pe alee, grăbindu-se când aceasta prinse viteză, cu mâna potrivită pe mâna lui Rose, până la poartă, unde, în sfârșit se retrase.

Joe se simțea ca și cum cândva, mai devreme, în noaptea aceea, ar fi stat în fața unei oglinzi a demenței și, închizând ochii, ar fi trecut prin propria lui imagine în nebunie. Și totuși nu voia să se întoarcă prin suprafața argintată în vechea lume cenușie. Era o nebunie care i se părea tot mai plăcută, poate pentru că îi oferea singurul lucru pe care și-l dorea cel mai mult și pe care nu-l putea găsi decât în acea parte a oglinzii – speranța.

Ghemuită pe scaunul de lângă el, Rose Tucker spuse:

— Poate că toate astea mă depășesc, Joe. Sunt atât de obosită – și atât de speriată. Nu sunt o persoană atât de deosebită, încât să pot face tot ce trebuie făcut, să pot duce o asemenea povară.

— Pentru mine ești foarte deosebită, spuse el.

— O să stric tot, spuse ea când începu să formeze un număr de telefon pe tastatura celularului. Fac pe mine de frică la gândul că nu voi fi suficient de puternică pentru a deschide ușa aceea ca să trecem toți prin ea.

— Arată-mi ușa, spune-mi unde duce și te voi ajuta, spuse el, dorindu-și ca ea să nu mai vorbească în metafore și să spună lucrurilor pe nume. De ce e Nina atât de importantă pentru tot ce se întâmplă? Unde este ea, Rose?

Cineva îi răspunse pe celular și Rose spuse:

— Eu sunt. Mut-o pe Nina. Mut-o acum.

„Nina.”

Rose ascultă o clipă, apoi rosti ferm:

— Nu, acum, mut-o acum, în următoarele cinci minute, chiar mai repede, dacă poți. Au făcut legătura între Mahalia și mine… da, în ciuda tuturor precauțiilor pe care ni le-am luat. E numai o chestiune

de timp – și nu avem prea mult timp – până ce vor ajunge și la tine.

„Nina.”

Joe ieși din autostrada de coastă a Pacificului și intră pe un drum de țară, spre Augora Hills, trecând printr-o porțiune de teren accidentat și întunecat, de pe care vântul Santa Ana ridica perdele de praf palid.

— Du-o la Big Bear, îi spuse Rose persoanei de la telefon.

Big Bear. De când Joe vorbise cu Mercy Ealing în Colorado – putea fi oare mai puțin de nouă ore în urmă? – Nina se întorsese în lume, revenise în mod miraculos, într-un cotlon unde el nu putea s-o găsească. Dar în curând va fi în orășelul Big Bear de pe malurile lacului cu același nume, o stațiune de lângă munții San Bernardino, un loc pe care el îl cunoștea bine. Întoarcerea ei era pentru el mai reală acum, când era într-un loc pe care îl putea numi, prin preajma căruia trecuse și Joe era cuprins de un val de speranță atât de dulce, încât îi venea să urle ca să se descarce. Păstră însă tăcerea și răsuci denumirea între degetele minții, o întoarse pe o parte și pe cealaltă, iarăși și iarăși, ca pe o monedă strălucitoare: „Big Bear”. Rose vorbi în telefon:

— Dacă o să pot… o să fiu acolo peste două ore. Te iubesc. Hai, pleacă. Pleacă acum.

Termină convorbirea, puse telefonul pe scaun, între picioare, închise ochii și se rezemă de portieră.

Joe își dădu seama că nu prea-și folosea mâna stângă. O ținea îndoită în poală. Chiar și în lumina slabă a bordului, vedea că mâna îi tremura involuntar.

— Ce-ai pățit la brat?

— Nu te preocupa de asta, Joe. Ești drăguț că îmi porți de grijă, dar ești cam cicălitor. O să-mi treacă după ce ajungem la Nina.

Joe păstră tăcerea aproape un kilometru, apoi spuse:

— Spune-mi totul. Merit să știu.

— Da, meriți. Nu e o poveste lungă… dar de unde să încep?

• Capitolul 16

Ghemuri mari și țepoase de scaieți, prădați de verdeața lor de nemilosul soare vestic, trosneau în seceta vestejitoare a verii californiene, smulse din lăcașurile lor din pământ de vântul șuierător Santa Ana, care se ridica acum din canioanele abrupte, măturând

șoseaua îngustă, argintie în lumina farurilor, o priveliște ciudat de tristă, familii de schelete cu țepi aidoma unor convoaie de refugiați înfometați și hăituiți, fugind de chinuri și mai mari.

— Poți să începi cu oamenii de acolo. Cărei secte îi aparțin? întrebă Joe.

Ea îi spuse pe litere:

— *Infinifața.* E un cuvânt inventat, o prescurtare din Interfață și Infinit. Și nu sunt o sectă, în sensul pe care i-l dai tu.

— Atunci ce sunt?

În loc să-i răspundă imediat, ea se foi pe scaun, căutându-și o poziție mai comodă. Apoi uitându-se la ceas, întrebă:

— Nu poți să mergi mai repede?

— Pe drumul ăsta nu pot. Chiar ar fi bine să-ți pui centura de siguranță.

— Nu pot din cauza durerii din partea stângă. După ce își găsi poziția, Rose spuse: Cunoști numele Loren Pollack?

— Geniul softului. Un Bill Gates al săracilor.

— Într-adevăr, așa îi spune uneori presa. Dar cuvântul „sărac” nu mi se pare potrivit a fi asociat cu o persoană care a pornit de la zero și a adunat șapte miliarde de dolari până la vârsta de patruzeci și doi de ani.

— Poate că nu.

Ea închise ochii și se rezemă de portieră, susținându-și greutatea pe partea dreaptă. Pe frunte avea broboane de sudoare, dar glasul îi era puternic.

— Acum doi ani, Loren Pollack a folosit un miliard de dolari din banii lui pentru a înființa un fond de caritate. L-a numit Infinifața. El crede că multe științe, prin cercetările facilitate de noua generație de calculatoare super-rapide, sunt pe punctul de a face descoperiri care ne vor confrunta cu realitatea unui Creator.

— Îmi sună a sectă.

— A, mulți îl consideră pe Pollack un impostor. Dar are o capacitate ciudată de a sesiza cercetări complexe dintr-o mare varietate de științe – și este înzestrat cu puterea clarviziunii. Știi că există un întreg curent în fizica modernă care găsește dovezi ale unui univers creat.

— Dar teoria haosului? Credeam că asta e marea descoperire, spuse Joe, încruntându-se.

— Teoria haosului nu afirmă că universul este întâmplător și

haotic. Este o teorie extrem de largă, care, printre multe altele, consemnează relații ciudat de complexe în sisteme aparent haotice – cum ar fi vremea. Dacă pătrunzi suficient de adânc în haos, vei descoperi regularități ascunse.

— De fapt, recunoscu el, nu știu absolut nimic despre asta – doar modul în care se folosește acest termen în filme.

— Majoritatea filmelor sunt niște mașinării de fabricat tâmpenii – ca și politicienii. Deci… dacă Pollack ar fi aici, ți-ar spune că în urmă cu numai opt ani, știința lua în derâdere afirmația religiei că universul a fost creat *ex nihilo*, din nimic. Toată lumea știa că nu se poate crea ceva din nimic – era o încălcare a legilor fizicii. Acum înțelegem mai bine structura moleculară și fizicienii atomiști creează materie *ex nihilo* tot timpul. Rose trase aer în piept printre dinții încleștați, se aplecă în față, deschise compartimentul pentru mănuși și scotoci prin el. Speram să găsesc o aspirină sau un Excedrin. Le-aș mesteca fără apă.

— Ne-am putea opri undeva…

— Nu. Mergi mai departe. Big Bear e tare departe… Închise compartimentul pentru mănuși, dar rămase aplecată în față, ca și cum poziția aceea o ușura. În orice caz, fizica și biologia sunt disciplinele care îl fascinează cel mai mult pe Pollack – mai ales biologia moleculară.

— De ce biologia moleculară'?

— Deoarece cu cât înțelegem mai bine ființele vii la nivel molecular, cu atât mai clar ne va deveni faptul că totul este inteligent alcătuit. Tu, eu, mamiferele, peștii, insectele, plantele, totul.

— Stai puțin! Deci renunțăm la teoria evoluționistă?

— Nu total. Oriunde ne va duce biologia moleculară, ar putea să rămână loc și pentru teoria evoluționistă a lui Darwin – într-o formă oarecare.

— Nu ești cumva unul dintre acei fundamentaliști rigizi care cred că am fost creați exact cu cinci mii de ani în urmă în Grădina Raiului?

— Nu prea. Dar teoria lui Darwin a apărut în 1859, înainte ca noi să știm ceva despre structura atomului. El credea că unitatea cea mai mică a unei ființe vii este celula – pe care o vedea ca pe un fel de bucată de albumină adaptabilă.

— Albumină? Încep să nu mai înțeleg.

— Originea acestei substanțe vii esențiale, credea el, este aproape

sigur un accident al chimiei – și originea tuturor speciilor se explică prin evoluție. Dar acum știm că celulele sunt structuri extraordinar de complexe, cu un mecanism atât de precis, încât este imposibil să le considerăm accidentale în natură.

— Da? Cred că a trecut cam mult timp de când am terminat școala.

— Chiar și în problema speciilor… Cele două axiome ale teoriei darwiniene – continuitatea naturii și adaptabilitatea – n-au fost niciodată validate de o singură descoperire empirică în aproape o sută cincizeci de ani.

— Acum chiar nu mai înțeleg nimic.

— S-o iau altfel.

Rose se aplecă în față, privind afară dealurile întunecate și luminițele care apăreau tot mai aproape din zona unde erau suburbiile orașului.

— Știi cine este Francis Crick?

— Nu.

— Este un specialist în biologie moleculară. În 1962 a împărțit Premiul Nobel pentru medicină cu Maurice Wilkins și James Watson pentru descoperirea structurii moleculare tridimensionale a ADN-ului – dublul helix. Toate progresele făcute de genetică de atunci – și nenumăratele remedii revoluționare pentru boli ce vor apărea în următorii douăzeci de ani izvorăsc direct din cercetările realizate de Francis Crick și colegii lui. Crick este un om de știință prin excelență, Joe, nu este deloc un spiritualist sau un mistic. Dar știi ce a sugerat acum câțiva ani? Că s-ar putea ca viața de pe pământ să fi fost proiectată de o inteligență extraterestră.

— Deci chiar și erudiții citesc *National Enquirer*…

— Problema este că el n-a reușit să împace ceea ce știm acum despre complexitatea biologiei moleculare cu teoria selecției naturale, dar n-a dorit să sugereze existența unui Creator, într-un sens spiritual.

— Deci, intră în scenă veșnic popularii extratereștri asemănători zeilor.

— Dar tocmai asta atrage după sine concluzia, nu vezi? Chiar dacă toate formele de viață de pe această planetă au fost create de către extratereștri… cine i-a creat pe ei?

— Iarăși teoria cu oul și găina.

Ea râse încet, dar râsul se transformă într-o tuse pe care abia și-o

putea stăpâni. Se lăsă pe spate, proptindu-se din nou de portieră și îl fulgeră cu privirea când Joe încercă să-i sugereze că are nevoie de îngrijire medicală.

După ce își recăpătă respirația, Rose spuse:

— Loren Pollack crede că țelul eforturilor intelectuale ale omenirii – țelul științei – este de a înțelege tot mai bine universul nu doar pentru a controla fizic mai bine mediul în care trăim sau pentru a ne satisface curiozitatea, ci pentru a rezolva dilema existenței pe care ne-a pus-o în față Dumnezeu.

— Și rezolvând-o, să devenim noi înșine niște zei.

Ea zâmbi, deși avea dureri.

— Acum ai intrat pe frecvența Pollack. Pollack crede că trăim într-o vreme când câteva breșe științifice cruciale vor dovedi existența unui Creator. Ceva ce este… o interfață cu infinitul. Aceasta va reda științei sufletul – va scăpa omenirea de spaimele și îndoielile ei, va vindeca vrajbele și urile noastre, unificând în cele din urmă specia noastră într-o căutare unică a spiritului și totodată a minții.

— Ca în *Star Trek*.

— Nu mă face iarăși să râd, Joe. Mă doare.

Joe se gândi la Gem Fittich, negustorul de mașini vechi. Atât Pollack cât și Fittich simțeau apropierea sfârșitului lumii, așa cum îl știau ei, dar valul de flux pe care-l zărea Fittich venind era întunecat și rece, măturând totul în calea lui, în timp ce Pollack vedea în viitor un val de lumină pură.

— Deci Pollack, spuse ea, a întemeiat Infinifața pentru a înlesni această căutare, pentru a urmări cercetările din întreaga lume, acordând prioritate proiectelor cu… ei bine, cu aspecte metafizice, pe care oamenii de știință s-ar putea să nu le detecteze. Pentru a se asigura cunoașterea descoperirilor cruciale de către toți cercetătorii, pentru a încuraja proiecte specifice care par să conducă la o breșă de genul previziunilor lui Pollack.

— Deci Infinifața nu este nicidecum o religie.

— Nu. Pollack consideră că toate religiile sunt valide în măsura în care recunosc existența unui univers creat și a unui Creator – dar ele se împotmolesc în complicate interpretări ale așteptărilor lui Dumnezeu din partea noastră. În concepția lui Pollack, ceea ce ni se cere este să colaborăm pentru a învăța, a înțelege, pentru a înlătura straturile universului ca să-l găsim pe Dumnezeu… și pe parcursul acestui proces să devenim egalii Lui.

Ieșiseră deja dintre dealurile întunecate și pătrunseseră din nou în suburbiile unui oraș. În fața lor era intrarea în autostrada care urma să-i ducă spre est, străbătând orașul.

În timp ce urca rampa, îndreptându-se spre Glendale și Passadena, Joe spuse:

— Nu cred în nimic.

— Știu.

— Nicio divinitate iubitoare n-ar îngădui atâta suferință.

— Pollack ar spune că slăbiciunea gândirii tale constă în perspectiva sa umană îngustă.

— Poate că Pollack e un cretin.

Joe nu-și dădu seama dacă Rose începu din nou să râdă sau dacă era victima unui acces de tuse, dar îi trebui mai mult timp ca să-și revină.

— Trebuie să te vadă un medic, insistă el.

Ea se opuse categoric.

— Orice întârziere înseamnă… moartea Ninei.

— Nu mă obliga să aleg între…

— Nu e vorba de nicio alegere. Asta e problema mea. Ori eu, ori Nina… și ea are prioritate. Pentru că ea reprezintă viitorul. Ea reprezintă speranța.

•

După ce avusese fața portocalie la prima apariție, luna își pierduse roșeața din obraji și, fiindcă avea trac, fața ei era acum albă ca varul, cu o expresie amuzată și obraznică.

Traficul de duminică noaptea pe autostrada de care râdea luna era aglomerat fiindcă locuitorii Los Angeles-ului se întorceau din Vegas și din alte puncte din deșert, iar locuitorii deșertului se înșiruiau în direcție opusă, întorcându-se din oraș și de pe plajele sale: permanent agitate, aceste mulțimi, mereu în căutarea unei mai mari fericiri – și adesea găsind-o, dar numai pentru un weekend sau o după-amiază.

Joe gonea cât de repede și de primejdios se încumeta, trecând de pe o bandă pe alta, dar fără a uita că nu puteau risca să fie opriți de o patrulă de autostradă. Mașina nu era înmatriculată nici pe numele lui, nici pe al lui Rose. Chiar dacă ar fi putut dovedi că o luaseră cu împrumut, ar fi pierdut multă vreme cu explicațiile.

— Ce este Proiect 99? o întrebă Joe. Ce naiba fac în institutul subteran de lângă Manassa?

— Ai auzit de Proiectul *Human Genome*.

— Da. A fost pe copertă în *Newsweek*. Din câte am înțeles, cercetează ce se află sub controlul fiecărei gene umane.

— E cel mai important demers științific al epocii noastre, spuse Rose. Cartografiază toate cele o sută de mii de gene umane și analizează alfabetul ADN al fiecăreia. Și fac progrese incredibil de rapide.

— Descoperă cum se pot vindeca distrofia musculară, scleroza multiplă…

— Cancerul, totul – cu timpul.

— Lucrezi la asta?

— Nu. Nu direct. La Proiect 99… avem o misiune mai exotică. Căutăm acele gene ce par a fi asociate cu talente ieșite din comun.

— Ca Mozart, Rembrandt sau Michael Jordan?

— Nu. Nu cercetăm talente creatoare sau sportive, ci talente paranormale. Telepatie. Telekineză. Pirokineză. E o listă lungă și ciudată.

Reacția lui imediată a fost a unui reporter de criminalistică, nu a unui om care asistase recent la incidente fantastice.

— Dar nu există asemenea talente. Asta ține de domeniul științifico-fantastic.

— Există oameni cu performanțe deloc întâmplătoare, dovedite printr-o mare varietate de teste pentru dezvăluirea capacităților psihice. Ghicitul în cărți. Aruncarea monedelor. Transmisia gând-imagine.

— Ce făceau la Duke University.

— Și multe altele. Când găsim oameni cu performanțe excepționale la aceste teste, le facem analiza sângelui. Studiem structura lor genetică. Sau copii în situații poltergeist.

— Poltergeist?

— Fenomenele poltergeist – după ce înlături falsurile – nu sunt de fapt stafii. În casele unde se petrec există întotdeauna unul sau mai mulți copii. Noi credem că obiectele care zboară printr-o încăpere și aparițiile ectoplasmatice sunt produse de acești copii, de puterea pe care și-o exercită fără să-și dea seama și pe care nu știu că o dețin. Construim o bibliotecă de portrete genetice neobișnuite, căutând modele comune printre oamenii care au trăit tot felul de experiențe paranormale.

— Și ați descoperit ceva?

Ea nu răspunse, probabil așteptând să treacă un nou spasm de

durere, deși fața ei arăta mai degrabă neliniște sufletească decât suferință fizică. În cele din urmă spuse:

— Da, multe.

Dacă ar fi fost suficientă lumină ca să se vadă în oglinda retrovizoare, Joe știa că ar fi observat cum fața lui bronzată devenea albă ca luna, căci înțelese brusc care era esența Proiectului 99.

— Tu n-ai studiat chiar asta.

— Nu chiar. Nu.

— Tu ai aplicat cercetările.

— Da.

— Câte persoane lucrează la acest proiect?

— Suntem peste două sute.

— Care creați monștri, rosti el năucit.

— Oameni, spuse ea. Creăm oameni în laborator.

— Poate că arată a oameni, dar unii din ei sunt monștri.

Ea păstră tăcerea aproape un kilometru, apoi spuse:

— Da. Și după alte câteva clipe de tăcere: Deși adevărații monștri suntem noi cei care i-am creat.

Înconjurată de garduri și păzită de patrule, identificată pe autostradă drept un penitenciar denumit Qautermass Institute, proprietatea se întinde pe o mie opt sute de pogoane de teren în Virginia: dealuri cu pajiști unde pasc căprioarele, păduri tăcute de mesteceni și fagi, unde se găsește din plin vânat mic care prosperă, departe de puștile vânătorilor, iazuri cu rațe și câmpuri de iarbă în care-și fac cuiburile fluierarii.

Deși măsurile de securitate par minime, niciun animal mai mare decât un iepure nu trece peste această întindere de pământ fără a fi monitorizat de detectori de mișcare, senzori de căldură, microfoane și camere video, care alimentează cu un flux permanent de date un calculator Cray, pentru a fi supuse analizei. Vizitatorii neautorizați sunt imediat prinși și în rarele ocazii când vânători sau adolescenți amatori de aventuri escaladează gardul, aceștia sunt opriți și luați în primire la două sute de metri de locul pe unde pătrund.

Lângă centrul geografic al acestui pașnic teren se află orfelinatul, o clădire tristă de trei etaje, care seamănă cu un spital. Aici locuiesc actualmente patruzeci și opt de copii, sub vârsta de șase ani – deși unii par mai mari. Toți sunt orfani, în sensul că nu au mame și nici tați adevărați, doar mame și tați chimici. Niciunul dintre ei nu a fost conceput prin actul dragostei și niciunul n-a venit pe lume din

pântecele unei femei. Ca fetuși, au fost hrăniți în pântece mecanice, plutind în lichidul amniotic produs într-un laborator.

La fel ca șobolanii și maimuțele de laborator, ca acei câini cărora li se deschide craniul și li se expune creierul zile întregi în timpul experiențelor privind sistemul nervos central, acești orfani nu au nume. Dacă li s-ar da nume, cei care se ocupă de ei ar fi încurajați să se atașeze sentimental de ei. Cei ce se ocupă de ei – incluzându-i pe toți, de la paznicii care sunt și bucătari până la oamenii de știință care-i aduc pe lume pe acești copii – trebuie să rămână neutri din punct de vedere moral și detașați din punct de vedere sentimental pentru a-și face bine treaba. Prin urmare, copiii sunt cunoscuți după coduri cu litere și cifre care trimit la indici specifici din biblioteca de portrete genetice ale Proiectului 99, de unde au fost selectate capacitățile lor speciale.

Aici, la etajul al treilea din colțul de sud-vest, stă în camera ei proprie ATX-l2-23. Are patru ani, e în stare catatonică și urinează permanent. Așteaptă în pătuțul ei, în propriile ei excremente, până când o schimbă doica. ATX-l2-23 n-a rostit niciodată vreun cuvânt și nici n-a scos niciun fel de sunet. Șade nemișcată, privind în depărtare, uneori gângurind. Mușchii ei sunt parțial atrofiați, deși i se face gimnastică de trei ori pe săptămână. Dacă fața ei ar căpăta vreodată viață printr-o expresie oarecare, ar putea fi frumoasă, dar moleșeala trăsăturilor îi dă o înfățișare glacială. Camere video acoperă fiecare centimetru al camerei ei și înregistrează zi și noapte, ceea ce ar părea o risipă de bandă video – dar din când în când diverse obiecte neînsuflețite din jurul lui ATX-l2-23 sunt însuflețite. Mingi de cauciuc de diferite culori se ridică și se răsucesc în aer, plutesc de la un perete la altul sau se rotesc în jurul capului copilei timp de zece, douăzeci de minute la o tură. Obloanele de la ferestre se ridică și coboară fără a fi atinse de nimeni. Luminile se sting și se aprind, ceasul electronic își schimbă cu rapiditate orele și un urs de pluș, pe care ea nu l-a atins niciodată umblă uneori prin cameră pe picioarele sale butucănoase, de parcă ar conține un mecanism care îi permite să facă asta.

Acum coboară aici, la etajul al doilea, vine la cea de a treia cameră din dreapta lifturilor, unde trăiește un băiat în vârstă de cinci ani, KSB-22-09, care nu are pereche nici din punct de vedere fizic, nici din punct de vedere mental. Căci el este un băiat roșcovan cu un IQ de geniu. Îi place să învețe, este instruit intensiv zilnic, fiind

actualmente la nivelul unui elev de clasa a noua. Are o mulțime de jucării, cărți, filme video și participă la ședințe de joacă supravegheate, alături de alți orfani, pentru că arhitecții proiectului consideră că este esențial ca toți subiecții cu facultăți mentale normale și depline capacități fizice să fie crescuți într-o atmosferă cât mai socială, ținând seama de limitele institutului. Uneori, când se străduiește din greu (și uneori când nici măcar nu încearcă) KSB poate să facă mici obiecte să dispară – creioane, pixuri, agrafe de hârtie, deocamdată obiecte nu mai mari decât un pahar de apă. Pur și simplu dispar. Băiatul le trimite în altă parte, în ceea ce el numește „Tot întunericul". Nu poate să le aducă înapoi și nu poate să explice ce poate fi „Tot întunericul" – deși nu-i place acel loc. Trebuie să ia sedative ca să adoarmă, pentru că are deseori coșmaruri în care se trimite pe el însuși, bucată cu bucată, în „Tot întunericul" – mai întâi degetul mare, apoi un deget de la picioare, apoi talpa stângă, un dinte, alt dinte, un ochi care-i golește brusc orbita, apoi o ureche. În ultimul timp, KSB-22-09 suferă de pierderi de memorie și de crize de paranoia, considerate a avea legătură cu folosirea îndelungată a sedativelor care i se administrează înainte de culcare în fiecare noapte.

Dintre cei patruzeci și opt de orfani ai Institutului, numai șapte manifestă puteri paranormale. Ceilalți patruzeci și unu nu sunt totuși considerați niște rateuri. Fiecare dintre cele șapte succese și-au arătat talentele la vârste diferite – unul la numai unsprezece luni, altul abia la cinci ani. În consecință, rămâne deschisă posibilitatea ca mulți dintre cei patruzeci și unu să se deschidă în anii următori – poate abia când vor suferi schimbările dramatice ale organismului din perioada pubertății. În cele din urmă, desigur, acei subiecți care vor îmbătrâni fără a manifesta vreun talent prețios vor fi scoși din program, fiindcă nici măcar resursele Proiectului 99 nu sunt inepuizabile. Arhitecții proiectului n-au decis încă limita optimă pentru lichidare.

•

Deși volanul era dur sub mâinile lui și alunecos din cauza transpirației reci, deși zgomotul motorului îi era familiar, deși autostrada era solidă sub cauciucurile care se roteau, Joe se simțea de parcă ar fi pătruns într-o altă dimensiune, la fel de amorfă aparent și adversă rațiunii ca peisajele suprarealiste din tablourile lui Salvador Dali.

Când groaza lui crescu o întrerupse pe Rose:

— Locul pe care-l descrii este iadul. Nu… nu se poate ca tu să participi la așa ceva. Nu ești genul.

— Nu?

— Nu.

Vocea i se subție în timp ce vorbea, de parcă puterea care o susținea constase în secretele păstrate de ea și pe măsură ce le dezvăluia unul câte unul, vitalitatea ei se scurgea cum i se scursese și lui Samson, cu fiecare șuviță de păr tăiată. În oboseala ei tot mai mare se simțea o plăcută ușurare, ca aceea pe care o simți la spovedanie, o slăbiciune pe care ea părea s-o îmbrățișeze – dar care avea totuși în ea o nuanță cenușie de disperare.

— Nu sunt acum acel gen de persoană… Dar probabil că eram atunci.

— Dar cum? De ce? De ce să vrei să fii implicată în… în asemenea atrocități?

— Din mândrie. Ca să dovedesc că sunt atât de capabilă pe cât mă credeau ei, suficient de capabilă pentru a face față acelei provocări fără precedent. Din entuziasm. Din bucuria de a fi implicată într-un program finanțat mai bine chiar decât Proiectul Manhattan. De ce au lucrat oamenii care au inventat bomba atomică la ea… știind ce făceau? Pentru că alții, în altă parte a lumii, o vor face dacă n-o facem noi… deci mai bine s-o facem noi, ca să ne salvăm de ei.

— Să ne salvăm vânzându-ne sufletele? întrebă el.

— Nu pot oferi nicio justificare pentru a mă dezvinovăți, spuse Rose. Dar este adevărat că atunci când am semnat, nu ne angajam să ducem experimentele atât de departe, să aplicăm ceea ce descoperisem cu… atâta zel. Am abordat crearea copiilor în etape… pe o cale alunecoasă. Intenționam să-l monitorizăm pe primul doar până în al doilea trimestru al etapei fetale – și în fond, nu consideram fetusul o ființă umană adevărată. Deci nu experimentam de fapt pe o persoană. Și când l-am adus pe unul din ei până la capăt… nu erau anomalii îngrijorătoare pe graficele EEG, ciudățenii în circumvoluțiunile creierului, care să ne fi indicat o funcție cerebrală până atunci necunoscută. Deci trebuia să-l ținem în viață ca să… ca să vedem ce realizasem, să vedem dacă făcusem evoluția să înainteze cu un pas uriaș.

— Iisuse!

Deși o cunoscuse pe femeia aceea cu numai treizeci și șase de ore

în urmă, sentimentele lui față de ea erau bogate și puternice, variind de la adorație la teamă și ajungând acum la repulsie. Și totuși din această repulsie izvora mila, căci pentru prima dată văzu în ea una dintre numeroasele fațete ale slăbiciunii umane, care, în alte forme, se dezvoltase în el însuși.

— Cam pe la început, spuse ea, am vrut cu adevărat să renunț. Am fost invitată la o discuție personală cu directorul proiectului, care mi-a spus clar că nu mai puteam pleca. Devenise un post pe viață. Simpla încercare de a părăsi Proiectul 99 înseamnă sinucidere – și în același timp periclitarea vieților celor dragi.

— Dar nu te puteai adresa presei, nu puteai da la iveală întreaga poveste, ca să-i termini?

— Probabil că n-aș fi putut s-o fac fără a avea dovezi palpabile și tot ce aveam eu era în capul meu. Oricum, doi colegi de-ai mei și-au închipuit probabil că pot distruge proiectul. Unul din ei a suferit un atac cerebral prematur. Celălalt a fost împușcat de trei ori în cap de un criminal – care n-a fost prins niciodată. Câtva timp am fost atât de deprimată, încât mă gândeam să mă sinucid ca să-i cruț de osteneală. Dar pe urmă… a apărut CEY-21-21…

•

Mai întâi, s-a născut cu un an înaintea lui CEY-21-21, un subiect masculin SSW-89-58. Manifestă talente miraculoase în toate privințele și povestea lui este importantă pentru tine, ținând seama de recentele tale experiențe cu oameni care se auto-eviscerează și își dau foc – și de pierderile suferite de tine în Colorado.

La vârsta de patruzeci și două de luni, SSW-89-58 are abilitatea lingvistică a unui student mediu de anul întâi și poate citi un volum de trei sute de pagini în una până la trei ore, în funcție de complexitatea textului. Matematica superioară și-o însușește cu ușurința cu care ar mânca o înghețată. La fel și limbile străine, de la franceză la japoneză. Dezvoltarea lui fizică avansează de asemenea într-un ritm accelerat și la patru ani are înălțimea și proporțiile echilibrate ale unui copil de șapte ani. Se anticipează talente paranormale, dar cercetătorii sunt surprinși de marea varietate a altor calități geniale ale lui 89-58 – care includ capacitatea de a interpreta orice piesă la pian după ce o aude o singură dată – și de precocitatea lui fizică, pentru care nu s-a făcut nicio selecție genetică.

Când 89-58 începe să manifeste capacități paranormale, se dovedește a fi excepțional înzestrat. Prima lui realizare uluitoare este

vederea la distanță. Se joacă descriindu-le cercetătorilor încăperile din propriile lor case, pe care nu le-a vizitat niciodată. Îi duce prin muzee în care n-a intrat niciodată. Când i se arată o fotografie cu un masiv din Wyoming, în care este îngropat un centru de apărare ultrasecret al Comandamentului Aviatic Strategic, descrie cu detalii precise pupitrele de monitoare pentru rachete din sala de război. Este considerat un agent de spionaj de o valoare inestimabilă – până ce, din fericire, treptat, descoperă că poate pătrunde în mintea unui om la fel de ușor cum intră în încăperi aflate în depărtare. Începe să dețină controlul mental asupra primului om care s-a ocupat de el, îl face să se dezbrace și să umble prin sălile orfelinatului strigând cucurigu. După ce SSW-89-58 îl lasă pe acesta în pace și se descoperă ce a făcut, este aspru pedepsit. Resimte pedeapsa, o resimte profund. În noaptea aceea abordează vederea la distanță a casei victimei sale și pătrunde în mintea lui, la o depărtare de șaptezeci de kilometri. Folosindu-i trupul, le ucide cu brutalitate pe soția și pe fiica lui și apoi îl duce la sinucidere.

În urma acestui incident, SSW-89-58 este domolit prin folosirea unei doze masive de tranchilizante administrate cu o armă. Doi angajați ai Proiectului 99 mor în timpul acestei manevre.

După aceea, pe o perioadă de optsprezece zile, este menținut în comă cu medicamente, în timp ce o echipă de oameni de știință proiectează și supraveghează construirea rapidă a unui habitat potrivit pentru prada lor – unde să fie menținut în viață, dar sub control strict. O parte a personalului propune lichidarea imediată a lui SSW-89-58, dar propunerea este analizată și respinsă. Orice strădanie este la un moment dat dejucată de pesimiști.

Acum să pătrundem în sala de securitate din colțul de sud-est al primului etaj al orfelinatului. În acest loc – dacă ești angajatul orfelinatului – trebuie să te supui controlului celor trei gardieni, pentru că aici nu sunt niciodată mai puțini, indiferent de oră. Trebuie să-ți așezi mâna dreapta pe un *scanner* care te va identifică după amprente. Trebuie să privești apoi într-un *scanner* de retină, care îți va compara modelul retinal cu cele înregistrate la angajarea ta.

De aici cobori cu liftul până la al cincilea nivel subteran, unde se efectuează majoritatea lucrărilor Proiectului 99. Dar pe tine te interesează cel de-al șaselea și ultimul nivel, unde mergi până la capătul coridorului și treci printr-o ușă metalică cenușie. Te afli într-o încăpere cu mobilă simplă de birou, păzită de trei bărbați, care nu-

ți acordă nicio atenție. Acești oameni lucrează în schimburi de șase ore pentru a fi atenți nu numai la ceea ce se petrece în încăpere, ci și la nuanțele de comportament ale fiecăruia dintre ei.

Pe un perete al încăperii se află o fereastră mare care dă în camera alăturată. Îi vei vedea în mod frecvent pe doctorul Louis Blom sau pe doctorul Keith Ramlock – sau pe amândoi – lucrând dincolo de acest geam, căci ei sunt proiectanții lui SSW-89-58 și ei supraveghează explorarea și utilizarea talentelor lui. Când nu sunt prezenți nici doctorul Blom, nici doctorul Ramlock, cel puțin alți trei membri care-i servesc direct le țin locul.

SSW-89-58 nu este lăsat niciodată nesupravegheat.

•

Treceau de pe autostrada interstatală 210 pe interstatala 10 când Rose se întrerupse pentru a spune:

— Joe, ai putea găsi o ieșire cu o stație service? Am nevoie să folosesc toaleta.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Am nevoie de toaletă. Detest să pierd vremea. Vreau să ajungem la Big Bear cât mai repede. Dar nici nu vreau să fac pe mine. Nu e nicio grabă. Peste câțiva kilometri, se poate?

— Desigur.

Ea îl conduse din nou într-o vizită din depărtare, în versiunea ei, a Proiectului 99 de lângă Manassa.

•

Mergi înainte, te rog, prin ușa de legătură, ca să pătrunzi în ultimul spațiu, unde se află vasul de izolare în care trăiește acum 89-58, înlăturând orice incidente neprevăzute și catastrofale, în care își va petrece restul vieții sale nenaturale. Este un rezervor care seamănă întrucâtva cu plămânii de fier care, în perioade mai primitive, erau folosiți pentru a ține în viață victimele poliomielitei. Cuibărit ca un pecan în carapacea sa, 89-58 este complet izolat, presat între jumătățile moi ca niște saltele ale unui mulaj lubrifiat al corpului care împiedică orice mișcare, inclusiv mișcarea fiecărui deget, limitându-l la expresii și grimase faciale – pe care oricum nu le vede nimeni. I se administrează aer din sticlă direct printr-un tub nazal din rezervoarele de lângă vasul de izolare. Este de asemenea străpuns de perfuzoare intravenoase duble, câte unul în fiecare braț și unul în coapsa stângă, prin care primește hrana care-l menține în viață, un amestec echilibrat de lichide și o varietate de medicamente

dozată de cei care-l îngrijesc. Are permanent catetere pentru eliminarea eficientă a urinei. Dacă vreunul din aceste tuburi se desprinde sau se blochează, o alarmă insistentă îi anunță imediat pe îngrijitori și în ciuda existenței sistemelor duble, se efectuează reparații fără întârziere.

Cercetătorii și asistenții lor poarta conversații necesare cu 89-58 printr-un telefon cu *speaker*. Mulajul corpului în care zace ca o moluscă în interiorul rezervorului de oțel este dotat cu aparatură audio la ambele lui urechi și cu un microfon la gură. Personalul poate reduce cuvintele lui 89-58 la o șoaptă de fundal ori de câte ori doresc, dar el nu beneficiază de același privilegiu de a închide legătura cu ei. Un sistem video inteligent permite ca imaginile să fie transmise prin fibre de sticlă la o pereche de lentile fixate în orbitele lui 89-58; în consecință, i se pot arăta fotografii – și dacă este necesar coordonate geografice – ale unor clădiri și locuri unde i se cere să efectueze vizionari la distanță. Uneori i se arată fotografii ale unor persoane împotriva cărora se dorește ca el să acționeze într-un anumit fel.

În timpul unei vizionări la distanță, 89-58 descrie în cele mai mici amănunte ceea ce vede în acel loc îndepărtat unde l-au trimis și el răspunde conștiincios la întrebările pe care i le pun îngrijitorii. Supraveghindu-i bătăile inimii, tensiunea arterială, ritmul respirației, encefalograma, mișcările pleoapelor și modificările curentului electric care trece prin pielea lui, ei pot detecta o minciună cu o precizie de peste nouăzeci și nouă la sută. Mai mult, îl testează din când în când, ducându-l în locuri de unde s-au strâns deja multe informații sigure; răspunsurile lui sunt ulterior comparate cu materialul clasificat.

Se știe că n-a fost cuminte și n-au încredere în el.

Când lui 89-58 i se ordonă să pătrundă în mintea unei anumite persoane și fie să-l lichideze pe acel individ, fie să-l folosească pentru a lichida un altul – cel mai adesea un cetățean de origine străină – sarcina aceasta este denumită „misiune udă”. Acest termen este parțial folosit pentru că se varsă sânge, dar mai ales pentru că 89-58 este cufundat nu în încăperi îndepărtate relativ uscate, ci în adâncurile mocirloase ale minții omenești. În timp ce el efectuează o misiune udă, 89-58 o descrie doctorului Blom sau doctorului Ramlock, cel puțin unul dintre ei fiind prezent în timpul evenimentului. După numeroase misiuni de acest fel, Blom, Ramlock

și asociații lor înclină să identifice minciuna chiar înainte ca poligraful să semnaleze o problemă.

Pentru îngrijitorii săi, înregistrările video ale activității electrice din creierul lui 89-58 definesc activitatea în care este angajat în fiecare moment. Când nu face altceva decât să vizioneze la distanță, modelele sunt radical diferite de cele care se produc atunci când este angajat într-o misiune udă. Dacă i se dă doar sarcina de a observa un loc îndepărtat și, în timp ce vede, contrar indicațiilor, ocupă mintea unei persoane din acel loc îndepărtat, fie ca un act de revoltă, fie ca să se amuze, acest lucru este sesizat imediat de îngrijitorii săi.

Dacă SSW-89-58 refuză un ordin, depășește parametrii unei misiuni sau manifestă orice alt semn de revoltă, el poate fi pedepsit în multe feluri. Contacte electrice din mulajul trupului – și din cateterul lui – pot fi puse în funcțiune pentru a emite șocuri dureroase în anumite puncte sensibile din cap până în picioare sau pe toată suprafața pielii. Se pot transmite schelălăituri electronice asurzitoare cu o intensitate insuportabilă în urechile lui. Se pot introduce cu ușurință mirosuri oribile în aerul cu care este alimentat. O mare varietate de medicamente se pot folosi pentru a produce simptome fiziologice cumplite – cum ar fi spasme musculare violente și inflamări ale nervilor – care nu pun însă în pericol viața acestui bun prețios. Provocarea panicii claustrofobe prin blocarea alimentării cu aer este de asemenea o tehnică de disciplinare simplă, dar eficientă.

Dacă este ascultător, 89-58 poate fi răsplătit în cinci feluri. Deși își primește elementele nutritive de bază – hidrocarburi, proteine, vitamine, minerale – prin perfuzoare, se poate extinde un tub de hrănire de la mulajul corpului la buzele lui pentru ca el să se bucure de lichide plăcute, de la Coca-Cola la suc de mere sau lapte cu cacao. În al doilea rând, pentru că este un pianist miraculos și iubește mult muzica, poate fi răsplătit cu orice piesă muzicală, de la Beatles până la Beethoven. În al treilea rând, pot fi transmise filme întregi în lentilele de la ochii lui – și dintr-o perspectivă atât de apropiată, încât lui i se va părea că se află efectiv în mijlocul acțiunii cinematografice. În al patrulea rând, poate primi medicamente pentru bună-dispoziție care-l pot face la fel de fericit, în unele privințe, ca pe orice alt băiat din lume. În al cincilea rând, cea mai bună recompensă este atunci când i se permite să pătrundă în locuri îndepărtate care-l interesează și în timpul acestor splendide expediții,

ghidat de propriile lui dorințe, cunoaște libertatea – sau atât din ea cât își poate imagina.

În mod obișnuit, nu mai puțin de trei membri ai personalului monitorizează vasul de izolare și pe ocupantul său, pentru că 89-58 nu poate controla decât o singură minte o dată. Dacă unul din cei trei ar deveni brusc violent sau ar manifesta vreun comportament ciudat, oricare din ceilalți doi pot, într-o fracțiune de secundă, să-i administreze suficiente sedative prin perfuzoarele intravenoase pentru a-l cufunda, practic instantaneu, într-un somn adânc, neputincios. În eventualitatea în care această metodă eșuează, un buton de anihilare urmează sedativului cu o doză letală de toxine pentru nervi care ucide în trei până la cinci secunde.

Cei trei paznici din cealaltă parte a geamului de observare au la dispoziție capsule similare pentru a le folosi când socotesc că este necesar.

SSW-89-58 nu poate citi gândurile. Nu este telepat. Nu poate decât să suprime personalitatea persoanei în care pătrunde și să pună stăpânire pe uzina sa fizică. Membrii personalului Proiectului 99 nu au căzut de acord dacă lipsa capacității telepatice a lui 89-58 este o dezamăgire sau o binecuvântare.

În plus, când este trimis într-o misiune udă, el trebuie să știe unde este localizată ținta sa înainte de a putea să-i invadeze mintea. El nu poate umbla în voie printre populațiile lumii, ci trebuie să fie îndrumat de cei ce se ocupă de el, care îi localizează mai întâi prada. După ce i se arată o imagine a clădirii sau a vehiculului în care poate fi găsită ținta – și după ce acel loc este situat geografic în mintea lui – el poate acționa.

Deocamdată, el este de asemenea limitat la zidurile acestei structuri și nu poate urmări efectiv o minte vizată dincolo de granițele stabilite inițial. Nimeni nu știe de ce trebuie să existe această limitare, deși teoriile abundă. Poate pentru că eul psihic invizibil, fiind doar un val de energie de un anumit tip, reacționează la spații deschise cam la fel cum acționează căldura acumulată într-o piatră fierbinte așezată într-o cameră rece: radiază în afară, se împrăștie, se dispersează și nu poate fi conservată într-o formă coerentă. El poate efectua vizionarea la distanță a unor locații exterioare – dar numai pentru perioade scurte de timp. Acest defect îi umilește pe cei care se ocupă de 89-58, dar ei cred și speră ca aceste capacități ale lui să se perfecționeze cu timpul.

Dacă suporți să te uiți, vasul de izolare este deschis de două ori pe săptămână pentru a permite îngrijitorilor să-și curețe produsul. Acesta este întotdeauna profund sedat pentru această procedură – și rămâne conectat la butonul de anihilare. Este minuțios spălat cu un burete, i se tratează iritațiile pielii, infima cantitate de fecale pe care o elimină este aruncată din vasul respectiv, i se curăță dinții, îi sunt cercetați ochii ca să nu fie infectați, i se pun picături cu antibiotice și i se aplică și alte proceduri de întreținere. Deși 89-58 primește zilnic stimulare electrică de mic voltaj a mușchilor, ca să se asigure o masă musculară minimă pentru menținerea vieții, el arată ca un copil înfometat dintr-o țară din lumea a treia, răvășită de secetă și de o politică proastă. Este palid ca un cadavru de pe masa unui patolog, ofilit, cu oase firave, subțiate din lipsă de activitate; iar când involuntar își prinde degetele în jurul mâinilor îngrijitorilor lui, strânsoarea lor nu este mai puternică decât cea a unui nou-născut care se căznește să se țină de degetul mare al mamei lui.

Uneori, sub sedarea profundă, mormăie fără cuvinte, dar cu disperare, miorlăie și chiar plânge, de parcă ar pluti într-un vis trist.

•

La stația Shell, numai trei vehicule erau la pompele cu autoservire. În timp ce-și alimentau mașinile, șoferii lor clipeau și își plecau capetele ca să nu le intre în ochi funinginea adusă de vânt.

Stația era puternic luminată, ca un decor de film și deși Joe și Rose nu erau căutați de genul de agenți de poliție care ar distribui fotografiile lor emisiunilor de știri ale televiziunii locale, Joe prefera să se ferească de lumină. Parcă mașina lângă clădire, aproape de toaletă, unde era mai întuneric.

Joe era într-o vâltoare emoțională, simțea un pumnal în inimă, pentru că acum știa cauza exactă a catastroficului accident, cunoștea identitatea ucigașului și detaliile complicate. Aceste informații erau ca un bisturiu care înlăturau cojile fragile formate pe rana sa. Durerea lui vie, pierderea, o simțea mai recentă decât era cu adevărat.

Opri motorul și rămase așa, amuțit.

— Nu pricep cum naiba au aflat că eram în avionul acela, spuse Rose. Îmi luasem atâtea masuri de precauție… Dar am știut că au vizionat din depărtare cabina pasagerilor în căutarea noastră, pentru că s-au micșorat brusc luminile, am avut o problemă cu ceasul de mână și senzația vagă a unei prezențe – semne pe care învățasem să

le descifrez.

— M-am întâlnit cu un anchetator de la Consiliul Național de Securitate a Transportului, care ascultase banda cu vocile din carlingă înainte de a fi distrusă într-un convenabil incendiu din laboratorul de sunet. Băiatul ăsta era în capul căpitanului. Nu pricep… De ce nu te-a luat doar pe tine?

— Trebuia să ne ia pe amândouă, asta era misiunea lui, pe mine și pe fata – și dacă pe mine mă putea înșfăca fără probleme, cu ea n-ar fi fost ușor.

Total uluit, Joe întrebă:

— Nina? De ce i-ar fi interesat Nina atunci? Era un simplu pasager, nu? Am crezut că au urmărit-o mai târziu pentru că… pentru că a supraviețuit împreună cu tine.

Rose își feri privirea de privirea lui.

— Adu-mi cheia de la toaleta pentru femei, Joe. Te rog. Lasă-mă un minut acolo. O să-ți spun restul în drum spre Big Bear.

El intră în magazin și ceru cheia de la casieră. Când se întoarse la Ford, Rose coborâse deja din mașină. Se rezema de o aripă din față, cu spatele întors și cu umerii încovoiați de vântul șuierător Santa Ana. Avea brațul stâng apăsat pe piept și mâna încă îi tremura. Își adună cu dreapta reverele sacoului, de parcă vântul cald de august ar fi înfrigurat-o.

— Te rog descuie tu ușa, îl rugă ea.

Joe se duse spre toaleta pentru femei. După ce descuie ușa și aprinse lumina, Rose apăru lângă el.

— Termin repede, promise ea strecurându-se pe lângă el.

El îi zări fața în lumină, cu o clipă înainte de a se închide ușa. Nu arăta bine.

În loc să se întoarcă la mașină, Joe se rezemă de zidul clădirii, lângă ușa toaletei, ca s-o aștepte.

În opinia asistentelor din ospicii și spitale de psihiatrie, un număr mai mare dintre pacienții cei mai tulburați reacționează la vântul Santa Ana mai violent decât la vederea lunii pline dincolo de o fereastră cu gratii. Nu era doar acel strigăt îndurerat, ca urletele unui vânător nepământean și ale fiarelor nepământene pe care acesta le urmărește, ci și mirosul alcalin subliminal al deșertului și o ciudată sarcină electrică, diferită de cele pe care alte vânturi – mai puțin uscate – le împrumută aerului.

Joe înțelegea de ce Rose își încheiase sacoul și se ghemuise în el.

În noaptea aceea, atât luna cât și vântul Santa Ana declanșau un curent *voodoo* în șira spinării – și pe lângă acestea, un băiat fără părinți și fără nume, care trăia într-un sicriu de oțel și se deplasa invizibil printr-o lume de victime potențiale care nu știau de el.

„Înregistrăm?”

Băiatul știuse de banda pe care se înregistraseră vocile din carlingă – și lăsase pe ea un strigăt după ajutor.

„Unul dintre ei este doctorul Louis Blom. Unul dintre ei este doctorul Keith Ramlock. Îmi fac ceva rău. Sunt răi cu mine. Spune-le să se oprească. Spune-le să nu-mi mai facă rău.”

Chiar dacă era sociopat, psihotic, criminal, el era totodată copil. O fiară, o monstruozitate, o teroare, dar totodată copil. Nu ceruse el să se nască și dacă era rău, ei îl făcuseră așa, fiindcă nu reușiseră să-l facă să-și însușească nicio valoare umană, tratându-l doar ca pe o armă, răsplătindu-l pentru crimă. Era într-adevăr o fiară, dar o fiară vrednică de plâns, pierdută și singură, orbecăind printr-un labirint al nefericirii.

Vrednic de plâns, dar înfricoșător. Și încă bântuind. Așteptând să i se spună unde o putea găsi pe Rose Tucker. Și pe Nina.

„E amuzant.”

Băiatului îi plăcea să ucidă. Joe presupunea că era chiar posibil ca îngrijitorii săi să nu-i fi dat niciodată ordin să-i distrugă pe toți pasagerii avionului 353, că el o făcuse ca pe un act de revoltă și pentru că-i plăcuse s-o facă.

„Fă-i să înceteze, că altfel, dacă o să prind momentul… când o să prind momentul o să-i omor pe toți. Pe toți. O să-i omor. O s-o fac. O să-i omor pe toți și o să-mi placă.”

Amintindu-și aceste cuvinte din transcrierea benzii, Joe simți că băiatul nu se referea doar la pasagerii din avionul condamnat. El se hotărâse deja să-i ucidă pe toți. El se referea la un act mai apocaliptic decât trei sute treizeci de crime.

Ce ar putea săvârși el dacă ar fi dotat cu fotografii și coordonate geografice nu numai pentru o instalație de urmărire a rachetelor, ci pentru un complex de instalații de lansare a rachetelor nucleare?

— Iisuse! șopti Joe.

Undeva în noapte, Nina aștepta. În mâinile unui prieten al lui Rose, dar insuficient ocrotită. Vulnerabilă. Rose zăbovea cam mult.

Joe bătu în ușa toaletei, o strigă, dar ea nu răspunse. El ezită o clipă, bătu din nou și când ea strigă cu glas slab, „Joe”, el deschise

ușa.

Rose era cocoțată pe marginea closetului. Își scosese sacoul bleumarin și bluza albă; bluza îmbibată de sânge era pusă pe chiuvetă.

Nu-și dăduse seama că ea sângera. Întunericul și sacoul pus pe deasupra îl împiedicaseră să vadă sângele.

Când intră în toaletă, observă că ea își improvizase un fel de compresă din câteva prosoape de hârtie. O apăsa pe mușchiul pectoral stâng, deasupra sânului.

— Împușcătura de pe plajă, spuse el consternat. Te-a nimerit.

— Glonțul m-a străpuns, spuse ea. A ieșit printr-o rană din spinare. Frumos și curat. N-am pierdut prea mult sânge și durerea e suportabilă… Dar de ce mă simt tot mai slăbită?

— Sângerare internă, sugeră el, îngrozit la vederea rănii din spinare, pe unde ieșise glonțul.

— Știu anatomie, spuse ea. Am fost lovită exact în locul potrivit. Nu puteau alege unul mai bun. N-a atins niciun vas de sânge important.

— S-ar putea ca glonțul să fi lovit un os pe care l-a sfărâmat și fragmentele de os n-au ieșit, au urmat o altă cale.

— Mi-era groaznic de sete. Am încercat să beau apă de la robinet. Era să leșin când m-am aplecat.

— E clar, spuse el. Inima îi bătea tare. Trebuie să ajungem la un medic.

— Du-mă la Nina.

— Rose, ce naiba…

— Nina mă poate vindeca, spuse ea și în timp ce vorbea îi ocoli, vinovată, privirea.

El răspunse uluit:

— Să te vindece?

— Ai încredere în mine. Nina poate face ceea ce nu poate niciun medic, niciun om de pe pământ.

În acel moment, el află, la un anumit nivel, cel puțin unul dintre secretele încă nedezvăluite ale lui Rose Tucker, dar nu-și putea permite să scoată la iveală acea perlă întunecată ca s-o examineze.

— Ajută-mă să-mi pun sacoul și bluza și să mergem. Lasă-mă în mâinile Ninei. În mâinile ei tămăduitoare.

Deși aproape că îi venea rău de îngrijorare, Joe se conformă dorinței ei. În timp ce o îmbrăca, își aminti că sâmbătă dimineață, în

cimitir, păruse mult mai mare decât în realitate. Acum părea tare mică.

Prin gheara fierbinte a vântului care imita urletul lupilor, ea se rezemă de el pe tot drumul de întoarcere la mașina.

După ce o instală pe scaunul din dreapta, ea îl rugă să-i dea ceva de băut.

Joe cumpără de la un automat din fața stației o cutie de Pepsi și una de Orange Crush. Ea preferă Crush și el îi deschise cutia.

Înainte de a lua cutia, ea îi dădu două obiecte: fotografia Polaroid cu mormintele familiei lui și bancnota de un dolar împăturită, al cărei număr de serie, minus cea de a patra cifră, alcătuiau numărul de telefon la care putea fi apelat Mark de la Infinifața, în caz de forță majoră.

— Și înainte de a porni, vreau să-ți spun cum găsești cabana din Big Bear – în caz că nu mai rezist până ajungem acolo.

— Lasă prostiile. O să rezişti.

— Ascultă, spuse ea și își folosi din nou charisma care te obliga să-i acorzi toată atenția.

El ascultă în timp ce ea îi spuse pe unde s-o ia.

— Cât despre Infinifața, spuse ea, am încredere în ei și ei sunt aliații mei naturali – și ai Ninei – după cum spunea Mark. Dar mă tem că pot fi infiltrați cu ușurință. De aceea nu i-aș lăsa să vină cu noi astă-seară. Dar dacă nu suntem urmăriți, atunci mașina asta e sigură și poate că securitatea lor e suficientă, în cazul cel mai rău, dacă nu știi încotro s-o mai apuci… ei sunt poate unica ta speranță.

Lui Joe i se strânse pieptul și gâtul i se uscă în timp ce vorbea ea; în cele din urmă spuse:

— Nu vreau să mai aud nimic despre asta. O să ajungi la timp la Nina.

Lui Rose începu să-i tremure mâna dreaptă și Joe se temu că nu poate să țină cutia cu Orange Crush. Dar ea reuși și bău, însetată.

Când pătrunse pe autostrada San Bernardino, îndreptându-se spre est, ea spuse:

— N-am vrut să te fac să suferi, Joe.

— Nu m-ai făcut să sufăr.

— Dar am făcut un lucru îngrozitor.

El o privi. Nu îndrăzni să întrebe ce anume făcuse. Își păstra perla lui neagră și lucitoare de cunoștințe îngropată adânc în cotloanele minții.

— Să nu mă urăști prea tare.

— Nu te urăsc deloc.

— Intențiile mele au fost bune. Întotdeauna. Cu siguranță n-au fost imaculate când m-am dus să lucrez la Proiect 99. Dar de data asta intențiile mele au fost bune.

Ieșind din furtuna care bântuia în Los Angeles și în împrejurimi și îndreptându-se spre întunericul munților unde locuia Nina, Joe aștepta de la Rose să-i spună de ce ar trebui s-o urască.

— Deci… să-ți spun, continuă ea, care a fost singura izbândă reală a proiectului.

•

Acum cobori cu liftul, după ce ai aruncat o privire în iadul de la fundul acelor șase nivele subterane, lăsându-l pe băiat în vasul său de izolare și urci tocmai până în sala de securitate de unde a început coborârea. Mai departe, spre colțul din sud-est al parterului, se află CCY-21-21.

Ea a fost concepută fără dragoste la un an după 89-58, deși nu a fost proiectul doctorilor Blom și Ramlock, ci al lui Rose Tucker. Este o copilă frumoasă, delicată, cu fața albă, păr auriu și ochi de ametist. Deși majoritatea orfanilor care trăiesc aici au o inteligență medie, CCY-21-21 are un IQ neobișnuit de ridicat, poate chiar mai ridicat decât cel al lui 89-58 și-i place să învețe. Este o fetiță liniștită, înzestrată cu multă grație și cu mult farmec, dar în primii ei trei ani de viață nu a manifestat capacități paranormale.

Apoi, într-o după-amiază însorită de mai, participând la o ședință de joacă supravegheată cu alți copii, în curtea orfelinatului, ea găsește o vrabie cu o aripă ruptă și un ochi rănit. Vrabia zace în iarbă sub un copac, bătând firav din aripi și când fetița o ia în palmele ei mici, înțepenește brusc. Fetița aleargă plângând la cel mai apropiat îngrijitor, întrebând ce se poate face. Vrabia este acum atât de slăbită și paralizată de frică, încât abia își mai poate deschide ciocul – și nu scoate niciun sunet. Pasărea e pe moarte și îngrijitorul nu știe ce se poate face, dar fetița nu acceptă moartea iminentă a vrabiei. Ea se așază pe pământ, ținând pasărea cu blândețe în mâna stângă și o mângâie delicat cu mâna dreaptă, cântându-i încetișor un cântec despre Prigorul cu Piept Roșu – și numai într-un minut pasarea își revine. Oscioarele fracturate din aripă se sudează și ochiul sfâșiat se reface perfect. Pasărea ciripește – și zboară.

CCY-21-21 devine centrul atenției. Rose Tucker, adusă de

coșmarul Proiectului 99 în pragul sinuciderii, renaște ca și pasarea, desprinzându-se de abisul în care privise până atunci. În următoarele cincisprezece luni este cercetată puterea de vindecare a lui 21-21. La început, este un talent nesigur, pe care ea nu și-l poate folosi după cum vrea, dar lună de lună, învață să-și mobilizeze și să-și controleze acest dar, până ce poate apela la el ori de câte ori i se cere. Oamenii cu probleme medicale de la Proiect 99 sunt aduși la un nivel de sănătate de care nu s-ar fi așteptat să se mai bucure. Câțiva politicieni și militari de vază – și membri ai familiilor lor – suferind de boli care le puneau în pericol viața sunt aduși în secret la această copilă pentru a fi vindecați. Câțiva cercetători de la Proiect 99 cred că 21-21 este bunul lor cel mai valoros – deși alții îl considera pe 89-58, în ciuda imenselor probleme de control pe care le pune, până la urmă, proprietatea lor cea mai interesantă și mai prețioasă.

Acum vei face un pas mare în timp, până la o zi ploioasă de august, la cincisprezece luni după refacerea vrabiei vătămate. Un genetician al personalului are diagnosticul de cancer la pancreas, una dintre formele lipsite de orice speranță ale bolii. În timp ce îl vindecă pe Amos doar cu o atingere blândă și îndelungată, fetița detectează o altă afecțiune pe lângă tumora malignă, care nu e de natură fizică, dar nu mai puțin vlăguitoare. Poate din cauza celor văzute la Proiect 99, poate din multe alte motive acumulate în cei cincizeci de ani, Amos a tras concluzia că viața nu are niciun sens, că destinul nostru este un hău, că nu suntem decât praf purtat de vânt. Întunericul din el este mai negru decât cancerul și fetița îl vindecă și de asta, arătându-i doar lui Amos lumina lui Dumnezeu și ciudatele zăbrele dimensionale prin care se zăresc alte tărâmuri.

De îndată ce i se arată acestea, Amos este atât de copleșit de bucurie și de extaz, încât trece de la râs la plâns și în ochii celorlalți din încăpere – o cercetătoare pe nume Janice și un cercetător pe nume Vince – el pare cuprins de o alarmantă isterie. Când Amos o îndeamnă pe fetiță s-o ducă pe Janice în aceeași lumină pe care i-a arătat-o lui, ea își manifestă din nou talentul.

Dar Janice reacționează altfel decât Amos. Umilită și înspăimântată, ea este roasă de remușcări. Își înfige unghiile în carne, regretând modul în care și-a trăit viața și plângându-i pe cei pe care i-a trădat și i-a făcut să sufere. Durerea ei este înfricoșătoare.

Agitație.

Este chemată Rose. Janice și Amos sunt izolați pentru a fi puși sub

observație și a se evalua starea lor. Ce a făcut fetița? Ceea ce le spune Amos pare bolboroseala fericită a unui nebun inofensiv, dar e totuși o bolboroseală, provenind de la un om care era doar cu câteva minute în urmă un om de știință, dacă nu mohorât, cel puțin serios.

Uluită și îngrijorată de reacțiile atât de diferite ale lui Amos și Janice, fetița se retrage și devine necomunicativă. Rose lucrează în particular cu 21-21 mai mult de două ore până ce începe în cele din urmă să scoată de la ea o uimitoare explicație. Copila nu înțelege de ce revelația lui Amos și a lui Janice îi tulbură atât de mult sau de ce reacția lui Janice este un amestec de euforie și autoflagelare. Întrucât de când s-a născut, ea a fost întotdeauna conștientă care îi este locul și scopul în univers, a înțeles scara destinelor pe care ea va urca spre infinit, a știut în mod sigur că poarta în genele ei viața veșnică, ea nu poate să înțeleagă puterea cutremurătoare a acestei revelații când o aduce celor ce și-au petrecut viața în mocirla îndoielilor și în țărâna deznădejdii.

Fără a se aștepta la nimic mai mult decât echivalentul psihic al unui fel de lanternă magică, la un raid prin dulcea fantezie a copilei despre Dumnezeu, Rose cere să i se arate și ei revelația. Și i se arată. Și este schimbată pentru totdeauna. Pentru că de îndată ce este atinsă de mâna copilei, se deschide spre plinătatea existenței. Este peste puterile ei să descrie ceea ce trăiește și chiar în timp ce prin ea țâșnesc torente de bucurie care mătură din cale nenumăratele necazuri și suferințe din viața ei de până atunci, ea este cuprinsă de groază, pentru că este conștientă nu doar de promisiunea unei veșnicii strălucitoare, ci și de speranțele pentru care ea va trebui să lupte să le împlinească în toate zilele vieții care i-a mai rămas de trăit în această lume și în lumile ce vor veni, speranțe care o înfricoșează pentru că nu este sigura că le va putea face față. Ca și Janice, ea este extrem de conștientă de fiecare faptă rea, de fiecare minciună și trădare de care nu s-a făcut niciodată vinovată și recunoaște că încă este capabilă de acte de egoism, meschinărie și cruzime; ea tânjește să se ridice deasupra trecutului ei, chiar dacă se îndoiește că are puterea s-o facă.

După ce viziunea se risipește și Rose se trezește în camera fetiței, ea nu are nicio îndoială că tot ce a văzut a fost real, adevărul în forma sa cea mai pură și nu doar iluzia unei copile transmisă prin putere psihică. Timp de aproape jumătate de oră rămâne fără grai și tremură cu fața îngropată în palme.

Treptat, ea începe să înțeleagă implicațiile celor întâmplate acolo. Acestea sunt în esență două. Prima: Dacă această revelație poate fi arătată lumii – chiar și numai celor cu care poate intra în legătură fata – tot ceea ce este acum va pieri. O dată ce o persoană a văzut – nu a crezut pe cuvânt, ci a văzut – că există viață după moarte, chiar dacă natura acesteia rămâne profund misterioasă și la fel de înfricoșătoare pe cât este de magnifică, atunci tot ceea ce a fost odată important pare neînsemnat. Se deschid drumuri largi către posibilități miraculoase acolo unde odinioară era o singură cărare prin întuneric. Lumea așa cum o știm noi se sfârșește. A doua: Vor exista cei care nu vor accepta sfârșitul vechii ordini, care s-au învățat să se bucure de putere și să prospere din suferința și umilința celorlalți. Într-adevăr, sunt mulți ca ei în lume și ei nu vor dori să primească darul fetei. Ei se vor teme de ea și de tot ceea ce promite ea. Și fie că o vor seda și o vor ține într-un vas de izolare – fie că o vor ucide.

Ea are darurile unui mesia – dar este umană. Poate vindeca aripa unei păsări rănite și poate să redea vederea ochiului ei orbit. Poate vindeca de cancer un om doborât de boală. Dar nu este un înger cu o mantie de invulnerabilitate. Este alcătuită din carne și oase. Prețioasa ei putere se află în țesuturile delicate ale creierului său deosebit. Dacă magazia de gloanțe a unui pistol este descărcată în capul ei, va muri ca orice alt copil; moartă fiind, nu se poate auto-vindeca. Deși sufletul îi va intra în alte tărâmuri, va fi pierdută pentru acest loc frământat, care are nevoie de ea. Lumea nu se va schimba, pacea nu va înlocui tulburările și nu se va pune capăt singurătății și disperării.

Rose capătă repede convingerea că directorii proiectului vor opta pentru lichidare. În momentul în care vor înțelege ce este această fetița, o vor ucide.

Înainte de căderea nopții, o vor ucide.

Nu vor fi dispuși să riște ținând-o în vasul de izolare. Băiatul deține doar puterea de distrugere, dar 21-21 deține puterea iluminării, care este cu mult mai periculoasă.

O vor împușca, îi vor îmbiba corpul cu benzină, îi vor da foc și apoi îi vor împrăștia oasele carbonizate.

Rose trebuie să acționeze – repede. Fata trebuie scoasă din orfelinat și ascunsă înainte de a putea fi distrusă de ei.

•

— Joe!

Pe un câmp de stele, ca și cum ar fi țâșnit în acel moment din scoarța pământului, munții negri se profilau la orizont.

— Joe, iartă-mă. Vocea ei era firavă. Te rog, iartă-mă.

Goneau spre nord, pe autostrada 30, la est de orașul San Bernardino, la șaptezeci și cinci de kilometri de Big Bear.

— Joe, ai pățit ceva?

El nu putea să răspundă. Drumul urca prin păduri. Plopii canadieni și pinii se legănau, se legănau, se legănau în bătaia vântului.

El nu putea să răspundă. Nu putea decât să conducă mașina.

— Când ai insistat în convingerea că fetița care e la mine este Nina a ta, te-am lăsat să crezi.

Dintr-un motiv neștiut, ea continua să-l mintă. El nu putea să înțeleagă de ce ea continua să ascundă adevărul.

— După ce ne-au găsit la restaurant, am avut nevoie de ajutorul tău. Mai ales după ce au tras în mine, aveam nevoie de tine. Dar nu ți-ai deschis inima și mintea la fotografie când ți-am dat-o. Erai atât de… fragil. Mi-era teamă că dacă ai fi înțeles că nu este Nina ta, te-ai fi… oprit. Ai fi clacat. Iartă-mă, Joe, dar aveam nevoie de tine. Și acum fata are nevoie de tine.

Nina avea nevoie de el. Nu o fată oarecare născută într-un laborator, înzestrată cu puterea de a transmite altora ciudatele ei fantezii, întunecând mințile naivilor. Nina era cea care avea nevoie de el. Nina.

Dacă nu putea să aibă încredere în Rose Tucker, în cine putea să aibă încredere?

Reuși să scoată un cuvânt:

— Continuă.

•

Din nou, Rose. În camera lui 21-21. Căutând disperată o cale prin care s-o scoată pe fetiță printr-un sistem de securitate ca al oricărei închisori.

Soluția, când o găsește, este evidentă și elegantă.

Există trei ieșiri de la parterul orfelinatului. Rose și fata merg ținându-se de mână spre ușa dintre clădirea principală și clădirea pentru parcare de două etaje. Un paznic înarmat le vede apropiindu-se, mai degrabă uimit decât bănuitor. Orfanii nu au voie să intre în garaj, nici dacă sunt supravegheați.

Când 21-21 își întinde mânuța și spune „strânge-o”, paznicul

zâmbește și se conformează – și primește darul. Plin dintr-o dată de un miracol puternic, el tremură involuntar, plângând de bucurie, dar și de crunte remușcări, la fel cum tremurase și plânsese Rose în camera fetei.

Este o chestiune simplă să apese butonul de pe consola pazniculuipentru a deschide electronic ușa și a ieși.

Un alt paznic așteaptă în partea dinspre garaj a ușii de legătura. Se sperie când o vede pe copilă. Ea îi întinde mâna și surpriza produsă de vederea ei este nimic față de surpriza care urmează.

Un al treilea paznic este postat la poarta de ieșire din garaj. Alarmat în clipa când o vede pe 21-21 în mașina lui Rose, acesta se apleacă prin geamul deschis pentru a cere o explicație – și fetița îi atinge fața.

Alți doi bărbați înarmați păzesc poarta dinspre autostradă. Toate barierele cad și în fața lor se întinde statul Virginia.

O evadare nu va mai fi niciodată la fel de simplă. Dacă vor fi prinse, mâna întinsă a fetei va fi întâmpinată cu foc de armă.

Acum trebuie neapărat să iasă repede din zonă, înainte ca organele de securitate a proiectului să-și dea seama ce s-a întâmplat cu cinci dintre oamenii săi. Vor începe urmărirea, probabil cu sprijinul autorităților locale, statale și federale. Rose gonește cu mașina nebunește, riscant, cu o îndemânare – izvorâtă din disperare – pe care n-a avut-o niciodată.

21-21 abia ajunge la geam, dar studiază fascinată peisajul prin care trec și în cele din urmă spune, „Vai, ce mare e totul aici!”

Rose râde și spune: „Iubito, încă n-ai văzut nimic.”

Ea își dă seama că trebuie să răspândească vestea cât mai repede: să folosească mediile de informare în masă pentru a dezvălui puterea tămăduitoare a lui 21-21 și a demonstra darul și mai prețios pe care-l deține ea. Numai forțele ignoranței și ale întunericului profită de pe urma păstrării secretelor. Rose crede că 21-21 nu va fi în siguranță decât atunci când lumea va afla de ea, o va primi cu bucurie și va refuza s-o lase să fie prinsă și izolată.

Foștii ei șefi se vor aștepta ca ea să-i facă publică existența repede și în stil mare. Influența lor în mass-media este răspândită – și totuși subtilă ca o pânză de umbre de nori pe suprafața unui iaz, ceea ce o face să fie și mai eficientă. Vor încerca s-o găsească cât mai curând posibil după ce ea va ieși la iveală și înainte de a reuși s-o arate lumii pe 21-21.

Rose cunoaște un reporter de care poate fi sigură că nu o va trăda: Lisa Peccatone, o veche prietenă de la colegiu care lucrează la *Post* în Los Angeles.

Rose și fata vor zbura spre sudul Californiei – cu cât mai repede, cu atât mai bine. Proiect 99 este o afacere combinată a industriei private, a unor elemente ale instituției apărării și a altor forțe puternice din guvern. E mai ușor să oprești o avalanșă cu o pană decât să te opui forței lor combinate și în curând vor începe să folosească toate armele din arsenalul lor pentru a le repera pe Rose și pe fată.

Să încerci să fugi cu avionul din aeroportul Dulles sau din Aeroportul Național din Washington este prea periculos. Rose se gândește la Baltimore, Philadelphia, New York și Boston. Alege New York-ul.

Consideră că este mai sigur să traverseze cât mai multe regiuni și granițe între state, drept urmare se îndreaptă spre Hagerstown, Maryland și de acolo spre Harrisburg, Pennsylvania, fără incidente. Și totuși, kilometru de kilometru, se teme tot mai mult că urmăritorii vor folosi un radar pentru mașina ei și va fi prinsă, indiferent de distanța pe care o va parcurge din Manassa. În Harrisburg, abandonează mașina și împreună cu fata își continuă drumul spre New York City cu autobuzul.

În clipa când sunt instalate în avionul 353, Rose se simte în siguranță. Imediat ce va ateriza la LAX, va fi întâmpinată de Lisa și de echipa adunată de ea – și se va declanșa seria dezvăluirilor din mass-media.

Pentru lista de pasageri a liniei aeriene Rose va declara că este căsătorită cu un alb și că 21-21 este fiica ei vitregă, alegând pe moment numele Mary Tucker. Pentru mass-media intenționează inițial să folosească numele de proiect al lui CCY-21-21 pentru că asemănarea lui cu numele prizonierilor din lagărele de concentrare va fixa cel mai bine Proiect 99 în opinia publică și va genera instantaneu simpatie față de copilă. Rose își dă seama că în cele din urmă va trebui să se consulte cu 21-21 pentru a alege un nume permanent și având în vedere imensa importanță istorică a vieții acestei copile, va trebui să fie un nume răsunător.

Dincolo de intervalul dintre scaune stau o mamă și cele două fiice ale ei, care se întorc acasă, la Los Angeles. Michelle, Chrissie și Nina Carpenter.

Nina, care este cam de aceeași vârstă și are cam aceeași statură ca 21-21, joacă un joc electronic numit Porci și Prinți, conceput pentru preșcolari. Privind-o dincolo de intervalul dintre scaune, 21-21 este fascinată de sunetele și imaginile de pe micul ecran. Observând acest lucru, Nina o invită pe „Mary” să se mute împreună cu ea pe două scaune neocupate din apropiere, ca să se poată juca împreună. Rose ezită să-i dea voie – dar știe că 21-21 este mai inteligentă decât orice copil de vârsta ei și este conștientă de necesitatea discreției și în consecință, cedează. Pentru 21-21 este prima oară când se joacă nesupravegheată. Nina este o copilă fermecătoare, drăgălașă și vorbăreață. Deși 21-21 este un geniu care citește ca un boboc de colegiu, are puterea de a efectua vindecări miraculoase și este efectiv speranța lumii, 21-21 este în curând fascinată de Nina, vrea să fie Nina, la fel de superbă ca Nina și fără să-și dea seama începe să imite gesturile Ninei și maniera ei de a vorbi.

Avionul a decolat târziu din New York și după vreo două ore, Nina se simte obosită. O îmbrățișează pe 21-21 și, cu permisiunea lui Michelle, îi dăruiește noii sale prietene jocul Porci și Prinți, apoi se întoarce la locul ei, lângă mama și sora ei și adoarme.

Fericită, 21-21 se întoarce la locul ei de lângă Rose, ținând la piept micul joc electronic ca pe o comoară neprețuită. Nu poate nici măcar să se joace cu el, de teamă să nu-l strice și ea vrea să rămână veșnic exact așa cum i l-a dat Nina.

•

La vest de orășelul Running Lake, încă la mulți kilometri distanță de Big Bear Lake, mergând pe marginea canioanelor unde s-a născut vântul, cu mașina bombardată de conurile aruncate de conifere pe asfalt, Joe refuză să se gândească la implicațiile pe care le poate avea jocul Porci și Prinți. În timp ce o asculta pe Rose povestind, își găsise cu greu resursele pentru a-și înăbuși furia. Știa că nu avea motive să se înfurie pe această femeie sau pe copila cu nume de lagăr de concentrare, dar clocotea totuși de furie – poate pentru că știa cum să funcționeze bine în stare de furie, așa cum făcuse toată tinerețea, dar nu știa deloc cum să funcționeze în stare de suferință.

Schimbând subiectul fetițelor care se jucau, Joe spuse:

— Ce rol are Horton Nellor în toată povestea asta – în afară de faptul că deține o parte mare din Teknologik, implicat adânc în Proiect 99?

— Nemernici cu relații ca el… constituie valul viitorului. Rose

ținea cutia de Pepsi între genunchi, încercând s-o deschidă cu mâna dreaptă, dar nu avea suficientă forță și nici nu-și putea coordona mișcările. Valul viitorului… numai dacă Nina… dacă ea nu va schimba totul.

— Afaceri pe picior mare, guvern, mass media pe picior mare – toate unite pentru a ne exploata pe noi, ceilalți. Asta e? Vorbărie radicală.

Cutia de aluminiu se auzi atingându-i dinții și o picătură de Pepsi i se prelinse pe bărbie.

— Pentru ei numai puterea contează. Ei nu cred în… bine și rău.

— Sunt doar niște evenimente.

Deși abia sorbise lung din cutia cu Pepsi, gâtul îi era uscat și glasul răgușit.

— Și semnificația acestor evenimente… depinde numai de orientarea pe care le-o dai.

El rămânea furios pe ea pentru că insista să-l facă să creadă ce voia ea despre Nina, dar nu mai suporta s-o vadă pierzându-și tot mai mult puterea. Privi drumul din fața lui, unde o perdea de ace de pin ridica rafale de praf și apăsă puternic pe accelerator, gonind cât de tare avea curajul.

Cutia de Pepsi îi alunecă lui Rose din mână, căzu pe jos și se rostogoli sub scaun, unde se vărsă conținutul rămas în ea.

— O pierdem, Joe.

— Nu mai e mult.

— Trebuie să-ți spun cum a fost… când avionul a intrat în pământ.

•

Șase kilometri în jos, cu viteză tot mai mare, motoarele scrâșnind, aripile trosnind, fuzelajul pocnind. Pasagerii țipă și sunt țintuiți atât de tare în scaunele lor de forțele de gravitație acumulate, încât mulți nu pot nici măcar să-și ridice capul – unii se roagă, unii vomită, plâng, blestemă, strigă nenumăratele nume ale lui Dumnezeu, îi strigă pe cei dragi, prezenți sau aflați la mare depărtare. Un picaj care nu se mai sfârșește, doar șase kilometri, dar parcă ar cădea din lună…

… Și apoi Rose se trezește într-o albăstreală, o albăstreală strălucitoare și tăcută, de parcă ar fi o pasăre în zbor, numai că dedesubt nu este pământul întunecat, ci doar albăstreală de jur împrejur. Nicio senzație de mișcare. Nici de cald sau rece. O sferă albastră ca zambilele, cu ea în centru. Atârnată. În așteptare. O

inspirație adâncă rămasă în plămânii ei. Încearcă să expire răsuflarea stătută, dar nu poate, nu poate, până ce…

… cu o expirație la fel de sonoră ca un strigat, se trezește în poiană, încă pe scaunul ei, imobilizată, cu 21-21 lângă ea. Pădurile din apropiere au luat foc. Pe toate părțile, limbile flăcărilor ling grămezile de rămășițe deformate. Poiana este un abator de nedescris. Și 747 nu mai este.

În penultimul moment, fata le scosese pe ea și pe Rose din avionul condamnat printr-o monumentală exercitare a darului ei psihic, ducându-le într-un alt loc, într-o dimensiune din afara spațiului și timpului și le ținuse în acel misterios purgatoriu ca un refugiu pentru ele, într-un singur minut cumplit de distrugere catastrofică. Ochii ei strălucesc, reflectând flăcările din jur și au privirea rătăcită a unui copil autist. La început, nu poate umbla, nu poate nici măcar să stea în picioare și Rose trebuie s-o ridice de pe scaun și s-o poarte în brațe.

Plângând pentru morții răspândiți în noapte, tremurând înspăimântată de acel măcel, uluită de supraviețuirea ei, lovită de un uragan de emoții, Rose stă cu fata în brațe, fără a fi capabilă să facă măcar un pas. Apoi își amintește luminițele care licăreau în cabina pasagerilor și rotirea limbilor de pe ceasul ei de mână și este sigură că pilotul a fost victima unei misiuni ude, comandată de băiatul care trăiește într-o capsulă de oțel, undeva în miezul statului Virginia. Acest gând o mână departe de locul accidentului, prin jurul copacilor în flăcări, în pădurea luminată de lună, clătinându-se printre tufe, apoi pe o potecă a căprioarelor pudrată cu lumină argintie și presărată cu umbre, spre o altă poiană, la o colină de unde vede luminile de la Loose Change Ranch.

Când ajung la casa fermei, fata și-a revenit întrucâtva, dar încă nu e cu totul în apele ei. Acum poate umbla, dar este letargică, posacă, distantă. În timp ce se apropie de casă, Rose îi spune lui 21-21 să țină minte că numele ei este Mary Tucker, dar 21-21 spune, „Numele meu este Nina. Eu vreau să fiu Nina”.

Acestea sunt ultimele cuvinte pe care le va rosti ea – poate pentru totdeauna. În lunile ce au urmat accidentului, găsind adăpost în casa prietenilor lui Rose din sudul Californiei, fata doarme douăsprezece până la paisprezece ore pe zi. Când e trează n-o interesează nimic. Șade ore întregi privind pe fereastră sau o poză dintr-o carte de povești sau nimic în mod special. Este palidă și firavă și chiar și ochii

ei de ametist par să-și fi pierdut puțin din culoare. Este clar că efortul necesar pentru deplasarea ei și a lui Rose în albastrul acela și afară din el, în altă parte, în timpul accidentului, a secătuit-o total, poate chiar a omorât-o. Nina nu mai are capacități paranormale și Rose este deprimată.

Totuși de Crăciun, Nina începe să arate interes pentru lumea din jur. Se uită la televizor. Citește din nou cărți. O dată cu trecerea iernii, doarme mai puțin și mănâncă mai mult. Pielea ei își recapătă strălucirea, iar culoarea ochilor devine din nou intensă. Încă nu vorbește, dar pare tot mai *conectată.* Rose o încurajează să se întoarcă din exilul ei autoimpus, vorbindu-i în fiecare zi de binele pe care-l poate face și de speranțele pe care le poate aduce celorlalți.

În sertarul unui birou din dormitorul pe care-l împarte cu fata, Rose păstrează un exemplar din *Los Angeles Post*, care dedică toată jumătatea de sus a primei pagini accidentului avionului 353. Asta o ajută să-i amintească de cruzimea dușmanilor ei. Într-o zi din iulie, la unsprezece luni după catastrofă, o găsește pe Nina stând pe marginea patului cu ziarul deschis la o pagină cu fotografii ale câtorva victime ale accidentului. Fata atinge fotografia Ninei Carpenter, care i-a dat jocul Porci și Prinți și zâmbește.

Rose se așază lângă ea și o întreabă dacă e tristă amintindu-și de prietena pierdută.

Fata scutură din cap, negând. Apoi duce mâna lui Rose spre fotografie, și când degetele lui Rose ating hârtia de ziar, ea se prăbușește în strălucirea albastră asemănătoare cu sanctuarul în care fusese transportată în clipa dinaintea prăbușirii avionului, numai că aici este un loc plin de mișcare, căldură, senzații.

Clarvăzătorii pretind că simt o rămășiță de energie psihică pe obiecte obișnuite, lăsată de oamenii care le-au atins. Uneori ei ajută poliția la căutarea unui criminal, manipulând obiecte purtate de victimă în momentul atacului. Energia din fotografia publicată în *Post* este similară, dar diferită – nu lăsată în trecere de Nina, ci îmbibată în hârtia de ziar printr-un act de voință.

Rose are senzația că s-a cufundat într-o mare de lumină albastră, o mare plină cu înotători pe care ea nu-i vede, dar pe care îi simte alunecând și rotindu-se în jurul ei. Apoi un înotător pare să treacă prin Rose și să zăbovească acolo puțin și ea știe că este cu Nina Carpenter, fata cu zâmbet pieziș, care a dăruit jocul Porci și Prinți, care a murit, dar este în siguranță, a murit și a dispărut, dar nu este

pierdută pentru totdeauna și trăiește fericită într-o altă lume, dincolo de această strălucire albăstrie aglomerată, care nu este de fapt un loc, ci o interfață între etape ale existenței.

Mișcată la fel de profund ca atunci când aflase pentru prima dată de viața de după moarte în camera de la orfelinat, Rose își retrage mâna de pe fotografia Ninei Carpenter și stă un timp tăcută, umilită. Apoi o ia în brațe pe Nina ei, o strânge tare și o leagănă, fără a fi în stare nici să vorbească, nici să-și găsească cuvintele.

Acum, după ce puterea deosebită a fetei a renăscut, Rose știe ce au de făcut, de unde trebuie să-și înceapă activitatea. Nu vrea să riște ducându-se din nou la Lisa Peccatone. Nu crede că vechea ei prietenă a trădat-o cu bună știință, dar bănuiește că prin legătura ei cu *Post* – și prin *Post* ajungându-se la Horton Nellor – cei de la Proiect 99 au aflat de prezența ei în avionul 353. Întrucât Rose și Nina sunt considerate moarte, ele trebuie să profite de statutul lor fantomatic pentru a opera cât mai mult timp fără a atrage atenția dușmanilor lor. Mai întâi, Rose îi cere fetei să ofere darul adevărului veșnic fiecăruia dintre prietenii care le-au adăpostit în cele unsprezece luni de haos emoțional. Apoi vor lua legătura cu soții și soțiile, părinții și copiii celor care au pierit în accidentul de avion, aducându-le cunoașterea nemuririi primită de ele și viziuni ale celor dragi pe interfața albastră. Dacă vor avea noroc, vor fi răspândit mesajul lor atât de departe, atunci când vor fi descoperite, încât nu va mai putea fi înăbușit.

Rose intenționează să înceapă cu Joe Carpenter, dar nu-l poate găsi. Colegii lui de la *Post* i-au pierdut urma. Și-a vândut casa din Studio City. Numărul lui nu e în cartea de telefon. I-au spus că e un om terminat. S-a retras undeva ca să moară.

Rose trebuie să înceapă activitatea în altă parte.

Deoarece *Post* a publicat fotografii cu numai o mică parte a victimelor din sudul Californiei și deoarece ea nu are cum să adune fotografii ale celorlalte victime, Rose se decide să nu folosească până la urmă portrete. În schimb, reperează mormintele lor prin anunțurile funerare din presă și face fotografii cu aceste morminte. Pare normal ca imaginea să înfățișeze o piatră de mormânt și ca aceste monumente din bronz și granit să devină porțile prin care cei ce vor primi fotografiile să ajungă la cunoașterea adevărului că Moartea nu este puternică și înfricoșătoare, că dincolo de aceasta etapă dureroasă, Moartea însăși moare.

•

Sus de tot, în munții tocați de vânturi, cu valuri de conifere argintate de lună împroșcându-și acele pe drum, încă la peste treizeci de kilometri de Big Bear Lake, Rose Tucker rosti atât de încet, încât abia putea fi auzită peste uruitul motorului și foșnetul cauciucurilor:

— Joe, te rog, ia-mi mâna.

El nu putea s-o privească, nu voia s-o privească, nu îndrăznea să-i arunce o privire de o secundă măcar, pentru că era cuprins de superstiția copilăroasă că ea se va simți bine, totul va fi perfect cu ea, atâta vreme cât el nu va confirma vizual cumplitul adevăr pe care-l auzea în glasul ei. Dar o privi. Era atât de mică, acolo în scaunul ei, rezemată de portieră, cu ceafa lipită de geam, la fel de mică în ochii lui cum probabil i se păruse ei 21-21 când fugise cu ea din Virginia. Chiar și în lumina slabă de la bordul mașinii, ochii ei imenși și expresivi erau din nou la fel de autoritari ca atunci când o întâlnise pentru prima dată în cimitir, plini de înțelegere și bunătate – și aveau un licăr ciudat de bucurie care-l speria. Glasul lui tremura mai tare decât al ei.

— Nu mai e mult.

— Prea mult, șopti ea. Ține-mă de mână.

— Fir-ar să fie!

— Liniștește-te, Joe.

Marginea șoselei se lărgea spre o zonă de odihnă ca un decor de teatru. Joe opri mașina în fața unei priveliști întunecate: cerul dur al nopții, discul glacial al unei luni care părea să răspândească frig și nu lumină și o vastă întunecime de copaci, stânci și canioane coborâtoare.

Joe își scoase centura de siguranță, se aplecă și îi luă mâna. Strânsoarea ei era firavă.

— Ea are nevoie de tine, Joe.

— Nu sunt eroul nimănui, Rose. Nu sunt nimic.

— Trebuie s-o ascunzi… s-o duci departe…

— Rose…

— Dă-i răgaz… să sporească puterea ei.

— Nu pot să salvez pe nimeni.

— Nu trebuia să încep atât de repede activitatea. Va veni ziua în care… în care ea nu va mai fi atât de vulnerabilă. Ascunde-o undeva, departe… lasă-i puterea să sporească. Ea va ști… când va sosi momentul.

Mâna ei începu să alunece dintr-a lui. El i-o acoperi cu ambele lui mâini, o strânse, n-o lăsă să-i scape.

Vocea i se estompa și părea să se îndepărteze, deși nu se mișca.

— Deschide-ți… deschide-ți inima în fața ei, Joe.

Pleoapele ei fluturară.

— Nu, Rose, te rog.

— Nu-i nimic.

— Te rog, nu!

— Ne vedem mai târziu, Joe.

— Te rog.

— La revedere.

Apoi, el rămase singur în noapte. Îi ținea mâna în noapte, în timp ce vântul îngâna o melodie seacă. Când în sfârșit, reuși să se mobilizeze, o sărută pe frunte.

•

Indicațiile pe care i le dăduse Rose erau ușor de urmat. Cabana nu era nici în orășelul Big Bear Lake, nici pe unul din malurile lacului, ci mai sus, pe pantele dinspre nord, cuibărită adânc printre pini și mesteceni. Drumul cu asfalt crăpat și gropi ducea la o alee murdară, la capătul căreia era o căsuță albă de scânduri, cu acoperiș de șindrilă.

Lângă cabană era un Jeep. Joe parcă în spatele Jeep-ului.

Cabana avea o verandă înaltă, adâncă, pe care erau aranjate unul lângă celălalt trei balansoare cu speteze de răchită. Un negru chipeș, înalt, cu constituție atletică, stătea lângă balustradă și pielea lui de abanos era luminată într-o nuanță arămie de două becuri galbene fixate pe tavanul verandei.

Fata aștepta în capul scării de patru trepte care ducea din alee pe verandă. Era blondă și avea în jur de șase ani.

Joe scoase de sub scaunul lui pistolul pe care-l luase de la povestitorul cu păr alb, după încăierarea de pe plajă. Când coborî din mașină, vârî arma sub cordonul blugilor.

Vântul scrâșnea și șuiera printre dinții cu ace ai pinilor.

Joe se îndreptă spre scară.

Copila coborâse două dintre cele patru trepte. Privea dincolo de Joe, spre Ford. Știa ce se întâmplase.

Negrul de pe verandă începu să plângă.

Fata vorbi pentru prima oară după mai mult de un an, din momentul când îi spusese lui Rose în fața casei soților Ealing că voia

să i se spună Nina. Privind mașina, rosti un singur cuvânt, cu un firicel de glas:

— Mama.

Părul ei avea aceeași nuanță ca părul Ninei. Avea aceleași oase fine ca ale Ninei. Dar ochii ei nu erau cenușii ca ochii Ninei și oricât de mult se strădui Joe să vadă chipul Ninei, nu se putea amăgi pe el însuși că aceasta era fiica lui.

Deci din nou fusese antrenat în comportamentul de căutare, căutând ceea era pierdut pentru totdeauna.

Luna de deasupra era un hoț, strălucirea nu-i aparținea, ci era o reflexie slabă a soarelui. Și asemenea lunii și fata aceasta era o hoață – nu era Nina, ci o reflexie a Ninei, răspândind nu lumina strălucitoare a Ninei, ci palide licăriri.

Indiferent dacă era doar un mutant creat în laborator cu puteri mentale ciudate sau cu adevărat speranța omenirii, Joe o detestă în acel moment și se detestă pe el însuși fiindcă o detesta pe ea – dar totuși o detesta.

• Capitolul 17

Vântul fierbinte vuia la ferestre și cabana mirosea a pin, praf și a cărbune negru din flăcările plăcute ale iernii trecute, care îmbrăca zidurile de cărămidă ale unui cămin mare.

Cablurile electrice de afară erau suficient de slab întinse ca să se legene în bătaia vântului. Din când în când se loveau de casă, făcând luminile să palpite și să pâlpâie. Fiecare tremur al lor îi amintea lui Joe de luminile care pulsau în casa Delmann și pielea i se încreți de spaimă.

Proprietarul era negrul înalt care izbucnise în lacrimi pe verandă. Era Louis Tucker, fratele Mahaliei, care divorțase de Rose cu optsprezece ani în urmă, când ea se dovedise incapabilă să aibă copii. Ea apelase la el în clipa cea mai grea a vieții ei. Și după atâta timp, deși avea o soție și copii pe care-i iubea, era clar că Louis încă o iubea și pe Rose.

— Dacă crezi cu adevărat că ea nu e moartă, că doar s-a mutat în altă parte, rosti rece Joe, de ce plângi pentru ea?

— Plâng pentru mine, spuse Joe. Pentru că ea a plecat de aici și eu va trebui să aștept multe zile ca s-o revăd.

Două valize erau pregătite în camera din fața, chiar lângă ușă. În ele se aflau lucrurile fetiței.

Ea era la fereastră, de unde privea Ford-ul, închisă în tristețea ei ca într-un sac.

— Mi-e frică, spuse Louis. Rose urma să stea aici cu Nina, dar acum nu cred că mai e sigur aici. Nu vreau să cred că ar fi adevărat, dar ar fi putut să mă găsească înainte de a părăsi ultimul loc cu Nina. De câteva ori până acum mi s-a părut că ne urmărea aceeași mașină. Apoi a dispărut.

— Nu era nevoie. Cu dispozitivele de care dispun, pot efectua o urmărire de la câțiva kilometri distanță.

— Și apoi chiar înainte ca tu să intri pe alee, am ieșit pe verandă pentru că mi s-a părut că am auzit un elicopter. Acolo, sus, în munți, pe vântul ăsta – e normal?

— Ar fi mai bine s-o duci de aici, căzu de acord Joe.

În timp ce vântul izbea cablurile electrice de casă, Louis se ducea până la cămin și înapoi, cu mâna apăsată pe frunte, încercând să-și alunge din minte pierderea lui Rose suficient de mult timp pentru a

se putea gândi ce să facă.

— Am crezut că tu și Rose… am crezut că o veți lua cu voi. Și dacă ei ajung la mine, nu va fi în mai mare siguranță cu tine?

— Dacă ajung la tine, spuse Joe, niciunul din noi nu va mai fi în siguranță aici, acum. Nu va exista cale de scăpare.

Cablurile se izbeau întruna de casă, luminile pulsau și Louis se duse la cămin și luă un aprinzător lung cu baterie și cu butan de pe vatră.

Fata se întoarse de la fereastră, cu ochii mari și spuse:

— Nu!

Louis Tucker apăsă pe aprinzătorul cu butan și din vârful lui țâșni o flacără albăstruie. Râzând, își dădu foc la păr și apoi la cămașă.

— Nina! strigă Joe.

Fata alergă spre el.

Mirosul de păr ars se răspândi în cameră. Cuprins de flăcări, Louis se duse să blocheze ușa de la intrare.

Joe scoase pistolul din cordonul blugilor, ochi, dar nu putu să apese pe trăgaci. Bărbatul care-l înfrunta nu mai era cu adevărat Louis Tucker; era băiatul-obiect întinzând mâna de la patru mii cinci sute de kilometri depărtare. Și nu era nicio șansă ca Louis să-și poată recăpăta controlul asupra propriului corp și să supraviețuiască acelei nopți. Și totuși Joe ezita să tragă, pentru că în momentul în care Louis va fi mort, băiatul va lichida pe altcineva.

Fata era probabil invulnerabilă, capabilă să se protejeze cu propria ei putere paranormală. Deci băiatul îl va folosi pe Joe – și arma din mâna lui – pentru a împușca fata drept în cap.

— Amuzant, rosti băiatul cu glasul lui Louis, în timp ce flăcările îi cuprindeau părul, urechile i se carbonizau și pocneau, fruntea și obrajii se bășicau. E amuzant, spuse el, bucurându-se de călătoria lui înăuntrul lui Louis Tucker, dar continuând să blocheze ieșirea pe verandă.

Poate că în momentul cel mai periculos, Nina se putea transfera în acea albăstreală strălucitoare sigură, așa cum făcuse înainte ca 747 să se afunde în poiana. Poate că gloanțele trase în ea vor trece prin aerul gol unde fusese ea. Dar exista o șansă ca ea să nu-și fi revenit complet, ca ea să nu fie încă în stare să săvârșească o astfel de fapta uluitoare sau chiar s-o poată săvârși, dar de data asta să fie mortal vlăguita.

— Prin spate! urlă Joe. Hai, hai!

Nina alergă spre ușa dintre camera din față și bucătăria din partea din spate a cabanei.

Joe se retrase cu spatele după ea, cu pistolul țintit spre bărbatul cuprins de flăcări, deși nu avea de gând să-l folosească.

Singura lor speranță era ca dorința de „distracție” a băiatului să le dea șansa să iasă din cabană, în aer liber, unde capacitatea lui de vedere la distanță și de a-și exercita puterea minții, vor fi, după cum spusese Rose, serios diminuate. Dacă renunța la jucăria Louis Tucker, va intra într-o clipă în capul lui Joe.

Aruncând aprinzătorul cu butan, în timp ce flăcările se împrăștiau pe mânecile cămășii și în jos, pe pantaloni, băiatul-obiect spuse: O, da, minunat! și veni după ei.

Joe își aminti foarte limpede senzația de ac rece ca gheața care păruse să-i străpungă vârful coloanei vertebrale când abia reușise să scape din casa Delmann în noaptea precedentă. Valul acela de energie îl sperie mai mult decât perspectiva de a fi cuprins de brațele de foc ale acestui spectru în pragul prăbușirii.

Se retrase disperat în bucătărie, trântind ușa, ceea ce era inutil, pentru că nicio ușă – niciun zid, niciun blindaj de oțel – nu-l putea întârzia pe băiat dacă părăsea trupul lui Louis și devenea necorporal.

Nina se strecură prin ușa din spate a cabanei și o rafală de vânt ca o haită de lupi năvăli vuind pe lângă ea și pătrunse înăuntru.

Când Joe o urmă în beznă, auzi ușa livingului prăbușindu-se în bucătărie.

În spatele cabanei era o curte mică, plină de praf și smocuri de iarbă. Prin aer zburau frunze, ace de pin smulse de vânt, funingine. Dincolo de o masă de picnic și patru scaune din lemn roșiatic, se înălța din nou pădurea.

Nina alerga deja spre copaci, picioarele ei scurte munceau din greu, pantofii pocneau în contact cu pământul tare. Trecu ca fulgerul printre bălăriile înalte de la marginea pădurii și dispăru în întunecimea dintre pini și mesteceni.

Aproape la fel de speriat de perspectiva de a o pierde pe fată ca și de băiatul din bărbatul în flăcări, Joe gonea printre copaci, strigând numele fetei, cu un braț ridicat pentru a se feri de crengile pinilor care atârnau uneori suficient de jos pentru a-i biciui ochii.

Din bezna din spatele lui se auzi vocea lui Louis Tucker, înăbușită de rănile produse deja buzelor de flăcările care se întindeau, dar încă se puteau desluși cuvintele cântate ale unei provocări copilărești:

— Vin, vin, vin, gata sau nu, vin, gata sau nu!

O breșă îngustă printre copaci lăsa să pătrundă o cascadă de raze ale lunii și Joe zări claia de păr blond bătută de vânt a fetei licărind ca un foc palid, efect al luminii reflectate, în dreapta lui, la numai șase sau opt metri în față. Se împiedică de un buștean putred, alunecă pe ceva umed, își recapătă echilibrul, trecu printre tufișuri țepoase care-i ajungeau până la talie și descoperi că Nina găsise o cărare bătută a căprioarelor.

Când o prinse pe fată din urmă, întunericul din jurul lor se lumină brusc. Salamandre de lumină portocalie se cățărau pe trunchiurile copacilor și își fluturau cozile de-a curmezișul crengilor lucitoare ale pinilor și ale lăstarilor.

Joe se întoarse și văzu trupul posedat al lui Louis Tucker la zece metri distanță, arzând din creștet până-n tălpi, dar încă în picioare, săltând și zvâcnind prin pădure, propulsat dintr-un copac într-altul, la șapte metri distanță, abia mai trăind, dând foc covorului de ace uscate de pin peste care se clătina, bălăriilor țepoase și copacilor pe lângă care trecea. Acum era la cinci metri distanță. Duhoarea de carne arsă purtată de vânt. Băiatul-obiect striga fericit, dar cuvintele erau înecate, neinteligibile.

Chiar și ținut cu ambele mâini, pistolul tremura, dar Joe reuși să tragă una, două, patru, șase rafale și cel puțin patru din ele atinseră spectrul arzător. Acesta țâșni în spate, căzu și nu se mișcă, nici măcar nu se răsuci, omorât de foc și de împușcături.

Louis Tucker nu mai era o persoană, ci un cadavru arzător. Trupul lui nu mai adăpostea o minte pe care băiatul s-o poată încăleca pentru a călători și chinui.

Încotro?

Joe se întoarse spre Nina – și simți presiunea aceea glacială, cunoscută, pe ceafă, o pătrundere insistentă, dar nu la fel de puternică precum cea din pragul casei Delmann, mai slabă acum poate pentru că puterea băiatului scădea într-adevăr acolo, în aer liber. Dar seringa aceea psihică nu era încă suficient de tocită pentru a fi ineficientă. Încă înțepa și pătrundea.

Joe urlă.

Fata îl luă de mână.

Colții glaciali îi dădură drumul, ca un liliac care își ia zborul.

Joe se clatină și își duse mâna la ceafă, convins că va pipăi carnea sfâșiată și sângerândă, dar nu era rănit. Și nici în mintea lui nu

pătrunsese nimeni.

Atingerea Ninei îl salvase de posesiune.

Cu un țipăt ca de moarte, un șoim țâșni dintre crengile de sus ale unui copac și căzu ca o bombă pe fată, lovindu-i capul, ciugulind din scalpul ei, cu aripile fluturând, cu ciocul clămpănind. Ea țipa și își acoperea fața cu mâinile și Joe încercă să îndepărteze atacatorul cu brațele. Pasărea nebună se înălță și se duse, dar nu era desigur o pasăre obișnuită și nu era doar înnebunită de vânt și de focul năvalnic care se întindea rapid în pădurea din spatele lor.

Apăru din nou, cu un țipăt înfricoșător, ultima gazdă a vizitatorului din Virginia, trecând ca o săgeată prin lumina lunii, cu ciocul mai mortal decât un stilet, prea iute pentru se putea fi ochit și doborât.

Joe lăsă pistolul din mână, îngenunche pe poteca căprioarelor și o lipi pe fată de el ca s-o protejeze. Îi lipi fața de pieptul lui. Pasărea va încerca să ajungă la ochii ei. Să-i ciocănească ochii. Să pătrundă prin orbitele vulnerabile la creierul prețios de dincolo de ele. Odată creierul vătămat, puterea ei n-o mai putea salva. Îi va smulge din materia cenușie ceea ce o făcea să fie deosebită și o va lăsa în convulsii pe pământ.

Șoimul atacă, își înfipse ghearele în mâneca hainei lui Joe, pătrunzând prin catifeaua reiată, îi sfârtecă pielea antebrațului, înfigându-și celelalte gheare în părul blond al Ninei, bătând tare din aripi în timp ce ciugulea din scalpul ei, furios pentru că fața ei era ferită. Ciuguli apoi mâna lui Joe când el încercă să-l dea la o parte, ținându-se de mânecă și de păr, hotărât să nu cedeze. Îi ciugulea acum fața lui Joe și încerca să ajungă la ochi. Doamne, ce durere, când îi spintecă obrazul! Trebuie să-l înșface. Să-l oprească. Să-l strivească repede. Ciugulea, țintea capul, ciocul blestemat, ciugulea și de data asta îi ciupi fruntea, deasupra ochiului drept, la următoarea înțepătură îl va orbi cu siguranță. Strânse mâna în jurul lui și ghearele șoimului i se înfipseră în manșeta hainei, îi sfâșiau încheietura mâinii, aripile îi loveau fața, și îi țintea capul, ciocul cel rău se repezea la el, dar Joe îl îndepărta mereu, în timp ce punctul acela galben agățat de el năvălea la câțiva centimetri distanță de o rană înnebunitoare și ochii lui ca două mărgele străfulgerau fioros, injectați de reflexiile focului. Să-l strivească, să stoarcă viața din el, să-i simtă inima zbătându-se în palma lui necruțătoare. Oasele sale erau subțiri și seci, de aceea îi era ușor să zboare cu eleganță – dar

erau și mai ușor de sfărâmat. Joe simți cum îi fărâmițează pieptul și aruncă șoimul de pe fată, îl privi cum se rostogolește pe cărarea căprioarelor, infirm, dar încă viu, cu aripile bătând firav, incapabil să se ridice în noapte.

Joe îi ridică Ninei părul încâlcit de pe față. Fata era teafără. Nu-i lovise ochii. De fapt, era neatinsă și Joe se simți dintr-o dată mândru că îl împiedicase pe șoim să ajungă la ea.

Din sprânceana sfârtecată îi țâșnea sânge, se prelingea în jurul orbitei și îi intra în ochi, încețoșându-i vederea. Sângele șiroia din rana din obraz, îi picura din mâna ciugulită de șoim, care-l ustura, și din încheietura rănită.

Scoase pistolul, îi puse piedica și îl vârî la loc în cordonul blugilor.

Din pădurea din jur se auzi un urlet de animal înfricoșător, care încetă brusc și apoi, peste munte, acoperind vuietul vântului, un țipăt străpunse noaptea. Se apropia ceva.

Poate că băiatul reușise să-și controleze mai bine talentul pe parcursul anului în care Rose fusese plecată și poate că acum era capabil să lichideze chiar pe cineva aflat în aer liber. Sau poate că puterea coagulată a psihogeist-ului său radia precum căldura dintr-o stâncă, după cum explicase Rose, dar nu se dispersa suficient de rapid pentru a-și anihila imediat victima.

Din cauza vântului năvalnic și a vuietului de tren expres a focului sălbatic, Joe nu putea stabili cu precizie din ce direcție venea urletul și acum, băiatul, învești mântat în trupul gazdei sale, se apropia în tăcere.

Joe o ridică pe fată de pe cărarea căprioarelor, cuibărind-o în brațele sale. Trebuiau să-și continue drumul și până ce i se va irosi energia, se va putea deplasa mai repede prin pădure ținând-o în brațe decât de mână.

Era tare mică. Îl speria că era atât de mică, aproape la fel de fragilă ca oasele de pasăre ale șoimului.

Ea se lipi de el și Joe încercă să-i zâmbească. În lumina focului de iad, ochii lui strălucitori și rânjetul crispat erau probabil mai degrabă înspăimântătoare decât încurajatoare.

Băiatul nebun în noua sa încarnare nu era singura amenințare cu care erau confruntați. Explozibilul vânt Santa Ana azvârlea covoare strălucitoare, cearșafuri, imense pânze de foc umflate, peste flancul muntelui. Pinii erau uscați după o vară fierbinte, fără ploi, coaja lor era plină de terebentină și se aprinseră, de parcă ar fi fost făcuți din

zdrențe îmbibate în benzină.

Baraje de foc de cel puțin o sută de metri lățime blocau drumul de întoarcere spre cabană. Nu puteau să ocolească vâlvătaia și nici să treacă prin spatele ei, pentru că se răspândea în lateral mai repede decât ar fi putut trece ei prin tufișuri și peste terenul accidentat.

În același timp, focul venea spre ei. Repede.

Joe stătea cu Nina în brațe, țintuit locului și descurajat de vederea impunătorului zid de foc și își dădu seama că erau nevoiți să abandoneze mașina și să facă pe jos tot drumul care-i va scoate dintre munți.

Valuri rostogolitoare de flăcări mânate de vânt țâșniră sfârâind prin vârfurile copacilor de deasupra lor, ca o rafală mortală dintr-o armă cu plasmă a viitorului. Crengile de pin explodară și perdele arzătoare de ace și conuri se rostogoliră prin crengile mai joase, aprinzând totul în coborâșul lor și, dintr-o dată, Joe și Nina se treziră într-un tunel de foc.

Joe fugea cu fata în brațe, departe de cabană, pe îngusta cărare a căprioarelor, amintindu-și relatări despre oameni surprinși în hățișuri arzătoare în California, unde nimeni nu-i putea ajunge, nici măcar cu mașinile, când vântul bătea cu sălbăticie. Poate că flăcările nu se puteau înteți în densitatea aceea de copaci la fel de repede ca printre tufele uscate. Sau poate că pinii constituiau un combustibil și mai bun decât tufele și iarbă.

Când ieșiră din tunelul de foc, noi flamuri de flăcări se desfășurară de-a curmezișul cerului de deasupra lor și din nou, vârfurile copacilor din față se aprinseră. Ace arzătoare roiau în jos ca niște albine lucitoare și Joe se temea că părul lui, părul Ninei, hainele lor vor lua foc. Tunelul se prelungea cu aceeași viteză cu care fugeau ei prin el.

Acum îl chinuia fumul. Pe măsură ce vâlvătaia se întețea rapid, ea genera propriile sale rafale, sporind forța vântului Santa Ana și stârnind împreună o furtună de foc. La început, valurile de foc produceau fuioare de fum pe cărarea căprioarelor, apoi fumul se adună în coloane sufocante.

Cărarea adăpostită urca și deși panta nu era abruptă, Joe își pierdu răsuflarea mai repede decât s-ar fi așteptat. O căldură incredibilă, vestejitoare, scotea din el oceane de sudoare. Gâfâind, inspirând fumul astringent și zgura unsuroasă, sufocându-se, scuipând salivă îngroșată și înăcrită de mirosul focului, strângând-o cu disperare pe Nina, ajunse pe o culme.

Pistolul din talie îi apăsa dureros stomacul în timp ce alerga. Își dorea să ia o mână de pe Nina, să scoată arma și s-o arunce. Dar se temea că nu avea destulă putere ca s-o țină cu un singur braț, că o s-o scape și de aceea suportă oțelul care-l împungea.

Traversând creasta îngustă și urmând apoi cărarea care cobora, descoperi că vântul nu mai bătea cu aceeași furie pe celălalt versant. Deși flăcările țâșneau peste culme, viteza cu care înainta linia de foc scăzu suficient pentru a-i permite să iasă din zona de incendiu și de fum, într-un loc unde aerul curat era atât de plăcut, încât gemu când îi simți dulceața și răcoarea.

Nivelul lui de adrenalină crescu spectaculos, peste limita suportabilă și dacă n-ar fi fost împins mai departe de panică, s-ar fi prăbușit înainte de a trece de creastă. Îl dureau mușchii de la picioare. Își simțea brațele ca plumbul sub greutatea fetei. Dar încă nu erau în siguranță, așa că mergea mai departe, poticnindu-se și clătinându-se, clipind ca să alunge lacrimile din ochii obosiți de fumul usturător, dar înainta constant – până ce coiotul îl atacă mârâind din spate, mușcând sălbatic din spinarea lui, fără a reuși însă să smulgă cu fălcile decât bucăți din sacoul de catifea reiată.

Impactul cu cele patruzeci de kilograme ale fiarei furioase îl dezechilibră. Ar fi căzut cu fața în jos pe cărare, cu Nina sub el, dacă greutatea coiotului agățat de el n-ar fi acționat ca o contragreutate și rămase pe picioare.

Sacoul se sfâșie, coiotul îi dădu drumul și căzu.

Joe se opri, o puse pe Nina jos, se răsuci spre prădător și scoase pistolul de la talie, bucuros că nu-l lepădase mai devreme.

Luminat din spate de focul de pe culme, coiotul îl înfruntă pe Joe. Semăna mult cu un lup, dar era mai slab, mai iute, cu urechi mai mari și cu botul mai îngust, cu buzele negre trase, dezvăluind colții, mai înfricoșător decât un lup, mai ales din cauza spiritului băiatului nemilos care se cuibărea ca un șarpe în craniul lui. În ochii sticloși licărea o lumină galbenă.

Joe apăsă pe trăgaci, dar glonțul nu ieși. Își aminti că trăsese piedica.

Coiotul alunecă spre el, ținându-se jos, rapid, dar precaut, atacându-i gleznele, și Joe dansa frenetic înapoi ca să evite să fie mușcat, deblocând piedica în timp ce se deplasa.

Animalul șerpui în jurul lui, mârâind, plescăind, cu spume la gură. Colții i se înfipseră în gamba dreaptă.

Joe urlă de durere și se răsuci, încercând să țintească blestemăția, dar coiotul se răsuci și el, sfârtecându-i carnea gambei, până ce Joe crezu că o să leșine din cauza durerii care-l săgeta ca o serie de șocuri electrice din picior până la șold.

Brusc, coiotul îi dădu drumul și se îndepărtă de Joe de parcă ar fi fost cuprins de frică și derută.

Joe se clătină spre el, înjurându-l și urmărindu-l cu pistolul.

Fiara nu mai era în dispoziție de atac. Scheuna și cerceta bezna din jur cu evidentă perplexitate. Cu degetul pe trăgaci, Joe ezită.

Dându-și capul spre spate, privind luna scânteietoare, coiotul schelălăi din nou. Apoi privi spre culme.

Focul era la nu mai mult de o sută de metri distanță. Vântul pârjolitor se înteți brusc și flăcările se înălțau tot mai sus în noapte.

Coiotul înțepeni și ciuli urechile. Când focul se ridică din nou, coiotul țâșni prin fața lui Joe și a Ninei, fără a-i băga în seamă și dispăru săltând în canionul de dedesubt.

În sfârșit, învins de imensitatea vlăguitoare a acelor spații deschise, băiatul își pierduse puterea asupra animalului și Joe simți că în pădure nu mai plutea nimic de natură spectrală.

Furtuna de foc se repezi din nou spre ei, valuri orbitoare de flăcări, un flux cataclismic care năvălea prin pădure.

Cu un picior mușcat, șchiopătând rău, Joe nu mai putea s-o care pe Nina, dar ea îi prinse mâna și se grăbiră cât de tare puteau spre întunecimea primordială ce părea să izvorască din pământ, înecând șirurile de conifere din străfundurile canionului.

Joe spera să găsească un drum. Asfaltat, pavat sau cu pământ bătut – nu conta. Să fie doar o cale de ieșire, orice fel de drum, numai să-i îndepărteze de foc și să-i ducă spre un viitor unde Nina să fie în siguranță.

Merseseră nu mai mult de două sute de metri când în spatele lor se auzi un trosnet și când se întoarse, temându-se de un nou atac, Joe văzu doar o turmă de căprioare galopând spre ei, fugind de flăcări. Zece, douăzeci, treizeci de căprioare, grațioase și iuți, se despărțiră în jurul lui și al Ninei, bubuind cu copitele, cu urechile ciulite și atente, cu ochii negri ca tăciunele sticlind ca niște oglinzi, cu flancurile pătate tremurând, ridicând nori de praf palid, nechezând și fornăind – apoi dispărură.

Cu inima bătându-i tare în piept, prins într-un vârtej de sentimente pe care nu le putea desluși, ținând încă mâna fetei, Joe porni în jos

pe cărare, pe urmele lăsate de copitele căprioarelor. Făcu vreo șase pași până să-și dea seama că nu-l durea gamba mușcată. Nu-l durea nici mâna ciugulită de șoim și nici fața sfâșiată de ciocul lui. Nu mai sângera.

Pe drum, în tumultul produs de trecerea căprioarelor, Nina îl vindecase.

• Capitolul 18

La cea de a doua comemorare a prăbușirii zborului național 353, Joe Carpenter ședea pe o plajă liniștită din Florida, la umbra unui palmier, privind marea. Acolo, valurile veneau spre țărm mai blând decât în California, mângâind nisipul cu o voluptate tropicală și oceanul nu părea deloc o mașinărie.

Joe era un om diferit de cel care fugise de focul din munții San Bernardino. Avea părul mai lung, decolorat atât de substanțe chimice cât și de soare. Își lăsase mustață ca să se deghizeze. Era mult mai conștient de înfățișarea lui decât în urmă cu un an, deci își dădea mai bine seama cât de diferit umbla acum: mai degajat, relaxat, cu eleganță, fără încordarea și furia înăbușită din trecut.

Deținea acte de identitate pe un nou nume: certificat de naștere, carte de asigurare socială, trei cărți de credit importante, permis de conducere. Falsificatorii de documente de la Infinifața nu falsificau de fapt documente, ci mai degrabă foloseau știința calculatoarelor pentru a manipula sistemul, obligându-l să scuipe acte autentice pentru oameni care nu existau în realitate.

Suferise și modificări lăuntrice, pe care le punea pe seama Ninei – deși continua să refuze darul suprem pe care i-l putea da ea. Ea îl schimbase nu prin atingerea ei, ci prin exemplul ei, prin blândețea și bunătatea ei, prin încrederea ei în el, prin dragostea ei de viață, dar și pentru el și prin credința ei că toate erau la locul lor. Nu avea decât șase ani, dar în unele privințe era bătrână, pentru că dacă era ceea ce toată lumea credea că este, ea era legată de infinit printr-un cordon ombilical de lumină.

Stăteau într-o comunitate de membri ai Infinifeții, care nu purtau mantii și nici nu-și rădeau capetele. Era o casă mare, retrasă față de plaja, în care răsuna aproape la orice oră din zi păcănitul discret al tastaturii calculatoarelor. Peste o săptămână sau două, Joe și Nina urmau să se mute la un alt grup, pentru a le aduce darul pe care doar

această copilă îl putea dezvălui, căci ei călătoreau permanent pentru a răspândi fără vâlvă vestea cea mare. Peste câțiva ani, când puterea ei ajunsă la maturitate o va face mai puțin vulnerabilă, va sosi momentul să o spună lumii întregi.

Acum, la comemorarea pierderii, ea veni spre el pe plajă, sub palmierul care se unduia ușor și după cum bănuise el, se așeză alături. Părul ei era acum șaten. Era îmbrăcată cu un șort roz și un tricou cu un Donald Duck zâmbind pe pieptul ei – o înfățișare cât se poate de obișnuită pentru orice copil de șase ani de pe planetă. Își trase genunchii în sus și își înconjură picioarele cu brațele. Un timp nu spuse nimic.

Priveau amândoi un crab mare, cu picioare lungi deplasându-se pe nisip, căutându-și un loc unde să se cuibărească, îngropându-se ca să nu fie văzut.

În cele din urmă, fata spuse:

— De ce nu-ți deschizi inima?

— O să mi-o deschid. La momentul potrivit.

— Când va fi momentul potrivit?

— Când voi învăța să nu mai urăsc.

— Pe cine urăști?

— Mult timp te-am urât pe tine.

— Pentru că nu sunt Nina ta.

— Nu te mai urăsc.

— Știu.

— Mă urăsc pe mine însumi.

— De ce?

— Pentru că mi-e frică.

— Nu ți-e frică de nimic, spuse ea.

El zâmbi.

— Mi-e frică de ceea ce îmi poți arăta.

— De ce?

— Lumea e atât de crudă. E atât de greu. Dacă există Dumnezeu, El l-a chinuit pe tata cu o boală necruțătoare și l-a luat când era tânăr. El mi le-a luat pe Michelle, pe Chrissie, pe Nina. EI a îngăduit ca Rose să moară.

— E ceva trecător.

— Dar tare urât.

Ea păstră un timp tăcerea.

Marea șopti din nou nisipului. Crabul tresări, scoase un peduncul

cu ochi ca să cerceteze lumea și se hotărî să se deplaseze.

Nina se ridică și se duse spre crabul din nisip. De obicei, aceste vietăți se sperie și fug repede când se apropie cineva de ele. Dar acesta nu fugi ca să se ascundă, ci o urmări pe Nina când îngenunche și îl studie. Ea îi mângâie carapacea. Îi atinse unul din clești și crabul nu o pișcă.

Joe privea și se minuna.

În cele din urmă, fata se întoarse să se așeze lângă Joe și crabul dispăru în nisip. Fata spuse:

— Dacă lumea e crudă… poți să mă ajuți s-o repar. Și dacă asta vrea Dumnezeu să facem, înseamnă că până la urmă El nu este crud.

Joe nu răspunse la provocarea ei.

Marea era de un albastru-incandescent. Cerul se boltea pentru a se întâlni cu marea la o margine invizibilă.

— Te rog, spuse ea. Te rog, ia-mă de mână, tată.

Nu-i mai spusese niciodată „tată” și lui Joe i se strânse inima când auzi acest cuvânt.

Îi întâlni privirea ochilor de ametist. Și își dori să fi fost cenușii ca ai lui. Dar nu erau. Venise cu el, răsărind din vânt și foc, din întuneric și groază și Joe presupunea că el era pentru ea tată în aceeași măsură în care Rose Tucker îi fusese mamă.

O luă de mână.

Și înțelese.

Un timp, n-a mai fost pe o plajă din Florida, ci într-o albăstreală strălucitoare, cu Michelle, Chrissie și Nina. Nu vedea ce lumi așteptau dincolo de aceasta, dar știa, mai presus de orice îndoială, că ele existau și această ciudățenie îl speria, dar îi și ușura sufletul.

Înțelese că viața veșnică nu este un articol al credinței, ci o lege a universului la fel de valabilă ca orice lege a fizicii. Universul este o creație eficientă: materia devine energie; energia devine materie; o formă de energie se transformă într-o altă formă; echilibrul se modifică permanent, dar universul este un sistem închis din care nu se pierde niciodată nicio particulă de materie și nicio undă de energie. Natura nu numai că urăște orice pierdere, dar o și interzice. Mintea și spiritul uman, în forma lor cea mai nobilă, pot schimba în bine lumea materială; noi putem chiar schimba condiția umană, înălțându-ne din stadiul fricii primitive, când trăiam în peșteri și tremuram la vederea lunii, pentru a ajunge într-o poziție din care să putem contempla veșnicia, în speranța că vom înțelege lucrările

Domnului. Lumina nu se poate preface în piatră printr-un act de voință și piatra nu poate clădi singură temple. Numai spiritul uman poate acționa cu voință, schimbându-se în mod conștient pe sine; este singurul lucru din întreaga creație care nu este cu totul la discreția forțelor din afara sa și, de aceea, este cea mai puternică și cea mai prețioasă formă de energie din univers. Pentru un timp, spiritul poate deveni trup, dar când se sfârșește acea etapă a existenței sale, el se va transforma din nou într-un spirit fără trup.

Când se întoarse din acea strălucire, din albastrul din altă lume, se așeză pentru un timp, tremurând, cu ochii închiși, cufundat în acel adevăr revelat, în timp ce crabul se îngropa în nisip.

După un timp deschise ochii.

Fiica lui îi zâmbi. Ochii ei erau de ametist, nu cenușii. Trăsăturile ei nu erau ale celeilalte Nina pe care el o iubise atât de mult. Dar nu era un foc palid, cum păruse până atunci, și el se întrebă cum de îngăduise furiei să-l împiedice s-o vadă așa cum era cu adevărat. Ea era o lumină strălucitoare, de o strălucire aproape orbitoare, așa cum fusese Nina lui – așa cum suntem noi toți.

Sfârșit

virtual-project.eu